STELARIUM

ASCENSIUNEA STELARĂ

Ana-Maria Negrilă

BIBLIOTECA ALEPH

CRUX PUBLISHING
SCI-FI

SCI-FI

Scanează și pornește în aventură!

Crux Publishing
2016

Ilustrația: Euderion http://euderion.deviantart.com

Coperta: Ruxandra Tudorică - Methyss Art
methyss.art@gmail.com www.methyss-design.com

Editor: Andreea Sterea

Lector: Miliana Chipăilă

Tehnoredactor: Olivian Saldinger

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEGRILĂ, ANA-MARIA
Stelarium - Ascensiunea stelară / Ana-Maria Negrilă. -
București: Crux Publishing, 2016
ISBN 978-973-98394-8-8

821.135.1-31

Ana-Maria Negrilă
STELARIUM - ASCENSIUNEA STELARĂ
© Crux Publishing, 2016

Tiparul executat de Adi Center S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-98394-8-8

ANA-MARIA NEGRILĂ

STELARIUM

ASCENSIUNEA STELARĂ

CRUX PUBLISHING

Nu cu multă vreme în urmă (cam un sfert de veac), într-o primăvară din alt mileniu, am urcat la etajul al doilea al Facultății de Limbi și Literaturi Străine de pe Strada Pitar Moș, din București, unde eram student, ca să o caut pe o studentă ceva mai tânără decât mine, dar puțin mai înaintată în anii... de facultate. Publicase câteva schițe în "Jurnalul SF", iar eu publicasem încă și mai puține schițe în "Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice Anticipația" și în "Almanah Anticipația". Aveam un program estetic comun, apărut pe alte meleaguri, cu un nume exotic – *cyberpunk*.

O știam dintr-o poză care însoțise una dintre schițele publicate. Pe atunci îmi făceam iluzii că avea să mă recunoască după nume. (Acum nu mai sunt deloc atât de sigur.)

Așa am făcut cunoștință cu Ana-Maria Negrilă.

I-am urmărit cu interes cariera literară de-a lungul anilor – în "Jurnalul SF", în "String", în "Ficțiuni", în "Galileo", în "Almanah Anticipația" și în diverse antologii. Mai mult – când, pentru o scurtă perioadă, am îndrumat o colecție de ficțiune speculativă la Editura Diasfera, am avut plăcerea să selectez pentru publicare două volume ale ei: *Orașul ascuns* (colecție de proză scurtă), respectiv *Împăratul ghețurilor* (roman).

Din motive obiective, activitatea de scriitoare a colegei mele a luat o pauză destul de lungă. După un deceniu, Ana-Maria Negrilă a revenit însă cu un roman, *Regatul sufletelor pierdute*, apărut la Crux Publishing în primăvara anului 2016. Și mare mi-a fost bucuria să constat că publicul cititor român a primit cu brațele deschise noua carte.

Spre sfârșitul aceluiași an, colega mea scriitoare ne oferă încă un prilej ca să ne bucurăm și să o felicităm. Căci, tot sub egida Crux Publishing, apare al doilea volum din seria Stelarium – *Ascensiunea stelară* – o rundă încă și mai spectaculoasă de intrigi, comploturi, biotehnologie, inginerie spațială și explorări. Cei care au parcurs deja primul roman din seria Stelarium vor începe imediat lectura acestui volum. Iar celor care abia acum descoperă

universul *space opera* al scriitoarei Ana-Maria Negrilă le urez bun sosit. Așteptarea ultimului roman, care să rotunjească trilogia Stelarium, nu va dura mult.

Lector Univ. Dr. Florin Pîtea

CARTEA ÎNTÂI

Membrilor familiei mele, care mi-au fost primii cititori și critici.

1.

50 de ani până la țintă

*

Iskander – ai o față ce privește înainte și una înapoi, dar nu poți opri trecerea timpului orice ai face.
(Adra Rahven, *Ascensiunea stelară*)

*

Înconjurat de frig, Ralle Genaro visa. Visase de la început, de parcă nu ar fi dormit niciodată. Frânturi din trecut, din Regat și, ciudat, figura prim-agentului Sten Darr îi apăruse de fiecare dată. *E vina mea!* îi spunea Ralle. *Vina mea că am lăsat să mi se întâmple asta. Ar fi trebuit să fiu mai atent, să nu am atâta încredere în maestru!* Dar avusese, crezuse că planurile lui Minago aveau să reușească și că urma să devină noul rege. Alături de el, ar fi fost în siguranță. Ar fi scăpat de misiuni, de amenințarea permanentă a morții, de invidia celorlalți agenți. Încercase și ratase. Și era numai vina lui. Așa că fusese aruncat la bordul unei nave ce avea să îl ducă nu se știa unde, înconjurat de străini și de alți trei agenți care nu îi erau prieteni.

Cu ani în urmă, se întâlnise cu maestrul Lumni pe coridorul ce ducea la apartamentele regelui Cedrin. Era cu puțin timp înainte să plece în misiune cu Sten și totul să se sfârșească. Îl salutase și se trăsese lângă perete. Nu avea mult respect pentru Lumni, pe care îl credea slab și puțin ambițios. Se așteptase ca maestrul să treacă pe lângă el fără să îl observe, dar acesta se oprise și îi pusese mâna pe umăr.

– *Ralle Genaro, știi ce se întâmplă cu semințele luate de vânt?*

Cu privirile în podea, Ralle nu răspunsese, ignorând întrebarea. Ce voia de la el prostul și nebunul? Ce treabă avea el cu maeștrii pe care nu-i băga nimeni în seamă?

– *Nu știi?* insistase Lumni, iar Ralle simțise cum *um*-ul

maestrului îl învăluia. *Semințele plutesc chiar și în mijlocul furtunii și apoi, când vânturile se domolesc, se așază pe pământ fertil, le cresc rădăcini și se transformă în plante, absorbind energia galenică.*

Tot cu ochii plecați, Ralle se scuturase de influența lui și spusese pe un ton rece:

– *Nu înțeleg la ce vă referiți!*

Lumni râsese, iar Ralle avusese impresia că își bătea joc de el.

– *Vei înțelege cu timpul! Atunci însă, să-ți amintești vorbele mele. Să-ți cauți teren solid, chiar dacă va fi dureros pentru tine! Să știi atunci că nu ești decât umbra unui trup, nu unul adevărat, și că, orice vei face, vei ajunge în aceeași situație.*

Maestrul plecase mai departe zâmbind spre un grup de consilieri, iar Ralle rămăsese privind lung după el. Ce caraghios! Totuși, vorbele lui Lumni îi agitaseră ciudat sensomemoria. Se hotărâse să uite întâmplarea și nici măcar nu-i pomenise de ea lui Minago.

După ce fusese adus pe *Ascensiune*, își amintise brusc cuvintele lui Lumni de parcă acesta i-ar fi implantat și o sugestie când îl atinsese cu degetele de *um*. Se trezise plutind în furtună asemenea semințelor maestrului, iar agentul Adrew Hermen fusese singurul care-i întinsese o mână de ajutor. Uitase că voise să îl omoare, că îl considerase dispensabil. Deodată, se agățase de el, nesigur dacă urma să îl accepte. Descoperise că Adrew nu îl ura, ci era doar indiferent. Începuse să îl urmărească, din ce în ce mai sigur că Lumni se referise la el și că, poate, îi și făcuse o sugestie în acest sens. De ce ar fi vrut Lumni să îl ajute, nu înțelegea, dar nu avea importanță.

Avusese probleme de la început, chiar după îmbarcare. Cât Adrew fusese lângă el, acceptase situația. Apoi, lucrurile degeneraseră. Avusese impresia că vor fi împreună și la următoarea trezire, dar se înșelase. După 50 de ani de somn, se dusese în cabina acestuia, doar ca să descopere că era ocupată de altcineva. Adrew urma să fie activat abia peste alți 10 ani și atunci, el avea să doarmă din nou. Asta îl făcuse să se simtă atât de furios, încât începuse

să se plimbe la întâmplare pe navă. Era însă monitorizat îndeaproape. La un moment dat, fusese chemat să primească noile îndatoriri la Ecosferă. Nu erau cine știe ce, dar nu îl deranjase. De când o parte dintre naniții lui Edrin îl părăsiseră, gânduri ciudate îi înconjurau sensomemoria, iar fluxul *anh*, creat de Adrew, părea prea slab ca să îl ajute.

Era singur, deși înconjurat tot timpul de oameni. Într-o zi, un tânăr încercase să discute cu el în zona de servire a mesei, dar răspunsurile vagi ale lui Ralle îi tăiaseră cheful. Se temea să intre în legătură cu membrii echipajului, pentru că unii puteau fi agenți din Republică, iar fără *anh*, nu putea să își dea seama de asta. Dar conta? Cu ani în urmă, Adrew i-l arătase pe Remi și-i spusese că lucra pentru Forța de Ordine a Republicii. Într-un fel, îi sugerase să se ferească de el și de femeia cu care se întâlnea el însuși. Ralle o văzuse pe Idolia în compania lui Adrew, iar relația i se păruse ciudată. Cei doi se purtau de parcă s-ar fi ferit unul de altul, dar ar fi fost, totuși, obligați să rămână împreună.

Se obișnuise să stea pe lângă Adrew, să îl însoțească în plimbările pe *Ascensiune*. Petreceau mult timp împreună, dar fără să vorbească, iar Adrew își vedea de gândurile lui, discuta cu cei de pe navă și socializa urmat de Ralle ca de-o umbră. Cum nu dăduse semne că prezența lui l-ar fi deranjat și nici nu îl îndepărtase, după câteva zile începuseră să schimbe câteva vorbe. Când Adrew fusese chemat în zona criptelor, îl însoțise fără să știe de ce și privise cum se întinsese în sarcofag și cum adormise, prins în mijlocul înghețului.

La un moment dat, prim-agentul Sten Darr intrase în criptă și se oprise lângă el, deși nu el îl chemase și nici nu avea ce căuta acolo. Un timp, rămăseseră amândoi tăcuți privind fața lui Adrew dincolo de capacul transparent.

Cum crezi că m-am simțit eu atunci? i se adresase Sten pe neașteptate.

Cuvintele lui îl răniseră, iar gândurile pe care acesta le avusese în timpul ceremoniei lui Edrin îi pătrunseră în sensomemorie. Încercase să îl blocheze, dar nu reușise.

Sten voia să știe ce simțise când prințul fusese criogenat din vina lui și a maestrului Minago. Ralle înțelegea, dar asta nu ajuta la nimic. Nu regreta ce se întâmplase, fusese doar o luptă pe care o pierduse. Era mai singur decât înainte și nu aștepta nimic de la Sten.

Apoi se întorsese în cabina lui, se culcase, închizându-și canalul *anh* și încercând să se îndepărteze de Sten Darr și Karl Senn, elevul lui.

Totul trecuse. Totuși, la următoarea trezire, se întâlnise din întâmplare cu Senn și îl atacase, gata să nu mai facă deosebirea dintre realitate și visele de răzbunare pe care le țesuse în timpul crio-somnului. După ce își revenise din uimire, Karl Senn îl rănise mai mult decât reușise el și, în cele din urmă, fuseseră despărțiți de câțiva agenți de pază. Îl închiseseră într-una dintre carcerele navei și îl lăsaseră să se liniștească. Doar că nu se liniștise... Continuase să izbească pereții până ce mâinile îi sângeraseră, apoi se trântise pe jos urlând. Nici el nu știa cum ajunsese la asta, doar că îl căutase pe Adrew Hermen mai devreme și aflase că urma să fie trezit după zece ani și că nu aveau să se întâlnească prea curând. Pe atunci, Sten era și el în criptă, iar Karl era singurul agent *anh* activ de la bord. Se liniștise cu greu și fusese eliberat după un control amănunțit. Discutase cu ofițerul secund, Adra Rahven, și promisese să nu mai repete astfel de comportamente. Dar nu se calmase cu adevărat. Se dusese la culcare ca a doua zi să se închidă din nou în cabină. Rămăsese întins în pat, fără să doarmă, doar gândindu-se la Karl și la ce avea să se întâmple dacă se întâlneau din nou. Nu se prezentase la postul repartizat din Ecosferă de teamă să nu dea cu ochii de Senn. Nici el nu înțelegea de ce îi era teamă, dar nu avea importanță. Celor care veniseră după el le spusese că nu se simțea bine. Urmase un nou control, mai amănunțit, dar nu găsiseră nimic. Dăduseră vina pe criogenie, dar Ralle știa că nu era adevărat.

Un timp, se chinuise să își îndeplinească îndatoririle și să nu mai iasă în evidență, dar nu era ușor. Se ferea de oameni, tresărea la cel mai mic zgomot, se izola,

petrecând toate momentele libere într-o încăpere cu un perete transparent, de lângă puntea de observație. De aici, privea afară licărirea vreunei stele îndepărtate sau mișcările pânzei solare. Uneori, se gândea la trecut și încerca să își dea seama unde greșise și ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi ales să îl apere pe Minago. Era singur. Ar fi discutat cu Adrew, dar acesta dormea. Îl trimiseseră să stea de vorbă cu unul dintre doctorii Autorității Mentale, dar ce putea să îi povestească? Între timp, începuse să mănânce din ce în ce mai puțin ca să nu se ducă până la zonele unde se distribuia masa. De fapt, nu îi era foame. Ce rost mai avea? Ar fi putut cere să vorbească cu Adrew, dar nu știa ce să-i spună, pentru că nu înțelegea ce se întâmpla.

Într-o zi, Karl se apropiase de el șovăind, iar Ralle îi văzu în minte că fusese obligat de ofițerul secund, Adra Rahven, să discute cu el. Rămăsese împietrit în mijlocul sălii de distribuție, apoi se răsucise și fugise în camera lui. Karl încercase să îl atragă la micul copac *Anh*, dar refuzase să îl urmeze. Ce aveau de discutat? Karl îl ura pentru ce îi făcuse la antrenamente, așa că dorea să se răzbune, orice ar fi susținut. Rămăsese în cameră, refuzând să deschidă și îl scoseseră cu forța, după care îl internară din nou. Dormise zile întregi, visându-l pe Sten Darr, care îl ispitea să i se alăture prințului Edrin. Refuzase, și pentru asta Sten îl luase și-l azvârlise în mijlocul întunericului. Nu reușea deloc să își găsească echilibrul *anh-um*, deși, la început, trecuse ușor peste toate.

Acum, din nou închis în criptă, lucrurile păreau mult mai simple, pentru că nu trebuia să mai lupte.

*

Adrew Hermen se trezi destul de repede, bucurându-se că era în sfârșit liber să umble din nou pe *Ascensiune*. Le zâmbi celor care îl ajutară să iasă din sarcofag și refuză să se întindă pe unul dintre paturile dintr-o cameră alăturată. Sala criptelor era albă și strălucitoare, atât de diferită de cele din Regat. Dar asta nu îl deranja, pentru că lipsise

atâta timp de la palat, ocupat cu misiunea din Uniunea Republicilor Libere, încât aceste lucruri însemnau prea puțin pentru el. Pe Galene exista Cripta Agenților, cea mai mare și mai simplă încăpere de crio-somn, unde se păstrau pseudocorpurile celor plecați în misiune, dar și ale celor șterși din ordinul regelui, cum fusese și cazul lui Minago. Într-unul dintre sarcofagele de acolo, propriul lui trup se odihnea așteptându-l să se întoarcă. Doar că asta nu avea să se întâmple prea curând, chiar dacă misiunea de pe *Ascensiune* avea succes. Tot în subsolul palatului din nordul continentului Nuna, se afla și Cripta Regală, în care adevăratul corp al lui Edrin aștepta ca noul rege să îl ia din nou în stăpânire.

Criptele Regale.

Lumea gerului. Acolo, pereții fuseseră realizați din blocuri albe și negre, ce imitau ghețurile nesfârșite de la începutul lumii, după ce lumina se despărțise de întuneric. Lui Um Comte îi plăcuseră aceste mituri şi le înglobase în cartea lui despre adevăratul crez, chiar dacă nu se potriveau cu credințele din zona meridională. Totuși, crease și o lume de foc, pe care o echivalase luminii primordiale. Um vorbise și de un animal mitic ce plămădise oamenii și lucrurile din amestecul de sloiuri curate, albe, cu cele otrăvite, întunecate. Astfel, lumea devenise un amalgam de bine și rău, împletit, ci nu antagonic în esența ei, după cum spunea Um. Um Comte – creatorul religiei Cominternului.

Aici, nu erau decât spații drepte și unghiuri ascuțite, nimic din dramatismul Criptei Regale a cărei tavan metalic se desprindea de planul etajului, scurgându-se spre podea într-un con negru. Lumina ambientală evolua pe suprafața acestuia într-un vortex strălucitor ce avea în vârf un cap cu ochi larg deschiși. Toate acestea rămăseseră în urmă pe planeta Galene. La fel, și maestrul care îl pregătise, Lumni Natt, și actualul rege Edrin și trupul maestrului Minago, sacrificat în jocurile interne ale Regatului. Nimic din toate acestea nu mai conta pentru ei, care trebuiau să supraviețuiască. Lumni îi dăduse o misiune și putere asupra celorlalți agenți de la bord, dar depindea de el ce

avea să se întâmple mai departe.

Acceptă un prosop de la unul dintre asistenții tancurilor criogenice și-și șterse părul ud. Apoi, îmbrăcă combinezonul Ecosferei și, după ce refuză din nou cu un zâmbet ajutorul lor, o porni încet spre cabină. Asistenții, doi bărbați între două vârste, rămaseră uitându-se după el cum mergea privind atent în jur de parcă ar fi încercat să înregistreze detalii ce lor le erau ascunse.

– Ce zici de asta?

Celălalt rânji.

– Ăialalți nu par să se bucure prea mult. E singurul care-o face.

Primul bărbat se scărpină în bărbie cu degetele boante.

– Ciudat nu? Umblă fără nicio treabă și cum bine-ai zis, ceilalți trei sunt ca umbrele. Se scurg pe lângă pereți și se feresc de noi de parcă ar fi mai de soi. Apoi, dădu el glas unei nemulțumiri mai vechi legate de agenți, ce, ăștia-s oameni adevărați? Ce-o fi fost în capul comandantului de i-a primit la bord?

– Pun pariu c-or să încurce lucrurile, întări al doilea, în timp ce manevra comenzile altui sarcofag.

*

Adrew pătrunse pe autostrada *Ascensiunii*, călărind undele puse la dispoziție de sistemul galenic adaptat al navei. Energia planetei natale fusese dezvoltată în Ecosferă și folosită pentru a pune în funcțiune sistemele. Coti pe un tunel, ușor amețit de trecerea de la somn la starea de trezire, dar se redresă concentrându-se asupra rezervei de *um*. Se opri la primul peron și sări pe platformă în mijlocul unui grup de tinere ce așteptau un traseu liber. Le mângâie cu mâini de *anh* și câteva îi zâmbiră. Deși nu avea trupul lui adevărat, pseudocorpul nu îl limita când era vorba să interacționeze cu echipajul. Oamenii erau atât de ușor de manipulat!

O luă spre Ecosferă, vrând să se oprească înainte în sala de mese, dar se răzgândi. Ralle îl aștepta la Copacul *Anh* și

deja îi lansase câteva chemări. Nu mai avea răbdare. Chicoti, iar un tânăr îl privi mirat. Adrew se îndepărtă atingându-l cu câteva săgeți pe *um*. Tânărul se opri nehotărât uitând unde se ducea și ce avea de făcut. Se întoarse din drum având impresia că trebuia să meargă la masă. Agentul era deja departe pătrunzând pe aleile energetice ale Ecosferei.

De când ajunsese pe *Ascensiune II*, Adrew începuse să se simtă din ce în ce mai relaxat. Eliberat de îndatoririle de agent, lipsit de supravegherea lui Lumni și de teama că avea să fie descoperit de orice membru a Forței de ordine din Republică, se simțea puternic pentru prima dată în viață. Aici toți știau cine era și nu le păsa. În perioadele de trezire, se amestecase cu membrii echipajului, fără să ia în seamă avertismentele lui Remi Wadee, agentul republican care îl deconspirase pe Galene implicându-l fără să vrea în aventura ce avea să îl aducă pe *Ascensiune*. Voia să trăiască fără să se teamă, să vadă pentru prima oară ce însemna să ai o viață fără griji. Sten Darr, ca prim-agent și superiorul lui, încercase să îi atragă atenția să fie mai rezervat, dar nu îl ascultase. Ce făcea de fapt? Vorbea cu oamenii, participa la evenimentele organizate de comandant, schimba câteva vorbe chiar cu Jonson însuși. Se grăbea de parcă s-ar fi temut că nu avea să apuce să se bucure de toate acestea. Uneori, pseudocorpul se simțea slăbit, fără însă să aibă vreo problemă serioasă, după cum subliniase Autoritatea Medicală Virtuală. Poate se obosea prea mult încercând să-i facă pe plac lui Jonson, să se ocupe de Arborele *Anh*, să medieze relația între ceilalți agenți și să se integreze în echipajul *Ascensiunii*.

Treaba lui Sten dacă intenționa să stea într-un colț de teamă să nu fie implicat în cine știe ce! El nu dorea să se ascundă. Nu avea trăsăturile agenților *anh* și asta era un avantaj. Nimeni nu îl bănuia, nimeni nu se ferea de el, nici chiar Jonson, pentru că avusese grijă de asta. Iar Sten... Adrew era singurul care purta în sensomemorie instrucțiunile date de Lumni și singurul care avea o idee vagă legată de ținta călătoriei lor. Doar că totul urma să mai dureze încă un ciclu somn-trezire și încă cinci decenii.

*

Trecuse mult timp de când Adrew fusese la Copacul *Anh* și îl descoperi cu greu în desișul crescut în mijlocul Ecosferei. Erau plante de tot felul, puieți energetici plantați cu sute de ani în urmă și care acum ajunseseră arbori cu trunchiuri transparente, înconjurate de vase groase prin care fluxul galenic circula de la rădăcini spre corolă. Frunzele ascuțite erau tot atâtea antene-relee captând fluxul din atmosfera *Ascensiunii* pentru a-l recicla și refolosi. Se aplecară să îl întâmpine, recunoscându-l, iar Adrew le atinse cu o mică descărcare.

Dincolo de un baraj de tufișuri, Copacul *Anh* se ridica strălucitor cu rădăcinile aeriene mișcându-se în briza plăcută. Când se apropie, crengile îl înconjurară și o voce tânără îi ură bun venit. Lui Adrew i se puse un nod în gât când îmbrățișă trunchiul cald. Nu îl mai văzuse de atâția ani și iată că se înălțase și se dezvoltase devenind adult. Le mulțumi în gând lui Sten și Karl pentru grija pe care o avuseseră față de el.

La începutul călătoriei pe *Ascensiune*, fusese o biată crenguță pe care o hrăniseră cu puțina energie *anh* pe care toți patru reușiseră să o adune. Un timp, o ținuse în camera lui, ferind-o de Idolia, și curând, îi crescuseră rădăcini subțiri ca niște fire de praf și frunzulițe palide. Îi arătase toate astea lui Ralle și amândoi se duseseră în adâncul Ecosferei și-o plantaseră veghind-o apoi, cât timp fuseseră treji. Mai târziu, venise Karl urmat de Sten și, din nou, ei doi la anumite intervale stabilite de comandantul Jonson. Și dintr-o dată, totul meritase, pentru că în ultimii optzeci de ani cât dormise, copacul se dezvoltase nesperat de bine.

O siluetă se desprinse dintre rădăcinile mari și se apropie de el. Era Ralle. Părea mai slab decât ultima oară când îl văzuse și ceva mai trist. Fața îi era mai prelungă, iar ochii mai mari și mai întunecați. Părul îi crescuse, căzându-i în dezordine pe fruntea palidă. Îl salută timid, iar Adrew încercă să-i răspundă cât mai prietenos. Nu

mai exista nimic din siguranța de sine și aroganța pe care Ralle Genaro o afișa în Regat. *Ce ciudat!* gândi Adrew. De îndată ce maestrul Minago căzuse în dizgrație și fusese dus în Cripta Agenților, lumea lui Ralle se prăbușise. Lumni prevăzuse totul, și totuși nu considerase necesar ca discipolul să își urmeze maestrul.

Adrew îl atinse pe Ralle cu degetele de *um* încercând să îl facă să se relaxeze. Copacul fremătă și-l înconjură pe agent cu una dintre rădăcini de parcă ar fi simțit că avea nevoie de consolare. Doar că Genaro nu era bolnav. *Ți-ai pierdut rostul pe lume!* îl avertiză. *Voi avea grijă de tine.* Totuși, nu putea să nu observe că Ralle se agățase de el, calculându-și șansele. Dacă Adrew era purtătorul instrucțiunilor date de Lumni, era posibil să supraviețuiască, deși Sten era conducătorul lor mai mare în grad.

Arborele fremătă. Adrew privi spre el, încuviințând. *Îl poți ajuta,* îi transmise, *dacă vrea și el.*

– Mă bucur să te văd, spuse Ralle încet.

– Și eu pe tine. Cum te-ai descurcat cât am dormit?

Se referise la perioada în care fuseseră doar el și Karl, dar nu dorise să întrebe direct.

– Bine, spuse, iar vocea îi tremură o clipă.

Una dintre rădăcini i se încolăci în jurul trupului și începu să emită o lumină palidă, transferându-i energie. Obrajii lui Ralle se colorară ușor. *Foarte bine!* Exista o reținere din partea lui Genaro, iar Adrew nu putea să lase lucrurile nelămurite când mai aveau atât de puțin până la destinație. Se aplecă spre el:

– Trebuie să te înțelegi cu Sten și Karl, știi asta.

Ralle lăsă capul în jos, iar umerii îi tremurară. Una dintre frunzele arborelui îl mângâie pe obraz, iar energia degajată îi coloră chipul și mai mult.

– Da, spuse el ferindu-și privirile, dar nu pot.

– De ce? Nu te încăpățâna degeaba.

– Nu mă încăpățânez, te rog nu crede asta. Doar că nu pot. De fiecare dată când îi văd, eu...

Se întrerupse și se foi neliniștit îndepărtând cele două rădăcini ce nu îi dădeau pace. *Nu am nevoie de asta!* gândi

spre copac. Toată această agitație îl făcea să se simtă și mai nervos. Apelase la Adrew, pentru că nu mai exista nimeni altcineva și spera că avea mai puține motive să îl urască. Sau poate nu. Poate doar își imagina asta, pentru că nu putea trăi izolat și-i trebuia susținerea unui grup. Și apoi, impresia că era, totuși, folositor cuiva îl făcea să meargă mai departe.

Ești folositor! De ce crezi altfel? zise Adrew.

Chiar sunt? Tu ai nevoie de mine?

Da. Misiunea dată de maestrul Lumni va avea nevoie de noi toți pentru a reuși.

Ralle sesiză nuanța din spusele lui Adrew și tăcu. Deci ei toți. Și el singur? Cu el cum rămânea?

Nu căuta alt maestru Minago, căci nu vei găsi aici, îl atenționă Adrew, deși știa că îl rănea. *Eu sunt așa cum sunt, nici mai mult, nici mai puțin. Te voi sprijini, pentru că mă vei ajuta la rândul tău...*

Agentul se întrerupse, atent la șoaptele copacului. Își sprijini palmele de trunchiul în care energia dansa și ochii i se închiseră pe jumătate. Sensomemoria i se conectă la cea a arborelui, iar acesta îi transmise imagini ale momentelor petrecute de Ralle în compania lui. Imprudent, agentul îi povestise arborelui o mulțime de lucruri ce nu ar fi trebuit spuse. Sensomemoria lui Adrew absorbi totul, analizând vârtejul de date și sentimente și dându-le o formă pe care creierul său o acceptă ca parte a propriilor amintiri. Adrew se desprinse de trunchiul Copacului *Anh* și îi mulțumi, mângâindu-l ușor. Deși nu petrecuseră prea mult timp împreună, arborele era ca și copilul lui, pentru că el însufleți mlădița galenică și el o plantase. Între ei exista o legătură deosebită, pe care ceilalți încă nu o sesizaseră.

Când își reluă poziția de mai devreme, surprinse privirile neliniștite ale lui Ralle.

Cum crezi că vei duce misiunea la bun sfârșit dacă ești așa? De ce nu vrei să te vindeci, Ralle? continuă Adrew de parcă nu ar fi existat nicio întrerupere.

Oare nu voia?

Ralle îl privi uimit.

De ce spui asta?

Adrew se aplecă spre el.

Ce-a fost a fost, eu nu te judec. Nu ar folosi la nimic în situația în care ne-a aruncat maestrul Lumni, dar tu ce ai de gând să faci? Cât poți s-o mai duci așa?

Ralle nu răspunse și se trase spre copac, cât mai departe de el și de cuvintele lui. Nu asta așteptase să audă după atâta timp. *Dacă ai un prieten adevărat, nu te vei simți deznădăjduit!* spusese Um. Doar că avea el unul? Ce ciudat să se gândească măcar la așa ceva. Agenții nu aveau pe nimeni apropiat.

Dar la ce te așteptai?

Adrew îi puse mâinile pe umeri.

Ralle! Nu se poate așa. Te izolezi, iar noi nu trăim astfel.

Agentul încercă să se elibereze, dar nereușind, își întoarse doar capul. Adrew zâmbi. Se încăpățâna la fel ca el. Trebuia doar să descopere că durerea nu era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Dacă nu e asta, ce e? Spune-mi tu ce mai am?

Orice altceva, Ralle, orice altceva în afară de asta. Nu te mai gândi la ce s-a întâmplat, încearcă să privești înainte.

Să privesc înainte? La ce?

Cu câțiva ani înainte, lucrase alături de Karl, dar reușise să se ferească de el. Deși erau obligați să muncească împreună, nu își vorbeau decât atât cât trebuia ca să nu pară ciudat. Într-una din zile, când membrii echipajului erau adunați pe puntea de observație pentru sărbătoarea stabilită de Jonson, îl văzuse pe Karl trecând pe culoar prin fața camerei lui și se luase după el fără să știe de ce. Când devenise clar că se ducea spre Ecosferă, renunțase și rămăsese câteva clipe nehotărât, oprit în mijlocul unui tunel. Era liniște. Mult mai multă decât de obicei. I se năzărise că era singur pe navă și că fusese abandonat. O luase la fugă spre Cripte, gândindu-se vag să vorbească cu Adrew, deși știa că nu avea cum. Ajuns acolo cu respirația întretăiată, se aplecase asupra sarcofagului său și rămăsese nemișcat un timp. Respirația îi aburise curând fereastra dincolo de care se

vedea palidă fața a agentului. Nu era nimeni în Criptă, dar nu i se păruse ciudat. Toți se aflau la sărbătoarea Reîntoarcerii ce marca fiecare etapă somn-trezire.

Se lăsase în jos pe podeaua rece și se sprijinise cu spatele de sarcofag. Apoi, începuse să vorbească încet, adresându-i-se de fapt lui Adrew. Îi povestise multe despre el, despre viața în interiorul asteroidului excavat, ce devenise nava *Ascensiunea*, și, treptat, ajunsese să vorbească despre Minago și despre Regat. Fuseseră vremuri bune. Vremuri ce păreau să nu aibă sfârșit. El, începând să fie antrenat de Minago, devenind prim-agent, apărându-și maestrul și primind răsplata în cele din urmă... Viitorul părea clar – tot el ajungând maestru și, de ce nu, membru în Consiliul *Anh*. Doar că asta nu se mai întâmplase, fiindcă Minago căzuse pradă intrigilor maestrului Lumni. Zâmbise strâmb. Nici lui Sten nu îi fusese mai bine, pentru că tot Lumni se folosise de prietenia sa cu Edrin și îl păcălise, îmbarcându-l pe *Ascensiune*.

Se ridicase înghețat de răceala ce se desprindea din cutiile criogenice și începuse să umble prin sală, căutând sarcofagul lui Sten. Un timp, îi privise și acestuia chipul care, în mod ciudat, semăna foarte mult cu al lui Adrew.

Dacă aș încerca să întrerup legătura? Dacă aș umbla la el? Ai muri, nu-i așa? i se adresase.

Își văzuse fața oglindită în ferestruica sarcofagului. Era mai mult o umbră sau amintirea uneia. Începuse să hohotească. Îl ierta pe Sten sau se răzbuna? Și într-un caz, și în celălalt, asta i-ar fi dat senzația de complet. Ar fi încheiat pentru totdeauna un capitol din viața lui.

Așa-s eu! O apariție!

Fă-o! îl îndemnase o voce din minte, dar nu o ascultase. *Omoară-l pe Sten!*

Se oprise însă brusc, pentru că ochiul lui Yoshida se îndreptase spre el. Dacă ar fi făcut asta, ce ar fi rezolvat? Părăsise încăperea și se îndreptase spre sala de mese în fața căreia îl întâlnise pe Karl.

Dacă vrei să te răzbuni pe cineva, sapă întâi două morminte! îi spusese Lumni. *Vei avea nevoie de unul pentru tine, înainte*

de a-l folosi pe cel de-al doilea pentru altcineva.

Cum ar fi reacționat ceilalți dacă îl omora pe Sten?

Până la urmă nu făcuse nimic.

Așa era el.

Un laș.

De vei cădea de mii de ori, de mii de ori te vei ridica, dar asta-i menirea omului adevărat. Cel mândru însă, de greșește, cade pradă deznădejdii și nu mai vrea să se ridice, rămânând pe jumătate mort.

Așa era el.

Prea mândru să accepte că nu însemna nimic.

*

Copacul se aplecă din nou asupra lui, copleșindu-l cu fluxul de *anh*. Poate, totuși, era ceva de care să se agațe, dar ce?

Dacă reușim, dacă misiunea are succes, atunci, cine știe, poate îți vei găsi și tu liniștea.

Ralle dădu încet din cap. Da, Adrew avea dreptate: se gândea zadarnic la ce pierduse! Un succes ar fi schimbat totul. Răsuflă adânc.

Dintr-un lucru rău poate rezulta unul bun! îi spusese Adrew când Ralle îi povestise prima dată de naniții lăsați de Edrin în corpul lui. Luni de zile încercase să le modifice misiunea inițială și să-i facă să îl asculte. Luni de zile exersase cu Adrew, apoi singur, o sumedenie de tehnici care să îl ajute să preia controlul asupra lor. În cele din urmă, reușise, dar cu cât efort!

Bine!

Luă mâinile lui Adrew în ale lui și așteptă cu fruntea plecată. Era mai greu decât crezuse, fiindcă nu reușise să aibă decât acces parțial la naniții rămași în corpul său după plecarea lui Edrin. Ce ironie! Ce ar fi trebuit să îi facă rău și să îl controleze, acum era folosit în sprijinul misiunii.

Adrew așteptă ca Ralle să facă transferul. Nu se grăbea, deși prefera să îl găsească singur pe comandantul Jonson dacă voia ca lucrurile să meargă bine. Nu avea nevoie de

martori. Mâinile lui Ralle erau reci, deşi faţa i se îmbujorase de efort. Încercă să nu îl tulbure şi nu interveni, lăsându-l să se descurce singur. *Mai degrabă te supui celui care te roagă decât celui care-ţi porunceşte,* îi veni în minte cuvintele maestrului Lumni. Dar cine ruga pe cine? El pe Ralle ca să îl ajute sau Ralle pe el ca să îl protejeze? Simţi câteva înţepături, apoi inima începu să-i bată cu putere.

Nu e nimic, îi spuse Ralle ridicând privirile. *Aşa e la început, dar va trece. Trebuie însă să fii pregătit şi să te mişti repede. Nu vei avea mult timp.*

Îi eliberă mâinile şi se sprijinii cu spatele de copac. Câteva rădăcini se ridicară şi-l îmbrăţişară strâns. Energia începu să se scurgă spre el, iar Ralle închise ochii şi oftă. Acum avea nevoie de asta.

Bine. Voi avea grijă, promise Adrew.

Să ai grijă, că alţii nu or să aibă cu siguranţă! comentă vocea din mintea lui Ralle. Apăruse de ceva vreme şi de curând crescuse în intensitate, acaparându-i gândurile.

Adrew îl lăsă să se refacă şi se îndreptă spre ieşirea din parc.

*

Comandantul Jonson mai rămase câteva minute discutând cu oamenii din echipaj, apoi se îndreptă spre apartamentul lui. Yoshida organizase sărbătoarea cu mai multă grijă decât în alte dăţi, pentru că participa şi el şi pentru că era ultimul ciclu somn-trezire înainte de a ajunge la destinaţie. Acolo se afla un sistem cu două planete ce se învârteau în jurul unei stele, pe care Lumni o numise Meri. Când maestrul luase legătura cu urmaşii echipajului de pe *Speranzia,* descoperise şi planeta pe care trebuiau să ajungă – Cardeea. Până atunci mai erau însă câţiva zeci de ani. De data asta, se opriseră în apropierea unui gigant ai cărui nori colorați se vedeau dincolo de cupola punţii de observare. Tot de data asta, Yoshida retrăsese o parte din învelişul exterior ca oamenii să se poată bucura de spectacolul sistemului planetar pe care-l traversau. Câţiva copaci galenici fuseseră luaţi din Ecosferă,

cu toate protestele lui Ralle Genaro, și plantați în ghivece de-o parte și de alta a sălii. Rădăcinile le fuseseră împletite astfel încât între ei se formase o buclă ce obliga fluxul să se supună acțiunii oamenilor. Energia lor năștea arce strălucitoare acoperind pereții și semănând cu tot atâtea emanații ale planetei de dincolo de cupolă.

Agenții.

Prim-agentul Ralle Genaro reacționase violent când echipa intrase în Ecosferă ca să ia copacii. Dar asta nu era de mirare. Probabil, Yoshida avea să îl ducă mai devreme în cripte dacă nu se potolea. Celălalt, Adrew Hermen, nu spusese nimic, dar Jonson era sigur că nu avea să renunțe așa ușor. Pentru agenți, Ecosfera era importantă ca sursă de hrană, dar, bănuia el, și ca refugiu.

Traversă coridorul ce ducea la linia lui personală, o bandă de energie străbătând *Ascensiunea* printr-un tunel ca o coloană vertebrală. Mai exista și marea autostradă rapidă, ce străpungea asteroidul prin centrul lipsit de gravitație și unde capsulele permiteau o călătorie de câteva secunde dintr-o parte în alta, cu scurte opriri în punctele principale. Doar că acum nu se grăbea în mod special.

Jonson era destul de în vârstă în comparație cu membrii echipajului, dar specialiștii Republicii căzuseră de acord asupra acestui lucru, modificându-i subtil trăsăturile ca să se potrivească mai bine imaginii ideale pe care oamenii de pe Galene o aveau asupra legendarului comandant. Versiunea de acum a lui Jonson nu fusese deranjată de asta, deși imaginile pe care le găsise în arhiva *Ascensiunii* îl arătau oarecum diferit – între două vârste, cu fața palidă și ochii albaștri, reci.

Se simțea el însuși, deși știa că fusese recreat după mostrele lăsate de adevăratul comandant și poseda amintirile acestuia. Totuși, ce importanță avea? Era ca și când ar fi adormit și s-ar fi trezit după câteva sute de ani. Saden îi explicase când se întâlniseră în Republică. Își amintea clar vechea navă, mirosul ei, drumul parcurs prima dată, discuțiile cu Yong și Andreas Pilate, comandanții celorlalte nave, entuziasmul începuturilor, apoi felul în care

lucrurile degeneraseră. Când se plimba prin *Ascensiune*, pe tunelurile din asteroid, când se întâlnea cu echipajul, totul părea diferit. Oamenii nu mai erau la fel! Arătau altfel, se purtau altfel. Deşi avea încărcat în memorie tot ce-ar fi trebuit să ştie un om al acelor vremuri, undeva, totul i se părea fals. Ireal. Nu erau oameni adevăraţi, *Ascensiunea* era la fel, dar nu o simţea reală când închidea ochii. Yoshida era neschimbat, dar nu ştia cât de mult se intervenise asupra lui.

Parcurse drumul, purtat de banda galenică şi coborî la propriul doc. Uşile se deschiseră şi pătrunse pe coridorul ce ducea la apartamentul lui. O siluetă îl aştepta în faţa uşilor. Era un bărbat tânăr întors cu spatele. Avea părul şaten tuns scurt şi Jonson îl recunoscu înainte să se răsucească şi să-i zâmbească. Era unul dintre agenţii *anh* de la bord – Adrew Hermen. Comandantul se încruntă, pentru că tânărul nu avea ce căuta acolo. Era o zonă personală şi teoretic restricţionată. Îşi spuse să discute acest aspect cu Yoshida şi se îndreptă spre agent cu mâinile la spate şi bărbia ridicată. Adrew nu păru intimidat.

– Domnule comandant! spuse el cu o plecăciune.

Jonson îl depăşi fără să îl bage în seamă, apoi se opri în faţa uşii şi întoarse capul. Agentul continua să zâmbească de parcă ar fi fost sigur că aveau să discute până la urmă. *Blestemată aroganţă!* Aşa erau toţi agenţii, chiar şi cei pe care îi avusese el la bord. Gata să se sacrifice, dar îngrozitor de încrezuţi. Sigur că vechii agenţi nu aveau nici pe departe puterile celor noi, totuşi se pricepeau destul de bine să pătrundă în minţile oamenilor. Odată cu trecerea timpului, cu ameliorările genetice şi cu simbioza între ei şi Copacul *Anh*, forţa acestora crescuse şi se rafinase. Chiar dacă agentul Hermen nu avea figura tipică a unui discipol *anh*, exista ceva în privirile lui care îl trăda.

– Ce doreşti?

Zâmbetul lui Adrew deveni mai modest. Nu era cazul să îl enerveze pe comandant. Făcu doi paşi spre el, arătându-şi şovăiala. Jonson era obişnuit să aibă iniţiativa, iar prezenţa lui acolo îl deranjase. Trebuia să îi câştige încrederea şi să

se apropie de el, dacă voia să-i transfere naniții lui Ralle.

– Îmi cer scuze, spuse pe ton scăzut, liniștitor, trebuia să vă vorbesc, iar la sărbătoare era prea multă lume.

Îl privi puțin timid, transmițându-i o sugestie în forma uneia dintre învățăturile lui Lumni. *Nu scapi de supunerea față de mai marele tău decât murind.* Era acolo ca să îl slujească, iar Jonson trebuia să fie conștient de asta. Comandantul se mai relaxă, își lăsă mâinile să-i alunece pe lângă corp și linia dintre sprâncene îi dispăru.

– Am vrut să vă spun despre copacii galenici luați din Ecosferă, continuă Adrew încurajat de expresia lui Jonson. Trebuie returnați, altfel vor muri.

Părea necăjit și sincer interesat de un lucru care comandantului i se păru neimportant. Pentru asta riscase să vină la ușa lui? Pentru nimic? În loc să se supere, se întoarse spre el. Agentul părea tânăr și mai neexperimentat decât s-ar fi așteptat.

– Yoshida? spuse pe un ton poruncitor.

– Domnule comandant?

Silueta lui Yoshida se materializă alături. Adrew dădu din cap, iar IA-ul îi răspunse printr-un salut scurt. Avea fața întunecată și prelungă, iar ochii piezișI și reci.

– Cum a ajuns aici? întrebă Jonson.

IA-ul îi aruncă lui Adrew o privire puțin binevoitoare.

– Voi verifica, spuse, iar fața îi mimă nemulțumirea pe care sistemele lui o afișau întotdeauna în absența informației.

– Nu a folosit niciun canal cunoscut și monitorizat, spuse în cele din urmă și dispăru rapid la un semn al comandantului.

Adrew rămase privindu-l încurcat, totuși încrezător că nu avea să fie pedepsit.

– Am folosit circuitul dumneavoastră. Știu că nu trebuia, dar...

– Nu trebuia, într-adevăr, îl întrerupse Jonson, iar Adrew se prefăcu intimidat de duritatea tonului.

– Îmi cer iertare, nu se va mai întâmpla. Am vrut să vă rog să returnați copacii. Pentru noi sunt importanți.

Prin gesturi, prin modul în care își mișca trupul, prin expresia ochilor, Adrew mima naivitatea și fragilitatea. Își dădea osteneala să se potrivească rolului, deși era una dintre zilele în care pseudocorpul său ar fi preferat să se întindă în pat și să doarmă. Jonson șovăi, iar agentul se folosi de asta pentru a continua. Făcu încă un pas.

– Dacă ne supunem naturii, atunci vom putea să-i și poruncim. Nu așa se spune? Ecosfera suferă, pentru că arborii făceau parte din sistemul ei energetic. Dacă vrem să păstrăm echilibrul, dacă dorim să folosim energia galenică, atunci trebuie să ascultăm și vocea plantelor. Vă rog... spuse, apoi se întrerupse aparent copleșit de propriile sentimente, vă rog să returnați copacii...

Se opri o clipă, implorându-l din ochi pe Jonson. Scenele de genul acesta nu erau specialitatea lui, ci a lui Karl, dar spera să se descurce. Îi trimise o sugestie tatonându-l. Jonson reacționă bine. Se hotărî să meargă mai departe.

– Noi folosim energia asta și orice tulburare...

Jonson îi făcu semn să tacă. De când îl întâlnise prima oară pe Adrew, îl plăcuse, fără să știe de ce. Acum agentul exagerase, dar nu era supărat pe el.

– Părăsește imediat acest loc, se răsti la el pentru a-și masca adevăratele sentimente. Vei fi pedepsit pentru asta, continuă, deși știa că nu avea să ia măsuri prea drastice împotriva lui.

Adrew îl privi de parcă l-ar fi lovit și păli. Lăsă capul în jos și înghiți în sec.

– Îmi cer scuze. Am vrut doar...

Jonson se încruntă din nou. Ce nu înțelegea agentul acesta? Avea să îi înapoieze blestemații de copaci, ce mai dorea? Atunci simți încercarea de infiltrare și furia îl făcu să se sufoce.

– Ascultă! începu, apoi făcu o mișcare spre el și îl apucă de umeri scuturându-l. Ieși imediat afară până nu o să-ți pară rău!

Îl împinse spre ușa ce dădea în tunelul comun, ceru deschiderea ei și îi dădu un brânci puternic. Adrew îl apucă o clipă de brațe, căutând un punct de sprijin, dar căzu și

se lovi de perete. Jonson respiră adânc şi-l părăsi acolo, privindu-l de parcă propria izbucnire l-ar fi uimit. Undeva, sugestia implantată de Adrew se localiză, ascunzându-se printre amintiri.

În interiorul apartamentului, era liniște și lui Jonson i se păru frig. Respiră adânc încercând să se liniştească. Să încerce să îşi folosească trucurile pe el! Agenții ăştia noi! Cei de pe vechea *Ascensiune* nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Se încruntă şi-şi mişcă nemulțumit umerii. Mușchii îi erau încordați, iar spatele țeapăn. Atunci simți pentru prima oară durerea. Îşi privi mâinile şi văzu zgârieturile pe care Adrew i le făcuse când se agățase de el. Pielea îl furnica şi ceva ciudat i se strecură în minte.

Ce-a fost asta? se întrebă şi, o clipă, propria imagine i roti în fața ochilor proiectată pe imensa fereastră-perete. Chiar era frig acolo! Îi ceru lui Yoshida să mărească temperatura şi se duse să se spele pe mâini. Avea să îi dea blestemații de copaci înapoi aşa cum spusese. Gândurile i se opriră asupra acestui aspect, dar uită să mai verifice acțiunile lui Adrew din acea zi. Agentul de abia se trezise, de ce să îi pese aşa brusc de copaci? Ideea apăru, dar dispăru la fel de repede. Jonson rămase cu ochii la şuvoiul de apă, mişcându-şi mâinile de parcă ar fi fost în transă.

Dincolo de uşă, Adrew se strâmbă ridicându-se cu greu. Lovitura lui Jonson îl zdruncinase destul de tare.

Nu-i nimic, îşi zise zâmbind. *Se mai întâmplă şi din astea.*

Se îndreptă liniştit spre puntea de observație, semnalizându-i lui Ralle că şi-a transferat naniții. Acum totul depindea de el. Porni transferul, după aceea se lansă pe marea magistrală a *Ascensiunii* şi îşi pierdu urma jucându-se cu senzorii şi necăjindu-l pe Yoshida.

2.

50 de ani până la țintă

*

Folosești calendarul, ceasul, orice altă modalitate de măsurare a timpului și astfel, îți stabilești locul în raport cu alte obiecte, blocându-te singur într-un univers care te va duce inevitabil spre marele sfârșit.
(Lumea din Hubb)

*

Un oraș plutitor era Hubb-ul, compus din mii de sfere de sunete și lumină. Totul era vibrație dincolo de ceea ce simțeau oamenii – o cascadă de note, pe care urechile nu le percepeau, dar care pătrundeau în structura materialelor sintetizate în sutele de ani de la colonizarea atmosferei de către echipajul navei *Speranzia*. Astfel, se formau habitate, o întreagă lume plutitoare. Fusese cea mai avansată navă a flotei plecate de pe Pământ, dar și cea mai mică, cu un echipaj de câteva sute de oameni. Elita științifică a acelor vremuri, ce se oprise pe Cardeea pentru a-și urma visul.

Hauer Uve își termină stagiul în lumea Con și începu să își adune conștiința risipită de vibrațiile înconjurătoare. Era peste tot și nicăieri, iar energia în care se plasase avea o frecvență stabilă ce îl făcea să fie pe Cardeea, dar în același timp să întrevadă și Pământul așa cum fusese înaintea plecării. Erau imagini în care nu se implica, existând pur și simplu pentru a le înregistra. Hubb-ul era și materie, și vibrație, iar pentru puțini, saltul dintr-o parte în alta era posibil.

Hauer își pipăi trupul, conștiința căutând golul ce urma să îl umple pentru a restabili echilibrul. Dincolo de vibrația timpul, exista orașul și casa lui.

Reveni într-o dimineață însorită cu sufletul neliniștit. Văzuse ceva în Con, ceva ce mintea lui umană nu reușea să își amintească. Informația exista undeva, dar nu mai

avea acces la ea. Dacă s-ar fi întors în Conul de radiație, ar avut din nou acces acolo, dar așa, se rătăcise. Își schimbă poziția de levitație cu un sunet grav, iar Hubb-ul îl salută. Acolo, materia nu era înlănțuită de energia gravitațională și se asemăna din ce în ce mai mult cu forma ei de lumină. *Încercarea de a defini timpul se manifestă prin înșiruirea unor cuvinte ce se pierd fără a reuși însă să contureze un portret al acestuia.* În momentul în care scosese sunetul de întâmpinare, timpul lui devenise timpul Hubb-ului.

Își reluă poziția verticală, iar vibrația podelei se modifică susținându-l. Îi văzu pe ceilalți oameni în sferele lor de energie, apoi, cu un gând și o exclamație, modifică din nou structura pereților, făcându-i opaci. Implantul îi garanta accesul la mintea colectivă a naniților ce asigurau integritatea materialului din oraș. Fără notele-cod ale acestora, Hubb-ul ar fi redevenit lichid și s-ar fi pierdut în imensul ocean planetar. Acoperit cu celule fotosensibile și compus din materiale ușoare, orașul era o rețea imensă coordonată de IA Alexander – cel cu două fețe. Acesta verifica integritatea structurii, producea electricitatea folosită la propulsie sau sintetiza vibrațiile și folosirea notelor-cod, ce permiteau locuitorilor să interacționeze cu orașul.

Hubb-ul e nimic, e o curgere continuă și controlată a unui flux de particule, ce altfel s-ar alătura fluxului universal.

Miile de sfere plutitoare adăposteau o populație de o mie de oameni. O parte dintre ei aveau vieți paralele la suprafața planetei, asigurând legăturile economice cu Uniunea Insulară. O dată la câteva luni, aceștia se întorceau în oraș, urmându-i traseul, și apoi coborând din nou la noua destinație. Erau însă și cei care nu îl părăsiseră niciodată, care predau notele-cod la Colegiul Sol sau coordonau producția de pe orbită.

Hauer aștepta o vizită nedorită, dar necesară. Se răsuci, învăluindu-se în veșmintele puse la dispoziție de Hubb. Era încă tânăr după standardele din oraș, vizitase de multe ori lumea Con, iar timpul lui personal era de-abia la început. Mai târziu, urma să conceapă trei fii promiși,

iar viața avea să-i capete o nouă dimensiune. Era înalt și slab, cu fața prelungă și păr scurt, șaten deschis. Ochii îi erau mari și întunecați, două porți spre lumea Conului, iar expresia blândă.

Pereții tresăriră, anunțându-i apropierea vizitatorului, care intră tulburând vibrația locului.

– Timpul meu este diferit de al tău, pentru că ne mișcăm diferit, îl salută acesta.

Era scund și gras, o insultă la adresa figurilor imponderabile ale Hubb-ului.

– Bine ai revenit, Anss Herd.

Pereții se contorsionară extrudând câteva piese de mobilier. Se așezară pe niște scaune de substanță ce vibra, însoțiți de tonalitățile mesei apărute între ei – energie constrânsă să devină materie.

– Nu te-am mai văzut de mult, spuse Anss Herd cu tristețe în glas, dar nu și în ochi. Am aflat de pierderea onoratului tău tată în lumea Con.

Hauer clătină din cap. Cuvintele lui Herd erau false, așa cum îi era și chipul, și energia bolnavă. Conul deja nu îl mai accepta și de aceea, nu era bun decât să țină legătura cu reprezentanții Uniunii Insulare, cuprinzând arhipelagurile din emisfera nordică unde clima permitea așezările umane. Pentru Hubb-ul plutitor nu conta asta. Sferele organizate în roiuri pluteau pe curenții atmosferei cardeene până departe, în zona Marilor Smârcuri, de unde Uniunea extrăgea metanul.

– Mulțumesc, spuse Hauer simplu de parcă ar fi fost un lucru fără importanță.

Tatăl lui își încheiase existența de 400 de ani așa cum și trăise, dincolo de lume, și, în cele din urmă, energia i se amestecase cu lumina Conului.

– Moartea lui nu înseamnă nimic, după cum știi. Peste un număr de ani, particulele care-l compun se vor recombina din nou și biomolecular va fi din nou alături de noi, chiar dacă vom fi și noi tot molecule agitându-ne prin spațiu.

Anss tuși insinuant, privind în jur. Emise câteva note-cod ce făcură naniții din structura pereților să se agite. Spațiul

nu era diferit de al oricărei sfere, deși Hauer era acum conducătorul Hubb-ului după dispariția tatălui său.

– După cum știi, m-am întors din Arhipelag, continuă de parcă ar fi răspuns unei întrebări lansate de Hauer.

Conducătorul nu era interesat de ce făcuse acolo și asta se simțea în murmurul persistent al sferei. Se încordă, agățându-se cu degetele boante de marginea scaunului. După cum arătau lucrurile, sfera avea să îl expulzeze curând pentru a-și proteja stăpânul de atingeri impure.

– Și? Hauer chiar nu era interesat de ce avea Anss de spus, pentru că citise totul în Con.

– Marele judecător din Arhipelag dorește acces la tehnologia *Speranziei*, spuse Anss șovăind și scuzându-se în același timp că era purtătorul acestor cuvinte.

Hauer începu să râdă, iar sfera se cutremură. Anss se încordă și mai tare, agățându-se de materialul scaunului cu o frecvență muzicală joasă. Avea și el micile lui trucuri, nu doar Hauer. Trebuia să fie acolo, și acolo avea să rămână!

– Ce-i cu pretențiile astea? exclamă Hauer, iar masa dintre ei se undui accentuându-i cuvintele.

– Să nu ne pripim, spuse Anss deranjat de aroganța conducătorului. Avem înțelegerile noastre cu Arhipelagul, iar ei ne furnizează materiile prime, așa cum noi le dăm tehnologia creată de făuritorii energetici.

– Și ce are asta de-a face cu *Speranzia*? Tehnologii tatălui meu au căzut de acord să renunțe la ea. Trebuie să mergem înainte, chiar pe secvența de timp unde am ajuns acum, dar, dacă va fi cineva care să reînvie *Speranzia*, locuitorii Hubb-ului vor fi aceia. Uniunea Insulară a avut *Turbillionul*, pe care l-a dezmembrat și folosit.

Reprezentatul Anss devenise în ultima vreme mai apropiat de Arhipelag decât era necesar. Îi privi învelișul energetic și constată că semăna cu aura unui om din insule. Așa de mult se rupsese Anss de ei? Tatăl lui îi atrăsese atenția asupra acestui aspect și chiar intenționase să îl elimine pe bărbat din sferele Hubb-ului, doar că între timp intrase în Con și alesese să nu se mai întoarcă. Acum, Hauer era singur. Hubb-ul avea să dăinuie orice ar fi fost,

nealterat de oameni ca Anss, doar că uneori mai trebuia să ia și măsuri dacă orașul nu alegea să îi expulzeze singur.

– Judecătorii vor să ne dea niște avantaje extraordinare, inclusiv accesul la sateliții economici, dacă le oferim locația *Speranziei*.

Hauer se ridică fixându-l cu ochii întunecați. Ce nevoie aveau de sateliți, când orbita era împânzită de replicatoarele de materiale?

– Nu mai insista. Cei care au ascuns *Speranzia* au avut un motiv dat de Con pentru asta. De aceea, nu voi accepta ca nava să fie în altă parte decât în zona protejată.

Anss se ridică la rândul lui, deși statura nu îl ajuta să facă vreo impresie.

– Deci cunoști locul unde se află? spuse cu o inflexiune a vocii ce înnegri suprafețele strălucitoare. Tatăl tău ți-a spus unde a ascuns-o pe Cardeea?

Tânărul începu să râdă de încercările jalnice ale lui Anss.

– Nu îl cunosc, minți el, pentru că sfera era deja întunecată și neadevărul nu avea să se oglindească pe pereții opaci. Tatăl meu a dispărut înainte de a mi-l spune, de aceea, răspunsul meu nu poate fi decât unul. Sper că judecătorii îl vor accepta, pentru că altă cale nu există.

Bărbatul înghiți furios în sec, simțind vorbele conducătorului ca tot atâtea noduri ce i se puneau în gât. Lui nu îi plăcea Conul, pentru că lumea Cardeei i se părea mai interesantă. Și ca el erau destui, sătui de imaterial și vrând să aibă acces la puterea insulară. Ce folos să plutești în sfere de vibrație și energie și să nu ai nimic din ceea ce contează? Tatăl lui Hauer fusese urmaș direct al comandantului *Speranziei* și-și protejase cu furie nava. De ce atâtea secrete? De ce atâta teamă?

Podeaua începu să i se fărâmițeze sub tălpi. Zâmbi strâmb și se agăță de zdrențele de materie. Avea și el ceva energie, chiar dacă nu o egala pe cea a fondatorilor. *Deci așa! Mă dai afară?* Furia îl făcu să strălucească roșu în spațiul întunecat. Fulgi negri pluteau între el și Hauer, amintindu-le că Hubb-ul putea fi distrus de un conflict. Un timp, sfera se contorsionă atrăgându-i pe ceilalți locuitori

ai orașului, care formară o barieră în jurul ei. Timpul era acolo, static, urmărind cum cei doi se înfruntau. Își aminteau prezentul, nu ce fusese sau ce urma să fie. Nu erau un punct și o linie, ci se învârteau în cercuri. Totuși, o conștiință, cea a lui Hauer, nu dorea asta. Se retrase din zona curgătoare și îl azvârli pe Anss afară din sferă.

Acolo să rămâi!

Bărbatul se lovi de celelalte mingi, devenite brusc materie, și alunecă dincolo de Hubb, plonjând în norii deși din zona tropicală. Șocat de expulzarea rapidă, îi luă ceva timp să se învăluie în hainele energetice și să se folosească de curenți pentru a încetini. Plană ușor privind în sus, la Hubb-ul ca o salbă de mărgele luminoase pe cerul înserării. Se poticni apoi, apropiindu-se de sol și lovindu-se de aerul fierbinte și umed al junglei.

Reuși să se așeze cu greu într-o zonă liberă, blestemându-l pe Hauer. Conducătorul Hubb-ului îl aruncase cât colo cu aroganța tinereții și făcuse un lucru pe care tatăl lui nu l-ar fi făcut niciodată. Îl nesocotise, dar lucrurile nu aveau să rămână așa. Se ridică dintre ierburile roșii și o luă cu greu pe o potecă. Nu era obișnuit să meargă pe jos și curând începu să gâfâie. Blestematul de Hauer Uve! Totuși, nu avea importanță, pentru că Lumea Con îi spusese odată că avea să se întoarcă în Hubb! Dacă voia să scape de el, trebuia să distrugă orașul pentru a-l reconstrui înapoi. Numai așa avea să fie acceptat de ceilalți drept conducător!

*

Plutind deasupra Cardeei, Hubb-ul se auto-direcționa apărat de roiurile de luptători. Erau oameni și mașinării, supuse IA-ului Alexander, a cărui răsuflare făcea orașul să se miște lin. Tot el și supușii lui se ocupau de contractele cu Uniunea Insulară, lăsându-i pe urmașii *Speranziei* să viseze și să creeze. Curenții de aer pătrundeau în tunelurile de sub oraș, iar Hubb-ul naviga susținut de vânturi și se deplasa prin puterea furnizată de celulele din structura platformelor de vizitare.

Hauer Uve se pregăti să se întoarcă la visul lui din

Lumea Con. Numai acolo se simțea liber să ordoneze materia, să privească în trecut și să deslușească viitorul. Cu ani în urmă, o umbră pătrunsese în Con, iar tatăl său încercase să îl ferească de contaminare. Fusese o emisie de departe, captată de pâlnia lumii ca o rază-spion ce le cercetase zona protejată a orașului. Atunci, fondatorii luaseră hotărârea să ascundă *Speranzia* și tot atunci, IA Alexander, avatarul ei, se scindase, o copie a lui rămânând prinsă în rețeaua Hubb-ului. Cealaltă personalitate, care dorea să călătorească și să exploreze, alesese să rămână pe navă, așteptând un comandant potrivit să o conducă departe. Asta nu se întâmplase până atunci, dar *Speranzia* aștepta momentul în care avea să meargă din nou printre stele.

Zeci de ani nu se mai întâmplase nimic, iar informația rămăsese în memoria Conului și a fondatorilor. Lăsându-și trupul în brațele sferei, Hauer căută amintirea printre vibrațiile lumii. Era un mesaj rece, întunecat de o energie pe care nu o înțelegea și care se deosebea de cea a Cardeei. Tatăl lui îi spusese că provenea de pe nava *Ascensiunea*, din flota Pământului, având amprenta ei, dar era posibil după atâta timp? Fusese circumspect și pe bună dreptate. Nu răspunseseră chemării, dar energia se lovise de Hubb și, folosind sistemele *Speranziei*, se întorsese spre locul de origine. Cineva, undeva departe, le cunoștea locația. Putea fi motiv de îngrijorare, totuși trecuse mult timp și nu mai primiseră niciun alt semnal. Rețeaua de sateliți de pe orbită nu înregistrase nimic, iar flota subordonată lui Alexander patrulase zona din jurul Cardeei până la gigantul gazos, Adranus, a doua planetă din sistemul Meri, și nu găsise nicio urmă de activitate. De fapt, nu fusese un mesaj, ci doar o tatonare irosită în spațiu.

Hauer alungă imaginea *Ascensiunii* pierdute și se aplecă asupra Arhipelagului. Insulele erau înșirate pe o zonă din emisfera nordică unde clima era blândă și neschimbătoare. Adranus avea să se apropie de Cardeea peste câțiva ani și atunci inundațiile aveau să afecteze acea lume. Doar că asta se întâmpla o dată la câteva sute de ani, iar judecătorii se lăudaseră că aveau să ia măsuri. Doar că acestea întârziau

și, mai ales, costau. Cu secole în urmă, inundații masive amenințaseră zonele de țărm, iar coloniștii se mutaseră pe insulele mai mari sau în zonele înalte ale arhipelagurilor.

Hauer îndepărtă imaginea și se opri. Mai multe tablouri pluteau în fața lui, vagi ca niște amintiri. Chipul tatălui său, pe care îl lăsă de-o parte, cea a celor trei fii pe care Hubb-ul avea să i-i dăruiască peste câțiva zeci de ani, cea a orașului în lumina roșie a lui Adranus, Jupiterul lor fierbinte. La conjuncția dintre Cardeea și gigantul gazos, Hubb-ul avea să tremure și să își schimbe traiectoria, mareele să acopere mlaștinile din sud, iar deșertul de la ecuator să înflorească.

Sufletul nu-i tremură, dar își simți trupul ghemuit în mijlocul sferei. Dincolo de energia ce îi contaminase, venită de departe, și de propria lui familie viitoare, se înălța un alt pericol. Era o vibrație cu o frecvență ce îi făcu spațiul personal din lumea Con să se micșoreze și să se aplece spre sine însuși. *Dacă vrei să afli secrete, gândește în termeni de energie, frecvență și vibrație,* îi spusese tatăl lui. Un pericol. Ceva ce nu putea vedea, ce nu văzuse niciun fondator. Viitorul se ascundea de el, iar tot ce simțea era realitatea ce se întuneca peste zeci de ani. Doar atât? Tatăl lui condusese Hubb-ul și rămăsese pe Cardeea secole, iar el urma să se disipeze atât de curând? Făcuse un gest ce avea să conducă acolo, dar Conul se închise pentru el când încercă să urmeze acea cale a viitorului.

Alte fețe îi apărură din mișcarea haotică a materiei. Un cap ciufulit, blond, cu ochi serioși, ce îl făcu să își dorească să se întoarcă în sfera lui, un altul, atât de asemănător lui, un al treilea, abia schițat în întuneric. Viitorii lui copii. Încercă să îi rețină, dar nu reuși.

Se retrase din Con, reintrând în corpul lui și simțindu-se trist și singur. Îndepărtarea lui Anss Herd fusese binemeritată, dar viitorul Hubb-ului era nesigur. Oftă, iar podeaua îl învălui încercând să îl liniștească. Vibrația luă forma unui cântec, o ecuație muzicală de frecvență joasă ce-i modifică starea conștiinței. Era o apă, o pădure foșnind, o spirală rotindu-se, timpul trecând peste el, și dintr-o dată, nu se

mai simți singur, ci adormi legănat de melodiile orașului. Hubb-ul nu își lăsa conducătorul să sufere și îl ajuta cum înțelegea el. Sfera lui Hauer redeveni transparentă și începu să se ridice ușor plutind deasupra tuturor, ca un al doilea cerc al lui Adranus.

3.

50 de ani până la țintă

*

Fii mulțumit de tine însuți și nu vei putea fi distrus niciodată.
(All Xeno, *Lumea lui Hubb*)

*

Se zice despre om că este irațional, deci supus instinctelor și părtinitor, și atunci de ce ia el deciziile cele mai bune, iar ansamblul oamenilor ce constituie societatea ia hotărâri iraționale ce contrazic logica elementară? Constrângerile de tot felul, de la cele etnice, la interesele de natură economică și cele de clan sau ghildă, forțează grupurile să acționeze pentru a se proteja, chiar dacă astfel încalcă legi nescrise. De aceea, situația curentă implică o reevaluare a poziției pe care insula noastră o ocupă în cadrul Uniunii Insulare și a beneficiilor pe care le obținem de pe urma contractelor cu orașul Hubb.

Am ajuns la un punct de cotitură în istoria colonizării Cardeei, în care noi, ca jucători pe piața de bunuri, suntem obligați să facem alegeri fără să mai luăm în calcul valoarea intrinsecă a obiectelor, ci doar modul în care ceilalți jucători de pe piață vor lua hotărâri în sensul continuării relațiilor cu Hubb-ul.

Noi, ca stat independent, vizăm maximizarea bunăstării sociale și deci, pentru asta, am considerat important să creștem libertatea individuală pentru ca fiecare om să poată face alegeri, care să conducă în mod normal

la maximizarea bunăstării sale personale. Cu timpul, alegerea a devenit sinonimul bunăstării, deci cu cât mai multe variante posibile, cu atât mai bine pentru individ și societate în ansamblu. Având atâtea opțiuni, ar fi normal ca alegerile pe care le facem să ne dea un sentiment de satisfacție, dar oare este chiar așa?

Totuși, acum se observă din ce în ce mai mult efectul alegerilor individului asupra societății. Dacă individul nu alege bine? Dacă nu e informat? Dacă este manipulat? Dacă se lasă atras de mirajul unor produse furnizate de un agent extern, cum este cazul Hubb-ului? Atunci, ce se întâmplă? Poate sunt acele produse mai bune decât cele locale? Fără doar și poate. Tehnologia *Speranziei* a dat urmașilor ei un avantaj pe care *Turbillion* nu l-a putut oferi. Important este însă că insulele au și ele nevoie să se dezvolte, pentru că tot capitalul ce se scurge spre Hubb rămâne acolo, permițând unor oameni să trăiască în trândăvie, rupți de realitate și slujiți de mașinării.

Ce se va întâmpla dacă vom continua astfel? Ce variante avem noi, jucătorii pe marea tablă a Cardeei? Vom fi blestemați să ne uităm pentru vecie unii la alții cu coada ochiului sau vom acționa, rupând barierele și punând capăt monopolului?

(All Xeno, *Lumea lui Hubb*)

*

Anss Herd stătea în fața lui Tomas Omm în reședința acestuia din Andorre, capitala Uniunii Insulare. Ajunsese acolo cu o zi înainte și ceruse să fie primit de marele mediator. Aceasta însemna că se hotărâse să discute propunerile făcute de Tomas Omm la ultima sa vizită în Andorre. Într-un fel, ajunsese la mâna lui și asta nu îl mulțumea. Totuși, nu conta cu adevărat dacă se gândea la anii pe care avea să îi trăiască după moartea lui Tomas, a băiatului său, Xeno, și a unui șir de urmași nenăscuți. Hubb-ul îi dăduse timpul de care avea nevoie și, ironia sorții, el avea să distrugă Hubb-ul. Și apoi ca o altă ironie

– avea să se întoarcă și să reclădească orașul nimicit.

Zâmbi strâmb spre bărbatul de patruzeci de ani cu față lungă și ochi apropiați. Îmbrăcat într-un fel de robă largă, judecătorul arăta impunător și prin statură. Fiul lui îi semăna, dar nu avea să fie la fel de impozant, se vedea clar de pe acum. Un copil trist și obosit, îngropat în studiu, și care trebuia să ia locul ilustrului părinte, altfel familia Omm și-ar fi pierdut poziția în cadrul comunității. Erau urmașii secundului navei *Turbillion*, și în urma stingerii liniei directe ce cobora din comandantul acesteia, reușiseră să preia puterea în urmă cu două secole.

Anss ridică paharul și se strâmbă peste marginea acestuia la festinul adus de sclavii lui Tomas. Majoritatea proveneau din insulele învecinate și nu aveau să apuce să trăiască prea mult în casa Omm. Cu trupurile mutilate, puse în mișcare cu ajutorul sensoscheletelor, oamenii aceștia reacționau numai la comenzile stăpânului și ale persoanelor introduse de acesta în sistemul de control al personalității. Niște umbre. Când nu aveau nimic de făcut, ceea ce se întâmpla foarte rar, stăteau nemișcați cu ochii în gol. Uneori se legănau pe picioare, alteori mai fredonau, dar asta nu însemna că erau conștienți.

Dacă se gândea bine, Uniunea Insulară cunoscuse puține perioade de liniște. Poate în primii o sută de ani, pentru că apoi Hubb-ul se detașase, pornind în călătoria din jurul Cardeei, iar în Andorre, familia Omm preluase puterea și pusese bazele Înaltului For. Câțiva zeci de ani, din acesta făcuseră parte reprezentanții insulelor învecinate, ca apoi, cu timpul, Andorre să se extindă, înghițind totul în cale. Și această etapă durase câteva secole, așa că nimeni nu observase cât de puternică devenise Uniunea până nu fusese prea târziu. Unele după altele, insulele căzuseră pradă judecătorilor, iar Andorre se specializase în contracte păguboase. Când celelalte state se treziseră din visul colonizării, fusese prea târziu. Mii de sclavi, zone preluate de Uniune. Atunci, fusese fondat și Centrul de Apartenență, specializat în transformarea sclavilor. Tot atunci, se dăduse și *Directiva muncii fizice*. Sub incidența

ei, Andorre ajunsese să importe și să exporte la nevoie muncitori, bazându-se pe populația din zonele pe care le preluaseră. Și aveau nevoie de forță de muncă ieftină nu numai în orașe, dar și în cariere, și în exploatările din sud.

Se strâmbă din nou simțind aburii ce se ridicau din pahar. Toastă, dar se prefăcu doar că gustă băutura. Era mai bine așa. Despre familia Omm se spuneau multe, și multe erau și adevărate. Ultimul urmaș al comandantului de pe *Turbillion* murise în condiții suspecte, dar cine mai asculta bârfe vechi? Mai erau și disparițiile din Înaltul For Insular al cărui conducător era Tomas însuși. Și trupurile scoase noaptea din casa lui. Și nu toți erau sclavi. De ce să arunci corpurile lor în secret când puteai să le transporți ziua ca toată lumea?

Dădu din cap spre Tomas, al cărui nas mare se apleca melancolic asupra unei farfurii pline cu bucăți de carne. Anss sughiță și întoarse privirea.

– Domnule Herd, încă o porție?

Ticălosul își bătea joc de el, știind obiceiurile culinare ale celor din Hubb. Anss dădu din cap.

– Mulțumesc. Pentru mine a fost suficient.

Era dezgustat de mirosuri, de invazia de culori, de pereții ce imitau cuarțul, de sunetele dezagreabile pe care le numeau muzică, de forfota de sclavi ce inundau spațiul cu durerea lor. Putea să se uite în planul secund, dar nu voia să o facă. Știa ce avea să găsească acolo, în lumea mediată de Alexander. Totuși, trebuia să reziste ispitei de a se întoarce în Hubb și a-l implora pe Hauer să îl primească. Avea să schimbe un stăpân cu altul, doar că acum, el urma să dețină puterea. Lansă momeala, iar Tomas o înghiți de bună-voie.

– Mă bucură decizia de a rămâne în Andorre, îi spuse judecătorul, privindu-l în timp ce făcea semn unui sclav să mai toarne băutură.

Anss refuză încă un rând, arătându-i paharul pe jumătate plin. Ce credea Tomas Omm despre cei din Hubb? Trăiau în paradisul lor suspendat, amețiți de sunete, una cu planeta, păziți de IA-uri, fără să aibă habar de nimic? Dacă

încerca să îl îmbete, nu nimerise. Un surâs vag îi mișcă trăsăturile umflate. Nu arăta ca un locuitor al Hubb-ului și știa asta. De fapt, trăise mulți ani la suprafața Cardeei ca reprezentant tehnic al Hubb-ului. Tatăl lui Hauer îi încredințase misiuni destul de delicate, doar că acum fiul își permitea să-i întoarcă spatele.

– Am trăit zeci de ani în Andorre, începu Anss subliniind faptul că descendența lui îi asigura avantaje de care urmașii celor de pe *Turbillion* nu beneficiau. Onorații dumneavoastră bunic și tată mi-au fost prieteni apropiați. Mă simt aici ca acasă, deci hotărârea mea nu cred că o să mire pe nimeni.

Sprâncenele lui Tomas Omm se arcuiră. Chiar în acel moment, bărbatul se mira. Ar fi vrut ca Anss Herd să îi spună clar ce dorea sau măcar să îl lase pe el să îi facă o propunere. Doar că omul îi dădea înainte cu tatăl și bunicul lui de parcă el nici nu ar fi existat. Ca să își mascheze proasta dispoziție făcu semn sclavilor să elibereze masa. Oricum Anss nu se atinsese de nimic.

– Știu relațiile strânse pe care le-ați avut cu familia mea și de aceea...

– De aceea, îl întrerupse Anss, m-am hotărât să-mi petrec aici ultimii ani de viață.

Tomas se posomorî și mai tare. Ultimii ani de viață, pe cine prostea el! Anss îi observă starea și se hotărî să mai lase de la el.

– Dacă rămân în Andorre, mă voi implica activ în viața arhipelagului. E normal să mă intereseze patria adoptivă mai mult decât cea în care am trăit până acum, deși, desigur, Hubb-ul va ocupa un loc special în inima mea, încheie bătându-se cu pumnul în piept.

– Desigur, se grăbi Tomas Omm să îl aprobe. Nici nu se putea altfel.

Își zâmbiră pe deasupra paharelor. Poate că se înțelegeau în cele din urmă. Anss dădu din cap, apoi privirea i se mută la cei doi sclavi ce se învârteau în jurul mesei. Erau tineri, altfel nu s-ar fi aflat acolo, destul de bine întreținuți, cu sensoscheletul subțire încorsetându-le trupurile puternice. Tomas luă o sorbitură, urmărindu-i privirea.

– Sunt din ultima tranșă, spuse pe ton lejer.

– Da?

Le mai aruncă o privire.

– Din sud?

Auzise zvonurile incursiunilor Arhipelagului în insulele Borous, de dincolo de Ecuator. Tomas aprobă.

– Casa mea e cam goală. Am lipsit destul de mult și nu prea am personal, continuă Anss de parcă ar fi gândit cu voce tare. Nu pot aduce din Hubb.

– Cei din Hubb nu sunt obișnuiți cu munca fizică.

– Așa e, deși sensoscheletele astea fac minuni. Excelentă invenție!

Tomas rânji. Acum mai venea de-acasă. Anss Herd întinse mâna și îl apucă de braț pe unul dintre sclavi. Acesta se opri privind absent spre judecător. Era palid ca toți cei care trecuseră prin procesul de modificare impus de Arhipelag.

Directiva muncii fizice, gândi Anss. *Parcă așa îi zic.*

Era un exemplar puternic și ar fi rezistat încă patru-cinci ani. Ar fi putut să îl vândă la rândul lui peste vreo câteva luni, dacă nu era mulțumit. Îl trase spre el, forțându-l să se aplece. Sensoscheletul protestă, iar bărbatul gemu. Nu părea să sufere. Ochii îi era larg deschiși și calmi, cu irisul cafeniu și pupila mai mare decât normal la lumina aceea. Părea sănătos, asta era important, pentru că obedienta îi era dată de implant. Îi atinse gâtul așteptând o reacție. Sensoscheletul era făcut dintr-un aliaj vândut de Hubb, dur, dar ușor. Benzile subțiri ce îl formau arătau mai mult ca un tatuaj acoperind artistic pielea. Niciun semn de respingere din partea organismului, nicio iritație în locurile în care se fixa pe trup. Marfă de calitate. La fel ca tot ce producea Hubb-ul. Îl fixă cu senzația că privea un perete. Era cineva acolo, în spatele ochilor goi?

– Toți sunt la fel, spuse Tomas, văzându-l interesat. Arhipelagul are un stoc pentru oaspeții importanți și pentru aliații noștri.

– Da?

– Vi-l pot da chiar pe acesta, dacă vă place.

Anss dădu din cap şi eliberă sclavul, care îşi continuă treburile de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Îmi plac toate lucrurile ce provin din Arhipelag, adăugă privindu-l direct pe Tomas pentru prima dată în acea zi. Hubb-ul a fost un oraş mare, dar din păcate a încăput pe mâini nepricepute.

Tomas Omm se lumină la faţă şi dădu blând din cap. Hauer Uve şi Anss Herd nu se înţelegeau, iar el avea să profite de asta.

– Sigur că Hubb-ul va mai continua un timp să domine Cardeea, dar ce sunt câteva decenii în viaţa unei civilizaţii?

Tomas tăcu încercând să înţeleagă ce-i spunea celălalt. Câteva decenii? Atât avea să dureze să scape de Hubb?

*

Anss Herd părăsi casa lui Tomas Omm urmat de tânărul cu ochi cafenii care îi atrăsese atenţia. Judecătorul Omm nu se arătase foarte darnic, dar nu era nimic, mai avea timp să îşi schimbe părerea. Aştepta ceva rezultate şi de la el, doar că lucrurile nu aveau să se petreacă peste noapte. Era nevoie de timp pentru a distruge un oraş ca Hubb-ul. Nu era bine să ataci direct. Orice ar fi încercat Omm, nu ar fi mers. Cu toată flota lor de nave, erau destul de primitivi faţă de tehnologia pe care IA Alexander o avea la dispoziţie. Era nevoie de ceva similar, dar subtil.

Bărbatul se urcă în vehiculul pus la dispoziţie tot de Tomas Omm. Era o cutie mai mare ce fusese extrudată de şosea pentru a-l purta la reşedinţa lui. Se lăsă să cadă pe banchetă, iar reţeaua îşi modifică forma ca să se simtă cât mai relaxat. Sclavul se aşeză pe jos în faţa lui ca o păpuşă dezarticulată. Era ceva ciudat în mişcările acestuia. Poate nu avea de mult sensoscheletul, iar legăturile spre creier erau insuficient dezvoltate.

– Te simţi bine? i se adresă tânărului cu ochi cafenii.

Acesta nu răspunse, dar îşi mută privirile goale asupra lui. De fapt, nu părea pierdut, ci doar relaxat, de parcă ar fi stat întins pe o plajă şi ar fi privit în largul mării. Anss

se încruntă. Sclavii pierdeau capacitatea de-a se exprima, doar că el uitase asta.

– Ai un nume?

De fapt, avea și era scris în actul de proprietate dat de Tomas. Putea să îl ruleze în memorie, dar nu era nicio grabă. Se uită pe fereastră, apoi din nou la tânărul care rămăsese cu ochii la el, așteptând.

– Vezi-ți de treabă, îi spuse.

Sclavul avea pe gât mai multe împletituri din *duronit* ce păreau să formeze un model. Nu fusese intenția celor de la *Centrul de Apartenență*, dar sensoscheletul îi dădea un aer de eleganță, în contrast cu pielea albă.

Se întoarse din nou la spectacolul străzilor. Acum pluteau prinși de o bandă de șosea, levitând la câțiva metri deasupra caselor. Andorre acoperea aproape întreaga insulă, dar clădirile erau ascunse de vegetația roșie. Existau acoperișuri pe care creșteau grădini, existau șosele și vehicule mimetice – totul pentru a face metropola invizibilă.

Se opri în fața unui zid de tufișuri și coborî urmat de sclav. În spatele lui, vehiculul păru să se dezintegreze reintrând în structura șoselei.

– Anss Herd, spuse clar.

Tufișurile se dădură la o parte. Dincolo era grădina sălbatică pe care o cumpărase cu douăzeci de ani în urmă. Intră pășind prin iarba înaltă. Privi în jur și scoase un sunet înalt – codul ce activa tehnologia Hubb. Din vegetație începură să se înalțe pereții casei sale – la început doar zidurile de vibrații, apoi, pe măsură ce atomii se ordonară într-un anumit fel, totul căpătă formă. Anss rânji. Tomas Omm ar fi făcut orice să pună mâna pe tehnologia aceea, la fel și alții din fostele ghilde ale *Turbillionului*.

Camerele apărură unele după altele, iar Anss intră în casa ce se deschise invitându-l. Înăuntru, totul era vibrație, de la moleculele atmosferei, la atomii mobilei materializându-se sub ochii lui. Sclavul se opri lângă ușa ce se vălurea ca bătută de vânt. Fața îi era calmă. Pentru el spectacolul nu însemna nimic.

Anss oftă. Nici nu știa de ce îl luase cu el. Cedase unui

impuls când îl văzuse în casa lui Omm. Își scoase haina și i-o întinse.

– Pune-o acolo, îi spuse indicând-i un scaun ce tocmai se forma.

Tânărul îl ascultă, apoi se întoarse și se opri din nou în fața lui, așteptând următoarea comandă. Anss îl apucă de brațe și îl trase mai aproape. Era destul de înalt, cu trăsături fine și ochii mari, căprui, care îi aminteau de cineva.

– Semeni cu Hauer, îi spuse, iar colțurile gurii i se ridicară ușor. E ciudat, dar aduci cu el.

Sclavul continuă să îl privească absent. Totuși, urechea modificată a lui Anss prinse un sunet slab. Își coborî privirea spre mâinile tânărului. Degetele acestuia tremurau ușor, puse în mișcare de-un sentiment pe care nu părea să îl aibă. Se aplecă spre el, privindu-l adânc în ochi.

– Ți-e teamă, nu? Undeva, acolo, în interior, te temi de mine.

Începu să râdă ușor, iar casa vibră modificându-și imperceptibil forma.

– Foarte bine. Să-ți fie.

Anss îl eliberă și îl împinse spre un scaun ce apăru ca răspuns la un alt sunet.

– Așteaptă-mă aici.

Sclavul îl ascultă docil, cu privirile fixând peretele din față. Anss se lăsă lângă el. Da, asemănarea era ciudată. Poate că tânărul nu era din Hubb, dar oamenii ajungeau inevitabil să semene între ei.

– O să-ți spun Shan, i se adresă pronunțând clar numele. Ai înțeles?

Celalalt întoarse capul spre el, dar nu reacționă.

– Bine, zise Anss și-l bătu pe umăr, simțindu-i oasele sub îmbrăcămintea subțire.

Se încruntă. Poate nu fusese atât de bine hrănit pe cât crezuse. *Am eu grijă de tine de acum înainte!* gândi, deși tot nu îi era clar ce urma să facă și de ce îl luase cu el. Nu avea nevoie de servitori, pentru că locuința se ocupa de tot. Poate fusese asemănarea cu Hauer, dar nu voia să se

gândească la asta.

Se îndreptă spre interiorul casei, iar pereții se unduiră lăsându-l să treacă. Exista ceva ce trebuia să vadă. Ceva ce plantase în urmă cu douăzeci de ani în subsolul casei. Ajunse în centrul energetic al locuinței și privi în jos. Gândi scara care apăru imediat, ajutându-l să se scufunde prin tunelul ce ducea adânc în solul Cardeei. Nimeni nu știa ce făcuse acolo, nici tatăl lui Hauer, nici cei din Andorre. Pentru asta își riscase poziția în Hubb, dar era sigur că avea să merite.

Era întuneric dedesubt, dar el nu avea nevoie de lumină. Era înconjurat de vibrație, de sunete slabe ce-i aminteau de acasă. Și acolo exista o frumusețe ce se desprindea din straturile de minereu. Exista un filon interior, dar mai mult decât atât, exista perfecțiune, o simetrie cristalină în care atomii se aranjaseră într-o structură armonică de molecule vibrând pe aceeași frecvență. El plantase acel lucru acolo. Furase germenul din Hubb și îl sădise adânc. Acesta se dezvoltase minunat, deși încă nu ajunsese la maturitate. Trebuia să mai aștepte câteva decenii, dar ce conta asta pentru el? Era arma lui, asigurarea lui. Un material nou de aceeași frecvență cu a Hubb-ului, o similaritate moleculară de care avea să se folosească pentru a-l distruge. O axă de rotație comună și un unghi identic de intersecție cu planul imaginar ce traversa Hubb-ul. Se cufundă și mai adânc, simțind vibrațiile rocii pe suprafața costumului.

Rămase în întuneric, ascultând cântecul mineralelor și al cristalelor ce înmugureau. *Da*, își spuse, *acum nu mai e cale de întoarcere!*

*

Un copil trist, cu fața ascuțită și cu ochi flămânzi. Xeno Omm alegea informațiile puse la dispoziție de rețeaua Andorre, jongla cu termenii economici, trecea peste statistici, iar privirea lui rece ofilea rapoartele mediatorilor mediocri. Asta pentru că avea să fie urmașul lui Tomas Omm ca înalt judecător al Arhipelagului. Toți membrii ghildelor aveau să-i asculte hotărârile și în mintea lui, acest lucru

era de la sine înțeles.

– Tată, îl întrebă pe bărbatul înalt ce intrase în camera strălucind de imagini, de ce i-ai dat străinului un sclav atât de bun? Nu a fost o risipă?

Tomas Omm se încruntă, apoi fața i se relaxă. Fiul său era foarte matur pentru vârsta lui, un urmaș demn al clanului Omm, care avea să ducă tradiția lor mai departe. Se apropie și se așeză lângă el, în mijlocul datelor din rețea.

– Nu, nu a fost. Gândește-te, fiule, ce putem obține de la el.

Xeno îl privi strâmb. Pe fața de copil, expresia era și mai șocantă.

– Crezi?

Tatăl lui încuviință și îl mângâie pe capul tuns scurt. În gestul lui existau urme de dragoste și de mândrie pentru urmașul atât de promițător. Xeno se feri, de parcă mângâierea l-ar fi deranjat. Tomas nu îl băgă în seamă. De la moartea mamei, băiatul se retrăsese în sine, dar i se spusese că era normal, așa că îl lăsase în pace.

– Bine, o să-ți explic. Anss Herd a părăsit Hubb-ul, de fapt, a fost alungat de acolo de Hauer Uve, actualul conducător. Nu știu încă amănunte, dar o să le aflu curând de la oamenii noștri care fac schimburi cu tehnologie *hubb*.

– Asta nu înseamnă nimic, îl întrerupse Xeno disprețuitor. E gata să ne predea Hubb-ul? Și, mai ales, poate să o facă?

Tomas se aplecă spre el, întinse mâna, alese o imagine și o mări. Era o înregistrare cu Anss Herd și cu fostul conducător al Hubb-ului.

– Vezi? îi spuse. Herd a avut o poziție de încredere pe timpul tatălui lui Hauer și dintr-o dată, a fost dat la o parte.

– Și ce? Asta se întâmplă tot timpul...

– Nu, fiule, nu cu bărbați ca Herd. Să ții minte de la mine că omul acesta e periculos. Bătrân și periculos. Când vei conduce tu Andorre și Arhipelagul, să nu-i acorzi mai multă încredere decât fostul lui stăpân care s-a grăbit să scape de el. Îl poți folosi, dar cu măsură.

– Cum cu măsură?

Tomas râse.

– Trebuie să mai înveți multe înainte să ajungi judecător. Lucruri pe care nu o să le găsești înregistrate, dar fără de care nu vei putea conduce.

Xeno îl privi interesat pentru prima oară de la începutul discuției. Era ceva ce nu înțelegea.

– Totuși, Herd este valoros pentru că e unic. De aceea prețul lui e ridicat, de aceea trebuie să avem mare grijă de el. De aceea, mai ales, o să îi dăm lucrurile care-i plac și nu ne vom zgârci.

Băiatul îl privi mirat, apoi începu să râdă.

– Cum a fost cu sclavul, nu? Era unul scump.

– Scump, dar a meritat investiția. Uneori, trebuie să cedezi o sumă mare dacă știi că investiția îți va aduce un profit pe măsură. Și apoi, ce e un sclav pentru noi?

Xeno căzu pe gânduri, iar fața ascuțită i se lungi și mai mult. Tatăl lui avea dreptate. Ce însemna un sclav, când puteau avea atâția?

Un război este scump și trebuie să profiți de fiecare lucru care îți reduce paguba. În cazul acesta însă, poate merită.

– De fapt, nu este numai Hubb-ul și monopolul lui. Sunt multe informații pe care Herd le deține, iar eu vreau să le aflu. Ce contează un sclav și chiar mai mulți în contextul acesta?

Băiatul își ridică privirile reci spre tatăl lui.

– Ai dreptate, spuse pe un ton de om mare, m-am înșelat eu. Trebuie să privesc altfel datele din Rețea.

Tomas zâmbi și-l mângâie din nou pe cap.

– Așa să faci. Dacă privești dincolo de ele, vei afla lucruri interesante. Aici nu e vorba numai de tehnologie, ci de mult mai mult. Cine are răbdare va culege și roadele. Puterea înseamnă perseverență și curajul de-a aștepta atunci când trebuie. Nu contează informația, ci ce vei face cu ea, nu uita asta.

Xeno dădu din cap. Nu avea să uite, doar urma să devină marele judecător al Arhipelagului.

*

Lumea secundară a lui Hauer vibră la capătul Conului. Tânărul stătea în echilibru exact în punctul în care existau două alternative, două săgeți pe suprafața acestuia. Una la dreapta, alta la stânga, dar dacă ar fi desfășurat lumea lui într-un plan bidimensional, ar fi obținut una și aceeași linie, cu capete orientate în direcții diferite.

Anss Herd îl trădase. Nici nu așteptase bine să fie alungat din Hubb și fugise să se adăpostească în Andorre. Atunci aflase de proprietatea pe care o avea acolo, semn că ideea trădării avea rădăcini adânci.

S-a pregătit din timp, gândi spre Alexander.

IA-ul încuviință.

Aproape că mi-a forțat mâna să îl alung. De ce?

Acesta era punctul de echilibru și acolo se oprise. De ce? De ce voise Anss să fie alungat din Hubb? Era liber, putea să plece și să vină când dorea. Tatăl lui îl prețuia și nu putea spune că nu se achitase bine de toate îndatoririle. Totuși, de când acesta dispăruse, aroganța lui Anss căpătase o nouă dimensiune.

Nu-mi poți porunci. Nu mie! îi spusese Anss ultima dată când coborâse în Andorre.

Alexander îl înconjură de imaginile spațiului de lângă Cardeea. Era granița între zona pe care o controlau ei și cea a Arhipelagului.

Ce dorești să fac?

Aceeași situație și două dezvoltări antagonice.

Atacă-i! gândi. *Pedepsește-i, pentru că au adăpostit un fugar din Hubb.*

De ce să șovăie când tot una era? Asta îi spuneau vibrațiile Conului, asta îi spuneau planurile suprapuse. Orice ar fi făcut, avea să ajungă în același punct.

*

Un șir de ochi priveau spațiul de lângă Cardeea. Un șir de paznici depășiseră zona de barieră, ghidați de Alexander. Câteva nave, înfiripate din lumina și umbra Hubb-ului, din

materialele create pe stațiile orbitale conduse de grupuri de IA-uri, se desprinseră din matrice și pătrunseră în zona controlată de Arhipelag. Aici, atacară sateliții ce conțineau informații despre tranzacțiile din Andorre și îi împrăștiară în vântul solar. De pe Cardeea, se încercă o mediere, dar paznicii continuară să lovească.

Arhipelagul trimise un grup de cutii-spion ce patrulau zona în căutarea fragmentelor de asteroizi. Nu erau echipate decât cu armament clasic și câteva bombe, pe care fluxul emis de paznicii Hubb-ului le puteau face să explodeze în interiorul fuzelajelor. *Așteaptă, dar când așteptarea s-a încheiat, atacă folosind toate forțele.* Exploziile distruseră suprafețele, iar cutiile-spion suferiră avarii, arse de puterea fluxului de radiații. Una dintre navele din Andorre se sustrase atacului și se îndreptă spre o replicatoare de materiale a Hubb-lui de care se ciocni, scoțând-o de pe orbită. Un mănunchi de raze loviră epava, distrugând-o într-o erupție de energie. Mici fragmente pătrunseră în atmosferă, străbătând cerul nopții din emisfera sudică într-o ploaie de meteoriți ce aprinseră cerul întunecat.

Răsucindu-se în planul prezentului, paznicii forțară o ruptură pe care structurile automatizate ale Arhipelagului nu o puteau ocoli. *Atacă cu toată forța punctele slabe ale inamicului.* Și erau atâtea mecanisme simple puse în mișcare de motoare simple... Navele lui Alexander lăsau în urmă dâre albastre când atacau, iar radiațiile pârjoleau sateliții economici. Era un dans, nu o încleștare. Arhipelagul nu se așteptase să fie atacat astfel, iar împotrivirea era slabă.

În sfera lui, Hauer urmări spectacolul mediat de Alexander. Nu acționa la întâmplare. Erau repercusiuni, pentru că trădătorul Anss Herd fusese primit în Andorre și adăpostit de Tomas Omm însuși.

Pe suprafața sferei, lumea Con tremură sub energia eliberată de paznici. Boltită deasupra și dedesubtul lui, secvența prezentului îi arăta imaginile sateliților distruși. Un roi de resturi pe care flota Hubb-ului le îngurgită pentru a crea o nouă replicatoare în locul celei distruse. Navele paznicilor se strânseră una în fața celeilalte, iar

fălcile lor metalice absorbiră materialele, extrudându-le apoi în filamente lungi și țesând încet structura noii mașinării. Ce însemna timpul pentru ele?

Hauer urmări mișcările lente, înregistră la periferia Conului panica celor din Andorre, dar șterse toate acestea și se întoarse la ipoteza lui. Dar dacă...? Alungarea lui Anss Herd nu era importantă, atacul lui nu conta, dar ceva se pornise, iar Conul se alungea gata să iasă din cadrul sferei. Dacă vârful lui perfora învelișul extern în punctul în care trecutul și prezentul coexistau, Hubb-ul avea poate să se prăbușească în sine însuși. Totuși, tatăl lui îi atrăsese atenția asupra variațiunilor introduse de mesajul pe care îl primise. Dacă *Ascensiunea* ajungea pe Cardeea, dacă Anss Herd îi trăda, dacă el pierdea controlul asupra lumii Con, atunci Hubb-ul înceta cu adevărat să existe, și atunci sfârșitul avea să vină! Hauer se repoziționă în centrul sferei și privi înainte. Poate putea preîntâmpina asta.

Undeva, o altă navă a Arhipelagului, un mic cub întunecat, se desprinse de grup și se ascunse dincolo de altă replicatoare Hubb. Alexander nu o observă, ocupat să ghideze paznicii către noii atacatori. Replicatoarea, un fus lung umbrit de un scut eliptic, se rotea apărată de un roi de meta-paznici, dincolo de orbita obișnuită a sateliților. Fusese construită folosind planurile lui *Turbillion*, pentru că Hubb-ul nu avusese nevoie de ceva mai sofisticat. De aceea, toate erau identice, accentul fiind pe eficiență. Toate asigurau producția de materiale în condițiile lipsei de gravitație, iar cea de acolo fusese inițial destinată construcției de nave pentru Arhipelag, dar modificată între timp la cererea lui Hauer și pusă să își restrângă producția la compușii meta-organici folosiți încă de sistemele-oraș ale Cardeei. Creierului meta-organic nu îi plăcuse asta, dar nu avusese ce face.

O nouă încleștare, iar noua frecvență luminoasă selectată de Alexander atinse carcasele primitive și le arse instantaneu. Erau doar găoace ce înveleau sistemele de armament folosite de Andorre ca să atace insulele și mai slab înarmate din

jur. Bune de distrus sateliți și cutiile-spion. Nimic care să le facă față. IA-urile prinse înăuntru fură acaparate de Alexander și transferate în marea lui închisoare de suflete virtuale. O mulțime de informații se scurseră spre Con, iar locuitorii Hubb-ului, conectați la marea scenă a luptei, le simțiră din plin.

O confruntare în apropierea Cardeei era atât de rară, încât nimeni din Hubb nu mai fusese de față la una. Alexander înregistră o creștere a interesului, iar rezidenții își anulară alte activități pentru a se dedica spectacolului luptei. Hauer le dăruise o reprezentație neașteptată și binevenită. Altfel, nimănui nu îi păsa de Anss Herd și de trădarea lui.

Radiațiile emise de paznici pârjoliră tot ce mai rămăsese din fuzelajele fragile ale cutiilor din Andorre. Uniunea preferase aceste nave, pentru că erau ieftine și ușor de produs, dar nu luase în calcul un atac. Zona era plină de rămășițe de dimensiunile cutiilor de observare. La distanță, Adranus se vedea roșu și furtunos, bucățile navelor fiind tot atâtea puncte întunecate pe suprafața lui.

Ce mai victorie! râse Alexander în spațiul din vârful lumii Con. Flota Arhipelagului era învechită, nici gând să aibă materialele și tehnologia lor.

Și așa va și rămâne! spuse Hauer atent la vibrațiile din jur.

Privi în văpaia reprezentată de IA, pentru că Alexander renunțase la avatarul lui când se despărțise de varianta sa de pe *Speranzia* cu mult timp în urmă. Ceva se schimbase.

S-a întâmplat ceva?

Flacăra scăzu în intensitate, rotindu-se ca norii fierbinți de pe Adranus. Alexander privi în jur, prin milioanele de ochi ale navelor, sateliților, replicatoarelor și spionilor meta-organici din jurul planetei. Nu era nimic. Orice ar fi simțit Hauer, nu era real.

Nu detectez nimic, îl anunță pe tehnolog, arătându-i colajul de imagini ale zonei de luptă.

Într-adevăr, nu era nimic.

Hauer se răsuci din nou și se deplasă spre vârful conului. Totuși, ceva fusese, ceva se schimbase la nivelul vibrației.

Trupul lui din sfera *hubb* tremura, iar orașul se decalase imperceptibil față de axa lui obișnuită.

Tu nu simți?

Alexander nu înregistra nicio informație neobișnuită. Flacăra se clătină, verificând toate sistemele.

Nimic. Ești bine?

Își îndreptă senzorii spre trupul lui Hauer. În ultima vreme, se întâmpla ceva cu el. Îl cercetă, înconjurându-l de apendicele medicale. Nivel scăzut de colesterol și la fel și cel de serotonină.

Imaginea lui Hauer din Con negă orice problemă, dar Alexander știa că îi ascundea ceva.

De ce ești deprimat? îl întrebă, pentru că aparatele îi indicaseră asta.

Hauer se răsuci în mijlocul luminii și coborî repede spre baza lumii Con. Voia să iasă cât mai repede afară, să se întoarcă în trupul lui. Alexander îl mai liniști introducându-i calmante. Când Hauer deschise ochii, văpaia IA-ului îl înconjură încercând să afle ce îl făcea să se simtă astfel.

– Lasă-mă, strigă Hauer, ridicându-se brusc în picioare și trecând prin perdeaua de flăcări. Nu am autorizat asta!

– Dacă sunt probleme, trebuie să intervin, iar tu nu ești bine.

Vocea plăcută a lui Alexander îl înconjură cu note calmante. IA-ul fusese întotdeauna alături de el, nici nu își amintea să nu îl fi ajutat și sfătuit.

La fel ca tatăl meu! gândi cu o tresărire.

Doar că tatăl lui murise în cele din urmă cu toată tehnologia *hubb* și toate eforturile, iar el rămăsese singur.

– Hauer, de ce nu-mi spui care e problema?

Tânărul se îndreptă spre centrul sferei. Alexander era îngrijorat, dar nu avea ce să îi zică. Nici el nu știa ce se întâmpla.

– Ai fost prea direct cu Anss Herd, ai autorizat un atac asupra navelor Arhipelagului, ce se întâmplă? Te-ai schimbat.

Hauer se așeză pe jos și-și încrucișă picioarele. Închise ochii. De unde avea Alexander vocea aceea? Frecvențe

perfecte, vibrații ce te făceau să visezi. L-ar fi întrebat dacă nu l-ar fi supărat. De ce se gândea la asta acum?

– Ce spun ceilalți din Hubb? întrebă ținând ochii strânși.

– Sunt bucuroși de spectacol, dar...

Hauer își îndreptă spatele.

– Și spun că tatăl meu ar fi procedat altfel...

– Și asta.

Vocea lui Alexander nu șovăi, dar nici nu își pierdu accentele plăcute.

– Andorre avea nevoie de o lecție. Anss Herd se bazează pe ceva, altfel nu ar fi îndrăznit să-mi ceară să cedez *Speranzia*. În spatele lui este Tomas Omm. Andorre a devenit mult prea lacom.

– Sateliții economici erau mândria lor.

– Da, am vrut să le arăt ce putem face și fără să-o folosim pe *Speranzia*. Tomas ne-a crezut vulnerabili. Și-a spus că odată cu dispariția tatălui meu și a navei, zilele Hubb-ului sunt numărate.

– Este un moment de cotitură. Simți și tu asta, nu-i așa? Ce vei face de acum înainte?

– Nimic. Lucrurile se vor liniști, iar Andorre se va gândi bine înainte de-a ne deranja.

Alexander scoase un sunet dezaprobator.

– Acum ai câștigat un avantaj. E bine să nu profiți de el?

Hauer zâmbi și-și întinse membrele.

Nu cred că greșesc, deși ceva s-a schimbat!

Tatăl lui se înșelase, era acum sigur de asta. Ultimii ani îi fuseseră întunecați de teamă. Îl pusese pe Alexander să acopere cu meta-spioni spațiul Cardeei, strânsese relațiile cu Arhipelagul, și pentru ce? Pentru un mesaj venit de la sute de ani distanță? Începu să râdă. Îl iubise pe tatăl lui, îi simțea lipsea de fiecare dată când trebuia să ia o hotărâre legată de Hubb, dar se înșelase, iar el nu avea să mai cadă în aceeași capcană.

Deschise ochii și privi direct spre vâlvătaie.

– Nu te îngrijora, știu ce fac. Arhipelagul nu e un dușman cu adevărat important, iar Anss Herd nu era decât un spion susținut de ei. Tatăl meu a fost prea tolerant. Era

momentul să scăpăm de el.

– Ai grijă. Eu te voi sprijini, dar o greşeală te poate costa scump.

Tânărul râse şi îşi trecu mâna prin flacăra lui Alexander. Simţi furnicături pe piele acolo unde fluxul îi atinse braţul gol. Orice senzaţie era binevenită. Chiar şi dispariţia tatălui fusese o schimbare în eternitatea Hubb-ului.

IA-ul percepu ceva în datele trimise de apendice, pentru că întrebă:

– Ţi-e dor de el?

Hauer clătină din cap.

– De fapt, nu. Şi dacă mi-ar fi, aş putea merge să îl întâlnesc, spuse deschizând braţele şi îmbrăţişând astfel încăperea.

Cu toată desfăşurarea de forţe de mai devreme, Lumea Con îi indica dintr-o dată altă variantă de care trebuia să ţină seama.

– Voi pierde poate la început, dar voi câştiga apoi, murmură el. Nu vreau doar câteva bătălii, ci tot războiul. Asta-i adevărata victorie.

*

Era o cutie mică fabricată în secret în laboratoarele Arhipelagului. În ea, creaturi minuscule, asemănătoare celor folosite pentru reeducarea şi subjugarea sclavilor, erau pregătite să iasă din stază şi să intre în componenţa replicatoarei. Erau meta-organice la fel ca spionii Hubb-ului, dar spre deosebire de ei, erau capabile să preia informaţiile neuronilor, să le proceseze şi să le reinfiltreze corupte pentru a pune stăpânire pe un organism. Lucrau încet, dar nu conta. Partea organică a minţii ce conducea replicatoarea orbitală avea să cedeze în cele din urmă, apoi IA-ul local urma să se metamorfozeze într-un apendice al Arhipelagului. Tomas Omm spera ca micul lui truc să dea roade, deşi ştia că nu o să vadă rezultate prea curând. Nu avea atâta timp ca oamenii din Hubb, dar spera să obţină schimbarea cât mai era în viaţă.

În replicatoare, prionii meta-organici începură să se

deplaseze imediat ce cutia reuși să pătrundă în interior. Atacate de sistemul de securitate al acesteia, milioane dispărură, dar câteva zeci se deplasară în vehiculele microscopice și reușiră să se pună la adăpost. Se încapsulară, așteptând un moment mai prielnic pentru a-și continua drumul.

Cu timpul, starea de alertă a replicatoarei scăzu, iar producția reintră în normal. Micile capsule rămaseră nedescoperite mult timp.

Tomas întrerupse transmisia și oftă mulțumit. Și el era în stare de planuri pe termen lung, nu numai Anss și cei din Hubb. Dacă totul mergea bine, replicatoarea avea să dea naștere unei nave la fel de puternice precum cele ale Hubb-ului, dar care avea să lucreze neștiută de partea lor. Stând pe orbită, avea să supravegheze traficul de materiale al Hubb-ului și, cu puțin noroc, avea să descopere și ascunzătoarea *Speranziei*. Cel puțin așa spera Tomas...

4.

50 de ani până la țintă

*

Nu te crede mai deștept și mai abil decât ceilalți, pentru că vei fi înșelat cu siguranță.
(Înțelepciunea lui Um)

*

O mare corabie era *Ascensiunea II*, cu silueta alungită a asteroidului capturat și cu imensele pânze solare, întinse pe câțiva kilometri de jur-împrejur. De la distanță, pânzele păreau niște benzi subțiri și lungi, dar de la apropiere, Adrew își manevră micuța navă, aproape rătăcindu-se printre structurile de susținere. Totuși, labirintul format de materialul fotosensibil și eșafodajul lui era destul de ușor de urmărit dacă nu se abătea de la harta lui Yoshida.

Ai grijă! Vocea IA-ului îl avertiză că dansul lui putea

fi periculos. *M-aș fi așteptat la reflexe mai bune din partea unui agent.*

Adrew râse, dar nu spuse nimic. Dacă privea sub el prin carcasa transparenta a navei, o insectă din meta-rășini ce îl înghițise pe agent, suprafața prăfoasă a asteroidului nu părea să ascundă orașul de dedesubt. Dacă Yoshida retrăgea pânzele, *Ascensiunea* semăna cu orice asteroid pierdut în spațiul interplanetar.

Evită în ultimul moment unul dintre stâlpii de susținere, iar Yoshida pufni preluând controlul navetei până ajunse în siguranță.

Ești sigur că vrei să înveți să zbori?

Da. De ce? Nu se vede?

Concentrează-te, atunci!

Adrew îl rugase să îl învețe să piloteze o navetă, deși era puțin probabil să ajungă să folosească una. Jonson fusese de acord, pentru că Adrew se integrase neobișnuit de bine în cadrul echipajului și reușea să țină echilibrul între Ralle, Sten și Karl. Merita o recompensă, iar o ieșire în exteriorul *Ascensiunii* nu era o cerere nerezonabilă. Oricum, Adrew nu părea să aibă talent de pilot, și totul se transforma într-o excursie, cu Yoshida având controlul.

Cum spui tu.

Adrew manevră naveta cu mai multă grijă. Ce lua Yoshida drept lipsă de concentrare era, de fapt, incapacitatea lui de a aduna informații și a pilota în același timp. Răsuflă adânc și încercă să își scindeze sensomemoria în două planuri pentru a îndeplini simultan mai multe operațiuni. Mâinile îi erau prinse în spațiul virtual al comenzilor, în timp ce o parte de *um* captura imagini și informații despre asteroid și sistemul de pânze. Mai târziu avea să i le descarce lui Karl pentru ca în final să ajungă la Sten pe secvența lui de somn-trezire. O variantă a planului îl trimitea pe prim-agent în afara navei, deși încă nu stabiliseră asta. Se deplasă lin, reducând viteza și refăcând calculele pentru a se sincroniza cu mișcarea de rotație a *Ascensiunii*.

Asteroidul de treizeci de kilometri lungime era bogat în silicați, iar suprafața brăzdată de numeroase cratere

avea zone ce păreau albastre. Avea o formă neregulată, cu două văi adânci pe una dintre fețe și cu doi munți destul de înalți pe cealaltă. Erau mult praf și bolovani, iar în anumite zone se formaseră dune roșiatice expuse vântului stelar. Polul Nord arăta însă foarte neted spre deosebire de ecuatorul scobit.

Adrew aplecă naveta trecând printre cei doi munți. Lumina stelei din sistemul planetar pe care îl traversau păli și dispăru pentru câteva momente. Era un întuneric lipicios, iar pereții navetei îi dispărură din sensomemorie, aruncându-i părți din benzile de *um* în exterior. Nimic de care să se agațe. Nu se așteptase la asta. Rămase suspendat, deși naveta continua să înainteze, încremenit, înghețat în mijlocul beznei. Încet, își puse sistemele în mișcare și vârtejul de *anh* și *um*, reușind să redevină conștient de planul vehiculului. Șocul termic de 123 K fu absorbit de învelișul protector, dar Adrew simți urme ale acestuia prin fâșiile de *um*. Diferența între zona luminată și cea întunecată era de câteva sute de grade, iar strălucirea stelei l-a fi ars dacă naveta nu l-ar fi apărat. Totuși, trebuia să își modifice energia în așa fel încât să o poată folosi și în spațiul redus al vehiculului, pentru că spațiul exterior părea să îi atragă *um*-ul mai mult decât era sănătos pentru corpul lui. Se retrase în sine și își schimbă sensul de rotație al vârtejului interior, aducându-și benzile de *um* înapoi. Acestea se încălziră treptat în centrul sensomemoriei descărcându-și datele.

E suficient! spuse Adrew, pentru că apropierea spațiului era prea mult pentru trupul lui în acel moment. Trebuia să încerce mai târziu, pentru că misiunea lor depindea de cum făceau față unui spațiu nou. La un moment dat, urma să părăsească *Ascensiunea* și atunci trebuia să fie pregătit. Aveau nevoie de energie, pentru că dependența de Copacul *Anh* și de fluxul galenic le limita foarte mult mișcările. Îl căută pe Karl în interiorul *Ascensiunii*, dar îl descoperii în criptă, gata să fie trezit. Amână transferul ca să îi dea posibilitatea să își revină.

Yoshida reapăru, iar Adrew se simți cercetat. IA-ul avea

să descopere cât de mult îl afectase călătoria, dar nu conta.

Vreau să mă întorc acum, îi ceru, iar Yoshida încuviință comandând navetei să revină la bordul *Ascensiunii.*

*

Aplecat asupra imaginilor sistemului Meri, Jonson se gândea la cei cincizeci de ani ce îi despărțeau de ținta lor. Erau informații pe care i le dăduse Saden și care fuseseră rodul colaborării Republicii cu Cominternul. Fuseseră decenii în care cele două state cercetaseră cerul pentru a găsi navele dispărute. De fapt, îi interesa numai una dintre ele, *Speranzia,* dar Republica nu ar fi mărturisit asta niciodată. Se încruntă, trecându-și degetele prin părul cărunt.

Când se uita în oglindă i se părea ciudat să se vadă așa bătrân, dar nu era nimic. Mai bine. Mergea printre oameni la sărbătorile somn-trezire pe care le stabilise, iar privirile lor respectuoase îl făceau să simtă că aparținea și acestei *Ascensiuni.* O mare familie cum fuseseră și membrii echipajului original. Și aici îi avea alături pe Yoshida, pe Adra Rahven și pe agenții *anh.* Se apropiau de mica planetă Cardeea, iar misiunea lor adevărată era gata să înceapă. Meri. Un sistem sărac, cu două planete legate în mod misterios.

– Comandante, îl făcu să tresară vocea lui Yoshida.

Nu se afla în biroul lui, ci pe plaja care îi plăcea atât de mult, încât îl pusese pe Yoshida să o caute în memoria lui și să o recreeze pe noua *Ascensiune.* Stătea așezat pe nisipul strălucitor, privind în zare la imaginile ce se succedau. Erau fețele membrilor echipajului, panglicile de energie galenică din Ecosferă, zecile de kilometri ale tunelurilor din asteroid, forma alungită a acestuia privită din exterior, pânzele solare întinse prinzând fluxul de fotoni al stelelor.

– Ce este?

– Agentul Adrew Hermen cere permisiunea să vă vorbească.

Jonson se întoarse spre imaginea lui Yoshida. Chipul IA-ului nu trăda nimic. Deși se cunoscuseră atât de bine, ceva lipsea din legătura ce existase pe prima *Ascensiune*.

– Yoshida, tu ce crezi de toate astea? îl întrebă aparent fără legătură cu anunțul de mai devreme.

IA-ul îl privi vag, dar nu păru încurcat. Știa la ce se referea. Un timp nu răspunse și privi în jos, la particulele de siliciu ale plajei. Pe suprafețele lor, un vârtej roșu se multiplica la nesfârșit. Treptat, acesta se oglindi în cerul neclintit, transformându-l într-o aglomerare de nori de furtună. Lumina era acum sângerie.

– Cred că nu știm totul, spuse Yoshida ridicând ochii spre capătul lumii create de el.

– Nu-i așa? spuse Jonson încet, de parcă ar fi vorbit cu sine însuși. Am simțit asta de când am văzut *Ascensiunea II*. Poate pentru că nu sunt decât o copie a lui Jonson, pe când tu ești adevăratul Yoshida.

IA-ul clătină din cap.

– Nu, și eu sunt tot o sumă de memorii, unele recuperate parțial și modificate.

Se priviră fără să își arate sentimentele.

– Da, spuse Jonson în cele din urmă. Saden și Lumni au făcut o treabă bună. Unul ne-a creat, altul a promis să ne ajute.

– Maestrul Lumni este responsabil pentru prezența agenților la bord. Ar fi trebuit să contribuie la misiune.

– Și o vor face, indiferent dacă vor sau nu, zise Jonson tăios și se ridică scuturându-se de nisip. Ce vrea Adrew?

– Nu știu, cererea a venit de la ofițerul secund Rahven.

Jonson pufni. Ce mai punea Adrew la cale? Îl găsea în cele mai ciudate locuri, se împrietenea cu echipajul, participa la petreceri și-și făcea munca din Ecosferă cu entuziasm. Bizar.

– Să vină aici, atunci, zise și își mijì ochii în săgețile de lumină roșie ce treceau prin găurile din nori. Și eu voiam să-i vorbesc.

*

Agentul se apropie trecând peste dunele de un portocaliu intens. Se plecă în fața lui și rămase în picioare fără să pară intimidat. Jonson îi răspunse la salut, dar îl ignoră câteva minute cu ochii la valurile ce se spărgeau de un dig invizibil.

– Ce dorești? îl întrebă când consideră că așteptase destul.

Adrew încercă să îi prindă privirea.

– Am vrut să-mi cer scuze pentru incidentul cu copacii. Aș dori să...

Avea o voce plăcută, iar fața nu arăta de loc ce era. Jonson nu îl lăsă să termine.

– Folosești des cuvintele astea „vreau" și „doresc"?

Agentul se fâstâci, încercând să înțeleagă sensul întrebării.

– Știi că ești singurul? continuă Jonson. Nici agenții de pe prima *Ascensiune*, nici colegii tăi nu spun asta. Mie-mi sună a individualism, ție nu?

Adrew se încruntă.

– Nu, spuse accentuând cuvintele, e un fel de-a spune. Nu înseamnă nimic.

– Poate că nu, dar tot ești singurul care te exprimi așa. Dar continuă...

Urmară câteva momente de tăcere. Adrew se întunecase la față, de parcă vorbele lui Jonson i-ar fi stârnit ceva neplăcut în minte.

– Ai fost discipolul maestrului Lumni, nu-i așa? spuse comandantul văzându-l tăcut. Uite ce e, am fost de acord să te văd după gafa făcută, pentru că voiam să te întreb ceva. Poți să-mi răspunzi sincer?

Agentul încuviință, iar Jonson continuă după ce îi făcu semn să se așeze lângă el. Adrew se lăsă în genunchi, sprijinindu-și mâinile de nisip.

– De ce-ai fost trimis aici? Yoshida mi-a spus c-ai fost elevul favorit al maestrului, deci de ce ai ajuns pe *Ascensiune*?

– Poate că Yoshida se înșală, răspunse Adrew încet, întorcând capul în direcția mării. Sau poate că am vrut să plec de pe Galene, sau poate a fost o dovadă de încredere.

Jonson îi privi profilul palid și se încruntă încercând să simtă dacă Adrew îl mințea.

– Uiți un lucru, îi spuse. Am avut agenți la bord și vă cunosc foarte bine.

– Chiar așa? cuvintele lui nu sunară obraznic, ci doar trist. Ne cunoașteți? Pe noi?

Jonson râse scurt, iar agentul întoarse capul și îl privi direct. Comandantul nu reuși să își seama dacă era mâhnit sau nu. Înainte ar fi știut, doar că ceilalți agenți erau oamenii lui, pe când cei oferiți de Lumni nu.

– De ce crezi că v-am primit aici?

Adrew clătină din cap.

– Nu știu.

Unde se dusese toată veselia și exuberanța pe care o afișa la bord? Jonson se concentră o clipă asupra privirii lui și simți că în interior *anh*-ul îi era mai palid decât normal. Poate că suferea, iar puterile îi erau limitate. Continuă totuși:

– Pentru agenții *mei* de pe *Ascensiunea*, spuse accentuând cuvintele. Am crezut, iar Lumni m-a asigurat, că voi veți fi la fel.

– Doar că nu suntem, nu-i așa?

– Nu. Niciunul dintre voi, în niciun fel. Sunteți la fel de străini ca echipajul pe care-l conduc.

– Îmi pare rău, spuse Adrew, iar cuvintele îi răsunară sincer. Am încercat...

– Știu c-ai încercat. Ți-ai făcut datoria, te-ai amestecat printre oameni, deși mulți vă urăsc sau se tem de voi. Nu te-ai ascuns, iar eu am apreciat asta.

Un timp se priviră fără o vorbă. Un sunet venit dinspre dune îi făcu să tresară. Adrew întoarse capul spre sursa lui și îl văzu pe Yoshida plutind în mijlocul unui vârtej de nisip. Cuvintele lui Jonson erau ciudate, dar nu mai voia să repete greșeala de mai înainte și să îl sondeze. Își cercetă sensomemoria, căutând informații despre agenții care lucraseră cu Jonson, dar nu găsi nimic. Fără să își dea seama, fața i se concentrase, iar ochii i se închiseseră pe jumătate. Râsul comandantului îl trezi la realitate. Se

uită la el întrebător. Dintr-o dată, Jonson se relaxase, iar expresia dură de mai devreme dispăruse.

– Cunosc privirea asta. Căutai informații, nu-i așa?

Adrew simți că se înroșește, fără să își poată controla trupul. Jonson hohoti un timp, apoi se întoarse spre Yoshida.

– Nu așa făceau și agenții noștri? Vorbeai cu ei și brusc se pierdeau în gânduri.

Yoshida râse și se lăsă încet lângă ei, pe nisip. Fața îi era destinsă și se uită curios la Adrew. *Acum ce o să mai faci?*

Tânărul rămase tot rezervat, de parcă veselia comandantului l-ar fi supărat. Sigur că agenții *anh* nu își permiteau să aibă sentimente proprii.

Doar că tu nu ești așa, i se adresă Jonson, dezamăgit apoi când constată că nu îi percepea gândurile. Cu unii dintre agenții lui comunicase și astfel. Îl privi scurt pe Yoshida și clătină din cap. Expresia IA-ului deveni ironică. Erau ei copii ale celor de pe prima *Ascensiune,* dar agenții furnizați cu generozitate de Lumni le erau complet străini.

– Ce s-a întâmplat cu ei, cu agenții *Ascensiunii,* adică? întrebă Adrew aruncându-i lui Yoshida o privire rapidă.

De când se urcase la bord, IA-ul îl urmărise în permanență, iar asta ajunsese să îl deranjeze. Știa că avea dreptate să se poarte astfel, dar nu îi plăcea că propriile eforturi de integrare erau privite cu neîncredere.

– Chiar vrei să știi? îl interogă Jonson pe ton schimbat.

Adrew simți ceva venind dinspre el ca un gând ce ar fi trebuit cercetat, dar se opri din nou. Nu era momentul să îi atragă atenția lui Jonson. Naniții lui Ralle se insinuaseră în corpul comandantului și se camuflaseră atât de bine, încât erau aproape imposibili de detectat dacă nu erau căutați special. Îi mulțumi lui Ralle pentru efortul pe care îl făcuse atâta timp pentru a da naniților informațiile ce aveau să îi transforme. Cât fuseseră în interiorul lui, îi prinsese în centrul sensomemoriei și îi tatonase, încercând să afle mai multe despre modificările aduse de Ralle. Apoi se oprise, pentru că odată cu datele, în minte îi pătrunseseră și gândurile lui Genaro, întunecate și dureroase. Se deconectase brusc și nu mai reluase legăturile.

O să funcționeze? îl întrebase pe Ralle, iar acesta îl încredințase că da. Trebuia să aibă încredere că era și el bun la ceva.

Revenit la realitate, Adrew îl văzu pe Jonson privindu-l nerăbdător. Fața îi era ridată, părul plin de fire albe, dar figura atât de cunoscută îl intimida, deși se pregătise îndelung pentru întâlnirea cu el.

– Da, spuse, doresc să știu.

– Bine, atunci.

Jonson se răsuci spre el de parcă ar fi vrut să se asigure că agentul îl asculta cu atenție. În același timp, lansă o comandă spre Yoshida folosind o frecvență personală. Îi ceru să îl monitorizeze pe Adrew, pentru că de reacțiile lui depindeau multe.

– Pe *Ascensiune* au existat patru agenți *anh*, începu Jonson. Lumni a fost cel care îi conducea, dar nu era neapărat cel mai important dintre ei.

Adrew îl privi plin de curiozitate. Nu știa nimic despre agenții *Ascensiunii*, iar Lumni fusese foarte zgârcit cu informațiile. În sensomemoria lui era un imens gol pe care maestrul nu făcuse nimic să îl umple. Când îl întrebase odată despre agenții antici, Lumni râsese și îi spusese să nu își bată capul cu asta.

Nu neapărat cel mai important dintre ei! Cuvintele lui Jonson îi stârniră o agitație ciudată în minte. Inima începu să îi bată și trebui să își adune *anh*-ul pentru a se liniști. Yoshida îi observă starea și i-o semnaliză lui Jonson.

Comandantul se întrerupse și zâmbi.

– Nu știai, nu-i așa?

Adrew dădu încet din cap. În stânga lui, Yoshida se juca cu nisipul portocaliu, iar din palmele acestuia, grăunțele se scurgeau pe jos ca prin gâtul unei clepsidre.

– Lumni a fost într-adevăr un maestru de a cărui loialitate nu m-am îndoit niciodată, dar...

Jonson se aplecă spre Adrew privindu-l în ochi. Avea o față comună, cu păr șaten și ochi căprui.

Ești un tânăr obișnuit, își spuse, *și totuși, nu.*

Expresia – asta era diferit. Chiar dacă nu ar fi știut că

era agent, și-ar fi dat seama din felul în care îl privea și din intensitatea radiației ce îl înconjura.

– Cel mai important agent a fost cel care s-a sacrificat pentru mine. Înțelegi?

Tânărul nu înțelegea. Îl fixă cu ochii mari și îl așteptă să continue.

– Te-am întrebat de ce ai ajuns pe *Ascensiune* și n-am făcut-o degeaba. Sunt lucruri pe care nu le știi, nu le *știți*, dar care lui Lumni îi erau cunoscute. De aceea nu înțeleg când Yoshida îmi spune că ai fost elevul lui favorit.

Adrew se încruntă încercând să priceapă cuvintele comandantului. Îi aruncă o privire rapidă lui Yoshida și lansă o întrebare spre el, dar acesta îl ignoră, ocupat să creeze curcubeie de nisip. Siliciul cu mii de fațete descompunea lumina ce izvora acum din mare. Era liniște, dar nu cum fusese pe Galene, când Lumni îl aruncase pe regele Cedrin în stâlpul de foc.

Ce spuneți? îl sondă direct, sperând să obțină un răspuns. *Lumni vrea să mă sacrifice?*

Jonson nu îi răspunse, în schimb se aplecă în față și îl apucă de umeri.

– Spun că ar trebui să fii mai atent. Nimic nu e ceea ce pare. Nici cu mine, nici cu Yoshida, nici cu *Ascensiunea* însăși. Dacă îmi veți fi loiali, poți ignora avertismentul meu, dacă nu, să aveți grijă. Toți.

Adrew își coborî privirea. Fața comandantului era contractată de parcă în el s-ar fi luptat mai multe forțe. Se înșelase? Se înșelaseră toți crezându-l o copie imperfectă a primului Jonson?

– Nu vrem decât să vă fim loiali, spuse încet cu ochii în jos.

Jonson pufni. *Cel mai important agent a fost cel care s-a sacrificat pentru mine!* Nu știa ce îi venise să îi spună asta, dar în momentul în care se uitase la Adrew, îi apăruse în minte figura unuia dintre agenții de pe *Ascensiunea I.* Aproape îl uitase, deși la vremea aceea jucase un anumit rol în viața lui și-a Adrei Rahven. Totuși, în ultima vreme se întâmplaseră destule lucruri care să i-l aducă înapoi

în minte. Își zise că trebuia să discute și cu Adra despre asta, să afle și părerea ei, doar fusese implicată direct.

Adrew ridică privirea și îl fixă cu o expresie ciudată pe față.

– Poate vă părem ciudați, poate credeți că vrem să..., se opri trecându-și mâna prin părul ciufulit. Adevărul este că încercăm să supraviețuim fiecare în felul lui. M-ați întrebat despre maestrul Lumni. Ei bine, nu știu dacă am fost elevul lui favorit sau nu. M-a trimis opt ani într-o misiune în Republică, apoi m-a aruncat aici. La fel și Sten. Maestrul s-a folosit de el și l-a trimis tot aici, iar Ralle..., se opri din nou, pentru că rămăsese fără suflu.

Își simțea gura uscată, iar ochii îl usturau. Blestematul de nisip al lui Yoshida! Chiar și în spațiul acela virtual. Îi aruncă o privire rapidă și îl surprinse rânjind. Nu îl credea, deși se înșela. Chiar fusese sincer.

– Nu știu de ce am fost trimiși aici! spuse tremurând.

Mâinile lui Jonson îi apăsau umerii de parcă ar fi vrut să îl cufunde în nisipul plajei. Închise ochii și-și goli sensomemoria, domolindu-și vârtejul *anh*. Foarte bine, să nu îl creadă, tot una era!

– Bine, spuse Jonson într-un târziu. Te cred. Ai vrut să afli cum erau agenții mei. Erau loiali, inteligenți și nu existau decât prin mine. Înțelegi asta?

Adrew deschise ochii.

– Înțeleg, zise încet.

– Și crezi că vei putea să fii așa?

– Să trăiesc numai prin comandantul Jonson? schiță Adrew un zâmbet.

Jonson îl fixă încruntat, apoi începu să râdă.

– Poți încerca cel puțin!

Agentul dădu din cap.

– Da, pot încerca, într-adevăr.

Rămaseră privindu-se și înfruntându-se.

Se auzi un sunet dinspre mare, iar Yoshida se ridică în picioare. Fața perfectă, dar întunecată, se concentră asupra informațiilor pe care le primea.

– Comandante, spuse, sunteți chemat pe punte de

ofițerul secund Rahven.

Jonson se ridică scuturându-se de nisip. Acesta căzu ca mici picături de curcubeu în marea de culori a plajei.

– Bine, voi veni, murmură, apoi se întoarse către Adrew, care rămăsese nemișcat. Ce doreai să-mi spui?

– Voiam să vă rog să mă lăsați să mă întâlnesc cu cineva.

Comandantul ridică din umeri.

– Întâlnește-te, cine te oprește?

– E vorba de Idolia Ajay, spuse tânărul. Este încă în cripte și va fi trezită peste un an. Eu atunci voi dormi, așa că... Nu ne-am mai văzut de mult și...

Comandantul se relaxă. Ce prostie să îl roage așa ceva! Și el care își făcea probleme de loialitate.

– Mai avem cincizeci de ani până la destinație, spuse Jonson. Asta va fi ultima secvență somn-trezire și după asta puteți fi împreună.

Adrew se ridică și fața îi căpătă o expresie rugătoare, dar subtilă.

– Mi-ar fi mai ușor dacă aș vedea-o.

Râsul lui Yoshida se ridică deasupra valurilor. Digul invizibil se sparse, iar apa inundă plaja.

Ce tot spui?

Jonson făcu un semn spre IA, oprindu-l. În fond, de ce nu? Ar fi fost interesant de văzut cum avea să reacționeze Adrew în prezența Idoliei. Agenții aveau și ei sentimente, iar el mai văzuse asta înainte. Acum înțelegea de ce Adra Rahven îl trimisese la el cu o asemenea cerere.

– Bine, spuse. Ți-am dat înapoi copacii, iar acum îți dau și asta. Nu uita însă, toate au un preț. Vei fi gata să îl plătești?

Adrew se destinse și se înclină adânc.

– Oricând mi-o veți cere, spuse, iar cuvintele îi răsunară sincere.

*

Ascultând mormăielile tehnicianului, Adrew stătea sprijinit de unul dintre sarcofage. Bărbatul, nu cu mult mai în vârstă decât el, își arăta neplăcerea de a trebui să

lucreze în plus, aruncându-i priviri piezișe.

– Deci așa, s-a hotărât comandantul să o trezească înainte de vreme. De când asta, mă rog?

Adrew nu îi răspunse, iar fața își schimbă expresia arătând regretul de a-l fi deranjat. Tehnicianul se îndepărtă bombănind, iar agentul își părăsi locul și se apropie de sarcofagele lui Sten și Karl.

– Să nu atingi nimic! îl atenționă tehnicianul cu ochi mici și apropiați.

Conectat la un terminal prin implantul cu *pseudoclathrin*, bărbatul încerca să ia legătura cu Yoshida. Voia să îi ceară explicații, dar Autoritatea Mentală îi restricționase deja accesul. Odată ce ordinul fusese dat, nu mai era nimic de discutat. Tehnicianul blestemă în gând și se uită strâmb la agent. Ochii i se micșorară și mai mult, devenind două puncte. Un agent. Nu arăta ca unul, dar *era* unul. Cine știe ce mai punea la cale? Îl urmări cum stătea între sarcofagele colegilor săi cu mâinile întinse în lateral, sprijinite de capacele transparente. Ce făcea acolo?

Se ridică de lângă terminal și se apropie de el. Adrew închisese ochii și-și coborâse bărbia în piept. Încerca să discute cu adormiții? Nu era posibil, dar cu agenții nu se știa niciodată, în plus de asta, mai marii *Ascensiunii*, incluzându-l și pe comandant, nu păreau să îi supravegheze suficient sau să le acorde prea multă atenție.

– Ei, spuse, n-ai voie să faci asta!

Adrew deschise ochii și îl privi fără să clipească, într-un fel care tehnicianului i se păru neliniștitor.

– Ce fac? îl întrebă pe ton jos.

Vezi-ți de treburile tale! îi sugeră.

Bărbatul mai mormăi ceva, apoi începu procedura de trezire. Adrew rămase nemișcat între cele două sarcofage și îl lăsă în pace.

Se concentră asupra lui Sten, dar nu simți nimic. De fapt, prim-agentul îi spusese asta când îi povestise despre prințul Edrin și despre vizitele pe care i le făcuse acestuia în Cripta Regilor. Era ciudat, dar trebuia să se împace cu situația. De când plecase în călătorie, nu mai discutase

cu Sten decât o dată. Era greu să facă vreun plan fără să comunice cu adevărat, dar se descurcaseră. Își trimiseseră mesaje prin Karl și prin Ralle. Jonson fusese foarte atent să nu îi lase să se întâlnească, dar nu contase. Un zâmbet trecător îi lumină trăsăturile. Era dificil și avea să fie și mai greu. *O cale scurtă, plină de spini ți se așterne în față, dar mergi pe ea dacă vrei să ajungi la capătul călătoriei.* Îi fusese ușor lui Lumni să spună asta. În viața pe care i-o cunoștea în Regat, nu făcuse decât să se ascundă și să se prefacă. Nici gând de cale cu spini.

Lumni a fost într-adevăr un maestru de a cărui loialitate nu m-am îndoit niciodată, dar... cel mai important a fost agentul care s-a sacrificat pentru mine.

Jonson nu îi spusese asta degeaba, dar ce dorise să îi transmită? Că trebuia să se sacrifice și el? Clătină ușor din cap. Nu putea fi asta. Totuși, un lucru îi era clar, Jonson nu avea încredere în Lumni. Dacă era adevărat, de ce îi acceptase la bord? Din ce în ce mai nedumerit, își dori să discute cu Sten. Cu toată aroganța, prim-agentul l-ar fi putut ajuta, pentru că îi era greu să fie de unul singur, să lege toate firele.

Ai grijă cu Sten, pentru că vei prelua conducerea grupului și asta nu o să-i placă deloc! îi atrăsese Lumni atenția, doar că nu avusese dreptate. Lui Sten îi plăcuse grozav să fie manipulat. Chiar se și oferise pentru asta și totul în amintirea lui Edrin. Surâse din nou. Ce fragili și ușor de înșelat erau oamenii, chiar și ei! Pentru o iluzie, pentru umbra unei promisiuni. Ce credea Sten? Că se va întoarce pe Galene și îl va mai găsi cumva pe Edrin?

Când dormi, timpul nu există, deci ne vom revedea curând. Te voi aștepta aici, într-o formă sau alta, oricât va dura să te întorci!

Asta îi promisese maestrul Lumni când discutaseră ultima dată înainte ca *Ascensiunea* să se îndepărteze de Galene. Asta nu însemna că și el se încredea într-o iluzie? Ce șanse erau să îl găsească cu adevărat pe maestru sau o copie de-a lui după ce avea să se întoarcă? *Dacă* avea să se întoarcă?

– Domnule, am trezit-o.

Vocea tehnicianului îl făcu să tresară. Îl privi mirat, apoi se uită spre sarcofagul Idoliei. Capacul fusese deja dat de-o parte, iar alt tehnician era aplecat asupra ei dându-i primele îngrijiri. Dădu din cap spre bărbat și se apropie de cutia masivă. Pe suprafața albă de sticlonit, chipul Idoliei era și mai alb, doar șuvițele păreau vii și întunecate. Întinse mâna și îi mângâie ușor fața. Pielea era dură și rece. Părea moartă, dar nu era, iar el știa asta, doar că îi fusese într-un fel dor de ea.

– Va fi bine, îi spuse tehnicianul și îl bătu pe umăr. Lasă-i puțin timp.

Adrew întoarse capul și îi zâmbi vag, mulțumindu-i. Știa și el asta, pentru că fusese deja martor pe rând la trezirea lui Sten, lui Karl și Ralle. Totuși, agitația din sensomemorie îl făcea să se simtă slăbit și nesigur. Poate nu fusese o idee bună să reînnoade legătura cu ea, deși mai târziu avea să îl ajute ca aliat. Asta ar fi putut motiva de ce insista să se întoarcă la ea, deși în acel moment femeia nu îi era de niciun folos.

*

Idolia se aplecă spre el, privindu-l cum dormea liniștit. Avea ceva ce nu înțelegea. Când visa, se găsea tot alături de el și asta i se părea ciudat, pentru că nu i se întâmpla și când era trează. Atunci își vedea de treabă alături de Remi. Se ocupau de membrii mai recalcitranți ai echipajului și era din nou ea însăși. Când ajungea în cabină și se culca, apoi când îl simțea pe Adrew strecurându-se alături, i se întâmpla să uite cine fusese până atunci. Personalitatea i se fractura și de acolo ieșea o altă Idolia.

– Te manipulează, îi spunea Remi și ea îi dădea dreptate, mai puțin în momentele în care era cu Adrew.

Acum, Adrew dormea și realitatea se modifica din nou. Uitându-se la el, se întrebă de ce dorea atât de mult să îl aibă lângă ea, chiar riscând să fie manipulată.

– Vei avea încredere în mine? o întrebase mai devreme

pe când stăteau încă îmbrățișați.

– Încredere? Ce ai de gând să faci?

Simțea că Adrew punea ceva la cale. *Doar dacă n-ar fi ceva periculos!* se gândise, deși știa că misiunile agenților erau întotdeauna complicate.

– Nimic, desigur. Dacă se va întâmpla vreodată ceva, să nu te neliniștești prea mult. Mă voi descurca întotdeauna, îi spusese zâmbitor, mângâind-o ușor pe cap. Și apoi, o să îl ai pe Sten dacă eu nu voi fi prin preajmă.

Îi privise fața deschisă, și-și zisese că nu o mințea. Totuși, undeva, în mintea ei, imaginea lui Adrew arăta deformată.

– Să ai grijă! spusese apropiindu-și buzele de urechea lui. Doar să ai grijă!

Totuși, de ce Sten? se întrebase, renunțând să îl mai descoasă, pentru că nu ar fi primit oricum niciun răspuns.

*

În miezul gerului, Karl visa. Uneori, i se părea că era încă treaz și că stătea de vorbă cu Sten în mijlocul Ecosferei. Alteori, îl căuta pe Ralle printre copacii galenici, pentru că dorea să discute cu el și să îi explice de ce nu îl putea ierta. Nu că ar fi avut vreun rost, dar sensomemoria nu i se domolea suficient ca să se cufunde cu totul în întuneric. Așa era în crio-somn? Părea împietrit pe dinafară, dar înăuntru era numai frământare. Nu se putea detașa. Așa păteau și ceilalți? Îl întrebase pe Sten, dar acesta îi spusese să încerce să își extindă *um*-ul astfel încât să își blocheze singur canalele energetice. Numai așa ar fi reușit să se odihnească. Îi urmase sfatul, dar fără succes.

Nu e altă cale?

Prins în nucleul frigului, încerca să se întindă spre ceilalți. Știa când se succedau perioadele de trezire-somn, când Ralle i se alătura, când Sten și Adrew erau treji, când se întorceau în întuneric unul câte unul, dar nu reușea să ajungă la ei. Se consuma în singurătate, iar sensomemoria se mișca din ce în ce mai repede, hrănită de energia

înconjurătoare. Sarcofagul lui era înconjurat de un halo roșiatic, dar cine să vadă asta? Îngrijorat, Sten îi ordonase să încerce să se relaxeze mai mult, însă nu putea. Corpul îi era amorțit, iar în rest nu avea control asupra a ce i se întâmpla. Nu putea însă să rămână treaz la nesfârșit.

Ce ciudat! Ralle doarme tot timpul, iar tu nu.

Nu știa de ce, dar lui Sten situația i se părea amuzantă.

Mai erau câteva decenii și aveau să ajungă la capătul călătoriei. Adrew îi transmisese asta prin Ralle. Trebuiau să fie pregătiți, iar în lungile discuții cu Sten, Karl își arătase îndoielile că lucrurile aveau să meargă atât de bine. Erau singuri, doar ei patru, fără susținerea celorlalți și cu un flux ce funcționa diferit de ce avuseseră pe Galene.

O să ne descurcăm! îi spusese Sten. *Iar dacă nu, vom pieri.*

Îi zâmbise și îl împinsese cu degetele de *um*. Karl îl privise cu reproș, pentru că nu îi plăcea să glumească în situația în care erau. Sten redevenise serios, căci se apropiau câțiva membri ai echipajului. Își văzuseră de treabă aranjând plantele galenice în rondurile de pe marginea potecii. Oamenii trecuseră pe lângă ei, iar Karl îi simțise încordați. Le era teamă de agenți. Atât de temă, încât unii i-ar fi omorât dacă ar fi putut și-ar fi avut curaj.

Adrew o să se descurce? îl întrebase îngrijorat pe Sten.

Prim-agentul răsuflase adânc. Își îndreptase spatele, își ridicase mâinile deasupra capului și se întinsese, căscând. Energia înconjurătoare se rotise înconjurându-l, iar degetele fluxului galenic i se împletiră în părul blond. Lumina artificială a Ecosferei îi sclipise în ochii albaștri.

Obositor. Toată treaba asta e obositoare. Plănuim și tot plănuim. Păcat că maestrul Lumni nu ne-a dat mai multe informații!

Dacă ne-am putea odihni...! spusese Karl invidiindu-l pentru detașare. Fusese trădat, aruncat pe *Ascensiune*, pus să asculte ordinele unui inferior, totuși nimic nu părea să îl afecteze pe agentul Darr. Îl privise și se mirase cât de viu părea în comparație cu oamenii din echipaj și chiar și cu ei.

De ce îți faci probleme? Încă cinci decenii de somn și misiunea noastră va începe cu adevărat. Doar lucrăm la asta de atâta timp!

*

Karl visa din nou. Era în criptă şi totuşi, nu.

O voce în spatele lui, desprinsă de întunericul tunelului, un murmur de apă, undele energetice ale lui Galene ca nişte linii de-a lungul pereţilor. Undeva exista o uşă. Karl se îndepărtă de ea şi înaintă cu grijă printr-un tunel. Podeaua era alunecoasă şi de câteva ori îşi pierdu echilibrul. Închise ochii ca să se concentreze mai bine, să simtă împrejurimile. Era confuz. Nu se mai afla pe *Ascensiune*, dar unde? Vizualiză culoarul, ce se afunda într-una din stâncile în jurul căreia fusese construit un oraş, simţi camera de la capăt şi corespondenţa cu oceanul. Continuă drumul pe pipăite, urmând harta pe care sensomemoria i-o trasase pe baza datelor. Era ceva acolo. Şoapta din mintea lui îl îndemna să continue. Nu ştia ce să facă, dar, dacă ajungea din nou la ocean, putea să încerce să iasă la suprafaţă. Doar că el nu ştia să înoate. Nu că ajutorul maestrului Minago nu ar fi încercat să-l înveţe! Ralle Genaro, ud leoarcă şi furios, îl trântise în valuri, înjurându-l că nu era în stare să deprindă un lucru atât de simplu. *Dacă nici asta nu poţi, cum o să te descurci în prima misiune?* Sten intervenise, îndemnat de maestrul Lumni, şi îl scosese din apă. *O să te ajut*, îi promisese când plecase, doar că acum era singur, înconjurat de atmosfera umedă.

Ajunse la capătul tunelului, într-o sală cu podeaua şi mai neregulată, şi mai umedă. Alunecă şi căzu pe spate, lovindu-se la umăr. Se ridică în genunchi alarmat de senzaţia de apăsare pe care o simţea. Un mormăit, o respiraţie fierbinte, o şoaptă ce îl îndemna să se apropie de locul unde oceanul se rotea în jurul stâncilor. Îşi întinse *um*-ul spre silueta din beznă. *Un duşman? Agent Sten, unde eşti?*

Ce i se întâmpla?

*

Sensomemoria i se răsuci din nou, rănindu-l. Era din nou pe *Ascensiune*, închis într-una dintre crio-cripte. Poate îl ajuta să viseze momentul în care dovedise celorlalţi că

putea fi agent *anh*, tocmai pentru că acum era atât de confuz.

Erau amintiri ale primei lui misiuni. De ce îi apăreau din nou? Poate pentru că urma să piară pe planeta aceea îndepărtată, numită de Lumni, Cardeea? Spațiul îngust al sarcofagului îl copleși. Ar fi vrut să iasă de acolo, să se întoarcă în Ecosferă. Ceilalți erau afară, doar el înăuntru era singur cu amintirile lui. Cine să îl ajute? Era la fel de singur ca Ralle, cu Sten evoluând întotdeauna undeva, unde nu îl putea atinge.

5.

6 ani până la țintă

*

Universul este conținut în fiecare părticică a sa, fiecare element fiind în același timp o condensare a întregului univers.
(Carta din Hubb)

*

Lumea Con este un amestec de stări pe care le poți observa din exterior fără să le stabilești evoluția anterioară, ci numai acea stare care a devenit în momentul în care ai intrat, deschizând cutia Pandorei. Câțiva tehnologi au reușit performanța de a conecta mai multe stări și de a jongla cu ele, doar că s-au limitat sau au trebuit să se limiteze la diferitele variante ale realității. Din rațiuni economice, cunoașterea modului în care o anumită acțiune va avea impact asupra comunității a devenit extrem de importantă odată cu acordurile semnate cu Arhipelagul și cu primii judecători din familia Omm.

Realitatea este diferită de ceea ce se dovedește în urma observării.

Dacă tehnologii au greșit, iar viitorul a fost doar o stare surprinsă când au pătruns în Lumea Conului, este greu de stabilit. Unele dintre alegerile lor s-au dovedit periculoase, pentru că pe termen scurt, au adus bunăstare

și au contribuit la statutul privilegiat al Hubb-ului, dar pe termen lung, au reușit să distrugă tocmai ceea ce doreau să protejeze.

Să fii concomitent viu și mort, dar închis în cutia ta până când cineva își va dori să te elibereze, este o situație pe care tehnologii au încercat să o folosească în avantajul lor. Dacă însă cele două realități ar fi separate în timpul observării, atunci ar căpăta acces la una dintre ele, dar ar avea în același timp și posibilitatea de a accesa ulterior și cealaltă realitate, cel puțin teoretic, într-un univers al lumilor multiple. Deși percepția simultană a stărilor este imposibilă, Hauer Uve a susținut că familia lui poate realiza performanța de a trece de la o variantă la alta a realității pentru a influența cursul evenimentelor în direcția dorită, susținând că nu există doar două, ci un număr enorm de stări posibile, depinzând de îndeplinirea anumitor factori obiectivi.

(Cronicile din Andorre)

*

Alegeri. În ultimii 50 de ani de când preluase conducerea Hubb-ului, făcuse numai alegeri care îl conduseseră inevitabil acolo. Acum sfera lui era înconjurată de alte patru, într-un imens tetraedru regulat, replică a atomului de metan extras din smârcurile sudului. Era un mod de a anunța locuitorilor Hubb-ului că orașul își începuse investițiile în terenurile mlăștinoase de pe care populația *Renn* extrăgea acest gaz. Fusese un lucru necesar, deși neînțeles de mulți.

La nașterea fiului său mai mare Eronn din cuvele Hubb-ului, încercase să discute cu actualul judecător Xeno Omm, voind să îl convingă să i-l predea pe Anss Herd. Nu avusese succes, dar nici nu se așteptase. Îl cunoștea bine pe Herd și nu credea să se fi schimbat prea mult în ultimele cinci decenii de când părăsise Hubb-ul.

Pentru el timpul nu conta. Cu câteva zile în urmă îl alungase pe Herd, atacase navele Arhipelagului, intrase

în lumea Con, iar acum trecuseră cincizeci de ani și sfârșitul se apropia. Înălță capul și privi dincolo de pereții transparenți la cele trei sfere în care copiii lui își duceau viața, țesându-și destinele separate. Al doilea, Tay, cu părul blond și trăsăturile fine, pe care le alesese din baza de date a Hubb-ului, plutea ghemuit în mijlocul încăperii. Eronn, mai serios, deja adolescent, se trezise și executa mișcările ce aveau să îl pregătească pentru intrarea în Lumea Con. În a treia sferă, Ari, un copil de câteva luni, dormea îngrijit de una dintre doicile IA ale lui Alexander. Fiecare băiat cu spațiul lui, fiecare cu menirea lui. El îi crease, dar nu el le dicta destinele. În a patra sferă era spațiul lor de întâlnire, nefolosit de ceva timp, de când Lumea Con începuse să îi acapareze gândurile. Închise ochii.

Viețile noastre sunt programate să urmeze o anumită parabolă dictată de Con. Nu te mâhni, fiule, așa trebuie să fie, îi spusese tatăl său cu puțin timp înainte să dispară în Con.

Îl lăsase fără să știe ce avea de făcut, încercând doar să descifreze imaginile și stările pe care Lumea i le punea la dispoziție.

Cincizeci de ani în care Arhipelagul își consolidase poziția, în care Tomas Omm se retrăsese, iar Xeno devenise judecător. Cincizeci de ani în care Anss Herd devenise mâna dreaptă a noului judecător. Oamenii era fragili, trăiau puțin, iar Herd avea să profite de asta. Întoarse capul spre sfera lui Eronn. Se va descurca? Îl pregătise fizic și psihic pentru încercarea ce îl aștepta, dar Conul îi semnala o anomalie, de parcă ar mai fi fost variabile pe care nu le luase în calcul. Ținea la fiul lui mai mare și, când îl privea, se gândea la legătura cu propriul tată. Eronn semăna cu el, avea fața prelungă și ochii vii, întunecați ai familiei. Ar fi putut alege alte coordonate fizice, dar le preferase pe acestea. Eronn trebuia să semene cu el, pe când Tay nu. Era important și pentru unul, și pentru celălalt.

Sfera îi semnală că Tay se trezise. Era destul de somnoros și căsca, frecându-se la ochi. Era încă copil, dar deja pregătit să intre în cel mai mare colegiu al Hubb-ului. Ari dormea încă, iar pentru el, lucrurile aveau să fie mai ușoare decât

pentru fraţii lui.

Închise din nou ochii şi se relaxă. Lumea Con îl chema din ce în ce mai mult.

*

Eronn îşi părăsi sfera şi porni pe coridorul ce o lega de încăperea lui Tay. Acesta mai dormea încă, deşi era târziu, dar asta se întâmpla în fiecare dimineaţă. În mingea transparentă, trupul fratelui său plutea în mijlocul unei zone de aer cald. De jur împrejur, se aflau aruncate replici mai mari sau mai mici ale navei *Speranzia*, cu aripile subţiri tremurând în curentul slab. Era o vibraţia plăcută în jur, de fapt sunetul personal al lui Tay ce îl însoţise de la naştere. Erau note ce reprezentau moştenirea şi marca familiei Uve, dar care în cazul lui Tay îi sugerau mai mulţi clopoţei. Amândoi aveau aceeaşi moştenire genetică a lui Hauer, dar erau rezultatul unor combinaţii cu alte familii din Hubb, deci diferiţi până la urmă. Sunetele acelea îi însoţeau peste tot, erau amprenta ce îi făcea acceptaţi de oraş şi care în viitor avea să le deschidă porţile Lumii Con.

Acum învăţau să se folosească de notele moştenite, de efectul pe care puteau să îl aibă asupra celorlalţi. Nu era vorba numai de discursurile pe care tehnologii le ţineau în Hubb, ci de mult mai mult – de abilitatea de a convinge, dar nu prin cuvinte, ci prin amprenta lor sonoră, de a obţine supunerea şi acceptarea între momentul impactului şi dispariţia ultimei vibraţii. Notele moştenite aveau aceeaşi înălţime şi intensitate, dar cât de diferite erau prin timbrul propriu fiecăruia!

Eronn lansă o chemare joasă pe care Tay alese să o ignore. Nu dorea să se trezească, ghemuit în sfera lui caldă. Eronn se încruntă, apoi zâmbi. Îi spusese de mii de ori să nu mai facă asta şi tot nu îl asculta. Emise alte sunete, frecvenţa vibraţiilor sugerând o tonalitate aparte. Erau tonuri pure, asemănătoare undelor sinusoidale ce traversau atmosfera. Atât de greu de produs, doar că Eronn învăţase deja la Colegiul Sol cum să le folosească. Tay mormăi ceva şi întredeschise ochii. Părul blond, ciufulit

de somn, i se adunase pe frunte.

– Vreau să dorm, mârâi el și-și strânse pleoape.

– Nu mai poți. Trebuie să plecăm, îi spuse Eronn pe un ton mai aspru decât de obicei.

Chiar trebuia să repete asta în fiecare dimineață?

Își luă avânt și pluti spre sfera caldă a lui Tay, dezumflând-o și împrăștiind-o prin toată încăperea. Navele *Speranzia* tresăriră și începură să navigheze, umflându-și pânzele.

– Leneșule! Ești o pacoste!

Eronn se aplecă asupra lui și-i mângâie părul moale. Tay îi dădu mâna la o parte, se întinse, căscă și-și schimbă poziția, frecându-se la ochi.

– Of!

Stăpânea și el notele Uve, dar nu atât de bine ca fratele său. De aceea, se abținea să le folosească dacă Eronn era în preajmă. Mulți colegi râseseră de el, deși diferența de patru ani între el și fratele mai mare însemna foarte mult în Hubb. Eronn pufni, văzându-l prost dispus. Ca să îl necăjească și mai mult, emise un amestec de sunete de frecvențe diferite, dar fără legătură între ele. Zgomotele îl făcură pe Tay să se crispeze. Se întoarse și îl lovi peste braț.

– Termină! Sună îngrozitor!

Eronn pluti mai departe. Dincolo de perete, se vedea sfera lui Hauer. Tatăl lor stătea pe podea și părea să moțăie cu ochii închiși. De fapt, era din nou pierdut în Lumea Con, așa cum i se întâmpla destul de des în ultima vreme. Îl privi o clipă, iar inima îi tresări. Dacă avea să dispară și el, așa cum se întâmplase cu bunicul pe care nu îl cunoscuseră?

– Ce e?

Tay se apropiase și îl fixa încruntat. Eronn dădu din umeri. Nu era probabil treaba lui, iar Hauer se descurca singur. Totuși, exista o neliniște ce învăluia Hubb-ul, iar asta dura de ceva timp, din câte lăsaseră să se înțeleagă cei de la Colegiul Sol. Sigur că se fereau să discute astfel de probleme de față cu el, dar profesorii erau îngrijorați. Oftă și întoarse fața spre Tay.

– Noi o să ne descurcăm împreună, nu-i așa?

Băiatul îi zâmbi, deși nu înțelegea.

– Desigur. Noi și cu Ari, râse arătând cu capul spre sfera în care fratele lor își agita mânuțele jucându-se cu una dintre doicile IA.

Eronn râse și el și-i ciufuli părul.

– Da, toți trei.

Tay se mai întinse odată, apoi îi aruncă o privire șireată.

– Pot să merg să mă joc puțin cu el? întrebă utilizând inflexiunile speciale ale vocii, pe care tocmai le învățase la Colegiu.

Eronn pufni. *Ah, deci dacă vrei, poți să le folosești!*

– Bună încercare, dar nu, pentru că ai întârziat. Eu trebuie să ajung astăzi și în Andorre, în casa judecătorului Omm, așa că nu am timp de pierdut.

Băiatul se posomorî, iar fața rotundă i se alungi, începând să semene cu a fratelui său. Eronn plecă, iar el îi ceru lui Alexander să îl pregătească. Hainele de noapte îi dispărură și sfera se umplu de-o ploaie caldă. Era încă moleșit de somn, dar Eronn avea dreptate – chiar întârziaseră.

*

Anss Herd stătea în fața marelui judecător Xeno Omm. Lucrurile se mai schimbaseră în ultimii cincizeci de ani de când Anss venise să se stabilească în Andorre. Tomas Omm murise cu douăzeci de ani în urmă, iar față-lungă de Xeno îi preluase funcția. Acum Anss devenise consilier, dar dincolo de asta, erau puține lucruri pe care să nu le obțină dacă dorea. Îi aruncă o privire scurtă judecătorului, care stătea posac în fața lui. Cu câteva decenii în urmă, Xeno făcuse gafa de a aduce în casă o femeie din populația creolă *Renn*, pe care tatăl lui tocmai o supusese în sud. Fusese un scandal greu de înăbușit, dar atunci Herd îl ajutase. Familia Omm îi fusese recunoscătoare și astfel el trecuse ușor de la statutul incert de vizitator la cel de asociat. Și sfătuitor, ar fi adăugat fără să greșească prea mult. Din însoțirea lui Xeno cu doamna Kreea se născuseră un băiat și o fată, amândoi adolescenți acum. Cum trecea timpul!

Sigur că nu pentru el, care rămânea neschimbat. Uneori era interesant să urmărească succedarea generațiilor, știind că le putea controla destinele dincolo de ce înțelegeau ei. Generații. Andorre era un oraș măreț, iar Uniunea Insulară nu avusese decât de câștigat în ultimii ani. Totuși, oamenii aceștia erau condamnați să facă planuri pe care nu le urmăreau mai mult de trei-patru decenii. Cam atât reușea un judecător să își mențină puterea înainte de a îmbătrâni și a fi obligat să cedeze funcția. Tomas Omm nu fusese bucuros să îl lase pe Xeno în locul lui, dar murise pe neașteptate și astfel se rezolvase o problemă ce-l preocupase un timp. Tomas nu fusese atât de ușor de manipulat, dar cu Xeno era altceva.

Anss își încrucișă mâinile la piept și dădu din cap spre bărbatul cu trăsături strâmbe și respingătoare. Părul i se rărise în ultimii ani, iar fața începuse să i se schimbe. El, Herd, nu avea niciun amestec în asta, deși existau voci care îl acuzau că tratamentele lui de prelungire a vieții aveau efecte ciudate asupra judecătorului. Moștenirea lui Xeno era însă de vină, pentru că Arhipelagul nu accepta ameliorarea genetică spre deosebire de ei.

– A fost un timp foarte lung, dar va merita așteptarea, i se adresă Anss zâmbind ușor. Xeno încuviință satisfăcut. În mintea lui, îl manipulase pe Herd oferindu-i avantaje pe care acesta nu ar fi reușit să le obțină altfel. Îi dăduse mai multe proprietăți, titluri, îl numise consilier și mediator secund, iar acum era momentul să i se răspundă pentru bunăvoință. Se înclină deasupra mesei, împreunându-și mâinile cu degete lungi.

– Va fi un moment de cotitură în istoria Cardeei, spuse cu emfază, rotindu-și ochii prin încăpere în căutarea publicului pe ce care îl avea de obicei.

Nu era însă decât Shan, sclavul pe care tatăl lui i-l dăruise lui Anss cu cincizeci de ani în urmă, și Herd însuși, care tuși într-un mod neplăcut. Simțea că nu îl lua în seamă, dar toate la timpul lor. Oricât de mult ar fi trăit Anss, nimeni nu era veșnic, după cum îi tot repetase onoratul său părinte.

Anss îi făcu semn sclavului să le servească băuturile. Privirea lui Xeno nu putea însemna decât un lucru. În ultimii cincizeci de ani, Anss nu se schimbase, dar nici Shan, semn că mediatorul secund intervenise asupra lui, încetinindu-i procesul de degenerare. De când îl știa, din copilărie, sclavul arăta la fel. Aceeași siluetă zveltă, aceeași ochi cafenii, absenți.

Shan traversă un perete și puse pe masă o tavă cu pahare albastre, produse în nordul Arhipelagului. Așeză unul în fața lui Xeno, apoi se apropie de Anss. Mergea încet, ca în transă, iar gesturile îi erau măsurate.

– Dragul meu judecător, spuse Anss. Ați dat dovadă de o răbdare extraordinară când mi-ați permis să lucrez în ritmul meu. Știți, sunt atâtea lucruri ce trebuiau luate în considerare. Să distrugi un oraș ca Hubb-ul nu e atât de ușor, iar Hauer nu a pierdut nici el vremea.

Rânji, iar ochii i se îndreptară spre sclavul care se apropia încet, ținând în echilibru paharul cu băutura fierbinte.

– Nu s-a schimbat prea mult, zise Xeno în treacăt, urmărindu-i privirile.

Anss râse.

– Nu, de fapt nu s-a schimbat de loc, nu-i așa? Am avut eu grijă de asta. Am testat pe el toate tratamentele pe care vi le-am sugerat. Nu voiam să risc să vă facă rău.

Xeno se întunecă la față. Rezultatele erau mai modeste în ceea ce-l priveau. De când începuse tratamentul, efectele îmbătrânirii erau mai puțin vizibile, dar nu suficient. În comparație cu el, Anss arăta neschimbat, iar Hauer din Hubb nu părea să aibă cu o zi mai mult decât atunci când îl întâlnise în copilărie, cu cincizeci de ani în urmă. Acum avea trei fii, iar Hubb-ul arăta mai înfloritor ca niciodată. Avea și el urmașii lui, deși însoțirea cu doamna Kreea nu fusese tocmai fericită. Era îngrijorat de viitor și avea și de ce. Fiul lui, Iavin, nu era exact cum și l-ar fi dorit și nu-i semăna deloc.

– Nu vă faceți probleme, spuse Anss pe un ton lejer. Hubb-ul va dispărea.

– Dar e de ajuns? Hubb-ul e un oraș important, dar nu e asta totul.

Tonul lui Xeno era mai degrabă acru.

– După cum știi, ne trebuie tehnologia și ne trebuie accesul la *Speranzia* și la IA-ul ei.

Lui Anss i se păru că judecătorul își dorea prea multe, dar nu comentă.

– Cu timpul, zise împăciuitor, cu timpul vom obține asta. Iar eu vă dau și acest timp, deci nu trișez și nici nu vrea să fiu acuzat de asta.

Fața lui Xeno se mai destinse. Nu putea să îi lase lui Anss impresia că-l judeca, totuși era bine să se simtă supravegheat. Avea puțin control asupra lui, dar *toate la timpul lor,* așa cum bine-o spusese Anss însuși.

– Eu nu știu unde este *Speranzia,* continuă Anss lovindu-se cu pumnul în piept, dar membrii familiei Uve îi cunosc locația. Ține doar de noi să îi convingem să ne spună. Cât despre tratament, ar fi fost mai bine dacă tatăl domniei tale nu s-ar fi împotrivit să vă ajut. Am început cam târziu, altfel ați fi arătat exact ca Shan.

Cuvintele își făcură efectul, iar judecătorul îl fixă pe sclav de parcă ar fi încercat să îl disece ca să-i afle secretul. Sigur că tatăl lui, bătrânul nebun, se împotrivise tratamentului, dar ce mai conta acum? Se uită la Shan cu o urmă de invidie.

– Veți trăi mulți ani de acum încolo și veți triumfa asupra Hubb-ului, așa cum și trebuie.

Shan îi puse paharul în față și se îndepărtă încet. Sensoscheletul era o operă de artă și arăta de parcă ar fi fost montat cu puțin timp în urmă. Pielea îi era palidă, dar în rest arăta sănătos. Nicio urmă a trecerii timpului, cel puțin așa i se păru lui Xeno. Anss încă mai zâmbea când se ridică brusc, îl apucă pe sclav de braț și cu un sunet ciudat îl împinse spre perete. Shan se dezechilibră și se prăbuși pe podea. Imediat aceasta se văluri, prinzându-l strâns. Degete lungi de materie i se încolăciră în jurul membrelor, suspendându-l într-o încrengătură ce deveni rigidă la o altă comandă vocală a lui Anss. Judecătorul Xeno sări în picioare fără să vrea, deși nu era amenințat.

Anss se apropie de sclavul, care stătea nemișcat cu ochii larg deschiși, indiferent la ce se întâmpla în jur.

– Uite! i se adresă lui Xeno, îndemnându-l să se apropie.

Judecătorul făcu doi pași, rămânând totuși la distanță. Nu îi prea plăcea ce se întâmpla, chiar dacă sclavii nu reprezentau mare lucru în Andorre. Se obișnuise însă să îl vadă pe acesta ca parte din peisajul casei lui Herd.

Anss se aplecă și răsuci încet capul lui Shan până ce rădăcina sensoscheletului deveni vizibilă în părul des. Xeno se aplecă plin de curiozitate. Acolo mai era ceva ce creștea pe pielea lividă.

– Puteți pune mâna, îi spuse Anss cu un zâmbet, dând deoparte firele de păr.

Sclavul nu se împotrivi, dar lui Xeno i se păru că respirația i se accelerase. Era probabil doar o iluzie, pentru că sclavii nu sufereau cu adevărat. Atinse micile formațiuni transparente. Erau dure, dar calde, cu rădăcini subțiri ce coborau în adâncul dermei.

– De aceea nu s-a schimbat de loc, spuse Anss în șoaptă. E o tehnică a Hubb-ului, care asigură menținerea formei existente în momentul implantului, dar...

– Dar? îl întrebă Xeno nerăbdător.

Mediatorul apucă unul dintre cristale și trase de el fără să reușească să îl desprindă decât parțial. Pielea începu să sângereze, iar Shan se crispă.

Există, deci, durere!

Anss continuă să tragă până smulse una dintre structuri, apoi șterse șuvița roșietică prelinsă de-a lungul gâtului. Mai devreme, Shan deschisese gura de parcă ar fi vrut să strige, dar nu se auzise nimic, iar fața îi rămăsese tot timpul imobilă.

– Acum îl pot controla prin asta și nu aș mai avea nevoie de sensoschelet și de legăturile făcute de voi. Materialul ăsta vibrează pe o anumită frecvență pe care o pot folosi pentru a obține ce doresc.

Se aplecă și-i arătă aceleași formațiuni ce îi porneau și lui de la baza gâtului și îi urcau în sus pe cap.

- Toți din Hubb avem asta, iar cheia în cazul nostru o

are familia Uve. Momentan este Hauer, pentru că fiii lui n-au atins încă vârsta la care să manipuleze notele-cod moștenite. Nici chiar cel mare! Peste doi ani va fi prea târziu, zise Anss umflându-și obrajii și așa rotunzi. Eronn va conduce alături de tatăl său.

Xeno își îndreptă spatele.

– Dar dacă nu...

Anss începu să râdă și cu un sunet înalt, îl eliberă pe Shan. Degetele de materie deveniră fluide și se retraseră în structura podelei. Sclavul rămase întins fără să se miște și fără să pară conștient. La rădăcina părului i se vedeau broboane de sudoare, iar Xeno se întrebă dacă nu cumva mediatorul Herd îl omorâse.

– E bine, zise Anss în treacăt, frecându-și mâinile.

Observase neliniștea lui Xeno. Micul lui experiment îl pusese pe gânduri.

– Dacă Hubb-ul se autodistruge, dacă acest material îi va perturba structura, atunci Eronn Uve nu va mai deveni urmașul lui Hauer. Am încercat să găsesc frecvența potrivită cu care să distrug echilibrul Hubb-ului și acum am avut un rezultat. Dacă orașul se va destrăma, apărătorii lui vor avea probleme mult mai importante decât să se împotrivească oamenilor tăi.

Xeno se încruntă privind formațiunea din mâna lui Anss. Doar atât? Pentru asta așteptaseră cincizeci de ani? Și apoi, ce îl interesa pe el fiul mai mare al lui Hauer? Era asta atât de important?

– E de ajuns să distrugem Hubb-ul, iar familia Uve va dispărea și ea când orașul va cădea din cer. Am deja navele pregătite și imediat ce voi primi semnalul de la tine, vom acționa. Nu o să scape nimeni dacă asta dorești.

Anss Herd privi în jos, apoi spre Xeno.

– Nu merge așa. Dacă vrem *Speranzia*, avem nevoie de Eronn. Hauer nu o să dezvăluie niciodată informația, dar fiul lui e prea tânăr să reziste și se va trăda în timp. El trebuie salvat.

Fața lui Xeno se ascuți și mai mult.

– Am să dau aceste indicații căutătorilor, dar al doilea

fiu nu ar fi bun?

– De nimic. E prea tânăr să știe ceva, pufni Anss, deși...

Se opri, gândindu-se că poate nu ar fi stricat să pună mâna pe toți copiii lui Hauer. Chiar dacă Tay nu știa nimic, putea fi folosit pentru a negocia cu Eronn.

– Prea bine, spuse Xeno, neremarcându-i șovăiala. Poate reușesc să îl opresc pe Eronn în Andorre.

Tânărul urma să vină să discute cu el niște aspecte ale tratatului încheiat după ce Hauer le distrusese sateliții economici cu cinzeci de ani în urmă și cu greu reușiseră să facă rost de alții. Sigur că se folosiseră tot de materialele produse de replicatoarele Hubb-ului – culmea rușinii! Se gândi câteva clipe la Eronn, întrebându-se dacă nu putea apela la doamna Kreea, dar își dădu seama că nu avea rost. Partenera lui nu avea să accepte așa ceva, chiar dacă doar pentru a-l contrazice și a-l face să simtă că puterea lui nu însemna nimic în ochii ei. Totuși, nu era o idee proastă. Poate Yrana, fiica lui, avea să îl ajute.

De jos se auzi un sunet hârâit. Coborâră privirea și-l surprinseră pe sclav clipind des și încercând să se răsucească pe burtă. Nu reușea, iar degetele zgâriau podeaua ce protesta unduindu-se. Anss începu să râdă. În sfârșit, avea să iasă ceva din munca lui de cinci decenii! Lucrurile mergeau bine, Xeno era mult mai puțin bănuitor decât fusese tatăl lui și asta nu putea decât să-i ușureze munca. Foarte bine, să creadă că avea să-i ofere Hubb-ul lui ca apoi să se mulțumească cu lucruri de care ori nu avea nevoie, ori le putea obține și singur. *Răsplățile oferite îl fac pe cel care le dă să fie mai puțin atent la omul căruia i le-a dăruit, pentru că îl crede recunoscător, chiar dacă în realitate nu este așa!*

Cei din Arhipelag, orbiți de propria lor vremelnicie, nu înțelegeau ce însemna să nu fii limitat de timp, ci doar de propria ta dorință de-a nu te implica.

*

Doamna Kreea părăsi camera însoțită de fiica ei. Femeia era încă zveltă, cu părul lung, negru și buclat. Nu era

frumoasă, dar atrăgea privirile prin expresia absentă și prin detașare. Arăta mult mai tânără decât Xeno, și așa și era. Păși cu grație pe podul ce pornea din fața ușii. Gesturile îi erau calme și măsurate de parcă nu le-ar fi făcut în mod natural, ci s-ar fi gândit îndelung asupra lor. Purta haine lungi și strâmte, iar peste ele o rochie în falduri bogate, ce îi limita oricum mișcările.

– Mamă? vocea fetei o trezi din gânduri făcând-o să se oprească brusc.

Își întoarse fața spre ea și zâmbi. Era surâsul special, cel pe care i-l dăruia numai ei. Fiica îi semăna, deși moștenise culorile șterse ale familiei Omm și părul lor întunecat, fin. Mai înaltă decât mama sa, avea o siluetă plină și un aer ce amintea de Tomas Omm. În contrast, fratele ei, Iavin, părea mai copilăros, deși era cu doi ani mai mare.

– Yrana? surâsul mamei era ironic.

Fata o rugase să iasă la cumpărături, doar că Xeno transforma orice escapadă într-un prilej de discuții. Nu era vorba de banii pe care-i cheltuiau, ci mai ales de poziția lor în societate. Judecătorul nu voia să le lase să se amestece printre oamenii Arhipelagului de parcă asta i-ar fi știrbit statutul.

– Am înțeles că vine Eronn Uve din nou să discute cu tata, începu Yrana fără să dea impresia că dorea de fapt să o roage ceva.

Doamna Kreea își ridică sprâncenele tatuate și o așteptă să continue. Adolescenta făcu o scurtă pauză, apoi vorbi din nou.

– E plictisitor aici. Am vrut să ieșim în oraș, dar dacă nu se poate...

Aruncă o privire mamei ca să îi surprindă reacția. Femeia tăcea și nimic nu i se citea pe chip. Yrana se încruntă nemulțumită. Era enervant că nu o ajuta și o obliga să își formuleze cererea. Asta o forța să își dezvăluie intențiile, ceea ce îi plăcea și mai puțin.

– Mamă? Ce crezi că face Eronn aici?

Doamna Kreea ridică din umeri și-și continuă încet drumul spre lacul ascuns în mijlocul pădurii. Erau copaci

de tot felul, iar frunzele roșii și late se mișcau în briza artificială dând o răcoare plăcută. Traversară podul și coborâră pe poteca ce răsări sub picioarele lor.

– Eronn Uve are de discutat cu tatăl tău și cu fratele tău, Iavin. Nu cred că are timp de plimbări. În plus, și tu ai de studiat. Legile nu se reține singure, nu-i așa?

Fata se opri și-și țuguie nemulțumită buzele. Stătea toată ziua în cameră învățând despre contracte și filosofie economică, iar din când în când mai făcea și câte o pauză, dar nu era de ajuns. Centrul orașului Andorre o atrăgea, pentru că voia să vadă și alte fețe decât căutătorii tatălui său. Îi apărau, nimic de zis, dar se săturase ca ei să o urmeze pas cu pas. În centru, Xeno construise un mare magazin într-o grădină suspendată cu plante aduse din sud. Era vegetație despre care citise doar în Rețea, materiale inteligente ce luau formele dorite de clienți, opere de artă metamorfice, sculpturi din cristalele aduse de mediatorul Anss din Hubb. Era curioasă ce-ar fi zis Eronn de toate acestea. Gândul că tânărul Uve le-ar fi putut disprețui o făcu să se posomorască. Sigur că el avea acces la tehnologii *hubb* pe care ei nu le aveau în Andorre, dar ansamblul din centru putea totuși să îl intereseze. Își aminti că, ultima oară când îi vizitase, fusese uimit de vegetația bogată, deci mai era o șansă să îi placă și ultima construcție a lui Xeno.

– Bine, mamă, spuse moale, gândindu-se să vorbească cu Iavin.

Poate mergeau toți trei. Iavin și Eronn aveau multe subiecte comune, deci nu ar fi fost o idee rea.

Fata se opri pe potecă și privi spre casa mimetică – o pată enormă ascunsă parțial de frunzișul roșu.

– Cred că mă întorc, spuse repede, mi-am amintit că mai am ceva de făcut.

Se răsuci și o porni înapoi pe pod, fără să mai aștepte încuviințarea mamei. Doamna Kreea surâse și dădu încet din cap. Nerăbdarea nu o moștenise sigur de la ea.

6.

6 ani până la țintă

*

Hotărârile dureroase trebuie înfruntate ca orice altceva pentru a-ți găsi pacea și liniștea.
(Manual despre Anh și Um)

*

Era frig și liniște în crio-cripte. Adâncit în somn, cu sensomemoria rotindu-se lin, Karl Senn se detașa încet-încet de realitate cufundându-se în vis. Era modul prin care își putea păstra *anh*-ul activ fără a fi conștient de trecerea timpului, deși minusculul ceas din *miezul conștiinței* dorea să măsoare unitățile de timp scurse de la fiecare lunecare în inconștient. De aceea, *um*-ul i se extindea ca un tampon între starea în care se afla corpul lui, suspendându-l undeva în afara realității *Ascensiunii*. Cele două particule de lumină, de *anh* și *um*, la care era redus în acel univers, se aflau într-o superpoziție de stări, iar timpul lui nu mai exista decât dacă ceasul conștiinței începea să fie citit de sensomemorie, de observatorul intern. Dacă ar fi lăsat asta să se întâmple, ar fi îmbătrânit cu tot crio-somnul, dar așa era static, privindu-se din exterior ca un super-observator.

Avea nevoie de amintiri.

Avea nevoie să se extragă capcanei universului.

Avea nevoie să se oglindească în sine însuși.

Amintirile momentelor de triumf.

Amintirile primei misiuni când îi dovedise lui Ralle că avea un viitor în cadrul *Anh*...

Nu mai era pe *Ascensiune*, iar starea lui fixă era un loc în interiorul conștiinței în care reușise să triumfe asupra lui însuși.

Încercând să adoarmă și înțelegând că avea multe de înfruntat, Karl Senn închise ochii conectându-se la Flux. Se întâmplase cu mulți ani în urmă, chiar mai mulți decât

erau de fapt, pentru că el călătorea la bordul *Ascensiunii* cufundat în crio-somn.

Prim-agentul Sten, mentorul lui, se afla în dreptul arborelui galenic aşteptându-l să ia legătura cu el. Simţise asta ca un tremur al materiei când energia lui Sten îl înconjurase, amorţindu-i durerea. Imaginile se amestecau cu cele ale *Ascensiunii*, pentru că sensomemoria amorţită lăsa informaţiile să se contopească şi amintirile să se deruleze împreună. Acum era şi atunci pentru mintea lui adormită. Totuşi, se agăţa de imaginea primei lui misiuni de agent, pentru că avea nevoie de universul lui interior în care să se simtă în siguranţă.

Se îmbarcase pe iahtul acela, însoţit de câţiva colegi de rang inferior, ştiind că şansele să fie acceptat pe una dintre insulele arhipelagului Dann de pe Galene erau extrem de mici. Închişi influenţelor din exterior, locuitorii se limitau la schimburi comerciale cu vecinii din Comintern, dar nu acceptau niciun străin în zona pe care o controlau. Iniţial, fuseseră aduşi pe Galene de nava Celeste, la fel ca strămoşii celor din Regat, dar refuzând să îl urmeze pe comandantul Yong, se izolaseră pe grupul de insule azvârlit în mijlocul oceanului planetar.

Totul era atât de real, de parcă ar fi fost din nou cel de atunci.

Se mişcă şi gemu uşor când frânghiile îi intrară în carne. Senzaţia era atât de puternică, încât îşi simţea trupul prin ceaţa crio-somnului. Îl loviseră şi îl legaseră fără milă, pentru că nu trebuia să dea de bănuit. Amănuntele puteau să îi salveze viaţa. Nu-i fusese uşor să treacă peste asta, dar nu avusese de ales. Sten îi spusese că urma să îl ajute şi deja avea senzaţia că se afla lângă el, în cutia în care îl înghesuiseră ca pe o marfă. O ladă sau un crio-sarcofag? Arborele foşni în zona *anh*-ului, iar Karl se simţi mai bine. Crengile transparente îl înconjurară liniştitor, iar frunzele mari, palmate, îi mângâiară trupul vindecându-l. Era un arbore galenic, a cărui energie îi ajuta pe agenţi să comunice, prins în fluxul *anh* de strămoşul Yong.

Linişteşte-te! vocea lui Sten printre ramurile copacului

sau dincolo de zona criptei de pe *Ascensiune.*

Karl încercă să se miște, dar durerea puternică îl făcu să stea nemișcat. Mai îngrozitor era că nu putea să se lupte, că trebuia să aștepte pasiv orice ar fi hotărât ceilalți să facă.

Liniștește-te! Nu vei rata!

Oare? Niciun agent al Regatului Celest nu mai reușise să se infiltreze în arhipelag, iar el trebuia să și ajungă înapoi cu informația cerută de Regent. Îi era teamă că va trebui să se sacrifice inutil, dar încercă să nu îi transmită acest lucru și lui Sten. Acesta îl protejase întotdeauna apărându-l de maestrul Minago, dar atunci nu avusese de ales, pentru că Minago însuși îl selecționase pentru misiune.

Ce se întâmpla în criptă? Ceilalți visau și ei? Dacă ar fi ieșit din universul-bulă, și-ar fi lăsat *anh*-ul slab să se întindă spre ei, doar că atunci sensomemoria i-ar fi îmbătrânit și i-ar fi murit. Nu putea lăsa să se întâmple asta, trebuia să reziste ca să fie trezit în lumea *Ascensiunii.* Acolo erau ceilalți, Ecosfera și Arborele *Anh* plantat de Adrew.

*

Se trezi aruncat afară din universul lui intern, expulzat fără să poate face nimic într-o lume străină. Unde era Galene? Avea ochii deschiși, dar nu înțelegea nimic din ce era în jur. Doar pete de culoare ce-l răneau și sunete înalte. Un dom de tonuri, cu pereți din materiale diverse, stâlpi de polifonii, podele de armonii, tot atâtea texturi diferite pe care încerca să le înțeleagă.

– Ușurel! îi spuse una dintre armonii.

Apoi o voce la unison.

– Nu te mai zbate, o să te rănești!

Trezirea din crio-somn era întotdeauna îngrozitoare. Universul intern i se desfăcea în bucăți, bucla lui atemporală se spărgea, umplându-i sensomemoria de schije. Trebuia să revină la realitatea aceea în care timpul curgea din nou. Doar că era un observator ce nu dorea să observe, pentru că astfel și-ar fi modificat starea. Un adormit ce nu dorea să se trezească, pentru că altfel ar fi trebuit să

se confrunte cu realitatea. Voia să rămână așa cum era, conținut în fiecare părticică a lui, fiind reprezentarea întregului univers, planul lui mintal refuzând să devină din nou fizic.

– Ăștia-mi fac cele mai multe probleme!

Cineva era nervos, dar Karl dormea și visa în continuare. Fu ridicat din sarcofag de mâini nerăbdătoare și așezat pe un pat-levitator. Cu ochii deschiși, nu înregistra nimic din ce era în jur, doar senzațiile transmise de dermă și nevoia de a-și reconstrui universul intern.

– Să îl ducem la AMV?

Un zgomot, acoperind sunetele nedorite.

– Nu cred. Face așa de fiecare dată când îl trezim. Lasă-l în pace. Își revine el.

Îl purtară până la cabină și îl așezară pe pat. Cineva îl acoperi, iar el se înveli la loc în coaja sensomemoriei, protejându-se. Altcineva se așeză pe marginea patului în strâmtoarea încăperii. Era trupul unei femei ce se contura în zona strălucitoare a spațiului său personal. Păr lung și moale, forme arcuite, două conuri de lumină acolo unde se aflau ochii. În jurul capului îi pluteau imagini, probabil reminiscențe ale Rețelei la care era conectată.

– Ce faci? Mai rămâi, Raha?

Femeia dădu din cap privindu-l pe Karl cum se ghemuise întors pe-o parte. Părul blond îi era ud, iar fața acoperită de o peliculă de sudoare. Se aplecă asupra lui și-l mângâie ușor pe frunte. Era transpirat și părea rece, dar dincolo de asta, simți fierbințeala.

– Mai rămân, spuse ea. Are febră și vreau să văd cum îi mai e.

Bărbatul se încruntă și ridică din umeri. Treaba ei dacă voia să se înhăiteze cu un agent *anh* când toată lumea știa cât de periculoși erau. Era și ea conștientă de asta, doar că agentul o atrăgea în mod ciudat. La ultima trezire, multe femei înnebuniseră după ei, aținându-le calea mai mult decât era normal, dar, din fericire, agenții nu păruseră dornici să comunice, ceea ce lui Remi Wadee, șef al pazei pe acea secvență de trezire, i se părea îmbucurător. Nici

măcar nu trebuise să le atragă atenția să nu intre în contact cu echipajul, pentru că se autoizolaseră. Lucrând singuri în Ecosferă, pierduți pe alei, comunicând cu plantele galenice, treaba lor de ce, acumulând energia de care erau dependenți, agenții nu îi stătuseră în cale. Nici chiar Adrew, cel a cărui evoluție o urmărise el însuși.

Fața urâtă i se strâmbă și mai mult. Fata asta, Raha, nu avea nimic în cap dacă visa să se încurce cu vreun agent *anh*. Era ca și când ar fi sărit în foc pentru a-l domoli. Îi ceruse comandantului Jonson să ia mai multe măsuri pentru izolarea agenților, dar acesta nu făcuse nimic. Atunci, se sfătuise cu IA-ul navei, Yoshida, și se hotărâseră să le monitorizeze mișcările. Jonson ridicase din umeri.

– Nu o să observați nimic, și așa și fusese.

Nimic. La fiecare perioadă de trezire, un agent sau doi activi, dar care nici măcar nu doreau să stea împreună, iar când munceau în Ecosferă, de-abia schimbau o vorbă.

– Nu întinde coarda. Când se dezmeticește, zi-i să meargă la comandant. Are ceva să-i spună, îi atrase el atenția și plecă înapoi în cripte pentru activarea următorului schimb.

Femeia se strâmbă în spate lui, privindu-i disprețuitoare trupul diform. El să vorbească despre agenți! Despre atracție și alte lucruri! La felul în care arăta! Implantul cu *pseudoclathrin* îi semnală intenția lui Remi de-a se conecta la Rețeaua ei personală, dar alese să îl îndepărteze. Avea destui prieteni și nu dorea unul în plus. Cel puțin nu unul ca el. Dacă ar fi fost vorba de Karl, ar fi fost altceva, doar că agenții nu aveau implanturi. Se concentră și deschise un canal spre unul dintre grupurile din Ecosferă. Mesajele începură să curgă ca o ceață în jurul ei. Multe nu o interesau, dar alese câteva ale persoanelor pe care le cunoștea bine. Rețeaua se întindea până departe, iar dacă dorea, putea să își petreacă zile întregi înotând printre imagini, mesaje și senzații. Se răsuci încercând să scape de cei mai insistenți. Ridică un zid între ea și ceilalți, un amestec de date strălucitoare, dar periculoase. Un mod de a le spune să stea deoparte. Nu-i plăcea conținutul mesajelor. Niște invidioși cu toții!

Se întoarse spre Karl și-i puse din nou mâna pe frunte, dându-i la o parte șuvițele umede. Rămase așa, mângâindu-l ușor, bucurându-se că nu putea să se ferească de ea. Dintre toate celelalte fete, fusese norocoasă să fie în criptă când îl treziseră, la fel cum se nimerise să lucreze cu el în schimbul trecut din Ecosferă. Se aplecă și mai mult, uimită cum modificările genetice îi făcuseră chipul perfect, dorindu-și să își deschidă ochii și s-o privească, chiar dacă toropit de somn și de febră.

– Nu se poate să fii așa cum se zice! șopti dorindu-și să fie și adevărat.

De fapt, când era singură cu el, nici nu părea așa. Era tandru și parcă rătăcit. Sten îl speria și îl ocolea și pe celălalt agent, Ralle, de parcă s-ar fi temut să nu îi facă rău. Cu ea era liniștit. Nu se ferea, iar când dormea părea pierdut în altă lume.

Karl gemu în somn și se răsuci pe spate, respirând agitat și încruntându-se de parcă s-ar fi luptat în adâncul visului. Raha își retrase mâna, iar el se liniști treptat, trupul relaxându-i-se din nou, prins în adâncul somnului.

*

Karl se trezi a doua zi cu senzația că Adrew îi vorbea, doar că era singur în cabina strâmtă. Deasupra ușii, semnalizatorul verde clipea scoțând un sunet ascuțit. Cineva voia să intre, dar nu Sten, care avea deja codul. Se ridică și-și lăsă picioarele pe podeaua rece. Era ametit, dar așa i se întâmpla de fiecare dată când își revenea din crio-somn. Își îndreptă spatele și căscă. Sunetul era enervant și nu se mai oprea. Se frecă la ochi și în cele din urmă, aruncă pătura de pe el și comandă deschiderea ușii. Poate că venise Raha, cu care lucrase în Ecosferă. Singura pe care o primise în cabina lui. Sten observase asta, dar îi spusese să o lase în pace, pentru că se pricepea foarte bine să aibă grijă de copacii galenici. La nevoie, o puteau folosi mai târziu pentru propriul Arbore *Anh*. Într-un fel, Raha semăna cu Mariela, femeia din Comintern, și asta îi dădea un sentiment neplăcut, deși tot se simțea atras de ea.

Ușa se trase în lături în timp ce Karl căsca din nou. În încăpere intră Adra Rahven. Agentul tresări, sări în picioare și se înclină cât îi permise spațiul strâmt. Femeia rămăsese în cadrul ușii, iar Karl lângă pat, privind în jos.

–Doamnă, spuse el încet, încercând să își alunge amețeala.

Blestematul de crio-somn îi făcea probleme și de fiecare dată avea nevoie de câteva zile să își revină. Își concentră *anh*-ul, simțind în același timp o durere de cap, și îl chemă pe Sten. Acesta fusese trezit cu câteva ore înainte, iar prezența lui exista undeva la limita *Ascensiunii*. Așa cum îi spusese Adrew, Sten începuse să facă din nou pașii lui mici. Mai avea și alte informații să-i transmită în urma discuției cu Adrew, dar mare parte dintre datele descărcate în sensomemorie îi erau ascunse. Din nou, era ținut deoparte, iar Adrew reușea să comunice cu Sten peste capul lui. Era ca și când nu ar fi avut încredere în el.

Sten nu îi răspunse, așa că privi prudent spre ofițerul secund Rahven. Era o femeie mai în vârstă decât el, zveltă, cu un trup bine antrenat. Nu era genul care să îl bage în seamă. Așa cum subliniase și Sten, el era doar un subordonat-marionetă. O tatonă ușor. Nu purta un dispozitiv de ecranare, dar nu voia să riște să se apropie până nu se lămurea ce dorea de fapt.

Adra Rahven îl fixă fără expresie. Se purta de parcă l-ar fi întâlnit din întâmplare pe coridor. Când îl privea, lucruri care fuseseră blocate până atunci în memoria ei ieșeau brusc la lumină. O privire, o atingere – exista un chip pe care îl uitase, dar ce revenea. La început, când se îmbarcase pe navă, fața lui i se păruse cunoscută, dar de curând își amintise cine era sau, de fapt, cine fusese.

Ce dorești? o întrebă Karl, pentru că nu era prima dată când dorea să vorbească cu el, deși nu ar fi avut de ce să o facă. *Nu ar fi mai bine să-mi spui?*

Adra făcu un pas în cameră obligându-l să se retragă până la ușa cabinei de igienă. Se lipi cu spatele de ea simțind răcoarea prin tricoul subțire. Femeia se așeză pe patul lui și rămase privindu-l cu mâinile sprijinite de genunchi. Acum era curiozitate în ochii ei.

– Mi s-a spus că ai probleme după crio-somn, i se adresă pe-un ton neutru.

Nu asta voise să spună, dar Karl intră în joc.

– Da, dar nu foarte mari. De obicei, trec în câteva zile.

– Acum cum te simți? întrebă, iar agentul simți urme reale de interes.

Își ridică privirea în timp ce-și schimbă poziția, aplecându-se ușor în față. În spațiul strâmt, asta însemna ceva.

Nu te grăbi! Sten, care până atunci se ferise de el, interveni ca să îl tempereze.

Nu e nevoie să-mi atragi atenția. Am grijă, pentru că nu știu ce vrea de la mine. Cuvintele sunau mai rece decât de obicei, dar nu avea dreptate să reacționeze astfel, de vreme ce era ținut deoparte de el și de Adrew?

Sten râse.

Treaba ta. Să nu vii să te plângi dacă ai probleme! îi spuse și întrerupse legătura.

Karl se încruntă. Dacă Sten făcea aluzie la misiunea ratată din Comintern...

– Sunt bine, îi răspunse Adrei, îndepărtând alte gânduri din minte.

De fapt, suprafața-oglindă a camerei îl arăta palid și cu ochii înroșiți.

– Mă bucur, spuse femeia, comandantul Jonson este interesat de starea voastră de sănătate. Ați fost din nou programați la teste și în curând o să vi se aducă la cunoștință data.

Karl nu comentă, deși vizitele organizate de Unitatea Medicală Virtuală, AMV, deveniseră cam dese. Era clar că îi testau. Că încercau să afle mai multe despre ei. Adrew îi spusese că nu găsiseră nimic și asta era îmbucurător. Arborele *Anh* era bine ascuns, iar ei comunicau destul de puțin. Adrew reușise să îi transfere lui Jonson naniții antrenați de Ralle, însă nu îi era clar cu ce avea să-i ajute asta. Căutau informații, iar Sten îl încurajase să investigheze tot ce i se părea ciudat. Făcu un pas spre Adra și se clătină ușor.

– Pot să stau jos? îi spuse el punând în glas o sugestie.

Adra se trase spre ușă făcându-i loc. Karl se așeză lângă ea, atingând-o cu cotul.

– Mulțumesc. Poate testele astea nu sunt o idee rea, spuse zâmbind ușor.

– Chiar ai probleme, nu-i așa, Karl?

Agentul dădu din cap. Detecta neliniște, ca și când starea lui ar fi preocupat-o cu adevărat. Îi transmise informația lui Sten, deși nu merita asta după cum se comportase cu el în ultima vreme.

O privi fără să riște mai mult. Era prima dată când i se adresa astfel. *Fii atent la ceilalți și folosește-te de temerile lor.* Nu greșea dacă se apropia mai mult de ea. Adra Rahven se purta de parcă l-ar fi cunoscut bine. Se aplecă asupra ei și-i pătrunse încet în minte. Erau gânduri amestecate, amintiri ale călătoriei cu *Ascensiunea*, dar dedesubt se afla mai mult. Era memoria construită odată cu clona adevăratei Adra Rahven și care intra în conflict cu realitatea. Adra de pe *Ascensiune II* nu era interesată de el în mod special și se temea de situația lui de agent, pe când cealaltă, celelalte amintiri, o îndemnau să stea lângă el pe pat chiar dacă nu avea ce să-i spună.

De unde mă cunoști? o întrebă profitând de confuzia în care se afla pentru a intra mai adânc în mintea ei. Cei care o creaseră făcuseră o treabă bună punând filtre și coduri la fiecare nivel al conștiinței, doar că pentru el nu era o problemă să le spargă pe toate. Avea însă nevoie de timp. Sigur că mintea ei nu semăna cu a Rahei – deschisă și nebănuitoare. Adra Rahven se răsuci spre el, întinse mâna și îl mângâie pe obraz, luându-l prin surprindere. Se retrase brusc, uimit de împotrivirea ce apăruse dintr-o dată printre amintirile ei.

– Nu, îi spuse ea moale. Nu așa.

*

Traversau un sistem cu două planete de gaz rotindu-se în jurul unei stele roșii. Karl părăsi camera la puțin timp după Adra Rahven, încă nedumerit de ce se întâmplase.

Făcu un duș și în timp ce se lăsa lovit de jeturile fierbinți, Sten luă din nou legătura cu el, grăbindu-l. Ieși uscat parțial de suflante și se grăbi pe coridor, urmărit de ochi curioși. De obicei, nu ieșea în evidență, dar acum era prea enervat de tonul lui Sten pentru a mai conta.

Ascensiunea era suficient de mare ca să pară un oraș adevărat, dar lipsa cerului nu era suplinită de Ecosferă și de zonele de agrement. Ar fi vrut să iasă în zăpadă, să zboare deasupra întinderilor înghețate, dar tot ce oferea *Ascensiunea* erau ecosistemele din Comintern și Republică. La ei nu se gândise nimeni, nici chiar Yoshida, care ar fi putut să le ofere un loc mai familiar. Adrew discutase cu Jonson despre asta, dar i se spusese că erau prea puțini ca să merite efortul, iar alți doritori nu mai erau. Se resemnaseră, dar Adrew susținuse că nu greșise să ceară să le acorde mai multă atenție. Era normal să vrea asta dacă făceau parte din echipaj. Iar ei trebuia să-i dea această impresie lui Jonson.

Luă legătura cu Sten pe când traversa marea magistrală ce împărțea *Ascensiunea* în două. Se îndrepta spre Ecosferă, deși prim-agentul nu era acolo. Îi transferă datele încărcate așa cum i le dăduse Adrew și încercă să nu-i transmită cât de mult îi displăcea să facă pe mesagerul. De la misiunea din Comintern, Sten îl trata de parcă ar fi fost din nou agent începător. Era degradant, dar nu avea ce să facă. Sten îi semnaliză să aștepte, iar Karl sări de pe banda de energie și ateriză pe unul dintre peroanele laterale. Platforma nu era prea aglomerată la ora aceea. Câteva grupuri de lucrători din Ecosferă în uniformele lor verzi, câțiva de la sistemul de pânze. Erau din schimbul de zi, semn că era mai devreme decât se așteptase.

Se apropie de peretele ce mima adâncimea unei câmpii bătute de vânt. Șiruri de nori treceau pe tavan, iar umbrele lor erau redate pe suprafața cu iarbă prin petece de lumină și umbră. Își luă o băutură de la distribuitorul în formă de trunchi galenic, apoi se așeză pe o buturugă așteptând ca Sten să ia din nou legătura cu el după ce analiza informațiile date de Adrew despre ieșirea în afara *Ascensiunii*. Deschise

recipientul și luă o înghițitură. Gustul era plăcut, deși nu se omora după aromele din Republică.

– Auzi, agentule! îl făcu să ridice privirea o voce răstită.

Trei bărbați se desprinseseră de grupul celor din Ecosferă și se apropiaseră de el. Cel mai înalt avea brațele groase și scurte și pumni mari pe care i-i flutură în față. Îl fixă cu ochi albăstrii și mici, fără să aibă idee ce dorea de la el. Karl îi simți enervarea. Se ridică și îl privi calm, lăsând băutura pe buturuga pe care stătuse. Putea să îl facă să uite ce voia de la el, dar nu era bine să fie văzut acționând de atâția oameni.

Pe platformă se lăsase liniștea. Karl își dădu seama că îl cunoștea pe bărbat, deși nu vorbise niciodată cu el. Lucra tot în Ecosferă și se mai întâlnise cu el pe alei.

– Ce este?

Bărbatul dădu din cap și-și strânse fălcile pătrate.

– Nu-mi place mutra ta, vorbi tare privind de jur-împrejur.

Karl se retrase spre marginea magistralei. Nu avea nevoie să atragă atenția.

– Îmi pare rău, spuse, ferindu-se să privească direct spre bărbat și prietenii lui.

Era puțin probabil să încerce să îl atace într-o zonă controlată de paznicii lui Yoshida.

– Mă scuzați, spuse, blestemând situația și faptul că nu avea voie să reacționeze.

Se avântă în fluxul *Ascensiunii* urmărit de hohotele celor de pe platformă. Dacă s-ar fi întors, ar fi putut să le șteargă memoria, doar că nu putea să facă asta fără să se expună. Orice incident era monitorizat de Yoshida.

Execută câteva volte aproape de tavanul tunelului ca să se elibereze de enervare. Se răsuci de câteva ori, deranjând ceilalți călători și primind un avertisment din partea Autorității de Tranzit. Mări viteza și se opri numai când simți că nu mai poate continua. Sări pe o platformă pe care nu se afla nimeni. Pe perete se vedea imaginea mișcătoare a sistemului pe care îl traversau și a celor două planete de gaz, înconjurate de inele subțiri. Cu inima bătând, își aminti ultima informație pe care

Adrew i-o transmisese. De fapt, i-o furase, doar că nu avea importanță. Era o planetă asemănătoare celor pe care le vedea, doar că roșie și fierbinte. Probabil o imagine pe care i-o dăduse Lumni la plecarea de pe Galene. În timpul transferului, Ralle intervenise și el, gata oricând să-i facă pe plac lui Adrew, și un timp aceștia discutaseră excluzându-l. Totuși, simțise că Ralle îl convinsese să îl lase să preia o parte dintre îndatoririle care în mod normal i-ar fi revenit lui. După ce Genaro se retrăsese, i se plânsese lui Adrew.

Tu ai rolul tău, nu te mai gândi la Ralle, îi spusese Adrew, insinuând că nu reușea să își stăpânească ura față de Ralle și își depășea atribuțiile. *Și apoi, tu nu poți face asta!*

Protestase, dar în zadar. Adrew încetase să îl mai asculte și oprise transmisia. El de ce nu se putea descurca la fel de bine ca Ralle? Pentru că Genaro era prim-agent, iar el nu? Urmaseră alți zeci de ani de crio-somn și trezirea cu șase ani înainte de a ajunge la destinație.

Planeta roșie și fierbinte. Nu era o stea, ci o minge de gaze ce clocoteau. Foarte diferită de globul albăstrui pe care îl vedea în imaginile transmise din afara *Ascensiunii.* Cu pânzele solare întinse la maximum, asteroidul *Ascensiunii* se rotea încet, iar sistemele de supraveghere ale lui Yoshida făceau corecțiile necesare în funcție de fluxul de fotoni emiși. Pe Karl nu îl interesa asta, pentru că înțelegea prea puține din funcționarea *Ascensiunii.* Se concentră asupra sferei de gaz. Încă șase ani și misiunea lor avea să prindă formă. Poate atunci avea să își dovedească valoarea. Poate atunci Sten urma să aibă din nou încredere în el.

Cei îndărătnici se vor lupta mai mult cu lumea decât ceilalți, pentru că le va fi greu să se recunoască înfrânți, să se ridice și s-o ia de la capăt.

Așa era? Îndărătnic? Așa îl numise maestrul Lumni odată, deși el făcuse întotdeauna ce i se ceruse.

Oftă și închise ochii. Putea face asta la fel de bine ca Ralle. Adică se putea obișnui cu altă formă de energie, dacă asta cerea misiunea. Ce dacă Ralle era prim-agent și el nu? Sensomemoria i se roti din ce în ce mai repede, iar

fâșiile de *um* se desprinseră străbătând straturile de rocă ale *Ascensiunii*. Asteroidul cu formă alungită avea mai mulți kilometri în diametru și i se păru greu să treacă de toate interferențele galenice. Apoi apucă una dintre fâșiile de energie și, folosindu-se de ea, își roti sensomemoria până o aduse în același plan cu *Ascensiunea*. Până unde putea ajunge? Acum se rotea, iar părți din *um* i se întindeau de-a lungul pânzelor fotosensibile. Era ciudat, dar parcă ar fi fost mai ușor și corpul i-ar fi dispărut. Ralle trebuia să ajungă la gigantul fierbinte a cărui imagine era în mintea lui Adrew, dar nu știa când și cum. Uite că și el avea propria planetă de gaz pe care o cucerea! Privi spre sfera netedă și albastră, dar când se aplecă spre ea, văzu straturile de nori și simți mișcarea maselor de gaz. Era o suprafață aparent perfectă, dar dincolo de stratul superior era o vânzoleală rece și benzi colorate, ce aminteau de planeta roșie a lui Adrew.

Se conectă la Yoshida și un braț al sensomemoriei extrase informații despre planetă. Sub ceea ce simțea, era o zonă lichidă și fierbinte, din care gazul erupea formând nori strălucitori. Foarte apropiată de planeta pe care o furase din mintea lui Adrew. Se chinui să treacă de nori și se agăță de propria energie a planetei pentru a pătrunde în interior. Un timp rămase stabil, deși împrăștiat pe una dintre benzile de nori, apoi plonjă folosindu-se de gazul ce se răcea brusc. Coborî rapid, mai repede decât o făcuse vreodată și i se păru că sensomemoria înregistrează imagini ale zonei clocotitoare de apă, metan și amoniac de dedesubt. O clipă doar, pentru că apoi fu aruncat în exterior, expulzat brusc și dureros, parte a unui curent ce se lovi de pânzele *Ascensiunii*. Deschise ochii și gemu, prăbușindu-se pe platformă. Se răsuci pe spate, iar trupul i se arcui brusc. Avu impresia că ia foc. Apoi ceva îi aduse alinare, iar Sten se aplecă asupra lui.

Ce aveai de gând să faci, nesocotitule?

7.

6 ani până la țintă

*

Numai mergând în genunchi, te poți apoi înălța.
(Hauer Uve, *Sursa puterii)*

*

Cardeea este o planetă albastră, o sferă pe care mișcările tectonice au scindat continentele, împrăștiindu-le pe suprafața oceanului în arhipelaguri de dimensiuni mai mari sau mai mici. Astfel, singurele două continente, deși incomparabil mai mici decât cel de pe Galene, se găsesc în zona ecuatorială. Din păcate, din cauza axei de 2° a Cardeei, clima este monotonă, anotimpurile fiind foarte slab reprezentate, variațiile acestora datorându-se mai mult diferențelor de temperatură cauzate de excentricitatea orbitei elicoidale, curenților oceanici și mișcărilor maselor de aer sau pur și simplu, ciclului zi-noapte.

Din cauza lipsei de înclinare a axei, Meri răsare și rămâne pe cer aproximativ 12 ore, apoi apune, iar noaptea este egală cu ziua. La ecuator, Meri răsare dintr-un punct aflat la est, se ridică drept pe cer și apune vertical la un punct vestic al orizontului. La poli însă, acesta urmărește linia orizontului, astfel încât cei din stația de cercetare Aureus, aflată în interiorul craterului cu același nume, sunt într-un întuneric permanent înregistrând temperaturi de 213 K.

Cele două continente de la ecuator, Hadad și Udad, sunt aproape exclusiv acoperite de deșert, temperaturile variind aici între 333 K și 269 K, această zonă extrem de călduroasă extinzându-se mult spre nord și sud, unde pe Galene noi avem zonele temperate. Ceva mai sus, se află arhipelagurile și mai ales o zonă în care fundul oceanului este foarte ridicat, formând lagune cu salinitate crescută. Tot în această zonă, apărată de munții Patracus, există o climă umedă și un sistem de insule înconjurat de ape dulci,

puțin adânci, din marele rezervor subteran. Este locul unde a luat naștere Marele Smârc de Nord, de unde una dintre populații extrage metanul. Și mai sus, se află grupuri de insule mari, variind între 100 și 300 de kilometri, unde clima caldă și abundența de hrană a favorizat dezvoltarea singurei specii inteligente de pe planetă, numită *leneși* de către primii coloniști. Mai în nord însă, o zonă de stepă și cea înghețată din jurul Polilor sunt puțin populate din cauza lipsei de resurse.

(Dosarele Ascensiunii)

*

Înconjurate de nori, sferele transparente ale Hubb-ului levitau deasupra oceanului. Eronn se gândi la misiunea lui și încăperea îi acoperi trupul cu un costum de protecție ce le copia destul de bine pe cele la modă în Arhipelag. Construit din fibre mimetice, hainele își aranjară atomii creând iluzia mai multor straturi și combinații de culori și texturi. Vizita în capitala Andorre nu-i făcea prea multă plăcere, dar cum spusese tatăl lui, trebuia să își cunoască partenerii de afaceri și posibilii dușmani, iar Xeno era unul dintre ei.

Se îndreptă spre perete și lansă comanda de sunete înalte, apoi întoarse capul și fixă sfera tatălui său. Hauer era în aceeași poziție în care îl văzuse și cu o zi înainte. Ar fi vrut să discute cu el, dar nu avea rost.

– Alexander? Tatăl meu este bine? întrebă.

Vocea IA-ului umplu plăcut spațiul.

– Nu vă faceți griji. Se pregătește pentru întâlnirea cu Anss Herd.

Eronn se încruntă și privi uimit spre silueta așezată a lui Hauer. Vestea nu i se părea îmbucurătoare. Crescuse cu ideea că Anss Herd era un trădător și o persoană de care era bine să te ferești. Și acum?

– Anss Herd? De ce? Ce vrea? Pot vorbi cu tatăl meu?

Silueta în flăcări a lui Alexander îi apăru în față. Era vag uman, mai înalt decât el și mai masiv. Cu zeci de ani

în urmă, Alexander avusese și un avatar, doar că, odată cu despărțirea de cealaltă conștiință a *Speranziei*, IA-ul optase pentru această imagine.

– Nu vă neliniștiți, îi spuse Alexander întinzând spre el ceea ce părea un braț de foc. Este numai o discuție. Anss Herd vrea să se întoarcă în Hubb. Nu o să-i permitem, dar tatăl dumneavoastră dorește, totuși, să vorbească cu el.

Eronn clătină din cap. Hauer petrecea atâta timp în Lumea Con, încât îi era din ce în ce mai greu să-i înțeleagă deciziile. Oftă și păși prin perete, lăsându-se purtat de curenții de aer. Un timp, vântul îl duse spre vest, apoi coborî depășind zona norilor și plutind deasupra oceanului. Era plăcut să simtă aerul trecând pe lângă el. Lumina era puternică, iar apa strălucea întreruptă pe alocuri de petecele mari ale insulelor. La distanță, văzu un punct mișcător, iar *rădăcina* lui îl identifică pe baza implantului cristalin. Era Anss Herd, iar vibrația lui i se păru lui Eronn neliniștitoare. Herd era însoțit, dar *rădăcina* nu reuși să descopere codul acestuia. Totuși, implantul cristalin era prezent și la necunoscut, iar Hubb-ul avea să se deschidă să îi primească pe amândoi dacă IA-ul nu reacționa. Eronn transmise informațiile lui Alexander. Ar fi vrut să se întoarcă, dar era deja în întârziere. Orice s-ar fi întâmplat, IA-ul avea să rezolve problema ca întotdeauna.

Se încapsulă în grabă, știind că insularii puneau mare preț pe punctualitate. *Punctualitatea este sufletul afacerilor!* Xeno nu încetase să îi repete asta de fiecare dată când se întâlniseră, chiar dacă nu întârziase niciodată.

*

Anss Herd se opri pe platforma de întâmpinare a Hubb-ului. Era o zonă pe care vechea lui *rădăcină* o identificase, deși nu mai descărcase de zeci de ani codurile din Hubb. Când fusese alungat, Alexander îi blocase accesul la oraș, deci fără datele oferite de Andorre, nici nu ar fi reușit să calculeze traiectoria Hubb-ului. Platforma era destul de mare, cu marginile ascunse în norii din care ieșeau plutind

sferele de locuit. Orașul avea structura unui icosaedru, fiecare din cele douăzeci de fețe triunghiulare adăpostind în vârfurile lor câte o sferă principală. Sferele secundare se legau de acestea în structuri din ce în ce mai complexe, bazate pe legături familiale.

Platforma aceasta era folosită pentru vizitele destinate familiei Uve, iar Herd observă că, în afară de el și Shan, nu mai era nimeni acolo. Existau și alte porți de intrare în Hubb, dar erau destinate negustorilor din Arhipelag. Se uită în jur așteptând reacția lui Alexander. Era sigur că nu avea să îi placă prezența sclavului. Zâmbi la norii artificiali, la sferele transparente și la cele care fuseseră ascunse și ale căror siluete nu se întrezăreau decât urmărind mișcările maselor de aer. La capătul platformei, se vedea structura dantelată a unui arc împletit din tuburi cristaline.

– Vezi, Shan? spuse întorcându-se spre sclav. Am ajuns acasă.

Shan stătea cu în pas în urma lui, periculos de aproape de marginea platformei. Privea în jos de parcă înălțimea la care se aflau nu l-ar fi deranjat. Se apropie de el, îl apucă de bărbie și îl forță să țină capul drept.

– Uite-te în jur, îl îndemnă șoptit. Asta a fost casa mea. Eu am fost ultimul din familia mea, deci acum nu mai am pe nimeni. Decât pe tine, adăugă râzând.

Shan își răsuci capul privind în dreapta și în stânga într-o mișcare extrem de stângace. De sub gulerul înalt al hainei negre, răsăreau șiruri de bobițe cristaline ce îi acopereau ceafa erupând din piele la marginea sensoscheletului argintiu. Privirea lui Anss poposi o clipă asupra lor. Nu erau prea evidente, iar zonele în care cristalele infestate cu materie fuseseră smulse, apoi atașate la loc, erau invizibile. Un tremur ciudat îl înconjura pe sclav, de parcă moleculele din trupul lui s-ar fi mișcat după alte reguli decât cele ale Hubb-ului, dar Anss era sigur că propria lui vibrație modificată avea să acopere parțial anomalia.

Alexander apăru brusc pe platformă, luând forma unui foc uman. Anss îl recunoscu după amprenta codurilor pe care *rădăcina* lui le primi și fața i se topi într-un zâmbet

tâmp.

– Alexander, sufletul Hubb-ului, de când nu ne-am mai văzut!

Forma IA-ului se înclină, fără o vorbă, apoi o mână de aburi se îndreptă spre Shan. Sclavul nu se feri şi un timp, corpul îi fu înconjurat de vibraţie. Anss rămase serios, deşi ochii îi erau neobişnuit de veseli. *Rădăcina* lui fusese modificată pentru a înregistra schimbările pe care le suferea sistemul implantat lui Shan. Bărbatul văzu cum tremurul materiei infestate se transmite perifericelor lui Alexander. Podeaua începu să tresalte sub tălpile lui, dar IA-ul nu reacţionă. Existau mişcări aleatorii şi o micro-agitaţie cu care elementele Hubb-ului trebuiau brusc să se confrunte. Lucrurile aveau să mai dureze, dar nu atât de mult. Din acel moment, nu mai avea importanţă ce urma să discute cu Hauer.

– Omul acesta trebuie să rămână aici, îi transmise Alexander, retrăgându-şi braţul de văpaie.

Anss dădu din cap.

– Sigur, spuse repede. Am greşit eu. De atâta timp, am uitat regulile Hubb-ului.

Apoi se întoarse spre Shan.

– Aşteaptă-mă până mă întorc.

Sclavul nu îi răspunse, dar nu îl mai urmă când Anss se îndreptă spre intrare. Bărbatul păşi pe sub arcul palid, şovăi şi întoarse capul. La marginea platformei, Shan stătea nemişcat privind după el. Norii începuseră deja să acopere platforma, astfel încât silueta sclavului era pe jumătate ascunsă, la mila maselor de aer.

– Să ai grijă de el, îi spuse lui Alexander, care încuviinţă.

*

Hauer se afla în camera lui şi nu în sala de primire, cum ar fi fost de aşteptat. Anss nu se tulbură însă. Îl salută liniştit pe conducătorul Hubb-ului şi se aşeză pe jos în faţa lui. Camera nu construise mobilă, iar el dorea să-i arate lui Hauer că nu aştepta nimic de la el. Îi privi liniştit.

Bărbatul nu îmbătrânise, iar lui i se păru ciudat, pentru că se obișnuise cu lumea de jos, cu decăderea și moartea.

– Bine ai revenit, Anss Herd, îl salută Hauer de parcă nu ar fi fost decât parțial conștient de prezența lui.

– Bine te-am regăsit, Hauer Uve, răspunse acesta, încercând să își găsească o poziție mai comodă.

Traiul bun din Andorre îi făcuse trupul dolofan să ia noi proporții. Nu reușise să suplinească acceleratoarele metabolice din Hubb și asta se vedea. Anss rămase tăcut, iar Hauer nu continuă, atent la vibrațiile Hubb-ului. Un timp, domni tăcerea întreruptă doar de armoniile venite dinspre pereții sferei.

– Ce cauți aici?

Întrebarea lui Hauer făcu sfera să se cutremure. Anss lăsă capul în jos, apoi surâse podelei ce se lăsase sub greutatea lui. *Dacă vrei să mă azvârli afară, nu o să mai meargă așa ușor.* Când fusese alungat din Hubb, se gândise să renunțe, să pună capăt existenței și așa îndelungate. Apoi se oprise. *Când omori un om, faci o singură crimă, când te omori, negi existența tuturor oamenilor.* El nu avea ceva împotriva realității celor de pe Cardeea, ci mai mult împotriva familiei Uve. La început, încercase să îi atragă și pe alții, dar cei din Hubb erau prea obișnuiți cu viața din oraș ca să reacționeze. Pur și simplu nu îi interesa cine îi conducea. Nu aveau păreri, pentru că nu aveau dorințe pe care Hubb-ul să nu le îndeplinească. Ce conta cine se ocupa de toate astea? Cineva îl întrebase de ce-l preocupau astfel de lucruri. Nu știa. Poate pentru că văzuse și viața din Andorre, poate pentru că se plictisea, poate pentru că invidia liniștea celorlalți. Hauer îi spusese cu ani în urmă că un sistem ca Hubb-ul nu putea fi distrus. Se înșelase. Hubb-ul era perfect și complex, dar tocmai această complexitate îl făcea vulnerabil.

Îl privi pe Hauer în ochi.

– Pentru că am vrut să văd cum trăiești.

Se produse o schimbare a vibrației din jur, iar Hauer deveni mai prezent în încăpere. Dintr-o dată, rupsese legătura cu Lumea Con și revenise la realitate. Mulțumit

că i-a atras atenția, Anss continuă.

– Eu m-am îndepărtat de Hubb, dar în egală măsură ai făcut și tu asta. Și nu numai tu, ci toți locuitorii lui.

O expresie ironică apăru pe fața lui Hauer. Lui Anss îi lipsea viața din Hubb, și pentru că nu o putea recupera, încerca să o facă lipsită de importanță. Din fericire nu avea nicio putere, altfel ar fi fost periculos. Se aplecă în față, regăsind ceva din gesturile pe care le avea înainte de-a deveni conducătorul Hubb-ului și care-i amintiră lui Anss de timpul în care erau încă la Colegiul Sol și studiau puterea notelor-cod.

– Suntem așa, și nu cerem socoteală nimănui. Pentru că nu ți-a plăcut aici, ți-am dat voie să pleci. Acum ce dorești? De ce te-ai întors?

Anss zâmbi, deși interiorul trupului îi vibra incontrolabil. La distanță, simțea amprenta lui Shan pe platforma învăluită în nori. Se aplecă și el în față și pronunță clar cuvintele, de parcă ar fi vorbit o limbă străină.

– Ca să te mai văd o dată și să te felicit.

– Pentru ce?

– Pentru familia ta, desigur. Pentru cei trei fii. Nu asta-ți doreai încă din timpul Colegiului, nu despre asta-mi tot vorbeai? Apropo, unde sunt? Bănuiesc că ești foarte apropiat de ei.

Hauer păli și se ridică brusc. Anss îl urmă mult mai lent, exagerându-și corpolența.

– Trebuie să pleci! îi spuse tăios.

Anss dădu încet din cap.

– Sigur. Sunt un om ocupat, iar Andorre are nevoie de mine. Nu pot lipsi niciun minut de acolo. Oricum, mă bucur că te-am întâlnit.

Se uită din nou în jur, căutând ceva.

– Pe fiul tău Eronn îl știu, dar unde sunt ceilalți doi? Aș vrea să-i cunosc și pe ei.

Sfera în care se aflau începu să se rotească, iar podeaua se înmuie. Doar că Anss era pregătit de această dată. Pluti netulburat în mijlocul vibrațiilor și a curentului tăios. *Niciodată de două ori!* Nu mai avea să fie dat afară, ci urma

să plece cu capul sus. Fusese un lucru la care se gândise mult în ultimele decenii.

– Sper că nu te superi că plec atât de repede, dar datoria mă cheamă. Ai grijă de tine. Și mai mult de atât, să ai grijă la Con, că e ca un drog, nu? îi spuse lui Hauer, care rămăsese uimit în mijlocul furtunii.

Ciudat, dar sistemele de apărare ale Hubb-ului nu mai aveau efect asupra lui Anss!

Bărbatul se înclină batjocoritor, traversă un perete și se îndreptă spre platforma unde îl aștepta sclavul.

Hauer rămas nemișcat, înconjurat de sunetele Hubb-ului. Ceva se întâmplase, deși nu știa ce. Notele-cod sunau diferit.

– Alexander, asigură-te că pleacă. Și verifică sistemele.

IA-ul îl urmă pe Anss ca un abur roșu. Hauer se desprinse de planul orașului și se refugie în Con, unde se simțea în siguranță. Orașul era capabil să se mențină și să se regenereze, fiind o structură complexă de interdependențe, o rețea în care fiecare componentă avea rolul ei. Hubb-ul nu putea fi amenințat, dar trebuia să afle motivul comportamentului lui Anss. Chiar și lucrurile mici erau importante.

*

Eronn ajunse la reședința lui Xeno Omm și află că judecătorul era plecat. Un căutător îi transmise să aștepte și-l îndrumă spre una dintre camerele de oaspeți. Tânărul protestă, dar bărbatul care îl condusese acolo ridică din umeri, spunându-i că nu știa nimic despre planurile lui Omm. Rămas singur, Eronn ieși pe terasa din fața camerei și, după ce o parcurse nervos de câteva ori, se hotărî să se liniștească și să se așeze pe un scaun materializat pe loc de podeaua casei. Era tot tehnologie din Hubb de tipul celei produse de stațiile orbitale automatizate.

Casa lui Omm fusese construită astfel încât să plutească la un metru deasupra pământului pentru a nu deranja zona de ierburi înalte din luminișul pădurii roșii. Existau nenumărate punți ce duceau la camerele dispuse în așa fel încât să se intre în ele direct de afară. Viața nu avea

secrete nici acolo, nici în Hubb. Clădirea era plină de căutătorii Arhipelagului, dar și de nenumărați sclavi. Câțiva se ocupau de copacii plantați în preajma reședinței. Aveau fețele palide ale celor supuși transformărilor și sensoscheletul impus de Arhipelag. Se încruntă. Xeno promisese să le reducă numărul, dar nu făcuse nimic până atunci. *Nu suferă!* îi motivase judecătorul, dar tăcuse brusc când îl acuzase că beneficia direct de pe urma vânzării prizonierilor. Tânărul auzise de sumele enorme ce intrau în buzunarele familiei Omm, dar nimeni nu îndrăznise să îi aducă dovezi în acest sens. Discutase cu Hauer, însă nu reușise să obțină mare lucru, ci doar promisiunea vagă că urma să rezolve situația. De fapt, pe conducătorul Hubb-ului nu îl interesa situația sclavilor, și Eronn era sigur că nu avea să facă nimic.

Nu suferă! Poate că nu, dar conta asta? Rămăsese cu regretul că nu putea face nimic și învățase că, oricât de puternic ar fi fost Hubb-ul, existau lucruri care, deși nedrepte în ochii lui, erau acceptate și greu de schimbat.

Eronn respiră adânc aerul încărcat de mirosul plantelor indigene și încercă să se liniștească. Nu îl deranjase atât absența lui Omm, mai ales că i se mai întâmplase să îl aștepte, cât prezența lui Anss Herd în camera lui Hauer. Ar fi vrut să știe ce dorea Herd de la el și asta îl făcea să nu poată sta locului. Se ridică și se apropie de marginea terasei. Un zid scund se înălță în fața lui protejându-l. Dincolo de casă, erau clădiri joase, pierdute printre copaci, vopsite în roșu sau, pur și simplu, având pereți mimetici. Nici reședința lui Omm nu era mai impunătoare, pentru a se potrivi cât mai mult toponimiei locului. Existau și căi de acces, tuneluri și străzi, dar și acestea erau înconjurate de ziduri de protecție ce dădeau iluzia unei păduri neatinse.

– Nu știam că ești aici! Ce surpriză! vocea Yranei îl făcu să tresară.

Se întoarse spre ea, puțin intimidat, deși se mai întâlniseră. O salută și fata păși veselă pe terasă, traversând platforma ce o lega de zona privată a casei. Avea un aer diferit de fetele din Hubb, un trup puternic, obișnuit să meargă mai

mult decât să plutească, și fața frumoasă, cu trăsăturile marcante ale mamei ei, doamna Kreea.

–Am venit să vorbesc cu tatăl tău, îi spuse serios.

Fata se opri în fața lui și spuse scurt.

– Bine, vii cu mine! Tata nu e aici.

Îl apucă de mână și îl trase după ea. Eronn se încruntă. Nu voia să o supere pe fata lui Omm, dar bruschețea ei îl deranja. Se opri, iar fata se poticni.

– Trebuie să îl aștept.

Yrana îl fixă câteva clipe cu ochii negrii și adânci. Eronn emise două note-cod, dar nu observă niciun efect asupra ei.

– Poți să îl aștepți și împreună cu mine și Iavin, nu-i așa?

Tânărul șovăi, apoi ceva din expresia ei îl convinse. De fapt, nu avea de ce să refuze, doar că nu îi plăceau manierele bruște ale celor din Andorre. Îi făcu semn să o ia înainte și o urmă la ceva distanță. Yrana mergea repede și se oprea din când în când privind în urmă. Era la fel de înaltă ca el, iar hainele erau croite ca să o lase să se miște în voie. O văzuse de nenumărate ori alergând prin pădure sau mergând repede pe terasa casei, în permanentă mișcare, de parcă ar fi trebuit să rezolve ceva extrem de important și urgent. De câteva ori râsese de el cum stătea serios și discuta cu tatăl ei. Nici pe Xeno nu îl lua în seamă, deși judecătorul nu era deranjat de asta. Știindu-l pe Xeno, atitudinea față de fiica lui era ciudată. Totuși, și lui i se părea atrăgătoare, deși nu știa la ce să se aștepte în preajma ei.

Yrana îl conduse în grădina din spatele casei. Printre ierburile înalte nu era decât Iavin, fratele ei, care îl salută râzând.

– O să te muți la noi, nu-i așa? îl întâmpină el și, la privirile mirate ale lui Eronn, continuă: dacă tot vii atât de des, e ca și cum ai locui aici.

Eronn zâmbi mai reținut. Iavin era la fel de brusc în mișcări ca și Yrana, deși nu semăna deloc cu ea. Destul de scund și rotund la trup, își mișca nervos mâinile când vorbea de parcă s-ar fi apărat de interlocutor.

– Îmi face plăcere să vă revăd, spuse Eronn politicos,

apoi se apropie de Iavin. Tânărul avea în mână una dintre cutiile Hubb-ului și încerca să o facă să funcționeze.

– Îmi dai voie?

Iavin i-o întinse aruncându-i o privire mirată pe sub bretonul șaten. Eronn meșteri la cutie și aceasta se ridică, plutind deasupra capetelor lor. Din mâna lui Eronn se înălță imaginea lor văzută de sus. Iavin se strâmbă, iar miniatura lui făcu întocmai, cuibărită în palma tânărului. Era mai mare decât sora lui, dar aceasta încă îl domina. Râse, iar fața rotundă i se lumină, ochii strălucindu-i de plăcerea jocului.

– Hubb-ul are atâtea lucruri minunate! exclamă. Mulțumesc, Eronn. A fost un dar minunat.

Eronn surâse, privind spre Yrana, care clipi complice.

– Mă bucur că-ți place.

Într-adevăr, Iavin nu semăna nici cu tatăl, nici cu bunicul lui, Tomas. Xeno Omm o învinuia pentru asta pe doamna Kreea, deși știa că era în egală măsură și vina lui, pentru că se însoțise cu o creolă. Din când în când, se plângea de fiul lui, ceea ce i se părea nepotrivit lui Eronn. Iavin nici nu era așa neștiutor pe cât sublinia Xeno, ci doar interesat de alte lucruri decât economia arhipelagului. Dezgustător cum Xeno își prezenta problemele familiale oricui era gata să asculte. Judecătorul îl umilea pe Iavin de fiecare dată când avea ocazia, iar darul lui Eronn nu voia decât să sublinieze că el nu era de acord cu asta.

Iavin se așeză în iarba înaltă și în curând toți trei stăteau ascunși, discutând. Yrana vorbea despre expansiunea din sud a Uniunii Insulare, iar Iavin intervenea rareori, concentrat asupra cubului. Eronn doar asculta, pentru că mirosul vegetației și astrul cald îl îndemnau să se relaxeze și să uite de cețurile Hubb-ului.

– E plăcut aici!

Se întinse, iar tulpinile îi înțepară spatele. Nu se mișcă însă. În orașul lipsit de emoții, orice senzație era binevenită. Închise ochii și oftă.

– Chiar e plăcut! murmură.

Meri îi încălzea pielea palidă, frunzele șopteau mângâindu-i

urechile, iar din toate sunetele înconjurătoare se ridicau notele-cod ce îi erau atât de cunoscute. Era zbârnâitul cutiei, murmurul vântului și-al ierburilor, urmele sonore lăsate de mișcările celor doi frați, cuvintele Yranei. Toate se amestecară într-un ritm ce i se transmise, iar inima începu să-i bată mai tare. Erau sunete de calități diferite, iar el le simți vibrațiile coborând adânc în implantul cristalin. Erau frecvențele înalte și joase ale tonalității și timbrului ce formau vocea Yranei.

Ceva îi atinse fața făcându-l să zâmbească. Întredeschise pleoapele și o văzu pe fată aplecată asupra lui. Avea fața bronzată, obrajii aprinși, iar strălucirea astrului îi împletea nuanțe roșiatice în părul întunecat. Îl privea serioasă și atunci își dădu seama că deja nu o mai asculta de ceva timp.

– Ce e?

Era încălzit de Meri, amețit de aerul tare, de foșnetele pădurii și de toate sunetele din jur. Ridică ușor capul și o sărută fără să știe de ce, învăluind-o cu notele-cod. Yrana reacționă îmbrățișându-l. Era ca un tribut al acelei zile frumoase și a faptului că se bucura de libertate. Ascuns de iarba înaltă, Iavin hohoti, înălțând cubul deasupra pădurii și spulberând armonia sonoră de mai devreme.

*

Tay părăsi camera lui și porni de-a lungul tunelului ce lega reședința lui Hauer de Colegiul Sol. La ora aceea, destui oameni pluteau de la o sferă la alta. Majoritatea se ocupau de comerțul cu Arhipelagul, bărbați îmbrăcați după moda din Andorre, cu gulere mari și haine largi. Mai erau și elevii Colegiului în uniforme albe. Era în întârziere, iar vibrațiile pereților îl făceau nervos, forțându-l să se grăbească. Traversă tunelul, avântându-se prin mijlocul lui, unde era mai puțin aglomerat. Sferele de locuit intrau și ieșeau din nori, iar pereții transparenți îi dădeau impresia că zbura în mijlocul aburului. În apropiere, se afla platforma de primire a familiei lui, iar băiatului i se păru că întrezărește o siluetă nemișcată, oprită la marginea

ei. Sigur că nu avea cine să fie!

Hubb-ul plutea deasupra unei zone cu ape dulci și puțin adânci, aproape de insula populației *Renn*, iar undeva ploua. Orașul își modificase deja traiectoria pentru a nu fi afectat direct. O descărcare electrică în depărtare, iar aerul încărcat de energie se încălzi producând o undă sonoră ce lovi Hubb-ul.

Tay se opri într-o nișă a tunelului, ascultând zgomotele orașului. Știa că nu era în pericol și că Alexander avea să facă schimbările necesare, dar vibrațiile agresive ale tunetului îl speriaseră. Cineva îl apucă de braț. Era un bărbat de vârsta lui Hauer, cu fața albă și păr spălăcit – unul dintre membrii consiliului.

– Nu te teme, îi spuse acesta încet. Nu ai mai prins furtuni?

Tay dădu din cap și înghiți în sec. Desigur, mai prinsese, doar nu mai era copil, totuși vibrațiile îl neliniștiseră. Erau diferite, iar vocea Hubb-ului îi sunase ca un geamăt.

– E totul în regulă? întrebă, știind de la început ce răspuns avea să primească.

Hubb-ul era nemuritor și de neatins. La fel ca locuitorii lui.

Bărbatul râse și-l mângâie ușor pe cap.

– Dintre toți, tu ar trebui să-ți faci cele mai puține probleme. Ești bine?

Băiatul încuviință, iar bărbatul se îndepărtă după ce îl bătu încurajator pe umăr. Tay mai rămase în nișa lui, privind în jur. Oamenii treceau netulburați chiar dacă undele sonore erau din ce în ce mai puternice, iar descărcările electrice înconjurau sferele. Tay își părăsi adăpostul și se avântă prin tunel.

Alexander? îl chemă pe IA, dar acesta nu îi răspunse.

Era în siguranță? Pereții se unduiau, iar materialul părea să se destrame. Câteva fire strălucitoare îi plutiră prin dreptul ochilor, și curând, întreg spațiul era plin de sclipiri albe. Oamenii se opriră în jurul lui, iar o femeie cu păr lung, blond, întinse mâna lăsând unul dintre fire să i se așeze în palmă. Era o fibră lungă și pufoasă ca o

brățară din fulgi de zăpadă.

– Ce-o fi asta? întrebă femeia, privind în jur.

Nimeni nu știa.

Lui Tay i se făcu din nou frică.

Tată? lansă el cele trei note, dar nu primi răspuns.

Se repezi la unul dintre pereți și se uită afară, spre sfera tatălui său, dar nu văzu decât aburul norilor. Fără să vrea, atinse peretele, iar mâna i se afundă în el. Scoase un sunet de uimire. Ceilalți oameni din tunel își continuară drumul ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Orice ar fi fost, Alexander avea să repare peretele.

– Hai, băiete, nu are rost să stai aici, îi spuse alt bărbat.

Tay dădu politicos din cap și porni spre Colegiul Sol. Se simțea ciudat; de fapt, ce se întâmplase? Și apoi, dacă întârzia la cursuri, nu era să spună că unul dintre pereți cedase, pentru că nu l-ar fi crezut nimeni. Părăsi tunelul în grabă.

În urma lui, o structură fină se desprinse de podea și își întinse rețeaua ingerând materialul tunelului. Erau minuscule formațiuni tridimensionale, cu o simetrie diferită de-a Hubb-ului, o rețea încărcată de o vibrație periculoasă. Fusese la început un mic centru de generare la care se adunaseră atomi noi, împrumutați din învelișul Hubb-ului. Erau o mulțime de structuri ce se formau pe măsură ce substanța străină lichefia materialul pereților, forțându-l să intre în noile tipare.

Hubb-ul începu să sufere, iar tunelurile dintre sfere se contorsionară. Tay se opri într-una dintre camere, împreună cu alți oameni, privind cum orașul începea să se scurgă încet din nori amestecându-se cu picăturile de apă.

Anss Herd plecase deja, dar contaminarea adusă rodea Hubb-ul, distrugându-i simetria. În Con, Hauer observă materialul străin și efectele lui asupra orașului, dar lumea se închise în jurul lui, protejându-l, dar și izolându-l de planul planetei. Acum nu se mai putea întoarce nici dacă ar fi dorit.

8.

drept la țintă

*

Dă-le oamenilor vele și vânt divin și vor îndrăzni să se avânte chiar în mijlocul vidului.
(Repertoar antic)

*

Trecuseră alți șase ani...

Adrew întredeschise pleoapele și văzu lumină. Rămase nemișcat, așteptându-i pe tehnicieni, dar nu veni nimeni. Încercă să se miște, dar membrele îi erau încă rigide. Închise ochii la loc și gemu. Trecu un timp în care nu auzi nimic. Atunci își aminti. Nu era momentul să fie trezit, dar dacă se întâmplase asta, însemna că ajunseseră deja la destinație. Se forță să deschidă ochii și-și acceleră mișcarea sensomemoriei încercând să își crească temperatura corpului. Pielea îi era rece și simțea picături curgându-i de-a lungul brațelor.

Trebuia să se ridice și să plece până nu îl descoperea cineva. Luaseră toate măsurile de siguranță, tehnicienii fuseseră îndepărtați, iar sistemele de securitate orbite temporar. Totuși, exista riscul ca unul dintre oameni să se întoarcă sau o sub-rutină a lui Yoshida să intre în funcțiune. Orice ar fi făcut, nu puteau preîntâmpina asta. Se concentră și-și roti sensomemoria. Vârtejul se extinse și îl acoperi. Degetele de *um* se desprinseră din nucleu și se întinseră acoperindu-i membrele. Era un suflu fierbinte pe care energia galenică i-l împrăștie peste corp.

Se agață de marginea sarcofagului și se ridică. Mișcările îi erau stângace, dar trebuia să fie atent. Ralle îi spusese că era periculos, dar nu avea altă variantă. Privi prin sală. Nu era nimeni, așa cum se și aștepta, altfel cineva ar fi venit să verifice, alarmat de întreruperea neprogramată a crio-somnului. Reuși cu greu să iasă și îi luă un timp

să găsească în garderoba centrului niște haine care să îi vină. Se grăbea, deși era încă ametit. Mai devreme, se uitase la sarcofagele lui Sten și Karl și se bucurase că erau liniștiți și că secvența lor de trezire nu se modificase. Idolia dormea în apropiere și mai rămase câteva clipe lângă ea, privindu-i fața albă prin fereastra îngustă și întrebându-se dacă avea să o mai vadă vreodată.

Se concentră să îl simtă pe Ralle și îl descoperi în Ecosferă, lângă Copacul *Anh*. Îl aștepta de mult, dar se și temea de acel moment.

Am ajuns!

Adrew privi în afara *Ascensiunii*, prinzând unul din brațele energiei galenice. Erau lângă gigantul gazos și fierbinte pe care Lumni i-l sădise în minte. Erau benzi fierbinți asemănătoare sensomemoriei, o furtună și arzătoare și rece, o forfotă permanentă în atmosfera stratificată a planetei. Era sistemul planetar pe care i-l indicase Lumni. Încet, partea memoriei ce fusese blocată se deschise în fața gigantul gazos și o altă imagine ieși la suprafață din mijlocul datelor. Era o sferă albastră, asemănătoare lui Galene, dar cu suprafața brăzdată de urmele sfărâmate ale unui mare continent. Erau mici petice, insule plutind pe un ocean imens. Acolo trebuia să meargă. Un șir de date se rotiră împreună cu sensomemoria. Lumni îi spusese că va ști ce are de făcut odată ajuns la destinație. Nu avea toate informațiile, dar era un început. *Mă voi duce acolo!* își zise atingând planeta albastră cu degetele de *um*.

Da. În final, am ajuns la capăt! spuse fără să își dea seama dacă asta îl bucura prea mult. În sfârșit, puteau să acționeze, iar Ralle era nerăbdător să își dovedească loialitatea față de el.

Părăsi sala tancurilor criogenice și se îndreptă spre cel mai apropiat hangar. Pe coridoare erau oameni, dar sistemul de siguranță al criptei nu semnaliză nicio anomalie. De fapt, era invizibil pentru Yoshida și IA-urile subordonate. Zâmbi din nou. Yoshida încercase să îi oprească, îngrădindu-le libertatea, dar nu reușise mare lucru.

Ai grijă, Ralle! Și mulțumesc! spuse. Cuvintele lui ajunseră

la Ralle, care se înclină în flux. Era tulburat și Adrew se miră din nou cum lucruri atât de simple îl afectau atât de mult.

*

Yoshida coborî în mijlocul Ecosferei folosindu-și noul avatar. De obicei, prefera proiecția 3D, dar observase că unii oameni reacționau mai bine când lua această formă pentru a vorbi cu ei. Câteva drone îl urmară, bâzâindu-i deasupra capului. Comandantul Jonson îl trimisese să discute cu agentul Genaro, care făcuse o altă plângere legată de copacii din parc.

Sigur că nu asta era problema lui, dar Autoritatea Mentală, una dintre IA-urile subordonate, îi indicase că era bine să îl lase să spună ce dorea. De altfel, Ralle stătea izolat și poate că solitudinea autoimpusă ajunsese să îl deranjeze.

Agentul stătea așezat pe marginea bazinului central și se uita în apă la jocul peștilor galenici. Yoshida se apropie de el, dar Ralle nu se mișcă, deși îi auzise pașii. Arăta pierdut de parcă ar fi rupt legăturile cu lumea, apoi ar fi dorit să se întoarcă, dar nu ar mai fi găsit drumul.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă Yoshida, modificându-și tonul ca să reflecte disprețul și neplăcerea.

El nu avea cum să simtă toate astea, dar păstrarea agentului la bordul *Ascensiunii* devenise solicitantă, cu toate toanele și atitudinea nepotrivită.

Ralle nu voia sau nu putea să se integreze. De fapt, singurul caz fericit era Adrew, dornic să lucreze în echipă cu orice membru al echipajului, să ia parte la viața *Ascensiunii*. O atitudine inteligentă, deși nu neapărat sinceră. Totuși, mult mai bună decât izolarea lui Sten și Karl și crizele lui Ralle.

Agentul nu se mișcă, dar îi răspunse cu voce slabă:

– Oamenii tăi nu au grijă de copaci.

Avatarul lui Yoshida se încruntă, dar toată mimica nu ajută la nimic, de vreme ce Ralle nu se uita la el. Întinse

mâna și îl apucă strâns de umăr. Informații transmise de Autoritatea Medicală Virtuală îi arătară că îl durea, dar Ralle nu încercă să se elibereze, în schimb se întoarse spre el și-i zâmbi. Sub uniforma subțire, îi simți oasele umărului, semn că agentul continua să nu se hrănească cum trebuia, chiar dacă AMV-ul îi făcuse un meniu special.

– Tu i-ai trimis să taie copacii?

În mintea lui Ralle, vocea începu să murmure din nou.

Așa, foarte bine! Pune-i întrebări prostești! îl îndemnă. *Până scapă drăguțul de Adrew. Apoi, scapi și tu de unul. Mai rămân doi.* Vocea era ascuțită și neplăcută. Ralle dădu din cap, încercând să o îndepărteze.

Lasă-mă în pace! Nu-i momentul acum!

Mai auzi un hohot și apoi nimic. Yoshida îi eliberă umărul și se așeză lângă el pe marginea lacului. Locul acela era deosebit, lumina se filtra galbenă printre frunzele copacilor, iar în aer se simțeau descărcările albastre ale energiei galenice. Avatarul tresări inundat de fluxul arborilor. Rădăcinile acestora se mișcau ușor, frunzele își întorseseră fețele netede spre ei, iar crengile se coborâseră deasupra lacului. Observase că nu reacționau așa în preajma oamenilor, ci numai a agenților. Senzorii îl avertizară de cantitatea mare de energie ce îl înconjura pe Ralle. Era ca și când copacii galenici ar fi transferat o parte din surplusul din flux direct în trupul prim-agentului.

De aceea nu mănânci? Nu ai nevoie?

Apoi, continuă cu voce tare:

– Ascultă, arborii aceia erau bolnavi. Nu știu de ce discutăm asta, doar îi cunoști la fel de bine ca mine.

Ralle îl privi cu ochii abia mijiți, două linii întunecate pe fața albă. Undeva în corpul navei, Adrew ieșise din criptă și se îndrepta spre unul dintre hangarele *Ascensiunii*. Yoshida ar fi putut să îl vadă, dar Ralle spera că naniții lui Jonson își făcuseră datoria. Și apoi, IA-ul era ocupat cu el, copleșit de energia ce îi distrăgea senzorii. Mai era puțin. Trebuia să îl mai rețină în Ecosferă. Nu avea mare lucru să-i spună, dar orice pretext era bun, pentru că trebuia să reziste câteva minute. Începu să râdă, rotindu-și

sensomemoria și aruncând în jur cu benzi de *um*. Avatarul lui Yoshida se cutremură și se prinse de zidul scund ce înconjura lacul.

– Ce, crezi că nu știu?

Se apropie de IA și se agăță de el, privindu-l în ochi de parcă l-ar considerat om. Senzorii îi transmiseră lui Yoshida informații aberante despre starea lui Ralle, iar vocea Autorității Medicale păli. Dintr-o dată pierdu controlul, asaltat de date și de fluctuațiile din flux. Copacii își apropiară crengile și mai mult de ei, iar rădăcinile prin care pulsa energia li se împleticiră printre picioare.

– Crezi că nu știu că vreți să mă distrugeți? Că vreți să scăpați de mine? O să vedeți ce vă pregătesc. O să vedeți voi toți...

Yoshida încercă să își recapete controlul asupra trupului, apucă mâinile lui Ralle și le îndepărtă, ținându-le strâns. Agentul se agita haotic, iar corpul i se contorsiona cuprins de spasme. Bolborosea ceva cu ochii mari și furioși. Autoritatea Medicală se resetă și interveni, iar dronele îl înconjurară pe Ralle, injectându-i calmante. Agentul se ridică brusc, eliberându-se de Yoshida, păși buimac pe poteca din jurul lacului, apoi se lăsă în genunchi, iar capul îi căzu în piept. Nu își pierduse însă cunoștința, pentru că îl văzu pe Adrew desprinzându-se de *Ascensiune* și avântându-se dincolo de benzile pânzelor solare.

Avatarul se așeză lângă el în iarba ce murmura, încărcată de energie, îl apucă de bărbie și îi smuci capul. Ralle avea ochii pe jumătate închiși.

– De ce ai făcut asta? Nu mă poți păcăli și nici nu ești atât de nebun precum ai vrea să pari. Uiți că nu sunt om, nu-i așa? Am sistemele mele. Crezi că înșeli Autoritatea Mentală?

Ralle încercă să zâmbească, dar mușchii de abia îl ascultau, așa că îi ieși un rânjet neplăcut și trist.

– Te înșeli, spuse pronunțând cu greu, te-am înșelat... deja...

Yoshida îi dădu drumul și Ralle alunecă în iarbă. Imediat, firele transparente se lipiră de trupul lui, iar o rădăcină i

se încolăci în jurul mijlocului. Energia pulsa prin toate, iar copacii începură să murmure, eliberând în aer substanțe aromatice într-o ceață subțire. Avatarul lui Yoshida se retrase spre drumul principal al Ecosferei atacat de energia galenică a arborilor ce îl apărau pe agentul adormit.

– Voi pleca, spuse spre vântul stârnit de mișcarea haotică a frunzelor.

Nu era momentul să insiste și lăsă Autoritatea Vegetală Centrală să intervină pentru a restabili echilibrul.

– Ce s-a întâmplat? interveni vocea lui Jonson cerându-i explicații.

Modificările în rețeaua energetică afectaseră autostrada din flux și blocaseră traficul pe mai multe tronsoane. Yoshida îi trimise datele pe care reușise să le culeagă, în timp ce unitățile lui mai procesau încă imaginile surprinse de drone.

– Ce să fac cu agentul? îl întrebă IA-ul.

Răspunsul veni cu întârziere.

– Lasă-l să doarmă și ia-l de acolo după ce Autoritatea Vegetală Centrală restabilește controlul. Vreau să discut cu el după ce se trezește. Atenție însă, acum că am ajuns la destinație, nu mai putem face greșeli.

Yoshida îl aprobă. Dacă agentul reușise să controleze Ecosfera, devenise periculos. Solicită raportul Autorității Mentale, dar imediat, unul dintre paznici interveni, cerându-i permisiunea să raporteze.

Agentul Adrew Hermen nu mai este în criptă, așa cum era programat!

Yoshida deconectă avatarul și se îndreptă spre zona criptelor, trecând peste perturbările pe care fluctuațiile fluxului galenic le aduseseră sistemelor. Într-adevăr, sarcofagul fusese deschis, deși el nu autorizase trezirea lui Adrew. Își verifică memoriile, dar nu găsi nicio informație despre incident. Cât fusese prins în Ecosferă alături de Ralle, Adrew se trezise și plecase fără să fie văzut și oprit. Declanșă alarma, apoi șterse paznicii criptei, pe care îi considera responsabili de incident. Creă la repezeală alții din informații disparate și îi înlocui pe ceilalți. Apoi se

odihni o clipă în mijlocul lumii-mare, știind că trebuia să îi raporteze lui Jonson ce se întâmplase fără să aibă o explicație pentru asta. Totuși, mai exista un incident semnalizat de Autoritatea Mentală. Ceva îl orbise, îl distrăsese, permițându-i lui Adrew să dispară, iar de asta nu putea fi responsabil decât Ralle.

Găsiți-l imediat pe Adrew! le comandă paznicilor, deși senzorii interni ai *Ascensiunii* nu mai indicau prezența lui la bord. *Și treziți-i pe ceilalți.*

Dacă agenții complotaseră, avea să afle de la ei ce se întâmplase.

*

Naveta se scutura, tremura, iar Adrew simțea vibrațiile puternice. Forțele enorme din cabină îi apăsau pieptul și pentru prima oară de ani de zile, inima i se strângea dureros. *Încă puțin!* Legătura cu Ralle era slabă, totuși se mai păstra. Traversa stratul de nori ca un abur fierbinte. Reduse viteza, apăsarea scăzu, dar amețeala nu îl părăsi. Un pseudocorp puțin pregătit pentru eforturile la care îl supusese. Știuse Sten asta când îl îndemnase să îl aleagă dintre cele din spitalul din nord? Naveta se aplecă pe-o parte. Avea deja avarii de când forțase scutul *Ascensiunii*. Jonson ar fi putut să dea ordin să îl distrugă după ce Yoshida îl detectase, dar nu o făcuse. Nici nu se așteptase la asta.

Încă puțin, Ralle! O să te descurci?

Vocea acestuia veni de foarte departe.

Nu-ți face probleme. Voi continua cum mi-ai spus!

Adrew respiră ușurat. Lumni îi zisese că Ralle se va dovedi util și avusese dreptate. Întoarse încet capul și privi afară. Suprafața planetei era din ce în ce mai vizibilă. Se apropia momentul impactului. Frână din nou. Din păcate, nu era un pilot prea bun cu toate lecțiile luate cu Yoshida. IA-ul regreta deja că îl învățase asta, dacă de regret putea fi vorba.

O să iau legătura cu tine după aceea...

Întrerupse conexiunea. Nu mai fusese niciodată într-o situație asemănătoare. Își domoli mișcarea din sensomemorie

și-și extinse *umbra* pentru a se proteja. Lumni îl învățase să se apere de lovituri în acest fel, și nu era impactul tot o lovitură? Cel puțin așa spera. Afară, suprafața întunecată a imensei mlaștini se vedea din ce în ce mai clară. La orizont, niște structuri enorme și strălucitoare în lumina stelei galbene, în apropiere, apele mocirloase și atât de înșelătoare. Ar fi trebuit să aterizeze pe una dintre insule, doar că nu avusese timp să cerceteze terenul. Multe dintre ele erau populate. Era prea riscant. Informațiile implantate de Lumni în sensomemorie nu îi indicau decât că acolo trebuia să ajungă. Nava *Turbillion* se oprise în acel loc. O văzuse în câteva înregistrări vechi, siluetă alungită, rotindu-se încet în spațiu, dincolo de Luna Pământului. Și tot acolo ajunseseră și coloniștii de pe *Speranzia* – cei cu care Saden și Lumni luaseră legătura. Restul flotei de pe Pământ părea să fi mers în altă parte. Dacă Jonson avea de gând să îi caute pe toți, călătoria *Ascensiunii* urma să se prelungească. Totuși, dacă comandantul reușea să aibă controlul *Speranziei*, lucrurile aveau să fie complet diferite. Cu toată durerea, zâmbi, pentru că Jonson se baza pe ei pentru a o găsi. Da, aveau să o descopere, doar că nu pentru el.

La asta se gândea când naveta se prăbuși în mijlocul mlaștinii. Noroiul se înălță ca într-o explozie, acoperind fuzelajul, zona impactului semănând cu o elipsă enormă. Trupul i se cutremură, iar *um*-ul i se deplasă brusc de la periferie spre centru corpului, lovind sensomemoria și paralizându-i gândurile. Rămase atârnând în scaun cu ochii închiși, respirând cu greutate. Tremura fără să se poată opri. Nava nu se mai mișca, se legăna ușor. Se auzea un bolborosit, dar nu avea energie să deschidă ochii ca să vadă ce se întâmplase. Costumul avea să îl protejeze orice s-ar fi întâmplat. Ajunsese pe planetă. Asta era important în acel moment.

*

Încă amețit, Adrew ieși cu greu la suprafață. Apa era densă, întunecată, iar el se chinui să își pornească

levitatoarele și să traverseze lichidul plumburiu. Era o întindere enormă acoperită de o mare puțin adâncă, pe care o văzuse apropiindu-se înainte ca naveta să se scufunde. Începu să plutească ușor deasupra noroiului subțire. Îl durea pieptul, așa că respira cât mai ușor. Nu avea timp să afle starea corpului, pentru că trebuia să se îndepărteze cât mai repede de locul impactului. Trebuia să găsească un loc în care să se oprească, să se odihnească și să gândească la ce avea de făcut în continuare. Fusese o nebunie să părăsească *Ascensiunea*, știa asta, dar nu avusese de ales. Ordinele lui Lumni nu îi dăduseră de ales. Se gândi la Ralle. Spera ca Lumni avusese dreptate în privința lui și că avea să se descurce. Oftă și durerea deveni mai puternică.

Nimic cât vedea cu ochii – doar maroniul și imaginea neclintită a cerului. În vizor, legătura cu Yoshida era încă activă. Planeta avea atmosferă respirabilă, dar nivelul mare de metan din acea zonă depășea cantitatea suportată de pseudocorpul lui. Își continuă drumul urmând harta din sensomemorie, știind că undeva, nu foarte departe, exista o construcție destul de mare. Avea rezerve suficiente de energie, dar, dacă se prăbușea în noroi, avea să fie absorbit, așa cum se întâmplase mai devreme cu naveta.

De ce-ai fugit? Vocea lui Yoshida îl făcu să tresară.

Tăcu o clipă, înălțându-se și mai mult deasupra lagunei. Văzu urme ale unor utilaje ce rugineau cufundate în mâl, trunchiuri pietrificate, dar nici urmă de structurile de mai devreme. La orizont, aerul tremura. Se răsuci și se ridică și mai sus.

N-am fugit! spuse. *Trebuia să vin să văd ce-i aici!*

Cine te-a trezit? Spune-mi! Vrei să le faci necazuri celorlalți?

Adrew zâmbi. Jonson era conectat și el.

De ce crezi că-mi pasă atât de ei? spuse și întrerupse brusc transmisia. Nu-și făcea probleme, Sten putea să se descurce și fără ajutorul lui.

Afară, temperatura era plăcută și ar fi putut să își ridice vizorul dacă nu ar fi fost concentrația de gaz. Se răsuci din nou, traversând norii joși și subțiri. La orizont, câteva

puncte mișcătoare. Se concentră asupra lor. Două vehicule se apropiau de el, levitând pe suprafața lagunei. Un al treilea vehicul se distanța în sens opus. O urmărire. Adrew plonjă prin nori și se apropie curios, protejat de scutul ce îl făcea invizibil. Vehiculul urmărit lăsa o dâră clară pe noroi. Părea tehnologie pământeană și acesta era un lucru bun, pentru că însemna că nu se înșelase și că ajunsese unde trebuia. Coborî și mai mult. În vizor, începură să îi apară mesaje de avertizare. Yoshida își pierduse răbdarea și încerca să forțeze legătura cu el. Adrew îl ignoră din nou și-și continuă drumul.

Vehiculul era deschis, mai mult o platformă încărcată cu cutii, și nu părea potrivit pentru urmăriri. Îl ajunse destul de repede. Deși nici costumul lui nu era proiectat pentru viteză, se ținea destul de ușor după el. Ajunse deasupra lui. Îl conducea un tânăr de vârsta lui Karl, cu fața rotundă și păr șaten, răvășit de vânt. Era rănit, o pată mare roșie în dreapta gâtului, și se ținea cu greu pe picioare. Din când în când, privea în spate. Unde voia să ajungă? Nu era nimic la orizont. Doar laguna și undeva, structurile enorme și cilindrice.

Adrew își reduse viteza și coborî pe platformă chiar în spatele lui. Vehiculul tresări, iar tânărul privi din nou în urmă. Nu era însă nimic. Adrew rămase sprijinit de-o ladă folosindu-și *um*-ul ca să blocheze durerea pseudocorpului.

Să vedem unde mă duci! Se apropie de tânăr și încercă să îl sondeze. De când reușise împreună cu Sten să construiască un flux *anh* local, abilitățile lui crescuseră fără să ajungă însă la nivelul celor de pe Galene. Cel mai mult îl deranja lipsa informațiilor din sensomemoria colectivă a agenților la care avea acces înainte.

Ce-i cu tine?

Tânărul se temea, îi simțea gândurile rotindu-se în jurul aceleiași probleme. *O să scap? O să ajungă la mine?* Ceruse ajutor, dar nu știa dacă fusese auzit. Fusese o greșeală să plece în felul acela.

Cine ești?

Locuia mult în nord, într-unul dintre puținele orașe rămase.

Ce s-a întâmplat?

Tânărul tresări și privi direct spre el. Îl simțise? Adrew nu se mișcă, dar se mai retrase puțin din mintea lui. Celălalt mări viteza, iar platforma se zgudui și mai mult, gata-gata să se năruiască. Adrew se apucă mai bine de colțul lăzii. Îl lăsă pe tânăr în pace, pentru că sensomemoria îi indică o încercare de infiltrare.

Sten?

Ce faci? Vocea nu părea îngrijorată, ci doar iritată.

Nu-i momentul acum! îi spuse încercând să nu îi transmită că era rănit.

Sten simți ceva, pentru că încercă să îl împiedice să se retragă.

Urmăritorii se apropiară. Adrew le văzu costumele și căștile închise la culoare, oglindind suprafața mlaștinii. Erau trei bărbați, iar când se întinse spre ei, le simți gândurile întunecate. Își calculă șansele. Dacă îl părăsea pe tânăr și pleca singur, avea să supraviețuiască? Dar așa? Totuși, deși se temea, tânărul nu era în pericol, iar cei trei voiau doar să îl prindă. Urmau să îl ducă într-o așezare în apropiere și asta era și salvarea lui. Îi trebuia un mijloc de transport, propulsoarele nu aveau să îl ducă prea departe, iar *anh*-ul i se epuiza ținându-i durerea la distanță. Putea risca, dar era mai bine să profite de situație.

Pentru o clipă, inima i se opri. Ameți și stomacul i se strânse. Se agăță de marginea lăzii, fixând ceafa tânărului. *Dacă mi se întâmplă ceva, pot...* Vehiculul se aplecă brusc pe o parte, azvârlind-i pe amândoi în bordaj. Costumul lui Adrew atenuă lovitura, dar tânărul rămase pe podea zdruncinat, cu ochii ficși, incapabil să se miște. Mergeau cu viteză mare și cârma se rotea liberă. Adrew se întinse și o prinse, stabilizând-o, dar respira din ce în ce mai greu, deși indicatorul îi arăta că mai avea destul aer. Se așeză și el pe podea, cu o mână încă blocată de cârmă, nevenindu-i să creadă că se simțea rău. Trecuse prin atâtea... Tânărul deschise ochii și gemu, privind spre el de parcă l-ar fi văzut.

Zgomote puternice și vehiculul tresări din nou. O bufnitură și unul dintre bărbații care îi urmăreau se

cățără pe lăzi strigând ceva. Tânărul se ridică cu greu răspunzându-i. Adrew nu înțelese, deși cuvintele nu îi erau complet necunoscute. Dacă s-ar fi simțit mai bine, ar fi analizat conversația, dar nu mai avea putere să o facă. Un vârtej îi consuma sensomemoria, iar *um*-ul se retrăgea din corp de parcă i-ar fi simțit sfârșitul. Bărbatul în costum întunecat, lucios, își ridică viziera, se repezi spre tânăr și îl lovi, trimițându-l din nou la podea. Adrew închise ochii. Sensomemoria i se strânse și mai mult, până când ajunse un punct în întunericul trupului. Steaua lui apunea. Murea. Încercă să se miște, dar membrele nu îl mai ajutau. Atunci întredeschise ochii în mijlocul crepusculului ce îl înconjura, și încet, cu teamă, se întinse spre tânărul care zăcea leșinat alături. Sensomemoria era palidă, o licărire gata să se prăbușească în ea însăși. Energia băiatului, deși bolnavă, îl atrăgea, îl invita să își părăsească universul.

O gaură neagră îl consuma, așa că se avântă, prinse o panglică de energie și trecu dintr-o dată din mijlocul umbrelor într-o lume strălucitoare. Ochii i se deschiseră, iar pieptul i se înălță. Durerea dispăru. Fața bărbatului era aproape de el, iar mâinile acestuia îl scuturau. Era un chip între două vârste, aspru, dar nu amenințător. Undeva, era îngrijorat, deși nu voia să o arate. Clipi des. Era cald, era plăcut, se simțea ușor, ciudat de ușor. Pseudocorpul celălalt îl trăsese întotdeauna în jos, dar acum totul era nou și proaspăt. Respiră adânc încercând să se concentreze. Ceva îl deranja. În mijlocul luminii, se ascundea o umbră. Se încruntă, apoi strigătul îl făcu să se chircească. Celălalt *eu* se simțise invadat și începuse să riposteze. Lanțuri de energie îl loviră, dar acum nu îl mai avea pe Sten să îl ajute. Trebuia să se lupte singur. Trupul i se încordă, în timp ce vârtejul creștea în sufletul lui.

Așteaptă! șopti înainte să își piardă cunoștința.

*

Era liniște în încăpere. Prin peretele transparent, se vedea discul enorm al unui gigant de gaz ce-și rotea

norii roşiatici. Dincolo de atmosfera lui superioară – o imensă furtună înconjura suprafaţa cu vânturi de mari viteze în benzi largi de latitudine. *Ascensiunea* se oprise acolo pentru a nu fi detectată de cei de pe planeta unde plecase Adrew. Era aproape întuneric în cameră, pentru că aşa dorise Ralle. Acolo îşi petrecea ore întregi, fixând imaginea şi imaginându-şi mişcările maselor de hidrogen şi heliu, temperaturile de sute de grade, norii de silicaţi şi, mai jos în atmosferă, ploile de fier topit. Ciudat, dar planeta îl liniştea şi îl făcea să se simtă puternic din nou.

Închise ochii şi-şi sprijini mâinile de suprafaţa interioară de sticlonit. Dacă ar fi fost ca înainte, dacă ar fi avut suportul celorlalţi şi accesul la fluxul *anh*, ar fi simţit energia iradiată de planetă, dar aşa, doar îşi imagina căldura ei intrând în încăpere. De când ieşise ultima dată din crio-somn, îi era frig în permanenţă. Stând acolo, era în siguranţă şi se simţea mai bine, pentru că-şi imagina şi *anh*-ul la fel de fierbinte şi rotitor. Sten şi Karl fuseseră treziţi de curând şi-i percepea ca pe o ameninţare vagă.

Zâmbi feţei lui reflectate de perete. Mai făcuse asta o dată, doar că nu el, ci prinţul Edrin. Îşi atinse uşor imaginea cu vârful degetelor. Acum era din nou el însuşi, chiar dacă din când în când, îl mai visa şi pe Edrin. Figura palidă îl fixă cu ochi trişti. Un timp se bucurase că reuşise să îl ajute pe Adrew, apoi acesta plecase, iar el începuse să se îngrijoreze din nou de singurătate, de prezenţa celorlalţi, de corpul de pază al lui Jonson.

Ai să rezişti? îl întrebase Adrew de parcă ar fi fost cu adevărat interesat de ce avea să i se întâmple.

Ralle încercase să se întindă spre el ca să îşi dea seama dacă îl mintea. Adrew era sincer şi asta îl făcuse să se hotărască să îl ajute cu orice preţ.

Un zgomot în spatele lui, şi tresări, simţind apropierea lui Sten. Nu se întoarse însă şi rămase întors cu spatele, sprijinindu-şi fruntea de suprafaţa dură.

– Ralle?

Agentul nu se mişcă. Stătea cu ochii închişi şi palmele aşezate deasupra imaginii planetei de parcă ar fi încercat

să-i capteze energia. Dacă o mică parte din ea l-ar fi atins, ar fi ars, doar că nu-i păsa. Era o formă de energie care l-ar fi ajutat să o înlocuiască pe cea galenică dacă ar fi reușit s-o îmblânzească. Sten părăsi cadrul ușii, se apropie de el și-i puse o mână pe umăr.

– Ralle? Ești bine?

Acesta se strâmbă. Toată lumea era îngrijorată de sănătatea lui! De ce nu îl lăsau în pace? Știa de ce venise Sten, dar nu voia să facă lucrurile mai ușoare pentru el. Mâna lui Sten i se încleștă pe umăr forțându-l să se întoarcă. Nu era Sten omul care să accepte un refuz! Ralle oftă, dar îl privi drept în față. Spera să termine cât mai curând ca să se întoarcă la planetă.

– Ce dorești? întrebă folosind cuvintele.

Nu îl mai văzuse de ceva timp, dar nu părea să se fi schimbat prea mult. Cuta dintre sprâncene i se adâncise puțin, dar, în rest, arăta la fel. Trecuseră sute de ani, dar pentru ei, care dormiseră, fuseseră câteva luni.

– Nu era momentul să vă trezească, nu-i așa? spuse tărăgănat.

Sten se încruntă. Era greu să discute astfel, folosind cuvinte, dar era important pentru rolul pe care trebuiau să îl joace.

– Cine-i de vină dacă nu tu?

– De ce spui asta? rosti Ralle.

Își bătea joc de el, deși știa că nu avea să-i placă.

Sten îi ignoră remarca. Ralle voia să îl enerveze. În schimb, se aplecă spre el, țintuindu-l de perete.

– Tu l-ai trezit pe Adrew, nu-i așa? Fostul lui șef din Republică, Remi Wadee, tocmai mi-a spus asta.

– Chiar așa? tonul lui Ralle era amuzat, nici el nu știa de unde avea atâta forță să îl înfrunte. Și ce te privește pe tine?

Sten făcu o mișcare de parcă ar fi vrut să îl lovească. Ralle își coborî privirea și tresări. Fără flux erau atât de străini!

– Ce pui la cale cu el?

– Deci asta era, spuse Ralle încet.

Sten încercă să îl sondeze, dar nu reuși să înnoade o legătură. Ralle își imagină gigantul de gaz rotindu-se roșu în sensomemoria lui și dintr-o dată, începu să se simtă mai bine. Sten îl văzu radiind o lumină palidă fără să își dea seama de unde provenea.

– Și dacă am făcut-o? Dacă am reușit să intru în criptă, să trec de coduri și să îl eliberez? Crezi că a fost greșit?

Sten se aplecă și mai mult asupra lui.

– Da. Dacă pentru asta ați făcut o înțelegere... Dacă nu ne-ai inclus și pe noi în ea... Dacă îi faci pe cei de aici să ne fie dușmani... Suntem urmăriți, știi asta!

Ralle clătină din cap. Era satisfăcut. Sten începea să se teamă de el, dincolo de comedia pe care o jucau pentru Yoshida și Jonson. Amândoi știau că trebuiau să le ofere o explicație pentru plecarea lui Adrew. De fapt, urmau să le dea suficiente variante cât să-i țină ocupați mult timp.

– Dacă m-au urmărit, atunci nu are rost să mă mai întrebi nimic.

Nu ai venit pentru asta, nu-i așa? îl zgândări.

Ochii albaștri ai lui Sten sclipiră. Nu mai părea supărat, dar poate jocul de lumini și umbre din încăpere îi juca feste.

Nu mă așteptam să-ți revii atât de repede!

De ce crezi că mi-am revenit?

Sten îl bătu pe umăr, apoi se îndepărtă.

– Ai grijă. Or să vină să discute cu tine. Au vorbit și cu noi, doar că nu știam nimic... dormeam. Dacă ai avut ceva de-a face cu plecarea lui Adrew, ar trebui să le spui... Comandantul Jonson părea cam nervos din cauza asta.

Ralle ridică din umeri, cu ochii la gigantul fierbinte.

– Așa este. Voi dormeați, spuse încet. Dar poate nici eu nu știu nimic. De câte ori l-am văzut în ultimii ani?

Secole de liniște, toate trecând într-o clipită, în intervalul dintre o bătaie de inimă și alta... Cât vorbiseră în acest timp? Oricât ar fi încercat, tot nu îl puteau lega de plecarea lui Adrew. Sten părăsi încăperea, iar Ralle își reluă poziția inițială, cu fruntea și palmele sprijinite pe perete și cu privirile pierdute pe suprafața planetei. Închise ochii. Undeva, nu departe, Remi și oamenii lui veneau să îi ceară

explicații. Oftă și începu să se pregătească.

Adrew? Ești bine?

Încă puțin, Ralle! O să te descurci?

Vocea acestuia venea de foarte departe.

Nu-ți face probleme. Voi continua cum mi-ai spus!

*

În apartamentul lui din interiorul asteroidului, Jonson stătea fixând suprafața colorată a biroului.

Cabina lui o copia pe cea ocupată pe prima *Ascensiune*. Era mobilată simplu, iar în mijlocul pereților negri se afla o fereastră virtuală uriașă, ce reda imaginile din exterior. Adranus. Nu era o sferă de plasmă, dar fierbinte și furtunoasă, acoperind încăperea de umbre roșii reflectându-se pe suprafețele lucioase ale mobilelor. Dăduse ordin să se oprească acolo, pentru că ascunși de emanațiile acestuia erau prea puțin vizibili de pe planeta Cardeea.

Jonson se concentră la imaginile de pe birou încercând să nu se lase distras de gigantul pe care Lumni îl numise Adranus. Îi ceruse lui Yoshida să îi trimită rapoartele legate de agenții *anh* de la bord și începuse să le citească cu o seară înainte. Lucrase cu Lumni ani de zile, cel puțin cu versiunea lui de pe prima *Ascensiune*, dar cei patru pe care i-i trimisese i se păreau ciudați. Unul foarte sociabil, bucuros să fi plecat de pe Galene și din Regat, ceea ce lui îi mirosea a trădare, unul care încă își deplângea locul, unul care nu scotea o vorbă și în cele din urmă, unul cu probleme pe care nu reușea să rezolve! Despre ultimul discutase și cu Adra Rahven și hotărâseră să îl lase în criptă cât mai mult. Era mai bine, pentru că nu reușea să își găsească echilibrul. Se gândi la Lumni și la ceilalți agenți pe care-i cunoscuse. Puternici, echilibrați. Discutase cu varianta lui Lumni din prezent și i se păruse foarte schimbat și lunecos.

Un agent este agil, conectat la realitatea oamenilor mai mult decât oricine, pentru că acolo va afla toate răspunsurile de care are nevoie. Din priviri, din gesturi, mai mult decât din cuvinte,

din energia înconjurătoare, din toate acestea un agent bun va extrage adevărul.

– Yoshida?

IA-ul apăru mai plin de substanță în mijlocul luminii lui Adranus decât mulți din echipajul lui. Prima dată îi alesese el, acum trebuia să se bazeze pe selecția făcută de Saden.

– L-ai reperat?

Yoshida ridică mâna și în palmă îi pâlpâi înregistrarea în care nava lui Adrew se prăbușea în mijlocul mlaștinii planetare. Jonson se încruntă.

– A supraviețuit?

Înregistrarea îl arătă pe Adrew țâșnind din nămol și plutind un timp deasupra mocirlei.

– După asta, a dispărut, spuse Yoshida. Era însă rănit. I-am mai monitorizat semnele vitale, doar că de o oră, nu mai primim nimic.

Jonson ridică din sprâncene. O evadare ciudată, un presupus complot cu un bărbat complet instabil, o fugă fără sens și o moarte la fel.

– Deci a murit...

– Da, nicio îndoială în această privință. Dacă ar mai fi trăit, aș fi știut, corpul lui ar fi transmis semnalele implantului pe care i l-am făcut.

– Ce ciudat! S-a dus acolo ca să moară!

Yoshida dădu din cap.

– Așa ar părea, dar cu ei nu știi sigur.

Jonson atinse suprafața biroului și mări dosarul lui Adrew.

– Nu era în corpul lui, nu-i așa? Mă întreb de ce Lumni l-a pus să facă asta, spuse atingând imaginea agentului.

Fața nu era deosebită, dar expresia senină. Nu părea ascuns sau periculos, dar ce putea spune chipul unui om obișnuit să mintă?

– Cred că e mai mult aici decât ni se spune.

Într-un fel, regreta că acceptase prezența celor patru pe *Ascensiune*. La început, se gândise că îl vor înlocui pe Lumni și pe ceilalți trei agenți pe care-i avusese și el la

bord. Aceștia îl ajutaseră mult cu Pilate și chiar și cu Yong. În schimb, cei de acum... Cu toată confuzia alternanței somn-trezire, și-l amintea bine pe Adrew Hermen. Chiar îi plăcuse de el, părea deschis și prietenos de parcă n-ar fi fost agent. Un tânăr obișnuit și un contrast binevenit cu restul grupului. Se bucura să fie pe *Ascensiune*, se implica în toate acțiunile comune, stătea printre oameni și discuta cu ei, dar nu ca și când ar fi vrut să afle informații. Părea într-o vacanță perpetuă și savura fiecare clipă. *M-am înșelat?* se întrebă Jonson. Nefiind în trupul lui, nu avea trăsăturile celorlalți agenți și nici aerul lor de superioritate. Se amesteca ușor printre membrii echipajului, aproape că nu îl distingea de ceilalți. Jonson dăduse ordin ca agenții să fie treziți cât mai rar, dar pe Adrew îl întâlnise de câteva ori și îl lăsase să umble pe navă mai liber decât intenționase la început. Fusese, desigur, o greșeală.

– Cum era, Yoshida? L-ai cunoscut mai bine.

Urmă o pauză.

– Părea complet supus lui Lumni, deși... greu de spus. Era destul de mulțumit cu viața pe care o ducea pe *Ascensiune*. Nu ne-a făcut niciodată probleme. Punea multe întrebări despre sistemele pe care le traversam, a vrut să învețe să piloteze...

Fața lui Jonson se întunecă. *Plănuise asta de ceva timp, poate chiar de la început!* Îi făcu semn lui Yoshida și se aplecă din nou asupra rapoartelor de pe birou. Ar fi trebuit să vorbească din nou cu cel instabil, cum îl chema? Ralle Genaro! Foarte închis în sine, dar și speriat. Când îl chemase să discute, intrase în apartamentul lui și se uitase la început de jur împrejur. Se temea de ceva, asta era clar, dar de ce? Îi spusese că Sten Darr și Karl Senn, ceilalți doi agenți, aveau motive să îi dorească moartea, dar nimic nu se întâmplase de fapt. Să fi fost nălucirile unei minți bolnave sau doar se prefăcea? Totuși, și lui i se păruse că era supus unui stres puternic și arăta ca și când ar fi fost gata să izbucnească în orice moment.

Adrew s-a dus acolo să moară! Asta îi umbla prin minte.

Cu toate acestea, Lumni nu l-ar fi trimis la pieire după atâta efort, fusese elevul lui. Așa îi spusese Yoshida. Își sprijini capul în mâini. Nu înțelegea jocul lui Lumni. El îi cunoștea pe agenți, știa cum gândeau și cum acționau, dar acum, lucrurile nu mai erau clare. Karl Senn! Ajunsese dintr-o întâmplare la bord? Adra Rahven se prefăcuse destul de bine când îl văzuse, dar el știa că îl recunoscuse. Poate nu la început, dar era sigur că amintirile îi reveniseră pe parcurs. Știuse Lumni povestea lui sau era doar o coincidență? Se îndoia. Trebuia să ia măsuri. Cu echipajul se descurcau ceilalți, dar agenții erau treaba lui și a lui Rahven și întotdeauna fusese așa...

Atinse suprafața biroului și alese imaginea Cardeei, așa cum o primise la începutul călătoriei. Umbrele din cameră se schimbară, iar planeta apăru albastră și dreaptă, rotindu-se încet în jurul axei verticale. O sferă asemănătoare lui Galene, dar atât de diferită. Printre norii colorați, se vedea un ocean imens, două continente deșertice în zona ecuatorială, o imensă zonă mlăștinoasă înconjurată de lanțuri muntoase de origine vulcanică, apoi mai multe arhipelaguri mai spre nord, acoperite de vegetație bogată, iar în jurul polilor, o imensă pată albă. Un loc în care clima era aceeași și doar evolua de la o zonă geografică la alta, influențată de curenți și de diferențele de temperatură între afeliu și periheliu.

Cardeea era populată și, dacă cei din Republică nu se înșelaseră, navele *Turbillion* și *Speranzia* se opriseră acolo. Din informațiile pe care le avea, ar fi trebuit să se găsească și urmele altor nave, dar Yoshida nu reușise să ia legătura cu niciuna dintre IA-uri. După ce căpăta controlul *Speranziei*, avea să plece și în căutarea lor. Planeta aceasta era doar o oprire în lunga lui călătorie. O clipă, visă la navă și la posibilitățile pe care le oferea. Cardeea părea promițătoare, doar că frigul din anumite regiuni, căldura intensă și vânturile din altele lăsaseră oamenilor puține locuri în care s-ar fi putut așeza. Din rapoartele lui Yoshida, majoritatea populației trăia în arhipelagurile de

dincolo de zonele mlăștinoase. Totuși, Adrew nu mersese acolo. Se prăbușise în mocirla...

De ce-ai făcut asta? se adresă feței liniștite de pe suprafața biroului. *De ce te-ai dus să mori acolo?*

CARTEA A DOUA

9.

Lumea prezentului

*

Nu disprețui nimic din ce este pe lume, pentru că nu știi de unde-ți va veni salvarea!
(Hauer Uve, *Sursa puterii)*

*

Tay se ghemui lângă o stâncă, atent să nu își prindă opritoarele în vreo crăpătură. Era frig, era liniște, iar puțina lumină venea de undeva de sus, dinspre pasarela gardienilor. Tremura. Piatra era umedă și undeva, susura un pârâiaș. Doar atât, și din când în când o tuse înăbușită reverberând pe pereții înalți. Sus, pierdută în întuneric, era zona de exploatare a carierei și tot acolo, utilajele pe care le foloseau în timpul zilei. Zilei? Acolo era mereu crepuscul și nu mai văzuse lumina lui Meri de mult timp. Cât trecuse? Nu știa și nu putea să întrebe pe nimeni. Nu aveau voie să vorbească, încercările de apropiere erau pedepsite și erau atât de mulți care să povestească gardienilor ce făceau ceilalți pentru o fiertură de *angee* în plus, pentru mai multe ore de odihnă sau pentru medicamente.

Avea și el implantul Arhipelagului, doar că reușise să îl facă să nu funcționeze, folosindu-se de *rădăcină* și de notele-cod pentru a-l anihila. Era obedient, dar numai pentru a se proteja. Încerca să nu se mai gândească la ziua în care Hubb-ul se dizolvase, iar supraviețuitorii fuseseră vânați de căutătorii Arhipelagului. Nu se apărase când fusese prins, urmând sfatul tatălui său dispărut. Nu reacționase când îi puseseră implantul. Se ferise să iasă în evidență și rămăsese în viață când alții pieriseră. Era sclav, dar își păstrase controlul asupra minții. Un timp, sperase că Hauer supraviețuise și avea să îl caute, dar cu timpul, totul devenise un vis îndepărtat. Totuși, nu se trădase și nu spusese că făcea parte din familia Uve.

Își pipăi buzunarul de la piept. Mai avea o rădăcină *cagnum*, dulce și galben-pal. I-o strecurase unul dintre gardieni, iar el o luase, pentru că foamea fusese mai puternică decât teama de pedeapsă. Ridicase privirea uimit și îl privise în ochi, deși nu avea voie. Figura bărbatului era dură, dar expresia nu. Avea de două ori vârsta lui, părul grizonat și ochii mari, negri ai populației creole *Renn*. Putea fi o capcană, dar nu fusese. Ascunsese repede rădăcina și se îndepărtase, amestecându-se printre ceilalți deținuți. De atunci îl mai văzuse doar de la distanță, patrulând pe pasarelă sau păzind oamenii care se duceau să își ia porția de hrană. Totuși, nu se mai apropiase de el, dar nici nu mâncase rădăcina, ci o păstrase pentru momentele în care avea să nu mai suporte foamea.

Se gândi la Eronn și la ceilalți care rămăseseră la suprafață. Fratele lui se întorsese în oraș și îl luase pe Ari, dar apoi, în nebunia ce urmase, fuseseră despărțiți. Un timp, îl văzuse zburând în urma lui, dar costumul lui Tay fusese atins de undele de energie ale căutătorilor, și băiatul se prăbușise în apă. Fusese prins destul de repede de vehiculele ce patrulau zona și tras într-o barcă alături de alți locuitori ai Hubb-ului. Erau toți uzi și dezorientați și nimeni nu vorbea.

Se ghemui și mai mult. Tusea din apropiere nu mai înceta, în schimb, de sus începură să cadă picături reci. Cu mâini tremurânde, căută prin haină și scoase rădăcina. Până și suprafața neregulată părea mai caldă. Privi furiș în jur, dar nu era nimeni, așa că luă o mușcătură. Gustul era grețos, dar știa că rădăcina avea atâtea nutrimente, încât urma să se simtă mai bine. Încercă să nu rontăie ca să nu fie auzit. Era posibil așa ceva? În liniștea din cariera de magnetit? Putea să își dea cineva seama că mânca? Pe măsură ce bucățile de *cagnum* îi ajungeau în stomac, trupul reacționa încălzindu-se, iar mâinile încetară treptat să îi mai tremure.

Îi rămase jumătate de rădăcină, pe care o ascunse în haină. Poate acum reușea să adoarmă. Nu mai dormise adânc de nu mai știa când. Fusese o veghe lungă, întreruptă

de momente de pierdere a cunoștinței, dar mai bine așa decât să riște să fie atacat. Pe unii dintre ceilalți prizonieri îi cunoscuse din vedere înainte să ajungă în mine, dar asta nu mai conta acum, fiecare era pe cont propriu. Cei slabi cedau și mureau. Unii ajungeau în mlaștinile din sud și mureau. Alții erau opriți ca sclavi la suprafață, dar mureau și ei! Dar el nu voia asta... Nu putea să dispară pur și simplu. Ce făcuse de fapt? Nu alesese bine? Greșise undeva? Se născuse doar într-o lumea a învinșilor. Asta era toată crima lui.

Își schimbă poziția și, cu coada ochiului, i se păru că vede ceva. Întoarse capul rapid. Era o umbră, dar nu a unui *leneș*. O haină murdară, de un albastru deschis, așa cum era și a lui. Un braț gol care se întinse spre el, apoi un corp care se rostogoli, țintuindu-l de bolovanul din spate. Tay icni, dar până și strigătul i se stinse de teama gardienilor. Antebrațul tânărului i se fixă pe laringe, gata să îl zdrobească, iar mâna cealaltă i se înfipse în haină. Era mai în vârstă decât el, cu părul negru, încâlcit, acoperindu-i o parte din față. Ochii îi era roșii și sălbatici. Îl recunoscu. Făcea parte dintr-un grup de care se ferea. Prizonierii mai șopteau între ei. Bărbații aceștia erau de mult în mine și păreau mai puțin afectați decât ceilalți de condiții. Colaborau cu gardienii? Acesta avea febră și respira șuierător, totuși era încă puternic. Încercă să îl apuce la rândul lui de gât, dar renunță când celălalt mări presiunea. Nu merita să moară pentru o bucată de *cagnum*! Îi simți mâna umblându-i prin haină. Insinuantă, fierbinte, căutând hrana. Cum aflaseră? În cele din urmă o găsi, dar dezamăgire, nu era decât o înghițitură. Tânărul mârâi, iar buzele crăpate îi adresară o întrebare mută.

Atât? Doar atât?

Ar fi fost în stare să îl întoarcă pe dos ca să-i scoată restul din stomac, doar că nu putea. În schimb, ura i se citi în priviri, gura i se strâmbă dezvelind dinții sparți, iar brațul i se încordă. Tay începu să respire cu greu. Nu mai era vorba de *cagnum* acum! Era vorba de propria lui viață! Îl lovi în piept, folosindu-și genunchii ca o pârghie,

dar nu reuși să se desprindă. În schimb, mâna celuilalt îi acoperi gura, împiedicându-l să strige, respirația fierbinte atingându-i obrajii înghețați. Picioarele i se zbătură, iar opritoarele zăngăniră pe pietre, stârnind ecouri. Gemetele i se auzeau, desigur, dar nimeni nu interveni. Cine să îndrăznească? Doar gardienii, dar nici ei nu coborau decât în număr mare. Degetele îl apucară pe bărbat de umăr, dar nu aveau putere. Simți materialul hainei rupându-se sub apăsare, dar atât. Se luptă pentru o ultimă gură de aer, dar atunci, un alt corp venit din lateral îl smulse pe bărbat de lângă el, aruncându-l pe stâncile din apropiere. Tay se chirci, horcăind, cu ochii împăienjeniți. Narca? Rămase așa câtva timp. Gâtul îl durea și fiecare respirație era un chin. Ridică puțin capul și văzu silueta masivă a unui *leneș* ținând trupul bărbatului între colții puternici.

– Narca!

Leneșul își strânse botul, iar Tay auzi sunetul oaselor zdrobite. Bărbatul rămase inert, cu mâinile și picioarele atârnând, cu fața albă sub stratul de murdărie. Narca îl azvârli cât acolo, apoi se apropie de Tay, mergând legănat pe cele două picioare puternice. Se lăsă lângă el, torcând cu putere. Blana îi era deasă și mătăsoasă, iar ochii rotunzi îl fixau plini de grijă.

– Narca!

Tay îl îmbrățișă, iar *leneșul* îi adulmecă ușor gâtul și îi linse ușor părul lung și blond. Spera să îl facă să se simtă mai bine, iar asta funcționa de fiecare dată cu puii lui, mai ales când alergau și se răneau. Avea nasul turtit și umed și răsuflarea caldă. Tânărul încetă să mai tremure. De sus, se auzeau strigătele gardienilor, alertați de zgomotul luptei, dar nu avea importanță, pentru că nu ar fi riscat să intervină. *Leneșii* erau agresivi și teritoriali. Tay oftă mângâindu-l pe Narca pe cap.

– Sunt bine! șopti. Acum sunt bine!

Leneșul mormăi slab, apoi îl trase mai aproape de el. Deși nu era prea deștept, înțelegea frigul și foamea. Înconjură trupul înghețat al tânărului și închise ochii, torcând încet. Vibrația îl făcu pe Tay să se relaxeze treptat. Nu-i

mai era atât de rău. Pleoapele îi tremurară și gândurile i se împrăștiară. Durerea începea să cedeze sub influența *leneșului* și, dintr-o dată, fără să își dea seama, adormi adânc.

*

Adrew se trezi auzind un murmur slab. Gemu și-și dădu seama că zgomotul venea din interiorul lui, din preajma sensomemoriei. Cel al cărui corp îl luase protesta, doar că nu folosea cuvinte, ci senzații, astfel încât sufletul i se contorsiona. Deschise ochii, dar îi închise la loc, deranjat de strălucirea locului. Pipăi suprafața pe care stătea, fericit că putea măcar să se miște. Fusese o nebunie să fugă astfel de pe *Ascensiune* și să nu aștepte până avea mai multe informații, dar era misiunea lui să fure naveta și să se ducă pe Cardeea.

Întredeschise ochii din nou, cu multă grijă, iar imaginea încețoșată începu să se limpezească. Pseudocorpul se agită, recunoscând încăperea. Îl împiedică să preia controlul, împingându-l și mai mult în sensomemorie.

Așteaptă!

Adrew se uită de jur-împrejur la polițele ce pluteau deasupra podelei. Era așezat pe un pat destul de tare. Se răsuci pe-o parte ca să își testeze controlul asupra noului pseudocorp. Lucrurile mergeau bine, așa că îndrăzni să se ridice pe jumătate. Simți un curent slab, iar polițele levitară departe de el, îngrămădindu-se într-un colț. Totul era alb strălucitor și nu exista nicio fereastră. Tânărul se agită din nou. Era îngrijorat pentru lucrurile din cameră, dar Adrew îl liniști. Nu avea să pună mâna pe nimic, totul părea atât de fragil ca răsuflările efemere în mijlocul frigului din Regat. Senzația era greu de descris. Simțea pseudocorpul de parcă i-ar fi aparținut dintotdeauna și îl percepea pe fostul posesor ca pe un parazit ce își găsise locul în mintea lui.

Se așeză pe marginea patului, privind în jur. Era puțin ametit, dar asta avea să treacă în curând. O poliță pluti spre el cu un pahar în formă de piramidă, stând în echilibru la

un unghi improbabil. Îl apucă șovăind. Intenția fusese să bea din el, dar se opri neștiind ce conținea. Un murmur îl îndemnă să nu se teamă.

Ai nevoie de asta! vocea îl făcu să tresară și să verse o parte din conținut pe pantalonii negri – singura pată de culoare în marea de alb.

Va veni cineva?

Întrebă de parcă ar fi fost normal să discute cu celălalt după ce îi furase trupul. Nu înțelegea cu adevărat cuvintele tânărului, doar că le simțea înțelesul. Până atunci, nu mai fusese în același corp cu o conștiință vie, așa cum li se întâmplase lui Sten și Ralle. Să îl lase să îi vorbească sau să îl blocheze? Avea nevoie de informații, de lucruri mărunte, dacă voia să-i ia locul în mijlocul comunității, așa că nu îl putea distruge, ci doar ține la distanță.

Duse paharul la gură și gustă întâi. Lichidul era fierbinte și dulce. Îl bău cu înghițituri mici și imediat ce termină, raftul se apropie din nou de el. Părăsi marginea patului, mergând stângaci pe picioarele străine. Avusese aceleași probleme și la primul trup preluat, așa că nu se îngrijoră. Trebuia să aibă grijă să nu se împiedice. Respiră adânc. Mai era în zona mlaștinilor? Aerul nu părea diferit, deși nu era sigur că și-ar fi dat seama de diferență nefiind în corpul lui. Ce se întâmplase cu el? Își aminti cu neîncredere momentul în care vechiul trup începuse să cedeze. Era posibil ca lucrurile să se întâmple atât de repede? Știuse Lumni și asta?

Un zgomot îl făcu să se întoarcă gata să își piardă echilibrul. O parte din perete dispăruse și în spatele lui văzu o grădină cu tufișuri de un roșu aprins. Căldura izbucni în încăpere cu o răsuflare fierbinte. Primii oameni. Un tânăr slăbuț, cu fața prelungă și păr scurt, șaten deschis. Purta o cămașă cu mânecă scurtă și pantaloni deasupra genunchilor. Adrew nu se putu abține să nu-i privească exoscheletul ce îi acoperea corpul, strângând-i carnea palidă. Percepu o tresărire în sensomemorie, ca o recunoaștere. Din spatele tânărului, ca un mic animal, un băiețel cu păr blond, ciufulit, se repezi la el și îl îmbrățișă. Adrew îi luă

în brațe fără să vrea, cu ochii umezi și *um*-ul tremurându-i în suflet.

– Ești bine, Iavin? Eronn mi-a spus că nu te simți bine?

Cuvintele îi sunară străine și dintr-o dată pierdu controlul asupra trupului. Se aplecă tot mai mult, până când obrazul i se sprijini de părul ciufulit al copilului. Emoția nu era a lui, ci a pseudocorpului. Încercă să se scuture de celălalt, adunându-și tot *anh*-ul și *um*-ul, și dorindu-și să îl fi avut pe Sten alături. Tremura, dar nu de emoție, ci de frustrare că nu putea prelua controlul. *Anh*-ul i se roti lovind cu putere în conștiința tânărului, apoi se opri când îl simți că cedează de teamă să nu îl distrugă de tot. Avea nevoie de el. Cel puțin pentru moment.

Desfăcu ușor mâinile mici și îl îndepărtă, căznindu-se zâmbească. Nu prea avusese de-a face cu copiii până atunci și nu știa cum să procedeze. Cei doi îl cunoșteau, iar acum aflase și el numele pseudocorpului. Ca să nu se trădeze, dădu prietenos din cap. Eronn îl privi cercetător, apoi se aplecă spre copil, adresându-i-se blând, dar ferm.

– Iavin e bine, după cum ți-am zis. Acum să mergem să îl lăsăm să se odihnească.

Ari scuturâ încăpățânat din cap, după care se repezi și se agăță din nou de Adrew. Tânărul îl urmă și îl trase deoparte. Copilul începu să plângă, fețișoara rotundă schimonosindu-i-se de supărare.

– Lasă-mă! Vreau să stau cu el!

Eronn se uită la Adrew cerându-i ajutorul, iar agentul îl ridică pe Ari și i-l puse cu grijă în brațe. Băiatul continuă să se smiorcăie, apoi se opri oftând din când în când.

– O să-l vizităm altă dată, îi spuse Eronn. Să nu-l supărăm pe tatăl tău adoptiv. Deja ne așteaptă.

Îl dădu în grija unui servitor și amândoi îl urmăriră cum pleacă țopăind printre copacii roșii. Deja uitase izbucnirea de mai devreme și se bucura la perspectiva că va primi ceva. Când Ari dispăru pe potecă, Eronn se întoarse spre Adrew fixându-l cu seriozitate.

– Nu trebuia să fugi. Tatăl tău e foarte supărat.

Adrew nu spuse nimic, doar dădu din nou din cap.

Cine erau toți oamenii ăștia? Nu avusese timp să cerceteze memoria lui Iavin în căutare de informații și nici nu era sigur cum avea să procedeze în continuare.

Șoväiala este umbra morții! îi spusese Lumni și avusese dreptate, pentru că murise, iar acum, nu mai reușea să se regăsească.

Eronn îl privi cercetător. Fiul lui Xeno arăta ca de obicei, puțin cam palid, dar era normal după cele câteva zile petrecute în Marele Smârc de Nord. Febra îi trecuse, rana i se închisese, totuși ceva era diferit. Îi cunoștea foarte bine, doar trăiseră atât de mult împreună, acum însă, Iavin îl fixa cu ochii străini. Se apropie de el, șchiopătând ușor, exoscheletul scoțând un sunet slab.

– Ce s-a întâmplat?

Iavin îl fixă fără să clipească. Niciun semn de recunoaște, doar privirea glacială adresată unui străin. Sufletul i se strânse. Era supărat pe el pentru că nu îl ajutase să fugă?

– Nu te simți bine? Mai bine te întinzi la loc.

Adrew scutură din cap, fără să își modifice expresia. Iavin se agită din nou în interiorul lui, iar el trebui să își folosească tot *um*-ul pentru a-l împiedica să preia controlul. Eronn îl înconjură cu brațul prins în exoschelet și îl sprijini, ajutându-l să se întindă în pat. Adrew nu se împotrivi, pentru că *um*-ul lui se lupta cu Iavin.

Îmi pare rău, Iavin! îi spuse, deși nu conta cu nimic că își cerea iertare.

Lasă-mă să vorbesc cu Eronn! E important!

Loviturile lui Iavin îl făcură să se chircească de durere.

– Iavin? Ți-e rău? O să chem pe cineva.

Eronn se aplecă spre el și atunci, Adrew văzu un șir de urme roșii ca niște zgârieturi adânci, intrând sub gulerul cămășii, de-o parte și de alta a zonei unde exoscheletul se conecta la coloana vertebrală. Dacă nu ar fi fost Iavin ar fi încercat să îl sondeze, dar așa, întinse degetele și, dintr-un impuls, îi atinse una dintre răni, simțindu-se vinovat. Tânărul tresări și îl privi trist. Îi îndepărtă ușor mâna, șoptindu-i ca răspuns la întrebarea mută:

– Nu-i așa de rău! Tatăl tău a fost foarte supărat că ai plecat.

Îl acoperi cu o pătură și o porni grăbit spre ieșire, nu înainte de a-i spune pe ton jos:

– Vin repede înapoi. Nu te neliniști.

*

Era un loc întunecos, strâmt, iar Iavin părea bolnav. Doar că nu era. Era orb, era surd și mut, iar cineva îl manevra. Se agită ca să se ridice la suprafață, dar ceva nu îl lăsă. Se cufundă într-o mlaștină... să fi fost încă în Marele Smârc? Să fi vorbit deja cu mama lui și cu Yrana? Totuși, respira, deși nu-și simțea membrele. Undeva, deasupra lui, apăru un punct de lumină ce crescu treptat, ajungând o sferă. Din ea se desprinseră raze albastre și doi ochi se deschiseră spre el.

De ce te împotrivești? Nu-i mai ușor să te lași dus de val?

Iavin se cutremură.

Cine ești? Lasă-mă să vorbesc cu Eronn! Trebuie să-i explic...

Vocea murmură ceva. Voia să îl mintă, dar în spațiul acela nu era loc de minciuni...

A trebuit să fac asta, pentru că urma să mor! Dar te pot ajuta. Vrei să mă lași?

Nu era amenințător, dar asta nu conta.

Cine ești? Ce vrei?

Iavin încercă să se răsucească și să scape de el. Dintr-o dată, se putea mișca, deși nu avea trup.

Sunt un om, spuse vocea.

Un om? Ce fel de om?

Nu auzise să existe hoți de trupuri pe Cardeea. Să fi fost un parazit din mlaștină? Încercă să se miște și avu senzația că mâinile i se strânseră în pumni. Senzația era atât de vagă, încât nu era sigur că nu-și imaginase. Plecase în căutarea populației *Renn*, dar nu își mai amintea dacă și ajunsese acolo. Dacă voia să își repare greșeala față de Eronn, trebuia să le găsească pe doamna Kreea și pe Yrana,

chiar dacă-și sfida tatăl. Încercă să se agațe de umbrele membrelor lui, pentru că astfel prindea substanță. Celălalt nu îl lăsă, împingându-l în mijlocul întunericului.

Dacă mă ajuți, te voi elibera curând și te voi ajuta la rândul meu.

Vocea ocupa tot spațiul și îi era din ce în ce mai greu să-i reziste. Dacă accepta, avea să dispară de tot? Își încordă gândurile și își imagină că se afla într-o fântână din care trebuia să iasă, altfel se îneca.

Ești un parazit! Mă minți!

Sfera deveni mai mare și mai rece. Razele îl înconjurară și atunci își văzu forma hidoasă la care fusese redus. Începu să strige înainte ca energia mingii albastre să se coboare asupra lui și să îl amuțească. Auzi în depărtare vocile lui Eronn și Ari, apoi un imens hohot, ce îi făcu conștiința să se destrame.

Nu te mai împotrivi! Nu are rost. Nu-ți vreau răul, doar că nu am altă variantă acum!

Se cutremură și se cufundă deodată în beznă, lipsit de sprijin, pierdut și singur.

10.

Crezi că mă cunoști, crezi că mă urăști? Fie și așa dacă lumea ta se va sfârși...
(Învățăturile lui Um)

*

Un imens bolovan de rocă, *Ascensiunea II* a fost forată pentru a construi habitatul necesar. La exterior însă, din corpul ovoidal se desprind trei rânduri de pânze solare, așezate în plan orizontal în zona mediană a asteroidului și de aceea, echipajele navelor însoțitoare au asemănat *Ascensiunea* cu spițele unei roți, extinzându-se din butucul stâncos. La nevoie, pânzele puteau fi strânse, apoi extinse la loc pentru a capta vântul stelar.

La început, viteza asigurată a fost destul de redusă, dar

cu timpul a crescut, fiind permanent monitorizată de SRC, Sistemul de Reglare și Control, subordonat lui IA Yoshida. Pentru a beneficia de fluxul maxim de fotoni, imensele vele, prinse de o structură centrală, sunt orientate în fiecare zi, extinzându-se încet în timp ce se rotesc împreună cu asteroidul, asigurând gravitația din complexul interior. Celulele solare integrate pe suprafața filmată a pânzelor sunt controlate de o IA, subordonată tot lui Yoshida, asigurând o difuziune a luminii pe o secțiune sau alta și influențând astfel impulsul. O parte din energia astfel obținută este stocată și folosită pentru sistemele interne.

Când *Ascensiunea II* s-a desprins de orbita lui Alignak, pânzele s-au deschis pentru prima oară utilizând energia lui Etain pentru a porni în călătoria de trei ani ce avea să o ducă la Taranis. Cu echipajul dormind în cripte, puțini erau cei care urmau să fie de față când nava avea să se folosească de punctele L ale planetei pentru a accelera. Au ajuns la Taranis în anul C480, iar Yoshida împreună cu a doua echipă de SRC a sistemului de pânze s-au ocupat de corecțiile necesare pentru a face față emisiilor gigantului gazos. Comandantul Jonson a fost trezit așa cum cereau protocoalele de siguranță și a autorizat strângerea parțială a pânzelor de 2 km. la jumătate din extindere pentru a nu supune *Ascensiunea* unor forțe cărora nu le-ar fi făcut față. Trecând de Taranis, au părăsit sistemul planetar după încă zece ani. Jonson a fost de față când au traversat centura exterioară de asteroizi, iar nava și-a folosit scuturile pentru a ține la distanță fragmentele de rocă, pânzele fiind din nou strânse până în zona de influență a acestora.

(Jurnalul Ascensiunii)

*

Biroul lui Remi Wadee, amplasat la nivelul superior, era deschis către una dintre pânze. Cu câțiva zeci de ani în urmă, la ultima trezire, înclinarea ei îi permisese să vadă un grup de stele învelit într-o negură alburie, dar acum, deși Adranus era atât de aproape, nu întrezărea

decât materialul întunecat, tivit de strălucirile roșiatice ale planetei. Nu era singurul șef al pazei, mai erau și alții, care se trezeau pe rând când era necesar. În rest, supravegherea era realizată tot de sub-rutinele Santinelă ale lui Yoshida. În lunile care trecuseră fizic pentru el, Remi nu se schimbase prea mult. Fusese activat de câteva ori până ieșiseră din sistemul Etain, apoi din ce în ce mai rar. Incidentele erau puține și de obicei rezolvate de Santinele virtuale cu ajutorul echipei de pază din acel moment. Dacă nu se găseau alte soluții, cei care făceau probleme erau criogenați la loc. Nu fuseseră decât puține cazuri, dar un lucru care îl mirase de la început fusese prezența unuia dintre agenții *anh* pe lista celor recalcitranți.

Cu ochii la ceața roșie de afară, Remi se gândi la Adrew și la motivele pe care le avusese să fugă pe Cardeea. De curând, Jonson îi ceruse să vorbească cu Ralle și cu ceilalți agenți și asta avea de gând să facă. Ceru dosarul lui Ralle și îl trase într-un plan ce intersecta biroul. Îl chemase mai devreme printr-o Santinelă și voia ca Genaro să vadă câte informații avea despre el, chiar dacă nu le putea citi de la distanță. Aranjă un colaj cu figura lui, a lui Sten și Karl Senn, sperând să îl facă să se simtă nesigur. Dacă asta mai conta, la starea în care se afla Ralle. Mai devreme, discutase cu o AMV, Autoritate Medicală Virtuală, și primise datele lui clinice. De aceea, indiferent ce îi spuneau Yoshida și Jonson, refuza să creadă că Ralle reușise de unul singur să îl ajute pe Adrew să iasă din criptă. Erau atâtea sisteme de siguranță, atâtea Santinele active la bord, încât agentul nu avea cum să treacă de ele.

Făcu legătura cu arhiva și revăzu înregistrarea incidentului dintre Ralle și Karl, care avusese loc la doar 50 de ani de la plecare. Se vedea clar coridorul ce ducea la sala de mese. Era destul de pustiu. Câțiva oameni în uniformă trecuseră la pas, apoi Ralle, mergând repede, cu capul în jos, gata să se izbească de ceilalți. Bărbații întorseseră capul, pentru că era ciudat. Ralle se oprise tresărind și privind fix în față. Remi verificase. Nu se afla nimic acolo care să îi atragă atenția, doar o structură ornamentală,

împodobind intrarea în sala de mese. Agentul păruse să șovăie dacă să își continue drumul sau să se întoarcă. Atunci, apăruse Karl Senn, iar Ralle îl atacase. *V-am prins!* mormăi Remi împingând cu degetul figura eterică a lui Ralle. Aceasta tremură pentru o clipă și-și reveni la normal. Adrew îi spusese că fluxul *anh* nu mai era activ pe *Ascensiune*, dar îl mințise. Într-un fel, Ralle știuse de venirea lui Karl și reacționase.

Vocea unei Santinele îi anunță prezența agentului.

– Lasă-l să intre, spuse și se așeză la loc.

Ralle pătrunse în încăpere și se înclină de parcă s-ar fi aflat în Regat. Era îmbrăcat în uniforma verde a celor ce lucrau în Ecosferă. Remi se strâmbă. Nu mai vorbise de mult cu el, dar arăta tot ciudat, cu părul negru ciufulit și fața lipsită de culoare.

– Nu-i nevoie de atâta politețe, îi spuse ridicând o mână. Ia loc.

O banchetă ieși din perete și pluti spre birou. Ralle o privi temându-se parcă să nu îl lovească, și pentru o clipă, Remi întrevăzu o umbră pe chipul lui. *Ce-o fi și cu tine?* se miră. Agentul se așeză și rămase cu capul plecat la fel ca Adrew cu sute de ani în urmă. Și tot la fel ca Adrew, avea să încerce să îl mintă. Doar că el nu mai era așa ușor de păcălit.

– Știi de ce te-am chemat, nu-i așa? spuse pe cel mai prietenos ton cu putință.

Fața urâtă i se îmblânzise și arăta și mai înspăimântătoare.

Ralle nu dădu semne că îl auzise. Remi oftă. L-ar fi scuturat puțin, doar că AMV-ul i-o interzisese. Entitățile artificiale nu înțelegeau mare lucru, la fel și Yoshida. Conducea *Ascensiunea*, se ocupa de întreg echipajul, se folosea de santinele, de AMV-uri și de toate celelalte IA-uri secundare, dar nu îi înțelegea pe agenți. Dar parcă el o făcea? Nu, doar că începea să bănuiască vag cum lucrau. Adrew reușise să îl înșele, deși lucrurile ieșiseră bine până la urmă. Nu avea însă să lase vreun agent să-i mai facă asta.

Se hotărî să vorbească deschis.

–Știi ce, spuse stingând brusc reprezentările dosarului, voi fi sincer cu tine. Ai făcut o grămadă de probleme și acum l-ai mai eliberat și pe agentul Hermen. Ce crezi că o să se întâmple cu tine?

Ralle tresări și păru să se prăbușească în sine. Fața îi deveni și mai palidă și începu să respire agitat. *Nu o să te smiorcăi, nu?* Remi îl fixă curios să vadă ce avea să mai urmeze. Chiar dacă era vinovat, Ralle nu avea de ce să reacționeze astfel.

– Nu știu, șopti agentul privind emanațiile roșii de dincolo de hublou.

Iubita lui planetă se afla acolo, doar că nu reușea să o simtă în acel moment. Se gândi la Sten și la minciunile pe care acesta le spusese pe seama lui. Voiau să îl scoată pe el vinovat, asta era clar. Asta îi zisese și vocea. Închise o clipă ochii imaginându-și energia lui Adranus, iar *um*-ul i se liniști, începând să curgă lin în interiorul sensomemoriei.

– Nu? Nu tu l-ai eliberat pe Adrew și l-ai ajutat să ia naveta?

Ralle scuturâ violent din cap. Nu, nu puteau să-i pună asta în cârcă! De fapt, tehnic vorbind, nici nu era adevărat.

Remi se ridică, se apropie de el și îi puse mâna pe umăr. Ralle tresări. De la apropiere, ochii întunecați îi erau roșii, iar buzele palide și crăpate. Agentul avea nevoie de un impuls ca să vorbească. Remi își concentră forța, și din vârful degetelor îi izbucniră scântei albastre. Ralle gemu și își întoarse spre el chipul palid. Dincolo de hublou, emanațiile lui Adranus deveniseră sângerii, trimițând umbre roșii de-a lungul pereților.

– Nu, n-am fost eu... Cum puteam fi? Ce puteam face eu?

Remi se strâmbă, mărind apăsarea până când agentul se chirci. *Puteai face multe, nu-mi spune mie asta!* Era adevărat că nu îl văzuse nimeni, nu existau înregistrări, dar el fusese! Ralle era vinovat de ceva, asta era clar, speriat de ceea ce făcuse, gata să cedeze dacă mai insista. Dar probabil nu făcuse el totul, mai mult ca sigur reușise să-i influențeze pe unii dintre membrii echipajului. Se hotărî să ignore sfatul AMV-ului și să îl forțeze să mărturisească. Numai așa putea scoate ceva de la el. Dacă îl lua prin surprindere,

se putea folosi de teamă pentru a găsi o fisură în sistemul lui de apărare.

Își miji ochii concentrându-se până vizualiză o sferă de energie pe care o descărcă în pieptul agentului. Acesta începu să tremure, apoi se răsuci brusc, eliberându-se de Remi, și țâșni spre hubloul enorm de parcă ar fi vrut să treacă prin el. Se lovi însă de suprafața transparentă și căzu lângă birou. Uimit de reacție, Remi nu se mișcă, dar după un moment de confuzie, se grăbi spre el. *Nebunu' lui Um!* Îl apucă din nou de umăr, încercând să îl oprească, dar Ralle se smuci din nou cu o forță de care nu îl credea în stare și se repezi de data aceasta spre ușă, cu sângele șiroindu-i pe față.

– Pe Um! Nu îl lăsa să iasă! strigă spre Santinelă. Și ia legătura cu AMV-ul!

Ralle se opri în fața panoului ce bâzâi, dar nu se clinti, ci rămase cu capul și cu palmele sprijinite de ușă. Era aceeași poziție pe care o avusese mai devreme când discutase cu Sten, doar că Remi nu avea de unde să știe. Uniforma îi era arsă în locul unde îl atinsese energia acestuia, iar pielea i se vedea roșiatică de dedesubt. Paznicul se apropie de el, neștiind ce să facă. Lucrurile nu mergeau așa cum își imaginase. *Să se dea singur cu capul de perete, ce nebun!*

– Ascultă! Dacă ai ceva de-a face cu plecarea lui Adrew, mai bine-mi spui și-ți promit să am grijă de tine! spuse Remi încercând să îl liniștească.

Ralle clătină din cap, apoi se întoarse brusc și se agăță de el. Avea ochii tulburi și cuvintele îi ieșeau de-a valma. Nu îi era greu să își joace rolul.

– Nu, n-am fost eu, au fost ei, mă urmăresc, vor să mă distrugă, sunt peste tot, dar n-au reușit...

Restul se pierdu într-o bolboroseală. Remi îi forță mâinile și se eliberă. Agentul alunecă pe podea și se ghemui cu fața în palme. Umerii îi tresăltau și mormăia cuvinte fără sens. Remi rămase în picioare, gândindu-se că puteau da vina pe el dacă i se întâmpla ceva. Ce nebun! Dar cum era posibil așa ceva? Apoi, ciuli urechile, pentru că litania lui Ralle căpăta sens.

– Ei au fost, Sten și Karl, ei au făcut totul... vor da vina

pe mine... știam asta...

– Ce zici? Remi se lăsă lângă el. C-au fost ceilalți?

Ralle încetă să mai tremure și ridică fruntea, ura strâmbându-i trăsăturile. Era momentul să încurce puțin lucrurile și să îi dea paznicului niște informații la care să se gândească.

– Da, ei au fost... De ce nu mă crede nimeni?

– Minți! se răsti Remi la el.

Discutase deja cu Sten și cu tânărul Karl. Dormeau când Adrew plecase. *Să îl ia Um de nemernic!* Nu făcuse decât să își bată joc de el. Dar asta nu avea să se mai întâmple! Avea să scape de toți nenorociții de agenți de la bord și Jonson, ducă-se! Nu făceau decât să încurce lucrurile. Își apropie fața de a lui Ralle, forțându-l să îl privească în ochi.

– Dormeau, mârâi el. Oricât ai fi de nebun, știi asta. Deci, dacă ei sunt vinovați, cum au făcut-o?

Ralle tăcu, iar privirile îi deveniră circumspecte. Poate spusese mai mult decât trebuia.

– Ei, cum e? Ai vorbit aiurea, nu-i așa?

Îi ciocăni cu degetul în frunte, iar capul prim-agentului se clătină atingând peretele. Lacrimi mari începură să îi curgă din ochi. Nimeni nu avea niciun pic de respect pentru el. Cât trăise Minago, îl apărase, apoi fusese Adrew pentru scurt timp, dar acum, era iar singur în mijlocul dușmanilor. Își șterse fața cu dosul palmei, suspinând ușor. Dincolo de hublou, sfera incandescentă a lui Adranus se deschise în mintea lui, iar sensomemoria i se roti ca în apropierea adevăratului Arbore *Anh*.

– Credeți că sistemele voastre îi pot opri? începu hârâit. Așa vă închipuiți? Sunteți niște proști! Pot trece de ele, pentru că au acces la o sursă de energie...

Remi deveni atent. Agentul vorbea despre ceilalți de parcă ar fi fost un grup separat.

– Ce sursă? Despre ce vorbești?

Ralle surâse strâmb.

– De ce ți-aș spune? Ești la fel de rău ca ei!

Ochii îi scăpărară și, dintr-o dată, nu mai păru umil și speriat. Începu să râdă, iar hohotele se loviră de hublou,

amestecându-se cu emanațiile planetei. Remi rămase nemișcat, dar furia îi crescu în interior, simțind că agentul își bătea joc de el. Energia i se acumulă în mâini și pe dată o descărcă în trupul lui Ralle, zguduindu-l.

Hohotele încetară și se lăsă liniștea. Deși cu ochii deschiși, agentul nu părea conștient. Era doar un corp căzut lângă un perete. Remi oftă. Nu trebuia să facă asta. Nu trebuia să îl lase să îl enerveze! AMV-ul avea să îi raporteze lui Yoshida și atunci să te ții! Nenorocitul avea o treabă cu agenții, dar urma el să afle ce. Se ridică și se duse în spatele biroului. Nebunul de Ralle! Îl mințise sau nu? Rămase gânditor cu ochii la trupul căzut în nesimțire. Nu putea pune bază pe cuvintele lui, dar nu era exclus să aibă dreptate.

– O sursă de energie, deci, murmură încet. Asta-i interesant.

Se hotărî, totuși, să nu împărtășească informația până nu afla mai multe.

*

Prin senzorii exteriori, Yoshida plutea în afara navei. Din când în când, făcea asta încercând să își dea seama ce li se părea oamenilor atât de frumos. Asteroidul avea o suprafață neregulată, presărată cu mici cratere de impact, bolovani și praf. La început, avusese și un nume, doar că nimeni nu îl mai folosea acum. Doar el îl mai avea pus undeva în arhivă, dar puțini oameni fuseseră interesați de asta. Unul dintre ei, Adrew, verificase vechile înregistrări și petrecuse multe ore conectat la imensa bibliotecă pe care Regatul și Cominternul o puseseră la dispoziția echipajului.

Adrew? Privi în depărtare, dincolo de norii roșii ai lui Adranus, spre Cardeea cea albastră. Adrew plecase ca să moară acolo, iar informația asta îi făcea unele sisteme să se revolte. Discutaseră de nenumărate ori în lunile în care Adrew fusese treaz și îi verificase starea de câteva ori la ordinul lui Jonson. Autoritatea Mentală îi indicase că era liniștit și că nu voia să joace un rol mai important pe *Ascensiune*. Se mulțumea cu ce avea, cu înregistrările

din bibliotecă, cu tovărășia membrilor echipajului, cu plimbările prin Ecosferă. Nu păruse să sufere de ceva, nu căutase tovărășia celorlalți agenți, dar nici nu se ferise de ei. Poate asta era ciudat, pentru că erau singurii din Regat la bordul navei și ar fi trebuit să fie mai uniți. Oricum, nici el nu le crease posibilitatea să interacționeze, stabilind intervalele de somn astfel încât să fie cât mai puțin timp împreună. Totuși, fuseseră probleme, în special cu Ralle. Lumni îi ceruse să îl ia și pe el la bord, insistând că le va fi de ajutor, dar se înșelase. Sau poate nu? Începea să se întrebe ce intrigi țesea maestrul. Pe vremea când era cu Jonson și Lumni, la bordul vechii *Ascensiuni*, lucrurile mergeau altfel. Acum însă, în afară de el, ceilalți doi erau destul de diferiți de originale.

Se uită din nou spre Cardeea. Deși înregistrările îi indicau altceva, nu credea cu adevărat că Adrew murise. Era un sentiment omenesc, doar că el fusese creat să se asemene acestora. Speranță, asta era. Spera ca Adrew să mai trăiască.

Îți place aici? îl întrebase cu mulți ani în urmă.

Da, de ce nu? Fac ce vreau și nimeni nu are nimic de zis!

Nu chiar nimeni, ce-ți închipui?

Adrew râsese.

Bine. Înțeleg, doar că nu-i mare lucru de aflat despre mine. Asta am constatat și eu. Mă așteptam la mai multe.

Îmi pare rău! îl tachinase agentul. *Încerc să descopăr ce-mi place. Cum a zis Um: Nu minimaliza importanța trândăvelii, pentru că ea îți dă energie să faci lucrurile importante!*

Yoshida alesese aceeași mare pentru a interacționa cu Adrew. Deși se întâmplaseră atâtea pe plaja bătută de valuri, pe Adrew nu îl deranja. După nivelul de serotonină înregistrat, venea acolo des, de parcă ar fi fost o amintire plăcută.

Și ce lucruri importante ai în plan? profitase Yoshida de ocazie.

Răspunsul venise cu întârziere.

Dacă mă gândesc bine, nimic încă, dar mai târziu... cine știe?

Poate atunci ar fi trebuit să îl întrebe mai multe, însă

niciunul dintre sistemele lui nu se alertase. Adrew nu avea vreun plan și nu dorea să părăsească *Ascensiunea*. Verifică ultimele înregistrări dinaintea ultimei perioade de odihnă. Adrew plecase în criptă fără să intenționeze să fugă, apoi fusese trezit de cineva, luase o navă, pe care de-abia știa să o piloteze, și plecase pe Cardeea. Undeva, se strecurase o eroare. Remi îi spusese că Ralle nu ar fi putut face asta singur și avea dreptate. De fapt, înregistrările lui arătau că nu ar fi putut să o facă deloc!

Se răsuci, înainte de-a se întoarce pe *Ascensiune*, și privi la Adranus. O furtună imensă înconjura planeta gigantică, iar benzile de nori formau straturi colorate, învolburându-se într-un imens vârtej în zona ecuatorială. Ploile de metal topit acopereau suprafața neregulată, dar ceva colcăia dedesubt. Își îndreptă senzorii spre acea zonă, dar erau prea multe interferențe. Dinspre planetă, emanațiile atmosferei superioare se lăsau purtate de fluxul de fotoni până în preajma *Ascensiunii*. Pentru o clipă, Yoshida nu mai văzu nimic, orbit de o strălucire venită din centrul vârtejului. În mijlocul luminii era atâta întuneric! Era de parcă s-ar fi aflat încă odată la confluența dintre Flux și Rețea, iar Adrew ar fi fost singurul care l-ar fi apărat de furtuna de date. Ceva i se insinuă în sisteme odată cu energia roșie, un șir de informații de care nu era conștient. Ceva i se modifică în interiorul conștiinței, iar unele dintre IA-urile subordonate începură să acționeze haotic. Era din nou pe plajă alături de Adrew și privea furtuna ce se apropia de mal. Cerul era negru, iar fulgerele loveau în jurul lor scobind cratere în nisipul umed.

Ce frumos! șopti Adrew cu ochii la stâlpul de energie înfipt în mijlocul mării.

Avea vechea lui înfățișare, trăsăturile regulate de agent, ochii verzi ai lui Karl Senn, fața albă a lui Sten și părul negru-albăstrui al lui Ralle. Era fericit.

Aș dori să rămân aici! În plante, în ape, în furtună, viața mea va căpăta formă!

Yoshida îl ascultă cu atenție în timp ce sistemele i se răzvrăteau. O furtună creștea în interiorul lui, informațiile

amestecându-se învolburate de vânt.

Și eu! îi spuse Yoshida, amețit de energia ce pulsa în jurul lor, de cerul deschizându-și pleoapa roșie peste globul lui Adranus.

Am fi liberi aici! Liberi pentru totdeauna!

Era ciudat. Toate bazele lui de date, conștiințele virtuale, toate se amestecau pe plajă, dispărând în depărtare odată cu vuietul mării. Ceva îi pătrundea în fluxul informațiilor, ceva ce nu avea legătură cu energia lui Adranus.

Lucrurile nu vor rămâne așa!

Era o avertizare pe care Yoshida o percepu o clipă ca apoi să i se șteargă din memorie.

Apoi, numai întuneric...

Totul se termină repede, fulgerul se stinse, dar eroarea rămase ascunsă de porțiunile contaminate. *Ascensiunea* tresări, pânzele își modificară înclinarea, iar nava păru să se aplece. Yoshida compensă, recuperând unghiul, după care se întoarse în mijlocul sistemelor sale.

– Yoshida! Raportează!

Vocea lui Jonson îl făcu să se desprindă de plajă și de imaginea lui Adrew. Proiecția lui Yoshida tremură și se dedublă o clipă.

– Am fost loviți de o descărcare de energie provenită din atmosfera superioară a lui Adranus.

Jonson era deja în liftul ce îl ducea pe puntea de comandă.

– Origine?

– Necunoscută. O parte dintre senzori sunt inactivi, dar voi remedia.

Yoshida dispăru, iar Jonson pătrunse pe comandă. Rahven îl salută, dar bărbatul rămase nemișcat. Pe punte, se afla toată echipa trează în acel moment. Încăperea era inundată de o lumină roșiatică, iar dincolo de enormul perete transparent, Adranus părea în flăcări, așa cum era și reprezentarea lui 3D plutind deasupra podelei. Înconjurată de fluxul de date, imaginea planetei se rotea aplecată pe axă, strălucitoare ca o sferă de plasmă în ciuda filtrelor folosite de Yoshida.

Stând deasupra lumii, am tras bolta peste adâncul pustiei,
am umplut de lumină stelele și am acoperit de splendoare

fața planetelor; astfel, rotindu-mă înaintea haosului, am creat cercul vieții. Cercul Lumii.

Cuvintele lui Um îi răsunară în minte. Doar că el se referise la Galene, iar sfera fierbinte era prinsă într-un vârtej enorm ce tot creștea.

– Să plecăm acum!

Rahven aprobă din cap și trimise comanda spre Yoshida. În exteriorul *Ascensiunii,* imensele pale începură să se extindă, iar nava se îndepărtă încet de Adranus. Rămaseră însă în spatele planetei, mărind treptat distanța de siguranță.

– Yoshida?

IA-ul apăru netulburat.

– Am remediat defecțiunile. Acum, *Ascensiunea* este în siguranță.

Jonson căzu pe gânduri. În memoria implantată, un șir de cuvinte se zbătea să iasă la suprafață.

– Um a zis: *Haosul nu este ceea ce credem noi și noțiunea de care ne ferim, ci chiar starea normală a materiei înainte ca viața să fie creată,* spuse încet, de parcă ar fi încercat să își amintească un amănunt foarte important.

Era ceva legat de Adra Rahven, un lucru uitat, dar care i se înfiripa treptat în minte.

11.

Unele animale trăiesc solitare, dar unele se adună în grupuri și reușesc astfel să facă față prădătorilor, chiar dacă sunt mult mai puternici.
(Cartea lui Areus)

*

1. Nu considera alte ființe mai prejos ca tine, pentru că sunt și ele dotate cu rațiune.
2. Nu îți ataca semenii și nu le distruge orașele.
3. Nu îi lua pe alții în sclavie indiferent de circumstanțe.
4. Nu te purta rău cu oamenii care și-au pierdut statutul.
5. Nu te folosi de obediența *leneșilor* și dă-le ceea ce merită pentru munca lor.
6. Nu distruge instalațiile de procesare indiferent cui

aparțin, pentru că indirect te folosești de energia produsă de ele.

7. Nu strica echilibrul planetei chiar dacă îți servește scopurilor de moment.

(Cartea Primului Judecător)

*

Adrew începu să își revină după câteva zile. La început, făcu drumuri scurte ajutat de Eronn. Acesta îi rămăsese alături tot timpul, mâncând odată cu el și dormind numai când el ațipea. Se întindea pe jos lângă patul lui și din când în când, se ridica să-i verifice starea. Asta nu însemna odihnă, iar Adrew îl simțea frământându-se și urmărindu-l minute în șir. La început, atâta atenție îl deranjase, mai ales că nu era obișnuit ca altcineva să-i poarte de grijă, dar Iavin îl implorase să îl accepte lângă el. Tânărul părea să se teamă de ce avea să i se întâmple lui Eronn dacă judecătorul Omm îl chema iar. Încercase să îl forțeze pe Iavin să îi împărtășească din amintiri, dar nu reușise. Nu era însă o problemă, treptat avea să obțină ceea ce i se refuza atunci.

Repeta fazele recuperării și, deși mai trecuse odată prin proces, nu îi era ușor. Pseudocorpul nu îl asculta, mișcările îi erau stângace și avea nevoie de mai multă energie pentru a-și păstra sensomemoria activă. Dormea puțin, iar când ațipea, se trezea curând de teamă ca Iavin să nu preia controlul. De obicei, îl păndea și, când îi simțea conștiința slăbind, se odihnea și el.

Între timp, primea multe vizite. Eronn îi spusese că erau clienți ai familiei, dar se prefăcea mai slăbit decât era ca să nu trebuiască să discute cu ei. Reușise să extragă un rudiment de vocabular, dar încă nu putea să se exprime corect. Sunetele îi sunau guturale și străine, iar Iavin protesta de fiecare dată când încerca să discute cu Eronn, de parcă l-ar fi amenințat cu ceva. Cei doi se apărau unul pe altul, dar Iavin tot nu îl lăsa să îi acceseze memoria, așa că nu știa de ce se temea tânărul. Se retrăsese pe moment,

acceptând ca Adrew să preia controlul, dar veghea în permanență. Totuși, agentul se hotărâse să îl lase în pace, măcar până când reușea să îi acapareze total corpul. Restul, avea să vină de la sine. *Ai răbdare, agentule, pentru că asta este cheia reușitei tale!* îi spusese Lumni, știind că tocmai în asta nu excela. *Să acționezi, să te agiți, să alergi inutil, la asta ești bun! Dar să stai ghemuit în vizuina ta ani de zile și apoi să ataci pe neașteptate, nu! Cum crezi că te vei descurca așa nestăpânit?* Și iată că Lumni îl trimisese în groapa de gunoi a Republicii și îl lăsase opt ani ca să învețe ce era răbdarea! Reușise și acum era în stare să aștepte oricât!

*

O legătură se înfiripa, rotindu-i *anh*-ul și permițându-i lui Adrew să caute noi surse de energie. Se afla în emisfera nordică a planetei, dincolo de marile mlaștini, iar clima era caldă și plăcută, asemănătoare Cominternului. Din când în când, noaptea ploua, ca dimineața steaua Meri să răsară iar și vremea să fie din nou frumoasă. Cum se înnopta, Adrew asculta zgomotul picăturilor pe acoperișul caselor scunde și se minuna. Erau armonii, era un întreg cântec ce-i făcea *anh*-ul să curgă lin. Atunci, închidea ochii și adormea fără să se mai teamă de Iavin.

Căutase zile întregi noi surse de energie, folosind în lipsă de altceva radiațiile lui Meri, apoi prinsese o umbră, o urmă care îl dusese înapoi pe *Ascensiune*. Deși pe Galene fluxul ajungea cu greu la Alignak, aici era diferit. Conexiunea *anh* creată era mult mai strânsă, legată de arborele ce creștea ascuns în Ecosferă. Ce ironie! Să fie puși să îngrijească tocmai plantele de acolo! Nimeni nu știa ce se dezvolta în mijlocul răsadurilor galenice și nici cum se foloseau ei de energia acumulată de bulbii ascunși în sol. Din frunză în frunză, din viță în viță, din tulpină în tulpină, pulsând prin tuburile transparente, forța vitală se scurgea încet pentru a hrăni Arborele *Anh*. Trecuseră sute de ani, dar niciuna dintre echipele ce lucrau acolo nu își dăduse seama ce ascundeau. Astfel, nu aveau de ce să se teamă că sensomemoria va înceta să se miște și

că *anh*-ul li se va stinge.

Crease deja în interiorul lui Iavin un spațiu numai al lui, pe care intenționa să îl extindă treptat. Noul pseudocorp era mai bun decât cel vechi și avusese noroc să îl găsească și să îl preia în aceste circumstanțe. Era un trup tânăr și sănătos, dar știa că ar fi luat orice i s-ar fi oferit. Nu știa ce se întâmplase cu vechiul lui corp, dar nu mai avea importanță, de vreme ce nu-i mai era de folos.

Se ridică din pat cu toate protestele lui Eronn și se îndreptă spre ușă. Se săturase să stea închis, mai ales că nu suferea de nimic. Greu însă să îl convingă pe servitor să îl lase în pace. Nu putea vorbi cu el, dar nu era sigur că asta ar fi ajutat. Eronn îl urma obsesiv, de parcă viața lui ar fi depins de starea pseudocorpului Iavin.

Se clătină ametit, iar servitorul se făcu palid din nou, privindu-l cuprins de panică.

– Ai grijă! se repezise Eronn să îl sprijine.

Iavin se agită din nou în sufletul lui, dar Adrew îl împinse mai adânc, legându-l cu lanțurile de *um*. Asta se întâmpla de fiecare dată când Eronn se apropia, iar el se săturase. Ce îi făcea la urma urmei? O luă șchiopătând spre ușă, coborî cele câteva trepte și o porni pe prima alee mărginită de tufișuri roșii. Ar fi trebuit să ia legătura cu Ralle, dar mai bine aștepta. *Prețuiești mai mult lucrurile pierdute și regăsite*, îi spusese Lumni, iar Ralle avea nevoie de un mic impuls ca să își urmeze misiunea.

Aerul era călduț și mirosea plăcut ca în grădinile Cominternului. Se opri o clipă și respiră adânc. Pe Cardeea, lumina era diferită de ce cunoștea, mai densă, mai roșiatică. Frunzele copacilor erau ascuțite, iar văzute din apropiere, erau brăzdate de vinișoare mov închis. Ciudat, niciuna dintre ele nu era transparentă! Deși învățase despre plantele pământene, nu văzuse niciuna pe Galene. Atinse o frunză și percepu energia pe care planta o absorbea. Cum însă tufișurile nu aveau relee prinse de tulpini, nu reușea să înțeleagă cum captau și foloseau fluxul de electroni.

Se aplecă asupra unui tufiș, iar Eronn îl strânse tare de braț de teamă să nu cadă. Adrew întoarse capul și

încercă să îi transmită că se simțea bine. Pentru moment accepta ajutorul servitorului, dar mai târziu avea să se hotărască dacă îi folosea sau nu la ceva. Nu credea să fie greu să scape de el. Culese dintr-un copac un mănunchi de frunze și se apucă să le studieze. Suprafețele erau netede, acoperite de perișori, și nu reacționară când le strânse între degete, de parcă nu ar fi avut viață. Se dădu câțiva pași în spate, lăsă creanga să cadă și privi în sus, printre frunzele sângerii. Da, era ciudat. Lumina lui Meri era galbenă, dând cerului o culoare albastră-verzuie, în schimb, mai era ceva dincolo de energia stelei. Închise ochii și se concentră. Trebuia să găsească sursa. Își lăsă *um*-ul să se deplaseze la periferia trupului și proiectă o parte din el în exterior, încercând să prindă panglicile de energie de pe cer. Erau benzi slabe, mai slabe decât văzuse vreodată pe Galene.

– Iavin! îl strigă Eronn. Te simți bine?

Probabil că se purta ciudat, dar nu renunță. Pădurea tăcută se întindea până departe, întreruptă de luminișuri și de construcții integrate în vegetație, cu pereți și acoperișuri roșii sau albe, iar mai departe, o plajă și marea albastră tivită la orizont de un țărm neregulat. Altă insulă. Printre copaci, erau tuneluri roșiatice și transparente, prin care circulau vehicule, și care dispăreau discret sub apă, legând o insulă de alta. Totul era bine ascuns, atât de bine încât nu se auzea nimic, decât jocul vântului printre crengi. Și mai departe, în înaltul cerului, ascunsă de lumina lui Meri, o radiație diferită inunda planeta, hrănind plantele. Se putea folosi de ea? Era diferită de fluxul galenic, dar putea încerca. Vocea lui Eronn îl trezi la realitate. Deschise ochii și îi văzu chipul speriat.

– Ce e? întrebă aproape fără să șovăie.

Teama tânărului nu avea nicio explicație.

– Vine cineva. Te rog, nu te mai purta așa ciudat.

Eronn avea dreptate. Pe potecă se apropiau oameni. Adrew se întoarse spre locul de unde se auzeau zgomotele.

Nu. Pleacă!

Vocea lui Iavin îl făcu să tresară, dar nu se mișcă din

loc. O clipă, se luptă cu el. Voia să fugă, să se ascundă, să nu îi vadă pe cei care veneau pe drum.

Cine sunt? întrebă Adrew, dar nu primi răspuns.

Eronn se crispă lângă el și ridică la piept mâna prinsă în exoschelet ca și când ar fi vrut să se apere. Nu îl părăsi însă.

*

Marele judecător-mediator, Xeno Omm, se grăbea pe potecă. Fusese alertat de servitori că nevrednicul lui fiu se ridicase din pat și umbla aiurea prin pădure. Mai mult, fusese văzut comportându-se ciudat, privind aiurea copacii și fixând cerul. Fusese nevoit să întrerupă lecția cu Ari, iar băiatul se speriase când îl văzuse sărind furios și urlând că îl face praf pe Iavin. Sigur că începuse să plângă, dar reușise să îl potolească repede promițându-i să nu-și ducă amenințarea la îndeplinire.

Bietul băiat! Nu are noroc cu moștenirea genetică a celor din Hubb, dar cu îndrumarea care trebuie, o să se dezvolte frumos! gândise în timp ce îl mângâia pe cap. Ari nu își amintea viața din Hubb, pentru că avea câteva luni când el și Eronn fuseseră găsiți de o echipă de căutători, rătăcind prin zona inundabilă a Arhipelagului. Trecuseră șase ani de la distrugerea ultimului cuib de renegați, iar casa Omm era singura pe care Ari o cunoștea. Din păcate, nu același lucru se întâmplase și cu Eronn, urmaș de răzvrătit. Să îl întoarcă pe Iavin împotriva lui și cu toate pedepsele, să refuze să se îndrepte! Ar fi trebuit să dea ordin să fie omorât atunci, dar îi fusese milă de el, pentru că arăta înfricoșat și pierdut și era de vârsta propriului său fiu. Totuși, prea matur ca să fie reeducat! Nu putea zice că nu i se atrăsese atenția.

Fusese o greșeală! Și apoi, Anss Herd insistase că Eronn cunoștea locul unde bunicul lui ascunsese *Speranzia*, deși Xeno nu se mai baza pe asta. Era sigur că după tot ce i se întâmplase, după montarea sensoscheletului, tânărul ar fi vorbit dacă ar fi știut ceva. Ar fi trebuit să îl omoare

după întâmplarea cu Yrana sau măcar să îl transforme în sclav, dar Iavin se opusese. Fusese nevoit să îl asculte, doar era singurul lui moştenitor, mai ales că Herd îl susţinuse. Poate Eronn avea să le folosească la ceva, de vreme ce Hauer şi celălalt fiu al lui, Tay Uve, erau încă daţi dispăruţi. Hubb-ul se scufundase în apele lagunei, iar *Speranzia* nu fusese găsită niciodată – o altă speranţă ce se spulberase.

Gâfâind pe potecă, urmat de doi căutători, Xeno strângea în mâini unul dintre bastoanele judecătorilor. Capul pleşuv îi era roşu ca frunzele tinere ale copacilor, iar trăsăturile mari i se strâmbaseră de furie. Avea să îl înveţe minte pe Eronn. Îl întorsese pe Iavin împotriva lui, îl sfătuise să fugă în mlaştini şi cine ştie ce urma să i se întâmple dacă nu îl găseau căutătorii şi nu îl aduceau înapoi? De ce fugise? Fusese precis otrăvit de minciunile renegaţilor auzite din gura lui Eronn. Grăbi pasul, gata să se împiedice de tunica lungă şi neagră pe care o îmbrăcase peste pantaloni.

După un cot, Iavin stătea, aşa cum i se spusese, oprit în mijlocul drumului, fixându-l prostește, desigur tot însoţit de Eronn. Poate că renegatul intenţiona să îl convingă din nou să fugă. Ce să facă un om bolnav prin pădure? De ce îl târâse nemernicul acolo?

Căscă ochii de furie, ridică bastonul şi se năpusti asupra lui Eronn, descărcându-i energia în pieptul lui. Lovitura îl trânti pe tânăr printre tufişuri. Mediatorul îl lovi din nou, nimerindu-l în umăr, apoi din nou, peste mâna înconjurată de exoschelet. Eronn privi spre Iavin, rămas nemişcat în mijlocul drumului, şi nu citi nimic în ochii lui. Era departe, pe altă lume, senin, cu faţa rotundă îmbujorată de lumina amiezii şi părul mai răvăşit decât de obicei.

Nu avea să îl ajute... Gândul îl întristă, deşi nu ar fi vrut să îl vadă şi pe el lovit. La furie, Xeno nu mai făcea diferenţa dintre ei. Totuşi, până atunci, Iavin îl apărase de fiecare dată! Se răsuci, expunându-şi exoscheletul şi ascunzându-şi capul în braţe. Cel puţin aşa avea să îl doară mai puţin. Deja urme întunecate începuseră să

îi apară pe pielea palidă. Xeno nu se oprea. Pentru ce îl mai pedepsea acum? Dacă ar fi vrut, l-ar fi putut distruge într-o clipă, doar că nu voia să reacționeze, să îi dea alte motive. Cel puțin cu Ari se purta bine, dar cât avea să dureze și asta? Putea să suporte orice, atâta timp cât Xeno nu îl bătea decât pe el. Căutătorii se apropiară, gata să intervină dacă tânărul îl ataca de Xeno.

Deși nu trebuia, Eronn gemu fără să vrea. Îl durea tot trupul, dar strânse din dinți. Lui Xeno nu îi plăceau văicărelile și ar fi putut continua bătaia dacă l-ar fi auzit scâncind. Trebuia să îndure în tăcere, numai așa avea să îl lase în viață. Apoi, loviturile încetară brusc. Își coborî brațe și se mișcă încet, întorcându-se pe spate și îndrăznind să se uite în sus. Ce văzu îl uimi. Iavin apucase încheietura tatălui său și o strângea, înfruntându-l din priviri așa cum nu o mai făcuse niciodată. Se lăsase liniștea, iar cei doi căutători rămăseseră nemișcați, neștiind ce să facă. Iavin nu fusese niciodată prea puternic, iar tatăl lui îl învingea de fiecare dată la jocul bastoanelor. În timp ce răsucea mâna lui Xeno, tânărul îl privea senin, așa cum se uitase mai devreme la frunzele roșii și la cer.

Mediatorul scoase un sunet de furie când bastonul îi căzu dintre degete. Fără să îl ia în seamă, Iavin îl îmbrânci trimițându-l lângă un tufiș, dar fără ură și fără să pară că dă prea mare importanță incidentului. Părea mai degrabă plictisit. Se aplecă, luă bastonul și îl aruncă printre copaci, după care îl apucă pe Eronn de braț și îl trase după el pe potecă în direcția casei așa cum ar fi cărat o povară oarecare.

Eronn întoarse capul și se uită neputincios la Xeno Omm și la căutători, vrând să înțeleagă ce se întâmplase. Îl urmă pe Iavin, șchiopătând și încercând să nu arate cât îl durea fiecare pas. Ochii îi erau încă speriați, iar buzele îi tremurau.

– Mulțumesc! Dar ai grijă. Te poate acuza de încălcarea contractului filial! îi șopti, dar Iavin nu îi răspunse și nici nu păru să îl audă.

În spatele lor, căutătorii îl ajutară pe Xeno Omm să se pună pe picioare. Unul se duse să-i caute bastonul, iar

celălalt rămase lângă el.

Cu ochii ficși, Xeno se uită la silueta dreaptă a lui Iavin. Când fiul lui îl atinsese, se întâmplase ceva. Simțise o descărcare ce îl paralizase, și în același timp, o *umbră* i se strecurase în suflet. Fața liniștită a lui Iavin și felul detașat în care îl privise fuseseră și mai îngrozitoare. Nici nu se mai gândea la Eronn, ci doar la fiul lui și la schimbarea pe care o suferise.

– Ce s-a întâmplat cu el? murmură, iar căutătorii îl fixară neputincioși.

Ce puteau ei să-i spună?

*

Meri răsărea dincolo de marginea carierei, de pasarelele paznicilor, și cerul se lumina treptat de la negru, la albastru-închis. Uneori, devenea de-un roz palid și astfel știa că venise vremea culesului. Alteori ploua și era întuneric și atunci cele mai bune locuri erau cele de sub podurile paznicilor, pentru că măcar acolo nu se uda. Tay se foi înghețat. Adormise în cele din urmă încălzit de blana lui Narca, dar acesta îl părăsise de mult, iar acum îi era din nou frig și mai ales foame. *Leneșii* umblau liberi și se zvonea că puteau ieși din carieră dacă doreau. De fapt, nu îi oprea nimeni, pentru că se întorceau întotdeauna în locul unde-și aveau culcușul, pe a doua terasă de la suprafață.

Încă amețit de somn, începu să recite în gând, sperând să se dezmeticească:

Prima lege a comunității: Tratează-ți semenii așa cum vrei să fii tratat. Nu discrimina.

A doua lege a comunității: Împarte-ți bunurile cu semenii tăi. Bucuriile și durerile vor fi diferite dacă îi vei lăsa și pe alții să ia parte la ele, să te felicite sau să te aline.

A treia lege a comunității: Respectă-ți contractul încheiat cu familia, prietenii, partenerii de afaceri.

Învățase tot codul la Colegiul Sol, doar că venise războiul și totul fusese în zadar. Nu mai contase nimic. Hubb-ul rezistase câteva zile, erodat deja din interior de nepăsare

și de siguranța că era cel mai bogat oraș de pe Cardeea, casa urmașilor celor de pe *Speranzia*. Se înșelau. Economia le fusese deja acaparată de agenții judecătorilor și nu mai era decât o chestiune de zile până la căderea lui Hubb.

Tratează-ți semenii în mod egal... Respectă înțelegerile...

Așa făcuseră și judecătorii. Îi adunaseră pe toți și-i executaseră. Scăpaseră foarte puțini, unii ascunși, alții cruțați nu se știe de ce, puși să muncească în cariere. De obicei, aleși dintre cei în putere, dar nu toți. Fuseseră triați, testați, iar cei care dădeau semne de individualitate era omorâți. El încercase să se prefacă speriat și atât, ceea ce nu îi fusese prea greu.

Tatăl lui fusese conducătorul Hubb-ului și crezuse întotdeauna în corectitudinea Uniunii Insulare. Se bazase pe cultul acestora pentru contracte și înțelegeri și pe faptul că le asigurau suportul tehnic de care aveau nevoie pentru sistemele *hubb* folosite.

– Interesul lor principal este comerțul, de treburile tehnice ne-am ocupat întotdeauna noi. Nu văd de ce-ar schimba asta acum, îi spusese tatăl lui, Hauer Uve, odată când îi povestise îngrijorat zvonurile ce circulau la colegiu.

Uve supraevaluase importanța lor și considerase Hubb-ul superior oricărui oraș din Uniune, așa cum *Speranzia* fusese superioară tehnologic fusiformului *Turbillion*. La început, micul grup de oameni de știință ocupaseră una dintre cele mai bune zone din atmosfera Cardeei, dominând planeta prin tehnologie, fără să se amestece în disputele economice ale ghildelor de pe *Turbillion*. Își controlaseră populația știind că planeta nu permitea o explozie demografică și se ocupaseră de îmbunătățirea prototipurilor aduse de la bordul *Speranziei*. Conduși de un consiliu științific, subordonat familiei Uve, reușiseră să rămână în afara conflictelor dintre insulele arhipelagului. Neutralitatea le permisese să se dezvolte, să se intereseze de artă și cultură, dar în timp, ceva se schimbase. Tay oftă. O societate sofisticată, un oraș al dorințelor împlinite, o viață pe care nu o avea nimeni pe Cardeea. Avuseseră libertate, cunoștințe, dar ce rămăsese din toate astea? Nimic. Un oraș fantomă, înghițit treptate de ape.

Totuși, tatăl lui simțise că avea să se întâmple ceva, pentru că înainte de atacul Uniunii Insulare, venise în camera lui și îi oferise o parte dintre informațiile transmise din generație în generație încă de pe timpul *Speranziei*. Fusese un ghem de date ce îi umpluseră mintea ca apoi să se disipeze și să se scufunde dincolo de conștient, într-o zonă din care căutătorii Uniunii nu ar fi putut să le extragă.

– Poate mă înșel, îi spusese Uve, dar dacă se va întâmpla ceva cu mine, aș dori ca informațiile să nu se piardă. Poate vă vor ajuta în viitor, pe tine și Eronn...

Cuvintele lui îi rămăseseră în minte și după ce adormise în odaia lui plutitoare, iar cântecul brizei *hubb* a lui IA Alexander îl urmase în vis.

Acum, când nu avea somn, Tay nu mai asculta șoaptele lui Alexander, ci se gândea la centrul de procesare, la hala în care fuseseră înghesuiți cu toții, la luptele ce aveau loc pentru hrană sau pentru un loc mai bun. Era exact ca în cariere, doar că aici nu intervenea nimeni niciodată. Se formau grupuri ce îi terorizau pe cei mai slabi, se murea de foame, se murea din orice. Orice rană netratată, orice lovitură la cap, orice răceală. Nimeni nu se îngrijea de ei. Dintre prietenii lui, nu scăpase nimeni, iar el nici nu știa cum reușise să supraviețuiască. Un timp, se pripășise pe lângă un grup de luptători, pe care îi urâse de la început. Nu ar fi trebuit ei să apere Hubb-ul? Se lăsaseră prinși și acum îi terorizau pe ceilalți. Nici gând să își facă datoria. Totuși, pe el îl protejaseră.

La șaptesprezece ani, era foarte slab, trecând pe lângă pereți ca o umbră. La optsprezece, începuse să mănânce mai bine după ce se construise un nou adăpost. Cei bolnavi sau prea tineri fuseseră duși acolo, unde se asigura și ceva îngrijire medicală. Semnase un contract pe care nici nu îl citise, dar ar fi făcut orice să scape. Fusese un vag gest de milă din partea cuceritorilor și asta îl salvase. La nouăsprezece, un funcționar al centrului de procesare îl evaluase din nou și hotărâse că nu mai aveau de ce să îl țină acolo.

Fusese trimis în carieră și de atunci, totul se terminase. Semiîntuneric permanent, frig și mâncare puțină. Supraviețuise

și de data asta cu ajutorul nesperat al lui Narca. Dacă era bolnav sau înfrigurat se gândea la el, iar *leneșul* apărea de fiecare dată, dându-i târcoale și împingându-l cu botul. Avea un nas mare, triunghiular, și ochi rotunzi, mirați. Capul enorm acoperit de-o blană deasă, dar mătăsoasă, se răsucea în unghiuri ciudate, fiecare poziție reprezentând o stare pe care *leneșul* o transmitea. Existau *leneși* și în alte părți, doar că el nu le dăduse mare atenție. Erau considerați proști și periculoși, puși să facă muncile grele și controlați de implanturi. Narca era diferit? Nu își dădea seama, doar că, fără el, nu ar mai fi trăit.

Sunetul sirenei reverberă pe pereții abrupți. Începea o nouă zi de muncă. Se ridică din culcuș, urmat de alte umbre în aburii dimineții. Pe fundul carierei, era destul de frig chiar și în timpul zilei, iar siluetele ce până atunci se alinaseră în vise se clătinau spre automatele de distribuție a hranei. Tay se alătură coloanei ce se formase în fața dulapurilor metalice, așezate în apropierea barierelor cu licăriri palide. Din disperare, unii se aruncaseră spre ele și fuseseră arși, dar el rezistase tentației. S-ar fi terminat repede, dar nu asta voia; spera să se salveze, visa să iasă din carieră și să ajungă la suprafață.

Cineva îl împinse din spate. Icni, se poticni gata să cadă, dar nu spuse nimic. Nici măcar nu întoarse capul. De sus, se auzeau pașii paznicilor pe pasarele. Îi păzeau în special în aceste momente când se strângeau toți. Știa că unii erau puși să-i ispitească să încalce regulile, dar el se ferea cât putea. Nu răspundea nici la rugăminți, nici la provocări, cu ochii în podea, se purta de parcă ar fi fost singur.

Ajuns în fața automatului, ridică fruntea pentru a fi scanat, apoi luă pachețelul. Se retrase repede lângă un perete, ferindu-se de ceilalți. Deschise ambalajul cu degete tremurânde. Din nou *cagnum*! Ar fi mâncat și altceva. Își amintea vag dulciurile din copilărie, abundența de alimente. Acum, totul dispăruse. Începu să rontăie rădăcina, atent să nu piardă nicio bucățică. Era una dintre bucuriile zilei, înainte de a îmbrăca exoscheletul și a începe lucrul în

cariera propriu-zisă, printre roboţii utilitari. Atunci, avea să apară şi Narca.

Demult, un paznic îi văzuse pe amândoi cărând bolovani şi-i atrăsese atenţia unui coleg.

– Uite-te la ăştia doi. Nu seamănă?

Şi într-adevăr, amândoi aveau ochii verzi şi rotunzi, iar blana lui Narca avea reflexe ce aduceau cu părul lui blond. Îi era dor de *leneş*, de forţa lui, de liniştea pe care i-o dădea când se aşeza lângă el.

Un alt sunet înalt şi Tay se puse în mişcare împreună cu ceilalţi. Odihna se terminase şi trebuiau să înceapă munca. Sus, Meri se ridicase destul de mult pe cer, dar la latitudinea aceea nu avea cum să lumineze partea de jos a carierei. Se îndreptă spre barieră, aşteptând liniştit să li se permită ieşirea. Formaseră deja câteva şiruri lungi, perfect organizate. Când barierele dispărură, oamenii înaintară, ocupându-şi locurile în transportoarele ce aveau să-i ducă pe terasele unde magnetitul se mai exploata încă. Tay îşi găsi un loc aproape de ieşire şi se strânse cât mai mult ca să nu se atingă de ceilalţi. Nu ştia cum puteau fi interpretate lucrurile. Mai bine să nu dea naştere la incidente. Vecinul din dreapta îl înghionti mai spre margine, dar Tay nu reacţionă nici de această dată. Transportorul se puse în mişcare, zguduindu-i la fiecare curbă. Tânărul se prinse de marginea banchetei ca să nu fie azvârlit jos. Bărbatul din dreapta încercă să îşi facă mai mult loc şi continuă să se împingă în el. La un moment dat, se apropie mai mult, pentru că îi simţi răsuflarea şi se înfioră. Nu se mişcă, dar îşi propuse să îl identifice după ce coborau ca să îl ocolească mai târziu.

Cu o ultimă smucitură, transportorul se opri în faţa depozitului. Coborî îndepărtându-se de bărbatul care îl urmărea şi se duse lângă exoscheletul lui. Rămase liniştit, aşteptând echipa care îl ajuta să se îmbrace. Corpul metalic avea părţi de un turcoaz strălucitor, şi aceste pete de culoare îl făceau să se simtă mai aproape de lumea de sus.

– Tu vii cu mine!

Vocea se auzi lângă el şi-l făcu să tresară. O mână îl apucă

strâns de umăr. Se întoarse speriat și îl văzu pe paznicul care îi dăduse rădăcina de *cagnum*. I se întinsese o cursă!

– Poftim?

Paznicul îl lovi peste gură, iar Tay se prăbuși peste exoschelet, fixându-l îngrozit. Vorbise și nu ar fi trebuit!

12.

Când copacii îți vorbesc, când energia te învăluie, nu uita că ești om, chiar dacă diferit de semenii tăi!
(Despre Anh și Um)

*

Ecosfera a fost construită urmând planurile inițiale ale *Ascensiunii*, dar folosind speciile de pe Galene. Cominternul și-a trimis specialiștii să aleagă amestecul de sol și nutrimente care să asigure supraviețuirea plantelor în absența unui creier vegetal. Întinzându-se pe o suprafață enormă sub scoarța asteroidului, Ecosfera funcționează atât ca parc, cât și ca seră, în care fauna și flora aclimatizată se dezvoltă în sistemul închis al *Ascensiunii*. În mijlocul parcului, se află un lac circular în care speciile de pești trăiesc în simbioză cu algele galenice, absorbind energie prin înotătoarele-relee scoase la suprafața apei.

Microorganismele din sol, sintetizate de Comintern, joacă un rol important în ecosistemul fragil, suplinind nevoia plantelor de a se subordona unui creier vegetal. Unele dintre ele se atașează pe pereții vaselor prin care circula energia galenică, altele se localizează la nivelul releelor, excitând anumite funcții ale acestora și determinând plantele să funcționeze chiar dacă le lipsește coordonarea. Echipele de grădinari verifică periodic integritatea sistemului, efectuând măsurători și aducând modificările cerute de Autoritatea Vegetală Centrală, un sistem de monitorizare, subordonat Sistemului Ecologic Primar al *Ascensiunii II*.

Ecosfera este acoperită de o cupolă de sticlonit dur, dublată la exterior de alta, căptușită pentru mai multă protecție cu materialul din care este făcut asteroidul.

Dacă Autoritatea Vegetală primește informații că radiația stelelor din sistemele planetare poate fi folosită, învelișul exterior este retras, iar filtrele intră în funcțiune. Altfel, sistemul de iluminare interior utilizează energia produsă de pânzele solare, dar și cea provenită de la generatorul intern, reciclând și economisind în același timp energia navei.

(Adra Rahven, *Ascensiunea stelară*)

*

Karl stătea pe malul lacului circular din zona deschisă, privind dansul peștilor galenici. Mai devreme, își cufundase mâinile în apă și se jucase cu ei. Erau mici crustacee, *anghilari* cu trupuri alungite, dar și ale specii acvatice pe care nu le cunoștea. Era un sistem închis în care crustaceele se hrăneau cu algele microscopice din apă, ca apoi să fie la rândul lor consumate de *anghilarii* folosiți de echipaj ca sursă de hrană pe lângă legumele crescute în zona serelor.

Una dintre plante îi înconjură încheietura cu o frunză ca o panglică alb-deschis, încercând să-i absoarbă din energie. Între ei se formă un mic curent pe care Karl îl interpretă mai mult ca o gâdilitură plăcută ce îi urca sus pe braț.

O viță se aplecă dintr-un copac și îl atinse pe umăr. Îi plăcea să stea în parc, mai mult decât oriunde altundeva pe *Ascensiune*. Se ducea foarte rar în cabina lui, pentru că acolo energia era mult mai slabă, îi era frig și se simțea singur. Jonson dăduse ordin să fie despărțit de ceilalți agenți. Nu știa pe ce criterii erau făcute schimburile, dar cu Sten se văzuse la început, ca la următoarea trezire să fie împreună cu Ralle, cu care nu reușise deloc să comunice. Încă îl mai ura, dar ar fi reușit să treacă peste asta, dacă prim-agentul nu s-ar fi purtat atât de ciudat. Știa că Ralle juca un rol, dar ceva legat de el nu era cum ar fi fost normal.

Își mișcă mâna prin apă, iar undele concentrice spărgându-se de mal îl făcură să se gândească la discuția pe care o

avusese cu comandantul Jonson. Prima dată îl întâlnise la puțin timp după ce se îmbarcaseră, când îi chemase pe toți patru și le vorbise despre *Ascensiune II* și misiunea ei. După două sute de ani, îi ceruse să vină din nou singur în biroul din centrul asteroidului. Imensa fereastră virtuală era luminată de steaua unui sistem planetar pe care îl traversau în acel moment. Karl îi aruncase o privire, se gândise că semăna cu Etain, dar nimic mai mult. Apoi își îndreptase atenția spre comandant, dar acesta nu îi făcuse nicio impresie. Cât de departe de imaginea pe care și-o crease din lecțiile de istorie! Jonson fusese recreat după ultima copie realizată pe când era președinte al Republicii și părea mai în vârstă decât fusese când comandase *Ascensiunea*. Îl privise curios și constatase că nu purta niciun dispozitiv de ecranare. Mare greșeală!

Stătea în picioare în fața biroului lui Jonson cu capul plecat, plin de respect, dar cu emanațiile de *um* întinzându-se spre el. Ce știa despre agenții *anh*? Deși avea informații și despre perioada pe care nu o trăise, nu era același lucru. Jonson nu se temea de ei. Poate pentru că avusese agenții antici la bord? Doar că erau altfel, iar el avea să afle curând cât de diferiți erau de fapt. Îl tatonase ușor în timp ce îi spunea că era mulțumit de viața de pe navă, iar Jonson îl ascultase vizibil interesat. *De ce e așa?* se întrebase Karl nedumerit, în timp ce se întinsese și mai mult asupra lui. Îi vorbise despre Ecosferă și despre ce făcea acolo, dar mintea îi era scotocitoare. Ce-ar fi zis Sten dacă îi aducea informațiile din creierul lui Jonson? Apoi, se oprise brusc. Un zid i se pusese în față. Se întrerupsese din povestit, iar Jonson începuse să râdă aspru, văzându-l nedumerit. Dintr-o dată era altă persoană. Se ridicase de la birou, se apropiase de el și-l bătuse pe umăr.

– Nu te-ai schimbat prea mult. Tot curios!

Jonson îi vorbise de parcă l-ar fi cunoscut sau cel puțin l-ar fi urmărit de ceva timp. Era ceva amenințător în expresia lui, care îl făcuse pe Karl să se teamă. După aceea, îl dăduse afară fără menajamente de parcă nu ar fi valorat nimic. Cu obrajii în flăcări, Karl se dusese în Ecosferă încercând

să se liniștească. Ar fi discutat cu Sten, doar că el dormea. Ce se întâmplase? Ceva, o puterea asemănătoare cu a lor, îl atacase pe neașteptate. De atunci nu îl mai văzuse pe Jonson, dar cu prima ocazie, îl avertizase pe Sten.

Lucrurile nu sunt așa simple, dar vom găsi o cale, nu-ți face probleme! îl liniștise prim-agentul. *Trebuie să fim mai atenți, iar tu nu te mai expune inutil.*

*

Karl își cufundă din nou mâna în apă, iar peștii se apropiară curioși, atingându-l cu releele de pe spinare. Se aplecă și mai mult peste parapet și încercă să prindă unul dintre *anghilari.* Trupul era rece și lunecos, cu solzi foarte fini. Se concentră asupra lui, iar peștele nu se mai zbătu. Mai dădea încet din coadă, mușchii maronii încordându-i-se sub pielea transparentă, dar nu se temea de el și îl fixa cu ochii telescopici, de un albastru pal.

Ce-i în capul tău? îl întrebă Karl zâmbind.

Îi transferă puțină energie, mărind presiunea, iar ochii *anghilarului* începură să se rotească din ce în ce mai repede. Slăbi strânsoarea, dar peștele rămase mișcându-se în palma lui. Îi plăcea energia pe care i-o dăruia și nu voia să despartă de ea. Karl observă și ceilalți pești abandonând rădăcinile plantelor acvatice și apropiindu-se de el.

Vă place, nu?

Dădu un bobârnac *anghilarului* și-și scoase mâna din apă. Câțiva pești străbătură suprafața încercând să îl atingă, apoi căzură plescăind la loc. Nu se dădură bătuți, ci rămaseră în apropierea lui, fixând-l cu ochii rotunzi.

E mai bună energia mea?

Karl începu să râdă în hohote, văzându-i așa de agitați.

– Ce s-a întâmplat? îl făcu să se oprească vocea Rahei.

Femeia se apropiase neauzită de lac, plutind deasupra ierbii galenice. Era zveltă și bronzată, cu părul prins într-o coadă groasă de un albastru fantastic. Totuși, nu îi stătea tocmai rău, trebui Karl să recunoască, iar contrastul cu fața îmbujorată era destul de reușit. Rahei nu îi plăcea să simtă podeaua *Ascensiunii* sub picioare și prefera autostrada ce

străbătea asteroidul, cu benzile strălucitoare canalizând o parte din fluxul galenic al Ecosferei.

– Te joci cu *anghilarii*? continuă ea, sperând să îl atragă pe Karl într-o conversație.

Tânărul îi zâmbi vag, fără să spună nimic. Raha se încruntă ușor. Îl plăcea pe Karl, cu toate că știa că era agent *anh*, dar i se părea greu să vorbească cu el. Și cum să facă asta, dacă el nu-i răspundea decât rareori? Să dea singură din gură la nesfârșit? Făcuseră parte din aceleași echipe în trei dintre intervalele în care Karl nu fusese în crio-somn și ea îl observase de la început. Nu că nu ar fi fost și altele interesate! Roșcata de la Autoritatea Mediului, o alta de la Autoritatea Mentală, doar că el nu le băgase în seamă. Faptul că ajunsese să poarte un fel de dialog acceptând-o lângă el fusese un pas înainte. Petrecuseră destule nopți în cabina lui, și atunci de ce se prefăcea față de ceilalți că era doar o cunoștință? De cine se temea? De prim-agentul acela, Sten?

– Nu te plictisești să stai aici? mai încercă.

Din Rețeaua Personală începură să îi apară în minte comentariile răutăcioase ale prietenilor ei virtuali. Niciunul nu știa de ei și de aceea o tot tachinau. Karl insistase să nu spună nimănui, iar asta i se păruse ciudat. Cui aveau să-i dea socoteală? Se încruntă și se retrase, trecând pe modul privat. Rețeaua de pe navă era mai simplă decât cea din Republică, dar și așa era suficient. Când îl privea pe Karl prin filtrul Rețelei, îl vedea înconjurat de ceața datelor, dar și de fâșiile strălucitoare ale energiei galenice. Mișcările îi erau fascinante, explozii de culori și stări care o speriau, dar o și atrăgeau în același timp. Rețeaua tremura în apropierea lui, informații se pliau, se adunau, se strângeau în sfere de imagini, totul părea să se rotească dintr-o dată într-o spirală infinită. Era ciudat, dar și uimitor. Încerca, totuși, să nu îl vadă astfel. Era prea mult chiar și pentru ea.

Karl se întoarse făcând-o să se fâstâcească. Nu mai văzuse niciodată un astfel de chip, nici la femei, nici la bărbați. Era perfect și avea un fel de melancolie ce îl înconjura.

Să fi fost din cauza energiei *anh* de care era dependent?

– Nu, spuse Karl observând efectul pe care îl avea asupra femeii, dar fără să fie interesat de asta în acel moment. De ce m-aș plictisi? Tu te plictisești?

Raha scutură din cap. De fapt nu era adevărat, dar nu voia ca tânărul să o creadă fără activitate. Erau atâtea lucruri de făcut pe *Ascensiune*, încât întrebarea fusese prostească. Se întunecă la față. Karl o făcea să se simtă nelalocul ei, totuși o atrăgea de fiecare dată. Își promise în gând să nu se mai vadă cu el, deși știa că nu se va ține de cuvânt. Un coleg căruia i se confesase parțial îi spusese că relațiile de subordonare erau foarte strânse în cazul agenților și că poate lui Karl i se ceruse să stea departe de membrii echipajului. Căzu pe gânduri. Cine ar fi putut să-i ceară asta dacă nu Sten Darr, cel despre care se spunea că ar fi fost prim-agent?

Trebuia să-i atragă cumva atenția. Căută în Rețea niște pași de dans, îi copie în minte și încercă să-i execute aidoma. Se desprinse de mal și pluti deasupra lacului, făcând câteva piruete. Karl ridică privirea și îi urmări trupul bine strâns în combinezonul verde cum se contorsiona efectuând câteva figuri complicate. Brâul plin de recipiente cu arome sintetice îi tresălta la fiecare rotire.

Doi *anghilari* îl părăsiră pe Karl și se apropiară de ea, mișcându-și boturile de parcă ar fi cântat o melodie pe care numai ei o auzeau. Raha se opri din dans, se aplecă și-i alintă cu palmele. *Anghilarii* se răsuciră imediat cu burțile palide în sus plescăind de plăcere din cozile palmate. Karl începu să hohotească privind-o pentru prima dată cu adevărat. Raha observă asta, mulțumită de efectul pe care-l produsese. Ei, până la urmă sfatul colegului fusese bun și reușise să-i atragă atenția!

Poate mai trebuia ceva. Lui Karl îi plăceau copacii. Scoase un recipient de la brâu și îi injectă conținutul în tulpina unui tufiș din apropiere. Ramurile subțiri tresăriră, iar frunzele se mișcară ca bătute de vânt. Raha se roti în jurul lui, iar tufișul începu să-i copieze mișcările, într-un vârtej ce captă lumina Ecosferei. Karl râse din nou. Raha

pluti spre el.

– Ce zici, mă pricep?

Ochii îi erau rotunzi și clari, de un galben strălucitor. Agentul redeveni serios.

– Se pare că da, spuse. Poate că ne-am putea vedea iar în...

Vocea lui Sten îi făcu să tacă brusc. Karl se ridică repede și-l salută, puțin neliniștit, dar nu speriat de prezența mai marelui său. Raha simți că era îndepărtată, așa că i se păru mai sigur să plece singură, nu înainte de a-i arunca lui Sten o privire rece. Și el arăta bine, poate chiar mai bine decât Karl, dar ce diferență! Ce înfumurat! Nimeni nu îl plăcea, iar ea cu atât mai puțin. Părea să se folosească de Karl, care se schimba la față de fiecare dată când era prin preajmă. Se gândi să discute cu cineva despre situație, pentru că nu era normal ce se întâmpla. Medită la asta în timp ce se îndepărta, trecând pe deasupra tufișurilor. Oricum ar fi luat-o, influența lui Sten asupra lui Karl nu era prea bună.

Sten nu o băgă în seamă de parcă nici n-ar fi existat.

– Ce e? îl întrebă pe Karl, care stătea cu ochii în jos.

Acesta arătă cu capul în direcția lacului.

– Nimic. Era un *anghilar.*

Sten se așeză pe marginea de sticlonit a lacului în același loc în care stătuse Karl mai devreme. Acesta rămase în picioare, privind în jos la el. De ceva vreme, Sten era mai liniștit. Deși nu vorbiseră despre ce se întâmplase, lucrurile intraseră pe un nou făgaș după ce prim-agentul discutase cu Adrew. La următoarea trezire, îi dăduse și lui Karl primele instrucțiuni și începuseră să se ocupe de Arborele *Anh.* Treptat, totul revenea la normal, de parcă ar fi fost din nou pe Galene.

– Ați vorbit cu prim-agentul Genaro?

Karl era curios, deși încerca să nu o arate. Sten nu-i răspunse, însă își cufundă mâna în apă atrăgând peștii, care îl atinseră cu boturile flămânde.

– Am discutat cu el, spuse în cele din urmă, mângâind pe burtă unul dintre *anghilarii* care se răsuci de plăcere, atingându-l cu înotătoarele. E la fel. Neagă orice înțelegere

cu Adrew.

Karl privi în jos intrând în joc. Printre ramuri, una dintre dronele lui Yoshida îi fixa cu ochi de peşte. Nu erau niciodată singuri, indiferent unde mergeau.

– De ce îl învinuiesc pe el? Ce putea face?

– Nu ştiu. Nu pot da vina pe noi, asta-i important.

Ochii lui Sten sclipiră amuzaţi. Dronele lui Yoshida puteau înregistra multe lucruri, printre care şi schimbul de energie *anh*, dacă ar fi îndrăznit să o folosească, dar aveau limitele lor.

– Tot nu se simte bine, am auzit, comentă Karl privindu-l insistent.

Sten oftă.

– Îi e din ce în ce mai rău, iar povestea asta cu Adrew nu îi face bine.

Karl se încruntă, arătându-se îngrijorat.

– Crezi că-l pot ajuta cu ceva?

Sten clătină din cap.

– Nu. N-ai cum. Trebuie să îşi revină singur. Yoshida se agită degeaba, după părerea mea. Mai bine s-ar interesa de Adrew.

Karl începu să dea semne de nelinişte, iar ochii îi deveniră atenţi. Dincolo de rolul pe care îl aveau în cadrul planului, era sigur că exista o înţelegere între Adrew şi Sten despre care el nu ştia nimic. Poate că fusese şi Ralle inclus în ea. Poate că Lumni îi trimisese împreună, pentru că ştia că vor fi dezbinaţi şi nu vor putea să îl înşele.

Aruncă o privire spre dronă şi o văzu retrăgându-se. Yoshida ajunsese probabil la concluzia că discuţia lor nu avea nimic interesant. Sten se hârjonea cu peştii şi nu era atent la el, pierdut în plăcerea simplă a jocului cu vietăţile acvatice. Karl se aplecă uşor înainte, iar pleoapele îi coborâră umbrindu-i ochii verzi. Se concentră, absorbind energia galenică din jur până când sensomemoria începu să i se rotească din ce în ce mai repede. Obrajii palizi i se colorară uşor când *um*-ul începu să-i circule prin trup. Trebuia să afle exact ce punea Adrew la cale, doar aşa se putea proteja. Până atunci avusese încredere în Sten, dar

acum nu se mai aflau pe Galene și nu mai trebuiau să se supună regulilor Regatului, așa că putea să își permită micul lui joc.

Ridică ușor mâna dreaptă învăluită în *um* și o puse timid pe umărul lui Sten. Pentru o clipă, acesta se lăsă învăluit de energia lui Karl, absorbit de plăcerea jocului cu *anghilarii*. Karl văzu figura lui Adrew și pe Sten râzând. O serie de planuri nebuloase, ce mergeau până departe la Lumni, se răsuceau în mintea prim-agentului, dar când se aplecă spre ele ca să le deslușească mai bine, ceva întunecat se desprinse din marginea sensomemoriei și îl lovi azvârlindu-l afară. În Ecosferă, Karl își desprinse mâna de umărul lui Sten, privindu-l speriat, se clătină și se prăbuși în genunchi lângă el. Peștii fugiră de lângă parapet, lăsându-i singuri. Sten se ridică brusc șuierând:

– Să nu îndrăznești! Să nu mai faci asta niciodată!

Karl își coborî privirea și înghiți în sec. Ce fusese în capul lui? Se săturase ca Sten să îi dea informații numai când avea chef și se simțea exclus. Ce avea el de vorbit cu Adrew și Ralle? Încercă să își ceară iertare, dar Sten îi întoarse spatele și plecă fără o vorbă. Karl rămase lângă lac, uitându-se după el până se pierdu printre copaci. Oftă, apoi își sprijini din nou fruntea de parapet și își băgă mâna la loc în apă. *Anghilarii* se apropiară imediat și îl mângâiară cu boturile, ochii lor telescopici oprindu-se asupra lui.

– Și voi sunteți îngrijorați? șopti el. Să nu fiți. Totul e doar un joc.

Dintre tufișuri, o altă dronă ascunsă îl fixa cu ochiul verde, iar dincolo de ea, Yoshida și Jonson îl urmăreau cu interes.

*

Yoshida opri transmisia în care Karl mai stătea încă aplecat asupra lacului, dezmierdând peștii, iar silueta lui rămase înghețată în spatele șirurilor de date ce măsurau nivelul energiei din Ecosferă.

Jonson se întoarse spre Yoshida.

– Ai înregistrat o creștere, nu-i așa?

Yoshida selectă o parte a graficului și detalie unul dintre vârfuri. Șirurile de cifre se modificară.

– E a lui Karl, spuse IA-ul. O creștere clară de *anh*.

De când arborii din Ecosferă îl apăraseră pe Ralle, începuseră să urmărească impactul agenților asupra mediului de pe *Ascensiune*. Remi Wadee pufni. Nu asta le spusese și el, că agenții încercau să-i înșele? Problema era că Jonson nu voia să accepte asta. Tot vorbea despre încrederea pe care o avea în maestrul Lumni și în oamenii lui. Schimbă o privire rapidă cu Adra Rahven. Femeia avea altă părere și asta era clar. Încă frumoasă, stătea dreaptă, cu mâinile la spate, și întreaga ei atitudine sugera opoziție. Avea o față netedă, viu colorată, părul șaten, prins bine într-o coadă bogată, și părea echilibrată și competentă. Lucrase un timp cu Saden și împrumutase ceva din felul acestuia de-a trata afacerile.

– Dacă-mi permiteți, cei trei agenți rămași la bord fac un joc ciudat și periculos. Nu știu unde vor să ajungă și asta nu-mi place, spuse ea cu voce plăcută.

Jonson se uită din nou spre Karl. Părea fragil, suspendat în timp și semăna foarte bine cu unul dintre agenții de pe prima *Ascensiune*. Cel care se sacrificase pentru el când Lee Yong încercase să îl asasineze prima dată. Purtau chiar și același nume, deși informațiile despre agenții *Ascensiunii* fuseseră șterse din toate rapoartele. Știa că nu era el, dar asemănarea era izbitoare. I se păruse cunoscut când Lumni îi trimisese imaginile lor cerându-i să îi primească la bord. Din păcate, amintirile legate de el i se deblocaseră mai târziu. Adra fusese uimită când îl văzuse prima dată, dar din câte îi spusese Yoshida, se ferise să interacționeze cu el. Știa și ea că nu era cel pe care îl cunoscuse pe *Ascensiune I*, iar varianta de acum putea fi periculoasă.

– Există o explicație pentru fluxul *anh*, spuse plat. Fără el, agenții nu ar supraviețui. Sunt și ei integrați planetei Galene, la fel ca plantele și animalele. De aceea, i-am și trimis să lucreze în Ecosferă.

Remi începu să se foiască de pe un picior pe altul.

– Comandante, eu îi cunosc pe agenți, începu pe un ton ridicat. Mult timp i-am vânat, apoi l-am supravegheat pe Adrew Hermen și vă spun că, indiferent de amintirile pe care le aveți despre cei de pe *Ascensiune I*, urmașii lor nu sunt demni de încredere.

– Ai dovezi în acest sens?

Modul în care i se adresă Jonson arăta că nu îl plăcea și că nu avea mare încredere în abilitățile lui. Remi rămase descumpănit o clipă, dar continuă accentuând cuvintele. Nu îi plăcea ca experiența să-i fie pusă la îndoială.

– Eu aș numi asta o dovadă, spuse împingând cu degetul spre imaginea lui Karl. În mod normal, aș recomanda anihilare sau, dacă nu, spuse ridicând o mână, cel puțin criogenarea tuturor până se stabilește ce s-a întâmplat exact. Adrew a plecat, dar de unde știm că nu au încercat să scape de el?

Jonson se încruntă.

– Vom rezolva problema agenților, dar lucrurile nu sunt atât de simple. I-am acceptat la bord pentru că trebuie să ne ajute pe Cardeea. Și asta or să și facă! Fie că vor sau nu.

Remi ridică din sprâncene. La ce se gândea Jonson? Știa el cât de periculoși erau agenții *anh*? Se uită la Adra Rahven, cerându-i ajutorul. Comandantul nu avea habar ce spunea dacă își imagina că putea să îi controleze.

– Se pare că suntem toți de acord că trebuie luate măsuri, îi sări femeia în ajutor. Poate nu să-i criogenăm, ci să-i monitorizăm până stabilim ce s-a întâmplat cu agentul Adrew.

În cameră se lăsă tăcerea. Jonson studia șirurile de date, deși privirea îi poposise pe fața lui Karl. Dacă Lumni se gândea la un joc dublu? Era posibil? Totuși, nu îi plăcuse de la început că unul dintre agenții pe care îi trimisese semăna atât de mult cu o persoană căreia îi datora atât de multe. Până la urmă fusese asasinat, probabil tot de Yong, așa că sacrificiul agentului fusese inutil. Degetele începură să i se miște pe suprafața biroului desenând un cerc. Ce se întâmplase cu adevăratul Lumni după moartea lui? Aranjase ca o copie a maestrului să fie introdusă

printre cele pe care i le vânduse lui Yong, dar soarta originalului rămăsese necunoscută. Dar cu ceilalți? Toți dispăruseră și nu găsise nicio urmă a lor în bibliotecile Regatului. Yoshida bănuia că fuseseră executați, dar nu se baza decât pe lipsa de date din Rețea. Oricum, Pilate, comandantul navei *Bonaventura*, nu îi preluase și era clar și de ce: nu i-ar fi putut niciodată controla. Poate că fugiseră și se ascunseseră, iar acum, unul dintre ei reapăruse. Să fi fost doar un accident genetic sau Lumni avusese ceva de-a face cu asta? Adra avea dreptate, trebuiau să îi monitorizeze. Toate conștiințele lui de-a lungul anilor nu făcuseră decât să consolideze poziția Republicii pe Galene. Acum, dacă ducea misiunea la bun sfârșit, avea să își reia locul de conducător al planetei, de fapt, al tuturor planetelor pe care locuiau oameni, dacă planul lui reușea și găsea *Speranzia*.

Din înregistrările de pe prima *Ascensiune*, știa de abilitatea acestei nave de a deschide porți către alte lumi. Teoretic funcționa, dar practic era periculos, de aceea echipajul inițial preferase metoda clasică a călătoriei. De atunci trecuseră secole, iar *Speranzia* depășise deja problemele începuturilor. Jonson era sigur că, dacă ar fi devenit comandantul ei, distanțele de la o colonie a Pământului la alta s-ar fi simplificat. Și apoi, chiar dacă *Speranzia* ar fi rămas neschimbată, avea pe *Ascensiune* destui specialiști care să continue cercetările și să înnoade conexiunile între colonii. Nu conta când avea să se întâmple asta, doar așteptase deja atât de mult!

Se ridică de la birou și făcu semn spre imaginea lui Karl.

– Yoshida? Vreau să te concentrezi asupra lui.

Remi păru contrariat.

– De ce el? De ce nu Sten Darr, că e mult mai periculos? Sau chiar și Ralle Genaro?

– Pentru că de Ralle Genaro te vei ocupa tu însuți, spuse Jonson pe un ton care îl reduse pe Remi la tăcere. Deja ai avut o discuție cu el și te poți duce acum la infirmerie să continui. Am înțeles că s-a trezit.

Bărbatul se făcu și mai galben la față decât era. Blestematul!

Își bătea joc de el, pentru că se lăsase târât de mânie. Răsuflă adânc. Nu era momentul să intre în polemică, doar aveau același scop și, dacă se gândea bine, chiar că greșise cu Ralle.

– Prea bine. Așa voi face.

Îi salută scurt și ieși din încăpere cu capul cât mai sus și spatele drept, iar ușa se închise cu un sunet sec în spatele lui. Adra Rahven zâmbi privind după el, iar Jonson pufni:

– Tot un experiment și el!

– Ai noștri erau mai buni, nu-i așa? spuse făcând aluzie la experiența lor de pe prima *Ascensiune*.

– Aici se întâmplă ceva. Nu simți?

Adra dădu din cap. Da. Echipajul era cel care trebuia, doar că agenții nu. *Să fi greșit Lumni? Mă îndoiesc.* Se apropie de Jonson și îl privi în ochi. Se cunoșteau de atâta timp, doar că reprezentarea lui era mai vârstnică decât pe prima *Ascensiune*. Ea murise la scurt timp după ce ajunseseră pe Galene într-un zbor de rutină, iar Lumni o înlocuise, deși lui Jonson îi lipsiseră discuțiile lor și modul în care ea mergea întotdeauna în miezul lucrurilor. De aceea, dintre toate variantele de ofițer secund ce i se oferiseră, o alesese tot pe Adra pentru a fi copiată și pregătită și de aceea ar fi vrut să o ferească de mașinațiunile lui Lumni în cazul în care ce bănuia era adevărat. Era ceva cu agentul Karl Senn, ceva ce încă nu își amintea.

– Ce-ai de gând să faci? Te ocupi de el, nu-i așa? întrebă femeia arătând spre Karl.

Spera să o roage pe ea să facă asta, deși era periculos. Totuși, asta nu o speria. Trebuia să discute până la urmă și cu agentul Karl Senn ca să își dea seama cât păstra din original. Sigur nu era o coincidență.

– Da, Lumni mi l-a trimis cu-n scop anume și am de gând să aflu care. Am știut întotdeauna că sunt periculoși, doar că lucrau pentru noi și n-avea importanță. Acum însă... E oricum treaba noastră să rezolvăm. Nu putem expune pe nimeni altcineva. Decât poate pe Remi, dar el se descurcă. Tu-l poți lua pe celălalt, pe prim-agent.

– Așa voi face! spuse Adra și, întorcându-se spre Yoshida,

continuă: îl poți localiza pe Sten Darr?

Yoshida îi arătă imaginea cabinei lui Sten și pe acesta întins în pat, cu mâinile sub cap și ochii închiși.

– Doarme deja?

– Nu. Senzorii indică niște creșteri ale *anh*-ului. Comunică, spuse IA-ul și în palma deschisă îi apăru un alt ecran. Nu pot stabili sursa și nici natura conversației, dar are loc un transfer.

Adra se apropie de ecran și citi datele intrigată, apoi zâmbi amuzată. Acesta da, avea să fie cu siguranță o provocare.

*

Karl rămase mult timp pe aleile Ecosferei. Cunoștea majoritatea plantelor de acolo. Pe unele le plantase el însuși, iar acum se transformaseră în arbori ce începuseră deja să se înmulțească independent. Îi plăcea acolo. Era liniște. Era singurătate. Până să ajungă pe *Ascensiune*, nu prețuise aceste lucruri, pentru că nu avea nicio șansă să aibă parte de ele. Acum, ar fi și dormit în parc dacă regulamentul i-ar fi permis. Se uită în sus. Dincolo de coronament, cupola strălucea cu puterea unui mici stele. Dacă închidea ochii, putea acumula și el din energia aceea, la fel ca orice plantă. Dintre copaci, se desprinse o viță ce îl lovi ușor pe spate. Karl deschise ochii și privi în jur. Vița i se încolăci în jurul mijlocului, suficient de strâns ca să nu se desprindă, dar nu atât cât să îl rănească.

Aveți chef de joacă?

Se lăsă tras prin perdeaua vegetală, până când ajunse la un arbore cu frunze palmate, ascuns în mijlocul unei desiș de crengi, ce se retrase ca să îl lase să treacă. Dincolo, trunchiul transparent răspândea o strălucire palidă, iar frunzele tremurau a bun-venit. Liana îl trase spre arbore, iar Karl își puse mâinile în jurul lui, lipindu-și obrazul de suprafața netedă. Copacul nu avea scoarță, ci o membrană elastică sub care pulsa energia din vasele de transport. Până nu ajunsese pe *Ascensiune*, nu fusese niciodată atât de aproape de un Arbore *Anh*. Cel din Regat avea sute de ani

și mii de agenți care își petrecuseră timpul printre crengile lui. Pe cel de aici îl știa de când Adrew îl introdusese într-o mlădiță galenică și îl plantase în adâncul Ecosferei.

Orice arbore avea vocea lui proprie, dar pe care nu o auzise în Regat din cauza agenților din flux. Era o senzație, un tremur pe care sensomemoria lui o înregistra și o filtra transformând-o în noțiuni pe care Karl le înțelegea. Era un vârtej în mijlocul căruia agentul se simțea protejat. Era un limbaj pe care îl învățaseră în timpul în care fuseseră împreună. Exista acolo câte o parte din fiecare, din Adrew, Sten și Ralle, pentru că fiecare stătuse la fel ca el, vorbind cu arborele, îngrijindu-l și căutându-i sprijinul.

Era plăcut să fie lângă trunchiul ce tresălta ușor, înconjurat de toată energia. Închise ochii, respirând adânc de parcă ar fi dormit.

Ești bine?

Nu. Ceva mă neliniștește!

Simt asta.

O ramură se aplecă asupra lui Karl, iar agentul simți frunzele mângâindu-i fața. Era prima oară când avea cui să i se plângă știind că nu avea să îl judece, ci doar să îi dea sfaturi. Vaal nu mai era un simplu arbore. Se dezvoltase frumos și acum avea graiul lui propriu. Se lipi și mai tare de el, adunând toată energia ce îi lipsea. Arborele nu se supăra pe el dacă devenea lacom; era atât de multă în toată Ecosfera!

Ești supărat pe Sten?

Nu, dar aș vrea să nu trebuiască să ne ascundem atât.

Karl își desprinse obrazul de trunchiul lui Vaal și privi spre coroana lui bogată. Frunzele se mișcau, iar în lumina cupolei, aveau mii de ochi argintii ce clipeau spre el.

Nu îl judeca. Sunteți în pericol. Încearcă să vă protejeze pe toți. La fel ca Adrew.

Vocea din frunze scăzu până deveni un murmur ce îi pătrunse în sensomemorie liniștindu-l. Vaal îl eliberă, iar Karl se ghemui lângă rădăcinile lui puternice. Știa că trebuia să se întoarcă în cabină, dar voia să mai rămână puțin acolo.

Pe poteca de dincolo de obstacolul vegetal, se apropia cineva. Agentul se ridică pe jumătate, dar Vaal îl liniști, atingându-l cu una dintre rădăcini.

E Ralle!

Avea și el dreptul să fie acolo ca oricare dintre ei. Frunzișul se dădu din nou într-o parte pentru a-l lăsa pe Genaro să intre. Karl nu se mișcă, dar îl salută somnoros. Ralle șovăi o clipă, apoi se așeză lângă el, lipit cu spatele de trunchi. Avea fața umflată și un obraz îi tremura ușor.

Ce s-a întâmplat? îl întrebă Karl.

Ralle nu îi răspunse, iar Karl tăcu așteptându-l să primească suficientă energie. Într-un târziu, acesta se sătură și întoarse capul spre el. Nu mai avea privirea hăituită din biroul lui Remi.

Știi foarte bine!

Erau ceva urme de ranchiună, dar Karl le ignoră.

Crezi că misiunea mea e mai bună?

Vaal își aplecă ramurile, înconjurându-l, iar Ralle zâmbi.

Chiar dacă am avut ceva de împărțit...

Ne-am luat fiecare partea...

Așa și trebuie să fie! întări Vaal.

*

Karl pătrunse în lumea lui Yoshida prin unul dintre canalele mediate de Vaal. Chiar dacă energia *anh*-ului era diferită pe *Ascensiune*, puteau face destule lucruri. Era lumină acolo înăuntru, o strălucire ce nu îl lăsa să își găsească drumul spre miezul IA-ului.

Unde te duci? îl interogă vocea unei santinele. Karl pipăi cu degetele de *um*, o apucă, o trase spre el, deși se zbătea, și o înghiți. Nu apucase să dea alarma și, dacă urma instrucțiunile lui Adrew, nu era în pericol. Acesta profitase de întâlnirile cu Yoshida ca să creeze o legătură între ei. IA-ul îl lăsase, pentru că în felul acesta căpăta și el informații despre Adrew. Doar că schimbul nu fusese echitabil, iar IA-ul se expusese infiltrațiilor.

O falie mai întunecată în lumea lui Yoshida, și Karl se

grăbi spre ea. Erau emanații ridicându-se dinspre *umbră*, dar și o altă prezență în apropiere. Tot un paznic?

Cine ești? sună vocea amenințătoare.

Un om! răspunse Karl, strângându-și *um*-ul într-un ghem puternic. În jurul lui, lumea se curbă, lumina păli, se întunecă și începu să curgă în zdrențe ca niște fulgi de funingine.

Ce cauți aici? Pleacă!

Voi pleca! Dar am ceva de făcut!

Proiecția lui Karl își strânse mâinile la piept și începu să se rotească, înfășurându-se în zdrențele lumii, atrăgând spre el și înghițind totul. Sensomemoria îi era un imens vârtej întunecat în care materia se pierdea. Paznicul încercă să se salveze, iar conștiința i se agăță în disperare de marginea hăului în care era tras. *Umbra* lui Karl se ridică deasupra lui și îl învălui, absorbindu-l informație cu informație.

Era liniște, era pace ca la început de lume. Karl era acolo înăuntru, dar era și afară cu Ralle. *Anh*-ul i se încărcase de o energie pe care agentul nu o păstră, ci o canaliză spre Vaal. Virusul sintetizat de Adrew se desprinse din culcușul lui, părăsi adăpostul frunzelor argintii și se lipi de datele ingerate de Karl. Deodată, vârtejul creat de el își domoli rotația ca să se oprească și să pornească încet în sens invers. Acum, tot ce absorbise fu azvârlit afară într-un flux murdar. Din lumină, din umbră, din fuioarele de energie, se întrupă o altă *umbră* ce prinse să grăiască.

Sunt al tău, creatorule! Ce dorești de la mine?

Sensomemoria lui Karl se liniști și agentul se apropie de noul paznic. Lumea în care se aflau era mult mai coerentă, curgând lin și strălucitor dinspre Vaal spre miezul *Ascensiunii*. Noul paznic era tânăr și semăna mult cu el așa cum fusese pe Galene, cu ochii verzi încrezători și părul blond legat într-un moț în vârful capului. Agentul îl contemplă o clipă, apoi îl mângâie ușor pe obraz. Nu era copilul lui?

Să fii pregătit! O să am nevoie de tine în curând!

Lumea se roti de câteva ori, iar fluxul de particule *anh* străluci ca un far deasupra lor, aruncându-și radiația

asupra sistemelor lui Yoshida. Karl zâmbi și creația lui îl imită. Din acel moment, *Ascensiunea* era a lor și nimeni nu știa asta.

*

Mai târziu, Karl plecă din nou pe potecile Ecosferei. Era liniștit, gata să continue, așa cum se întâmpla de fiecare dată când îl întâlnea pe Vaal. *E doar un Copac Anh, dar atât de diferit!* gândi, observând câteva drone ascunse printre tufișuri. Yoshida îl urmărea, dar fără să își dea seama că senzorii lui erau ineficienți în preajma lui Vaal. Își continuă liniștit drumul, cu gândul la Sten și la Adrew, până când *um*-ul i se răsuci dureros, atenționându-l de o prezență străină. În afară de drone, mai era cineva acolo.

Părăsi poteca și se afundă printre tufișuri, privind curios în jur. Era ceva cunoscut, o prezență pe care o mai întâlnise mai demult. Își consultă sensomemoria, dar o siluetă traversă frunzișul și îl apucă de braț. Rămase cu ochii mari, surprinși. Bărbatul era Jonson. Politețea de la ultima lor întrevedere dispăruse, iar fața colțuroasă avea o expresie dură și rea. Îi fulgeră prin minte că știa ce făcuse în sistemele lui Yoshida, dar își dădu seama că era imposibil. Întâlnirea nu era întâmplătoare, dar avea alt motiv.

Ce cauți aici? apucă să gândească.

Sten nu îi spusese cum să se poarte dacă îl întâlnea pe Jonson. Comandantul nu vorbi, de parcă l-ar fi așteptat să facă o mișcare pentru a-l ataca. Încercă să își elibereze brațul, dar strânsoarea nu slăbi.

– Lăsați-mă să plec! spuse atunci, neștiind ce să facă. Ce doriți de la mine?

Ralle și Vaal erau în apropiere și nu putea să atragă atenția asupra lor.

– Știi la ce m-am gândit când te-am văzut prima dată? șuieră Jonson spre el, iar Karl tresări.

De abia acum realiza cât de puternic era comandantul și cât de diferit era bărbatul acesta de cel pe care crezuseră că aveau să îl manipuleze cu ușurință.

– M-am gândit, continuă Jonson pe același ton jos și penetrant, că Lumni vrea să mă pună la încercare. Încă mai cred asta, deci ce puneți la cale?

Karl îl privi plin de sinceritate. Cel puțin asta putea face. Brațul începuse să îl doară.

– Nu e nimic! Doar ce ne-ați cerut.

Fața lui Jonson se strâmbă și mai mult. Nu ajunsese comandant fiind slab.

– Mă minți! strigă el și dintr-o dată, arsura din brațul lui Karl crescu insuportabil.

Agentul începu să se zbată, gândindu-se în același timp că nu putea folosi *um*-ul împotriva lui Jonson fără să îi confirme bănuielile. Fără să se confrunte cu forța pe care o simțise în biroul lui. Ce-i mai rămânea atunci? În absența *anh*-ului nu era prea puternic și oricum, nu se putea măsura cu Jonson. Lansă o chemare spre Sten și ridică brațul liber încercând o lovitură. Comandantul o pară, apoi se folosi de propriul impuls pentru a-l întoarce și a-l prinde și mai strâns, răsucindu-i mâna la spate.

– V-am dat libertate, v-am lăsat să faceți ce veți, dar acum... odată cu Adrew, ați pierdut și încrederea mea.

– Nu, spuse Karl. Eu n-am niciun amestec, doar Ralle...

Jonson crescu strânsoarea, iar Karl se întrerupse gemând.

– De ce te-a trimis Lumni pe *Ascensiune*?

Mintea lui Karl căută o ieșire.

Vaal? Ce vrea de la mine?

Arborele nu îi răspunse. Locul era plin de drone, iar fața lui Yoshida se vedea imensă pe cupola Ecosferei.

– Eu..., începu Karl, nu știu... Am fost aduși aici din întâmplare..., spuse ce credea că era potrivit.

Jonson mai strânse odată, până simți că tânărul nu mai suportă. În același timp, mascați de durere, mai mulți naniți i se desprinseră din dermă și pătrunseră în brațul lui Karl. *Să vedem acum cum te mai ascunzi!* gândi Jonson și îl eliberă dintr-o dată azvârlindu-l cât colo. De curând, amintiri despre agentul de pe prima *Ascensiune*, cel care semăna cu Karl, îi apăruseră în minte. Din cauza lui,

Adra Rahven îl trădase... De la început, de când îl văzuse urcând la bord i se păruse cunoscut, doar că amintirile îi erau încă blocate. Ceva se întâmplase când îl văzuse lângă lac și dintr-o dată îi reveniseră detaliile neplăcute ale poveștii lui și a Adrei.

Karl căzu peste niște tufișuri, dar ramurile îl apărară, așezându-l ușor pe sol. Jonson îi întoarse spatele și plecă pe potecă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Karl rămase uimit de întâmplare. Acesta era Jonson, eroul *Ascensiunii*? Era măcar cel cu care vorbise cu ani în urmă? Se ridică cu greu, protejându-și brațul ce pulsa. Nu era rupt, dar îl durea.

Te simți bine? vocea lui Ralle se desprinse dintre frunze.

Da! răspunse Karl tremurând fără să vrea. *Ce-i cu el? De ce să mă atace?*

Nu știu. Ne scapă ceva.

Se întâmplase ceva important, dar nu reușea să își dea seama ce. O luă încet spre ieșirea din Ecosferă, lansând din nou o chemare spre Sten.

13.

Te plângi că ești în întuneric, dar, omule, de ce nu faci un pas ca să ieși la lumină?
(Um Comte)

*

Contractul se află la baza vieții din Uniunea Insulară. La primul nivel, se află înțelegerile ce se fac în cadrul familiei, între parteneri, între părinți și copii, între stăpâni și servitori. Apoi, este contractul între parteneri, reglementat de Înaltul For, cel între insule sau între părțile componente ale unei întreg (structură de afaceri), ca în final să se aplice, dar în mai mică măsură, la înțelegerile între grupuri etnice sau alte entități. Încălcarea contractului atrage după sine sancțiuni prevăzute, după caz, în Codul Uniunii Familiare, în Codul Afacerilor Insulare sau în cel al Afacerile Internaționale.

Nu există nimic mai presus de contract, iar forma acestuia este stipulată în anexele codurilor mai sus menționate.
(Codex Magnus)

*

Tay fu aruncat într-un transportor cu alți oamenii, doar că aici nu mai aveau banchete și stăteau înghesuiți pe jos. Era întuneric și din când în când se auzeau gemete. Unii fuseseră loviți deja și stăteau întinși pe podea. Tânărul pipăi în jur. Ar fi vrut să se întindă, pentru că încă îl mai durea capul, dar dădu peste alte trupuri, așa că se ghemui cât putu. Acum nu mai avea importanță dacă se atingea de altcineva. Cine să mai interpreteze asta ca pe o încercare de comunicare?

– De ce ne-au luat? Știi?

Un murmur îl făcu să se înfioreze. Clătină din cap, deși celălalt nu putea să îl vadă. Transportorul se cutremură, aruncându-i unul peste celălalt. Se auziră strigăte înfundate. Tay se trezi într-o îngrămădeală de trupuri ce se zbăteau. Se desprinse cu greu după ce primi câteva lovituri. Se retrase către unul din pereții transportorului și se lipi de metalul rece. Cel puțin era mai protejat. Își căută o poziție mai bună, dar în curând și alții i se alăturară. Era greu să își mențină echilibrul, dar cel puțin nu avea să dureze mult. Încă o serpentină și se rostogoliră din nou. Răsunară câteva sunete gâtuite și cineva începu să vomite. Mirosul din interior deveni insuportabil. Tay își acoperi fața cu brațul și respiră cât putea de ușor. Măcar nu se întâmplase lângă el, dacă asta mai avea vreo importanță! Nenorociții nici nu îi lăsaseră să se bucure de masa de dimineață și se și grăbiseră să-i ridice. Icni, cuprins de greață. O clipă, se luptă cu panica. Ce avea să se întâmple cu el?

Deodată, transportorul se opri scrâșnind pentru ultima oară. Tay se ridică pe jumătate. Printr-o crăpătură la îmbinarea peretelui se vedea lumina de afară. Erau la suprafață și acesta nu era un semn bun. Cei care ajungeau acolo, nu se mai întorceau. Totuși, mai era o speranță,

poate îi duceau să muncească în altă parte.

Ușile se deschiseră și lumina puternică îi răni ochii. Paznicii îi aruncară din transportor și îi forțară să îngenuncheze. Erau așezați în linie, tremurând sub cerul dimineții friguroase. Cu capul în piept și cu pleoapele coborâte, Tay simți vântul puternic trecându-i prin uniformă.

Erau pe un platou golaș, mărginit de câteva construcții joase, probabil locuințele paznicilor. Își încrucișă mâinile la piept și se aplecă în față. Era frig, foarte frig. Deasupra, norii se mișcau acoperind și descoperind fața galbenă a lui Meri. Mai spre dreapta, cercul mai mic al lui Adranus se vedea clar dincolo de munți.

Erau păziți de mulți paznici înarmați, deși ei erau destul de puțini. Minutele se scurgeau fără să se întâmple nimic. Începu să se audă câte o tuse răzleață și pietrișul scrâșnind sub genunchii lor. Poziția era incomodă și îl durea spatele, mai ales că nu se putea mișca. Frica îi strângea pieptul și nu se gândea decât că aveau să îi omoare. Altfel, de ce i-ar fi lăsat acolo să înghețe? Își miji ochii și întoarse puțin capul spre dreapta. Dincolo de șirul lor, trei bărbați discutau cu voce joasă. Unul dintre ei era comandantul carierei, un bărbat în vârstă și uscat, cu fața de culoarea mlaștinilor din sud. Celălalt era gardianul care îi dăduse rădăcina, iar al treilea, scund și gras, îmbrăcat în haine civile, era probabil unul dintre trimișii Uniunii Insulare. O lovitură îl făcu să își plece din nou capul.

– Uită-te în jos!

Umărul îl durea și își coborî bărbia în piept. Vântul începu să bată mai puternic și în curând, tremură și mai tare. Fața îi era amorțită, doar mâinile strânse mai păstrau puțină căldură. Când avea să se termine? Chiar voiau să-i lase să înghețe?

Paznicii se poziționară în fața, iar cei trei bărbați se apropiară de cei îngenunchiați. Civilul părea destul de plictisit când întinse brațul, rotindu-și degetele ca din palmă să îi apară reprezentarea unei hotărâri a Uniunii Insulare. Scris cu litere roșii pe un fond gri-deschis, textul arăta de parcă ar fi plutit în aer pe fundalul întunecat al

muntelui.

– *Prin puterea cu care am fost investit de către Uniunea Insulară, eu, Xeno Omm, mare mediator și judecător al sus-pomenitei Uniuni, întăresc hotărârea luată de Înaltul For Insular și vă aduc la cunoștință sentința ce va fi dusă la îndeplinire de reprezentantul mediator secund Anss Herd, atașat provizoriu Carierei Magnes.*

Exclamații surde izbucniră din rândul prizonierilor și câțiva îndrăzniră să ridice capul. Paznicii interveniră obligându-i să se supună. Tay nu se mișcă, doar înghiți nodul ce i se pusese în gât. Anss Herd? Își amintea numele lui din Hubb. Nu putea să fie acesta sfârșitul! Aruncă priviri rapide în jur. Se hotărâseră să îi omoare și chiar dacă nu avea vreo confirmare, începuse să simtă asta în atitudinea paznicilor și în tonul mediatorului Herd. Să se ridice și să-i spună cine era? Avea rost?

– *Următoarele persoane vor fi redistribuite în locații din cadrul Uniunii Insulare, unde li se vor comunica noile îndatoriri.*

Urmă o listă destul de scurtă, iar prizonierii o ascultară fără să răsufle. Câțiva se aplecară în față pentru a prinde mai bine cuvintele. Cei strigați se ridicară, iar paznicii îi împinseră spre un transportor mai mic. Apoi, Anss Herd făcu o pauză și se uită peste capetele celor rămași. Tay era la margine de rând și tremura fără să se mai poată abține. Dintr-o dată se făcuse mult mai frig, iar pietrele de sub genunchi, mult mai dure. Anss Herd dădu din cap către comandantul carierei, iar acesta făcu semn gardienilor. Aceștia înconjurară micul grup cu armele pregătite. Prizonierii rămași începură să se agite, iar Tay intră în panică și se ridică pe jumătate, nici el nu știa de ce. Paznicul de lângă el îl împinse la loc, dar fără brutalitate. Avea o expresie neutră și se feri să îl privească în ochi. Nici lui nu îi plăcea ce se întâmpla.

– *Următorii prizonieri au încălcat în mod repetat Codul de Conduită și contractul aprobat de Înaltul For al Uniunii Insulare referitor la drepturile și îndatoririle prizonierilor, și prin urmare vor fi eliminați. Această hotărâre va fi dusă la îndeplinire acum și va fi aprobată și sprijinită de comandantul desemnat al Carierei Magnes.*

Mediatorul Anss Herd își închise palma și coborî brațul. Literele se pierdură în aer într-un abur roșu. Tay simți cum mintea i se golește și vâjâitul din jurul lui se întețește. Așa era! Urma să moară. După tot chinul, nu avea să se aleagă cu nimic. Se întorsese la suprafață, dar nu ca să se întâlnească cu Eronn și Ari, ci ca să moară. Ca să dispară, iar trupul să îi fie aruncat într-o groapă. Tot timpul crezuse că scăpase, că urma să fie eliberat într-o zi, dar se înșelase. Sări în picioare fără să mai gândească și strigă cu putere:

– Nu! Nu vreau să mor! De ce? N-am făcut nimic!

Vocea lui reverberă pe pereții carierei, ajungând până departe purtată de ecou. Anss Herd îl fixă uimit, dar nu pentru că reacționase, ci pentru că figura lui îi amintise brusc de cineva. Doi paznici se repeziră la Tay, și profitând de momentul de derută, ceilalți prizonieri se ridicară țipând.

– N-am făcut nimic! Înaltul For este...

Restul se pierdu în hărmălaia generală. Se creă un moment în care câțiva bărbați reușiră să iasă din încercuire și să alerge pe platou. Nu aveau nicio șansă, dar nimeni nu se gândea la asta acum. Tay continuă să strige fără să se poată opri. Deși mintea îi spunea să tacă, nu se putea abține. Îl lovi pe unul dintre paznicii care-l țineau, apoi pe celălalt. Cineva îl atinse cu un baston și căzu, dar se ridică la loc. Cei care fugiseră fuseseră prinși, dar de după casele ce mărgineau platoul se auziră mârâituri înfundate. Tay avea fața roșie și gâfâia. Aproape că își pierduse vocea. Orice ar fi făcut ceilalți, el trebuia să lupte ca să rămână în viață. Încă o lovitură, iar Tay se prăbuși fără glas. Chircit la pământ, își acoperi capul cu brațele pentru a se apăra de fulgerele bastoanelor. Când terminară cu el, îl târâră și îl aruncară lângă ceilalți.

Anss Herd își scărpină creștetul rar și se foi de pe-un picior pe altul privind la tânărul care se răzvrătise. Nu îi plăceau execuțiile, dar nu avea ce face. Xeno Omm se hotărâse să scape de o parte dintre prizonierii care încărcau bugetul din cauza productivității scăzute și, ca de obicei, avusese sprijinul Înaltului For. El unul ar fi procedat altfel,

dar cine îl întreba pe el? Oftă. Încă un moment neplăcut și avea să scape și să se întoarcă în oraș. O clipă, o umbră ciudată îi atrase atenția de după o grămadă de magnetit, dar uită repede de ea.

Comandantul Carierei se aplecă spre el.

– Să începem, domnule!

Mediatorul dădu din cap. Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Comandantul făcu un semn către paznicul-șef, iar el și Anss Herd se dădură un pas în spate. Prizonierii stăteau din nou aranjați în linie, iar gardienii se așezară în fața lor cu armele pregătite. Pulsul energetic al acestora urma să le oprească inimile. Nu aveau să sufere deloc. Tay știa asta, dar nu îi folosea la nimic. Îl ridicară și îl așezară din nou în genunchi, deși se clătina, gata să se prăbușească din clipă în clipă. Avea fața umflată și unul dintre ochi îi era deja roșu și pe jumătate închis. Îl durea pieptul când respira, dar își mișcă ușor capul și privi dincolo de carieră la cercul lui Meri și la umbra palidă a lui Adranus. *Nimic*, gândi, *nu se va alege...Nimic*! Închise ochii așteptând și auzi primele sunete înfundate și icnete. Avea să se termine în curând. Într-un fel, nu se mai temea. Lupta lui se terminase.

Atunci, izbucniră alte strigăte care nu erau ale prizonierilor. Tay deschise ochii și se uită ametit în jur. Pentru moment, nu înțelese ce se întâmpla. Îl durea capul și privirea îi era încețoșată. Cineva îi ataca pe paznici și aceștia foloseau bastoanele energetice la întâmplare. Oamenii alergau în dezordine, prizonieri și gardieni laolaltă. Era înconjurat de mârâituri, de trupuri masive ce atacau cu ghearele ascuțite. *Leneșii*. Se căzni să se ridice și să meargă spre marginea carierei. Dar de acolo unde? Se opri cuprins de amețeală. Unde să se ducă? Și n-aveau să îl prindă imediat în starea în care era? Dintr-un salt, unul dintre *leneși* se apropie de el, se propti pe labele din spate și-i adulmecă obrazul. Tay își mijii ochii umflați.

– Narca? Ai venit!

Leneșul scoase un sunet gutural, apoi îl apucă cu labele din față și îl ridică în aer. Tay nu se mișcă, învăluit de căldura

animalului, doar îi înconjură gâtul cu brațele și închise ochii la loc. Nu mai avea putere. Blana mătăsoasă îi mângâia fața și mirosea plăcut a iarbă. Narca începu să alerge în salturi mari, țopăind dincolo de casele gardienilor, apoi din stâncă în stâncă, de parcă ar fi plutit, până dispăru vederii. Câteva descărcări de energie din bastoanele paznicilor, dar niciuna nu îi atinse, ci rămaseră doar să lumineze cerul ca niște stele căzătoare. Narca fugea mult prea repede pentru a fi prins de oamenii care alergau după el. Dacă ar fi folosit transportorul, gardienii i-ar fi ajuns, doar că terenul nu permitea asta. Câțiva se gândiră că *leneșul* avea să îl omoare oricum, așa că renunțară. Se întoarseră spre prizonierii rămași, încercuindu-i și obligându-i din nou să îngenuncheze.

Paznicii nu reușiseră să îi liniștească prea ușor pe ceilalți *leneși*, așa că nu se mai ocupară de dispariția lui Tay. Anss Herd nu îl pierdu din ochi până nu dispăru dincolo de marginea platoului. Clătină de câteva ori din cap de parcă ar fi deplâns neplăcutul incident, dar nu spuse nimic. Comandantul carierei păru destul de încurcat și-și ceru scuze pentru lipsa de organizare. Spera ca Anss să nu îi comunice lui Xeno Omm ce se întâmplase. Mediatorul îl asigură de tăcerea lui, iar bărbatul îi mulțumi, nevenindu-i să creadă cât de ușor scăpase.

Așa să crezi! îi ură Anss. Până la urmă, fusese o zi reușită din multe puncte de vedere, care-i erau, desigur, necunoscute comandantului.

*

Tânărul fu dus departe, iar când ajunse în pădurea ruginie, închise ochii cu adevărat și adormi legănat de mișcările *leneșului*. Era liniștit, pentru că Narca avea să îl apere orice s-ar fi întâmplat.

Animalul alergă mult timp, depășind pădurea și afundându-se printre ierburile înalte de la altitudini mai joase. Câțiva oameni îl văzură de la distanță cum fugea cu Tay în brațe, dar nu interveniseră. Cine îndrăznea

să se pună între un *leneș* și prada lui? Cu blana lungă fluturând, cu urechile pe spate și mustățile zburlite, Narca trecu ca o nălucă dincolo de granițele zonei controlate de Uniunea Insulară și se pierdu în mijlocul pădurii roșii din smârcurile de sud. Acolo, se opri sub cercul lui Adranus, îl puse pe Tay pe un pat de ierburi și se întinse lângă el. După ce adulmecă aerul de câteva ori, se liniști și adormi la rândul lui. Urechile îi rămaseră însă alerte, rotindu-se la cel mai mic zgomot.

*

Adrew se așeză pe marginea terasei din fața camerei lui. Ari stătea în apropiere și se juca cu o vietate albastră și agilă, făcută parcă din lumină. Aceasta i se încolăcea în jurul mânuțelor, ca apoi să sară sprintenă jos, să deschidă botul lung și să scoată un mic fuior de fum. Agentul se trezi zâmbind fără să știe de ce. Ființa, un *craim*, cum o numise Eronn, era destul de inteligentă, din câte observase el. *Craim-ul* sări pe umărul lui Ari și-i gâdilă urechile cu coada lungă. Ari începu să râdă tare și se rostogoli pe spate. Adrew sări în picioare, repezindu-se să salveze *craim-ul* ce risca să fie zdrobit.

– Nu, spuse amenințându-l pe Ari cu degetul, nu așa.

Deja vorbea mai bine, deși numai în propoziții scurte. Băiatul se opri din râs, nedumerit de tonul fratelui mai mare. Xeno îl adoptase cu patru ani în urmă, iar Iavin nu avusese nimic împotrivă. Din păcate, nu același lucru se întâmplase cu Eronn, pe care Xeno părea să îl urască fără motiv. Erau informații pe care Adrew reușise cu greu să i le smulgă lui Iavin.

Nu-i fac nimic, Iavin. Știi că am grijă!

Să ai!

Îi înapoie animalul, dar lucrurile se repetară de parcă nu ar fi intervenit niciodată.

– Lasă, nu-i face nimic! îi spuse Eronn. Așa se distrează ei.

Adrew dădu din cap. Eronn avea dreptate, doar îl cunoștea pe Ari. De la incidentul cu Xeno, nu îl mai lăsase

pe servitor să se îndepărteze și deja trimisese la plimbare câțiva dintre căutătorii tatălui său. Mâncau împreună, iar dacă Eronn pleca, Iavin se neliniștea imediat și îl punea și pe el în mișcare. De câteva ori, plecase pe urmele lui ca să verifice dacă era bine. Din fericire, nu mai avusese loc niciun incident, doar că servitorii comentau deja, iar el le prindea gândurile. Îl credeau nebun, dar era mai bine așa.

Poate se preface doar, ca Xeno să nu îi denunțe contractul!

Adrew reușise să extragă din memoria lui Iavin articolul care l-ar fi incriminat. Îl întorsese pe toate părțile, dar nu i se păruse chiar așa periculos. Nu credea că Xeno l-ar fi renegat ca fiu, pentru că nu văzuse asta în mintea lui. Judecătorul era furios pe Iavin, îi era rușine cu el, dar nu era gata să îl îndepărteze permanent și să numească alt moștenitor.

Agentul se așteptase ca Xeno să reacționeze mult mai violent după episodul din pădure, dar acesta nu-și mai făcuse apariția. Lucrurile nu puteau rămâne astfel, dar cel puțin, mai avea un răgaz.

Vremea era frumoasă și așa avea să rămână până să se mai răcească puțin și să înceapă ploile de sfârșit de an. Toate acestea erau frânturi pe care le aflase ascultând discuțiile personalului casei. Deși nu putea vorbi bine, înțelegea acum totul și reușise să intre și în mintea unora dintre angajați. Nu părea mare lucru, pentru că nu îi putea încă influența, dar tot era ceva. Îl ajuta să adune informații. Astfel, aflase că ajunsese pe teritoriul controlat de Uniunea Insulară. Judecătorul Xeno conducea Înaltul For Insular și tot el era responsabil pentru războiul împotriva orașului Hubb. O parte dintre datele furnizate de Lumni se refereau la el. Din păcate, Hubb-ul nu mai era, dar îl avea din fericire pe Eronn care se născuse în oraș. Era sigur că îl putea folosi ca sursă de informații.

Toți acești oameni proveneau de pe nava *Turbillion*, dar încă nu adunase toate datele ca să își dea seama ce se întâmplase cu ei de-a lungul a o mie de ani. O mie de ani? Unde îl trimisese Lumni? Îi spusese că informațiile pe care i le dăduse aveau să se deblocheze de la sine.

Odată ajuns la destinație, vei avea acces la datele transferate acum. Așa vei ști ce doresc și ce trebuie să faci, iar când te vei întoarce, indiferent când o să se întâmple asta, o altă versiune a mea va fi aici. Ai grijă! Jonson și Yoshida nu trebuie să afle nimic din ce am discutat acum, îi spusese Lumni la bordul *Ascensiunii.*

Yoshida și Jonson nu aflaseră nimic și nici nu bănuiseră ce avea să facă. Din păcate, nici el nu știa prea multe.

Se întinse cu mâinile sub cap, iar Ari abandonă *craim-ul* și se repezi să i se așeze pe piept, gata de joacă. Adrew se încruntă, luat prin surprindere, dar asta nu dură decât o clipă, pentru că băiatul își țuguie buzele rozalii și îl sărută pe nas. Adrew începu să râdă surprins, apoi se rostogoli și începu să îl gâdile. Ari scoase strigăte înalte ce alertară câțiva servitori. Opriți la marginea terasei, văzură repede despre ce era vorba, zâmbiră și plecară la treburile lor. Eronn se ridică de la locul lui și îngenunche lângă cei doi. Ari reuși să scape de Adrew și se refugie după tânăr râzând și scoțând limba. Avea o fețișoară rotundă, iar părul blond, ciufulit, îi amintea de Karl, când venise prima dată la Centrul *Anh,* doar că ochii lui Ari erau negri și adânci, două picături de întuneric. El i-ar fi luat locul lui Iavin în cazul în care tânărul ar mai fi făcut o greșeală.

– Ei, nu așa se face! îl mustră Eronn. Cum te porți cu fratele mai mare?

Ari privi nedumerit la Adrew, care redevenise serios, și căzu pe gânduri. Fratele acesta al lui, care nu era cel adevărat, se schimbase în ultima vreme, doar că nu putea spune în ce fel. Era mai tăcut decât înainte și mai distant. Eronn îi zisese că fusese bolnav, doar că tatăl lui mormăise că era vina lui. Cum să fie o boală vina lui? Se uită serios la Adrew. Poate că nu se îmbrăcase bine. Poate mâncase prea mult, așa cum i se întâmpla și lui cu lucrurile care îi plăceau. Îl abandonă pe Eronn și se așeză în brațele agentului, înconjurându-i gâtul. Nu mai zâmbea și îl privea cercetător.

– Te vei face bine, nu-i așa?

Adrew dădu din cap, blocându-l din nou pe Iavin. Când tânărul se agita, se simțea neobișnuit de slab.

– Da, sunt bine. Mai bine, se chinui să-i răspundă cu voce străină.

Îl îmbrățișă fără să se poată abține și-i sărută capul ciufulit.

– E ora mesei, spuse Eronn, iar Adrew îl împinse pe băiat spre unul dintre servitori.

– La masă... atunci.

Copilul plecă ascultător și când ajunse în grădină, întoarse capul și-l privi lung.

*

În noaptea aceea, Adrew adormi cu greu, gândindu-se la ce avea de făcut. Eronn se cufundase deja în somn, iar respirația de abia i se auzea. El se simțea fizic bine și ar fi trebuit să nu se mai complacă în viața ușoară pe care o trăia în noul corp. Ar fi trebuit să înceapă să urmeze indicațiile vagi ale lui Lumni și planul pe care îl făcuse cu Sten și Ralle, dar încă se bucura de vacanță. Mai fusese în aceeași situație când preluase primul trup din Republică, doar că nu era chiar la fel. Atunci, avusese informații, contacte, iar lumea era cea pe care o cunoștea. Acum, nu avea mai nimic, doar câteva date despre *Turbillion* și *Speranzia* adunate din informațiile maestrului.

Revăzând vechile înregistrări din sensomemorie, *Turbillion* îi apăru ca o soră mai mică a *Ascensiunii*. Doar că în zona centrală a asteroidului *Turbillion* era fusiformă, formată din mai multe secțiuni ce se roteau în spatele umbrelei enorme reprezentate de pânza solară. Un ac spațial înfipt în spatele unei pălării imense. Pălăria se rotea ușor împreună cu tot ansamblul și era întotdeauna îndreptată spre sursa cea mai apropiată de radiație. Avusese un echipaj de câteva sute de oameni, majoritatea membri ai unor ghilde de pe vechiul Pământ. Doar că nu acolo, pe acul *Turbillion*, ci pe *Speranzia*, Lumni spera că va găsi ceea ce căuta. Oftă.

Iavin? Tânărul nu dormea și se frământa în interiorul lui. *Ce-i cu tine?*

Adrew, aș dori să mă ajuți!

În ce fel?

Iavin se temea, deși îi spusese că nu avea să-i facă rău, iar sentimentul contamina și sensomemoria lui. De aceea șovăia, de aceea nu se simțea el însuși.

Nu știu ce să fac! Dacă te împotrivești tatălui meu, ne va distruge pe amândoi, dar...

Dar eu nu fac nimic! Nu tu mă împingi la asta? De ce-l urăști?

Glasul lui Iavin nu se mai auzi. Erau amintiri pe care le-ar fi putut oferi, dar nu voia. Se rușina cu ele?

De ce? Crezi că nu-mi poți împărtăși orice? Ce am eu cu rușinea ta?

Durerea din sufletul lui Iavin se accentuă. Erau regrete, era teamă.

Știi de contract. Cel prin care Uniunea mă obligă să-mi ascult și susțin tatăl. Am încercat să îl respect, chiar am făcut-o, iar când n-am mai putut, am fugit.

Iavin scânci, iar Adrew îi simți lacrimile curgându-i pe pernă. Se răsuci cu fața în sus și rămase respirând ușor.

Așa merg lucrurile aici. Nimeni nu încalcă înțelegerile cu cei din neamul lui, doar cu ceilalți. Dar de ce-ți spun eu asta când tu nu-mi împărtășești nimic?

Adrew zâmbi printre lacrimi.

E ciudat! exclamă cu jumătate de glas. *Atât de ciudat!*

Oare asta simțise și Ralle când Edrin fusese în trupul lui?

Eronn tresări în somn, mormăind ceva, iar sensoscheletul scoase un sunet slab. Problemele lui Iavin aveau legătură cu el. Putea să nu insiste să le afle, dar era mai sigur să știe despre ce era vorba, doar aveau să rămână ceva timp împreună.

Spune-mi ce te frământă! Dacă vrei, te pot ajuta. Vrei însă?

Tânărul se gândi o clipă umplând sensomemoria lui Adrew de mici impulsuri strălucitoare.

Eu i-am făcut asta lui Eronn. Din cauza mea suferă și tot din cauza mea, Xeno îl urăște! Trebuie însă să îndrept lucrurile, pentru că atunci nu m-am gândit, n-am vrut... n-am știut cum...

Se întrerupse, iar fața lui, oglindirea propriei imagini în sensomemoria lui Adrew, se frânse.

Poți repara asta?

Adrew se gândi o clipă.

Poate că da. Dacă ești de acord să mă ajuți și tu.

Te voi ajuta, dar ce pot face eu? Tu ai controlul.

Agentul se aplecă asupra lui, mustrându-l și astfel, imitându-l fără să vrea pe Lumni.

De ce spui asta? Nu pot face nimic fără tine, o știi foarte bine! Intenționez să discut cu tatăl tău despre... un lucru care are legătură cu misiunea mea. Dacă aflu informația care mă interesează, poți face ce dorești, iar eu te voi susține.

Te voi ajuta și eu cu tot ce pot.

Din ceața amintirilor se înălță o figură feminină. Iavin lăsase informația să scape, atent la cuvintelor agentului. Adrew continuă să vorbească în timp ce își insinua emanațiile de *um* chiar în centrul memoriei lui Iavin. Tânărul nu îl simți, concentrat asupra propriilor trăiri. Era o femeie mai în vârstă de care Iavin era legat, deși chipul ei era umbrit și fragil, gata să se piardă în fluxul amintirilor. Mai departe, dar mai clară, o altă femeie, mai tânără și mai întunecată. Un chip care i-l evocă lui Adrew pe al Idoliei. Tresări și Iavin odată cu el.

Ce s-a întâmplat?

14.

Sunt lucruri pe care le poți pierde cu ușurință, dar altele dacă se irosesc, vei înceta să mai exiști.
(All Xeno, *Lumea lui Hubb*)

*

Există o legătură între agenți, care merge dincolo de antrenamente și de etică. Un maestru le va cere elevilor să îl urmeze orice ar fi, dar în egală măsură, un agent îl va urma pe altul, îl va sprijini și apăra, indiferent de circumstanțe pentru ca misiunea lui sau a celuilalt să fie dusă la bun sfârșit.

Acest principiul al subordonării este dublat de cel al loialității față de Regat, maestru, prim-agenți și colegi. Fiecare agent ocupă un loc bine stabilit și a fost creat într-un anumit scop, altfel nu ar fi luat naștere. Deși

par dispensabili, sacrificiul lor este realizat spre binele comunității, iar dispariția lor face lucrurile să se deplaseze în direcția dorită. Așa cum a spus un mare maestru „Agenții apar pentru a umple un gol care altfel ar fi fost ocupat de *umbră*, stricând echilibrul lumii, deci viața sau moartea lor nu este întâmplătoare și nu trebuie disprețuită. Agenții nu sunt manipulatori, ci sunt păstrătorii căii pe care omenirea a parcurs-o în ultimele sute de ani."

(Istoria după Ascensiune)

*

Sten traversă pasarela ce lega zona comună de cea a camerelor. Pereții redau înregistrările călătoriei navei, iar chiar atunci discul unei stele albastre îi strălucea deasupra capului. Dedesubt, mergând în miezul asteroidului, era săpat un puț larg în care dădeau coridoarele zonei de locuit. Sisteme planetare pluteau în spațiul acela, întruchipate de sistemele lui Yoshida, evoluând în norii strălucitori și pe fondul colorat al nebuloaselor. Chiar dacă nu era posibil, era frumos. Pe Sten nu îl impresionase în mod deosebit spectacolul pus la dispoziție de IA, dar ceilalți oameni începeau să viseze în contact cu imaginile hipnotice, iar agentul le simțea gândurile.

Vag neliniștit de misiunea lor, rămase și el să contemple spectacolul galaxiei, apoi se îndepărtă repede ca să nu fie absorbit în lumea aceea. Nu putea să își permită asta.

Trecu repede prin fața primelor camere, niște cutii mai mari în comparație cu apartamentul său din Regat, dar asemănătoare încăperilor în care erau cazați agenții inferiori. Cu Edrin, crezuse că scăpase de lipsa de confort a vieții de agent, dar se înșelase, pentru că fusese obligat să o ia de la început. Sau poate nu! Mai era încă prim-agent, nu îi luase nimeni asta, și teoretic conducea grupul lor, așa cum era, cu bune și rele.

Karl insistă, iar el grăbi pasul. Din apropiere, Adra Rahven, mâna dreaptă a lui Jonson din vremea primei Ascensiuni, părea să-i urmărească mișcările. Yoshida își

concentrase senzorii asupra lui, iar Sten îl lăsă, deși l-ar fi putut bloca oricând. Copia lui Karl se infiltrase adânc în sistemele *Ascensiunii II,* iar de acolo îi transfera deja date în sensomemorie. Trebuiau să înțeleagă mai bine nava dacă aveau să se folosească de slăbiciunile ei.

În cabină, Karl stătea pe pat. Locul era atât de strâmt, încât aproape ajungea cu genunchii la peretele celălalt. Camera părea un culoar îngust, cu pereții acoperiți de imaginile lui Galene și cu un mic modul de duș așezat în capăt. Deasupra patului, într-o nișă, ascuns de înregistrările unei grădini din Comintern, se afla un dulap în care Karl nu avea oricum prea multe lucruri. La fel ca ei toți, nu poseda nimic, decât amintirile din sensomemorie. Își scosese cămașa și își privea amărât brațul pe care se vedeau urmele strânsorii lui Jonson. În ușă se opriseră deja câțiva curioși. *Ascensiunea* era un loc în care existau puține secrete. Sten se încruntă și se apropie de cei doi bărbați și de femeia care stăteau pe culoar.

– S-a întâmplat ceva? întrebă cu voce calmă, făcându-i să tresară.

Cei doi bărbați îl priviră încurcați și se îndepărtară fără o vorbă, iar tânăra se înroși și spuse fără convingere:

– E rănit!

Sten o privi în ochi, transmițându-i că prezența ei nu era dorită acolo.

– Știu, spuse rece. Mă voi ocupa eu. Mulțumesc.

Femeia îi mai aruncă o ocheadă lui Karl, de parcă i-ar fi fost greu să se desprindă de el. Era scundă, destul de drăguță, cu părul scurt și față prelungă. Sten o sondă rapid, dar nu i se păru interesantă. Fusese atrasă de Karl, dar era normal, și se oferise să îl ajute sperând să creeze o legătură. Lucra pentru Autoritatea Vegetală Centrală și îl întâlnise de multe ori pe tânăr în Ecosferă. Fusese politicos și destul de timid, totuși discutaseră de câteva ori. Îl văzuse de curând în compania lui Sten și ajunsese la concluzia că tânărul era speriat de el. Auzise ea ceva despre Regat și prim-agenți, dar acum erau pe *Ascensiune* și se subordonau toți Republicii și lui Jonson. Se îndepărtă

dezamăgită și iritată de intervenția lui Sten. Cine se credea să se amestece? Înțelesese de la alții că Sten îi era superior, dar ce importanță mai avea asta pe *Ascensiune*? Nu mai erau în Regat, iar aici nu mai erau agenți. Avea fiecare treaba lui și niciunul nu era mai bun ca altul. De curând, se zvonise că tânărul fusese văzut destul de des în compania Rahei de la Ecosferă, dar ea nu credea așa ceva. Nu Raha! Nu ar fi avut ce să vadă la ea. Bârfă și nimic mai mult!

Merse până la capătul coridorului, simțind privirea lui Sten ațintită asupra ei, apoi se opri și întoarse capul. Agentul era tot acolo fixând-o și zâmbind superior. Femeia se încruntă. Nu îl plăcea pe Sten Darr, dar celălalt părea diferit într-un mod atrăgător. *Am grijă eu de tine!* își spuse în gând și plecă repede după ceilalți doi colegi. Era strigător la cer! Cine se credea agentul acesta să își bată joc de ei în propria navă, unde nici nu se știa cum ajunsese, și să-i trimită așa la plimbare? Și ceilalți doi, să fugă de îndată ce agentul se încruntase la ei! Se conectă la Rețeaua lor felicitându-i cât de repede dispăruseră din calea agentului, apoi se îndreptă spre locul de luat masa, gândindu-se că lucrurile nu puteau rămâne așa.

*

Când Sten intră, Karl ridică ochii înroșiți de suferință. Brațul îi era vânăt și, deși nu era rupt, îl mișca cu greutate. Sten se așeză alături și își apropie palmele de carnea zdrobită încercând să îi transfere energie în acea zonă. Pielea îi era rece și umedă, pentru că suferea, iar Sten nu putea decât să încerce să îl ajute în acel moment.

Folosește-ți momentele de slăbăciune și nemulțumire pentru a-ți deruta și slăbi adversarul.

Karl știa și el asta, doar că se așteptase ca lucrurile să meargă mai ușor.

Yoshida este deja derutat, îi spuse Sten ca să îi abată gândul de la durere. *Paznicul introdus de tine își face bine treaba.*

Brațul i se încălzise sub cantitatea de *anh* absorbită, dar sensomemoria i se mișca încet așa cum i se întâmpla foarte

des în prezența lui Sten. Pe măsură ce energia se domolea, inima începea să îi bată din ce în ce mai lent. Treptat se liniștea și lumea nu mai era atât de străină. Totuși, era o capcană, pentru că indiferent ce simțea, trebuia să fie permanent atent. Înghiți în sec și îi aruncă lui Sten o privire rapidă. Ce-i mai pregătea? Deocamdată, nu părea să fie vreo diferență între el și Ralle, doar că își imaginase că el era mult mai apropiat de Sten și că asta avea să conteze. Oftă. Trebuia să-i mulțumească lui Adrew pentru asta! Ca de obicei, fugise și îi lăsase să se lupte singuri!

Ești mai bine? Reacția lui Jonson a fost ciudată, ce a avut cu tine?

Karl ridică din umeri și se strâmbă imediat de durere. Pentru un moment, uitase de brațul lovit.

Nu știu. Am crezut că a aflat de Yoshida, dar nu avea cum. Mi-a vorbit cam ciudat în schimb, spuse, apoi adăugă, implorându-l, *dacă Adrew ți-a zis mai multe, nu mă lăsa așa!*

Sten nu îi răspunse, doar își strânse degetele de *um* în jurul brațului zdrobit. Karl se strâmbă, dar nu pentru că l-ar fi durut, ci pentru că mustrarea îl deranjase.

– E mai bine? îl întrebă Sten folosindu-și vocea.

Karl dădu din cap, aruncându-i din nou o privire rapidă. Sten părea mulțumit, cu ochii albaștri liniștiți, cu pielea ușor bronzată de la lumina Ecosferei și cu părul scurt care, ciudat, îl prindea mai bine decât moda din Regat.

– Ce s-a întâmplat?

Sten îi prinse gândurile.

– Nimic. Mă gândeam cum era acasă.

Ce ciudat să numească Regatul acasă, dar ce alt loc mai cunoștea care să fi fost astfel?

Prim-agentul îi eliberă brațul, ce începuse deja să își recapete culoarea palidă. Karl își mișcă mâna cu grijă. Nu îl mai durea și-i mulțumi pentru asta lui Sten. Se întinse după cămașă și se îmbrăcă. Între timp, Sten închisese ochii, concentrându-se. Yoshida îi urmărise până atunci, dar acum, cineva se apropia de ei.

Pregătește-te! îi spuse repede lui Karl. *O să avem musafiri.*

Tânărul zâmbi, iar ochii îi străluciră. Slăbiciunea de

mai devreme dispăru fără urmă.

Deja? Înseamnă că a început!

*

Ralle moțăi lângă copac până se umplu de energie, iar fața începu să îi iradieze o lumină slabă. Îi plăcea la Arborele *Anh*, iar ultima oară când se trezise, Adrew îi lăsase un mesaj care îl trimisese la Vaal. Fusese o surpriză plăcută, pentru că arborele se dezvoltase foarte mult în ultima sută de ani, îngrijit de Adrew și Karl. Când stătea ghemuit lângă el, cu obrazul sprijinit de mănunchiurile de rădăcini transparente, nu mai avea nevoie să se închidă în cameră și să doarmă.

Își schimbă poziția și surâse când Vaal își aplecă o ramură și îl bătu pe umăr.

Ce e?

Ralle încercă să o alunge tot cu ochii închiși.

E timpul!

Față de arborele din Regat, Vaal avea o personalitate pe care nu și-o puteau explica. Un Copac *Anh* era un receptacul, canalizând și mijlocind comunicarea dintre agenți, dar Vaal nu era așa. Ralle și-l aminti de când era o mlădiță ascunsă în hățișul Ecosferei și când încerca să învețe să comunice cu el. Și atunci, își folosea crenguțele subțirele ca să îl apuce de mână și să îl împiedice să plece. Se agăța de el, la început fără să poată să îl rețină, ulterior, din ce în ce mai insistent, reușind să îl oprească acolo ore întregi. Totuși, Ralle nu se supăra și de multe ori stătuse cu el până Adrew reușise să se elibereze de supravegherea lui Yoshida și să li se alăture. Vaal se dezvoltase repede și îl întâlnise de fiecare dată când ieșise din crio-somn.

Arborele îl înghionti cu o altă creangă.

Haide!

Ralle deschise ochii și se ridică pe jumătate. Trunchiul lui Vaal era strălucitor, iar membrana ce-l acoperea nu era complet netedă, ci acoperită de mici vase prin care energia circula spre coronament. De ceva timp, tonul

lui Vaal devenise poruncitor. Avea grijă de ei, le furniza energia necesară, îi îngrijea dacă erau răniți, discuta cu ei. Din mlădița ce fusese, devenise un arbore puternic, dominând sistemul energetic al Ecosferei. Dominându-i și pe ei. Totuși, pe Ralle nu îl deranja asta. Dintre toți, Vaal era mai atașat de Adrew, dar nici asta nu îl supăra.

Se întinse, uitându-se printre ramurile lui Vaal la domul strălucitor al Ecosferei. Erau pete de lumină și umbră, de *anh* și *um* peste tot, de parcă realitatea s-ar fi scindat pentru el. Era într-adevăr momentul. Se ridică și mângâie trunchiul. Sub degetele lui, scântei de energie se desprinseră și i se urcară în sus pe braț. Începu să tremure imperceptibil, pentru că energia aceea era înghețată. Totuși, nu era neplăcută, îi amintea de Regat, de întinderile de zăpadă, de zilele în care plutea alături de Sten în mijlocul furtunii. Pe *Ascensiune*, nu mai avea nimic din toate acestea, totul era calm, totul era calculat, temperatura era constantă și nimic nu rupea monotonia zilelor.

O să ai nevoie de asta! îi șopti Vaal.

*

Părăsi Ecosfera, ocolind echipele de întreținere și mergând pe potecile secundare. Cunoștea fiecare loc, fiecare arbore sau tufiș, așa că nu îi fu greu să se ascundă. Câteva drone bâzâiră în aer, desprinzându-se dintre copacii galenici, dar nu le băgă în seama. Yoshida îl urmărea. Se opri într-un luminiș, mărginit de tufișuri cu frunze-relee ca niște mănunchiuri de ace și se concentră asupra panglicii de energie ce avea să îl ducă la copia lui Karl. Prinse autostrada energetică, un flux ce se ascundea rotindu-se în jurul Ecosferei, tivit cu panglicile de unde tremurând printre plante. Se avântă pe ea, până trecu de sistemele de securitate ale lui Yoshida, tot atâtea pete de întuneric. Dincolo, îl aștepta paznicul lui Karl, gata să îl ajute.

Ascunde-mă! îi spuse.

Acesta se înclină senin, se apropie de el și privindu-l intens, începu să îi copieze amprenta energetică. Trupul

îi tremură, i se răsuci și i se metamorfoză într-o imagine perfectă a lui Ralle, oglindită apoi de energia fluxului.

Foarte bine! îi zise paznicul. *Voi deveni **tu** pentru o vreme. Așa să fie!*

Pentru o clipă, Yoshida îl pierdu pe Ralle din vedere ca apoi să îl observe imediat așezat pe iarbă în același loc, cu mâinile sub cap, moțăind în lumina caldă a domului. IA-ul era ocupat cu reparațiile aduse pânzelor solare atinse de pulsul emis de Adranus, dar se aplecă o clipă asupra siluetei agentului. Ralle era liniștit și respira ușor de parcă s-ar fi pregătit să atipească. Yoshida apăru lângă el și îl strigă. Năluca întredeschise ochii și îl fixă rece.

– Ce dorești? Lasă-mă în pace!

Yoshida tăcu, pentru că undeva în sistemele lui se ridică o *umbră* ce îl împiedică să acționeze. Văzu că imaginea lui Ralle nu era reală, apoi uită din nou, copleșit de toată energia și de datele corupte prinse în ea. Lumea se răsturnă; Yoshida se cufundă într-o apă adâncă, ieși cu greu la suprafață, dar valuri înalte se năpustiră spre el.

Îți place noua mea existență?

Vocea din mare semăna cu a lui Adrew. Yoshida se cutremură, se cufundă din nou, iar Autoritatea Mentală trebui să facă noi corecții. Adrew murise, nicio îndoială în această privință, dar imaginea lui îi bântuia sistemele. Yoshida traversă lumea acoperită de ape, țâșni afară cu hainele ude, cu fața albă și părul atârnându-i în lațe încâlcite pe umeri. Imaginea falsă a lui Adrew stătea aproape de stâlpul de lumină ce arunca fulgere deasupra zonei unde fusese plaja și unde Lumni îl aruncase pe regele Cedrin ca să fie distrus în locul în care Rețeaua și fluxul se contopiseră.

Ce vrei? Ai murit. De ce te tot întorci?

Adrew făcu o mișcare pe care Yoshida de-abia o percepu. Se mișca repede în jurul lui de parcă i-ar fi preluat rând pe rând toate sistemele.

Nu mă întorc. Nu am plecat niciodată...

Yoshida se cutremură. Ceva îl îndemna să închidă ochii, să piardă legătura cu realitatea și să se cufunde în

oceanul mișcător de energie. Se chinui să șteargă imaginea aceasta, să distrugă înregistrările, pentru că memoria lui înregistra fluctuații mari în miezul personalității.

Mă ataci? întrebă neîncrezător.

Ceva se întâmpla; ceva ca un putregai îi mânca sistemele și nu îl lăsa să acționeze.

Ce vrei să faci, nebunule? Fără mine, Ascensiunea va fi distrusă.

Plăsmuirea lui Adrew zâmbi.

Dar nu vreau să te distrug. Nu înțelegi?

Lumea se cufundă într-o beznă vâscoasă ca mlaștinile de pe Cardeea, în care Yoshida se prăbuși dintr-o dată, uitându-l pe Adrew și rătăcind printre amintiri. Dintre ele răsărea însă imaginea lui Ralle dormind în mijlocul luminișului din Ecosferă.

*

Ralle își continuă drumul. Părăsi Ecosfera și traversă zonele aglomerate, unde schimburile de noapte se relaxau în cursul după-amiezii. Era o sală ce copia una dintre plajele Cominternului, iar Sistemul Ambiental al lui Yoshida întruchipase o mare pe una dintre laturi și podul *Ascensiunii*, strălucind în lumina lui Etain, pe cealaltă. Erau mulți oameni care stăteau întinși pe plajă sau se jucau cu mingile de energie puse la dispoziție de Sistemul Ambiental, așa că nimeni nu îl băgă în seamă. Era invizibil pentru toți, învăluit de un camuflaj pe care tot Yoshida i-l pusese la dispoziție. Era mai simplu, pentru că dorea să ajungă cât mai aproape de exterior, într-o zonă în care IA-ul îi interzisese accesul.

Avea mult de mers până la scoarța asteroidului, așa că părăsi zona de recreere și se îndreptă spre tunelul principal de transport. Era un cilindru uriaș prin care se deplasau mici module, dar și călători solitari, plutind pe undele colorate cu ajutorul dispozitivelor anti-G. Aici, prinse una dintre benzile de energie și levită ferindu-se de ceilalți oameni. Nu mai călătorise niciodată astfel, pentru

că nu voise să îi dea lui Yoshida de bănuit. Se ferise să se deplaseze prea mult pe *Ascensiune*, în schimb, Adrew și Karl adunaseră toate informațiile de care avea nevoie. I se păru greu la început, dar își imagină că mergea cu unul dintre levitatoarele galenice, deși nu era același lucru.

Tunelul se ramifica în miezul asteroidului ca o autostradă luminoasă, iar Ralle coti la dreapta, apoi o luă drept în sus, urmând indicațiile lui Karl. Avea în fața ochilor un fir călăuzitor ce îl conducea la exteriorul *Ascensiunii*. Trecu rapid pe lângă cupola Ecosferei, despărțită de tunel de panourile de sticlonit și nu se putu abține să nu îi trimită lui Vaal o săgeată de energie. Acesta îi răspunse imediat, mustrându-l. Se expunea prea mult. Ralle râse și mări viteza. Nu-i păsa. Yoshida nu îl mai putea atinge, iar ceilalți agenți erau și ei departe, în miezul *Ascensiunii*. Curentul din tunel îi lovi trupul, gata să îl răstoarne dacă pierdea concentrarea, dar senzația îi plăcu. Era liber. Atât de liber! Respiră agitat, iar obrajii palizi i se colorară ușor. Execută câteva volte răsucindu-se aproape de pereții tunelului. O tânără, cu o cască de protecție întunecată și combinezon strâns pe corp, îl privi când trecu vijelios pe lângă ea, apoi îl ajunse din urmă și, un timp, se întrecură printre module și călători. Ralle îi zâmbi, după care se aplecă brusc pe o parte și pătrunse pe un alt culoar la un unghi de 90°, forța virajului aruncându-l aproape în peretele opus. Îl șterse ușor cu umărul, dar nu se opri, deși se lovise.

Era un tunel mult mai strâmt, doar cu două benzi de energie. Ducea aproape de scoarța asteroidului, iar traseul dat de Karl îi arătă capătul drumului. Culoarul se termina brusc după un cot, așa că părăsi linia de transport și sări pe o platformă construită în stâncă. Aici, pereții nu mai erau acoperiți de plăcile de aquamelt, ci fuseseră doar întăriți cu un amestec întunecat asemănător sticlonitului, pe care Ralle nu îl cunoștea.

Puțini oameni ajungeau acolo, atât de aproape de exterior. Ralle era singur, înconjurat de sunetele autostrăzii energetice și de atmosfera răcoroasă. Era mult mai frig decât jos, dar nu îl deranja, din contră.

Karl? Am nevoie de mai multe informații!

Acesta nu îi răspunse, semn că era ocupat, dar un șir de date începură să i se scurgă în sensomemorie. Rămase nemișcat o clipă, procesând informația, apoi întinse mâna și pipăi peretele din față. Degetele îi tresăriră, simțind fluxul ce traversa suprafața neagră. Nu era cel *anh*, ci alt tip de energie ce îl făcu să se gândească la Adranus. Apăsă, iar panoul se trase în lateral, eliberând intrarea spre un tunel îngust. Pătrunse în semiîntuneric, urmând tot timpul firul roșu dat de Karl. La capăt, se aflau mai multe încăperi ce fuseseră folosite de constructorii *Ascensiunii* pentru depozitarea utilajelor cu care lucraseră la suprafața asteroidului.

Ralle intră într-una din camere și-și ridică brațul, apărându-și fața. Lumina era puternică, dar dincolo de asta, exista o emanație fierbinte, ce îl lovi făcându-l să se chircească. Își adună *um*-ul înghețat dat de Vaal și se învălui în el, protejându-se. Își domoli rotația sensomemoriei și reduse cât putu mai mult activitățile *anh*-ului pentru a-și răci trupul. Se ridică încet, cu mișcări atente, ținându-și *um*-ul ca să nu se destrame. Dacă se întâmpla asta, ar fi rămas vulnerabil. Cu mâinile pe lângă corp, cu ochii închiși și fruntea plecată, făcu pași mici spre panoul-fereastră ce îl despărțea de Adranus. Dacă se retrăgea, radiația i-ar fi aprins vârtejul din sensomemorie și l-ar fi ars pe dinăuntru.

Se opri lângă perete, dar nu mai atinse suprafața transparentă așa cum făcuse în camera de lângă observator. Ar fi fost prea mult chiar și pentru el. În minte, văzu toate ramificațiile energiei galenice din interiorul *Ascensiunii* și firele ce se înnodau, ducând în cele din urmă la Ecosferă și la Vaal. Acolo sus, fluxul lui Adranus era distrugător, dar ciudat de plăcut. De când se trezise pentru ultima oară în sistemul Meri, planeta îl atrăsese fără să înțeleagă de ce. Sten îi spusese că era furtunoasă și neliniștită ca și el însuși și poate avea dreptate. Dintre toți, el fusese ales ca să creeze legătura de care aveau nevoie cu gigantul fierbinte. Nu șovăise când Sten îi comunicase hotărârea lui Adrew de a experimenta și alte forme de energie. Așa

trebuia să fie. Acceptase și își petrecuse și alte zile în compania lui Adranus în încăperea de lângă observator, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

Dincolo de fereastră, suprafața planetei evolua rapid încălzită de radiația lui Meri. Reacțiile din atmosferă frământau benzile roșiatice de nori, iar apropierea de stea îl supunea pe Adranus unor forțe ce accelerau încălzirea. Yoshida avea multe informații despre gigantul gazos. Versiunea paznic a lui Karl i le pusese la dispoziție și lui Ralle, deși pe el nu îl interesa ce observaseră oamenii, ci ce simțea când admira energia planetei. Adranus suferea transformări când orbita îl aducea aproape de Meri, evoluând pe o elipsă accentuată, iar modificările aduse de stea rămâneau vizibile și după ce se îndepărta din nou, în sutele de ani cât îi trebuiau pentru o revoluție completă.

Ralle rămase în mijlocul camerei, obișnuindu-se treptat cu energia planetei. La un moment dat, trebuia să micșoreze cantitatea de *um* de la exterior, dar nu era nicio grabă. Savură căldura ce se domolea la confluența energiilor și începu să viseze la Galene și la plajele Cominternului. Mai fusese într-un astfel de loc, cu Minago și cu Sten, doar că trecuse atât de mult de atunci. Inima i se strânse, iar *um*-ul îi tremură. Figura lui Minago îi reapăru în minte și dintr-o dată se simți slab. Regrete. Nu trebuia să le lase să iasă din cotlonul lor.

Dacă ai muri acum, i-ai pune pe toți în încurcătură. Cum s-ar mai descurca fără tine? Adrew experimentează noi forme de energie. Vrea să afle dacă puteți supraviețui fără anh. Foarte frumos din partea lui să te trimită pe tine!

Vocea din minte îl ispiti să retragă protecția și să se lase ars de Adranus, dar altceva îl opri.

Să nu faci asta, te rog!

Vocea lui Vaal îi fosni în sensomemorie, răcindu-i din nou trupul. Se scutură de amintiri și își înălță încet fruntea, întredeschizând ochii.

Nu am s-o fac! promise.

Sunt lucruri ce te așteaptă în viitor, îl ispiti Vaal și o bandă de energie albastră îl atinse ușor înainte de a se chirci

sub radiația planetei.

Se deschise încet spre Adranus. Trebuia să facă asta pentru el, dar și pentru ceilalți, dacă voia să reușească. Le trebuia energie, alt fel de energie!

Fiecare cu rolul lui, dar toți împreună! șopti unul dintre sloganurile *anh* și își retrase bariera de protecție extinzându-și sensomemoria și prinzând brusc fluxul emis de gigantul gazos. Erau benzi fierbinți ce se amestecară cu propriul *anh* verde-albăstrui și formară un model asemănător straturilor de nori din atmosferă. Tresări, trupul i se zgudui, și începu să strige fără să își dea seama. Era în mijlocul unei furtuni de protoni, concomitent arzătoare și rece, timpul se rotea împreună cu sensomemoria lui, iar toate datele era pierdute, apoi regăsite în pâlnia ce îl trăgea spre forfota din atmosfera planetei. O clipă sau mai multe, asteroidul se deschise pentru Ralle, *Ascensiunea* se îndepărtă, rotindu-se în spațiu, prinsă și ea în mrejele incandescente, dar el pluti mai departe, până ce vânturile puternice îl sfâșiară și îl împrăștiară în jurul lui Adranus, moleculă cu moleculă. Nu mai era el, dar ceva rămăsese, miezul *anh*-ului, protejat de Vaal. Era singur și în jurul lui, suprafața lui Adranus fierbea sub ploaia de metal topit. Totuși, ceva se afla deasupra lui. O siluetă alungită, un corp ce nu aparținea iadului lichid înfrunta curenții, rotindu-se în jurul planetei odată cu furtuna.

Apoi, fluxul galenic îl trase înapoi, adunându-i conștiința la loc în interiorul *Ascensiunii*, dincolo de fereastră. Cu ochii deschiși, roșii ca suprafața gigantului, Ralle stătea împietrit, fără să mai respire. Dezarticulat, dar ceva îl mai ținea încă în picioare. Fața îi era arsă, dar energia lui Vaal îi colcăia albastră pe sub piele, repornindu-i sistemele unul câte unul. Încet, membrele îi tresăriră și clipi cu greutate, simțindu-și pleoapele grele. Pieptul i se înălță, dar chinuit. Suspină, iar trupul rigid i se înmuie. Se lăsă pe podea și se ghemui. Găsise energia pe care o căuta, dar cu ce preț!

Ești bine? Te putem ajuta?

Vocile celorlalți îl înconjurară, dar nu le răspunse. Atunci, de departe, un gând îi pătrunse în minte împreună cu

senzația eliberatoare de răceală. Adrew avea să fie mulțumit de el, pentru că descoperise că un agent putea folosi și altă energie decât cea galenică. Rămase întins, fără să se poată mișca, până când două siluete se apropiară de el, îl învăluiră într-o energie protectoare și îl duseră departe de suprafața asteroidului.

Vei fi bine! îi șopti cineva, iar el închise în cele din urmă ochii, iar gândurile i se strânseră în miezul conștiinței.

15.

Să îți urmezi propriile vise este bine, chiar dacă pentru asta unii te vor numi lacom și vor încerca să te distrugă.
(Cartea judecătorului)

*

Să te asiguri că orașul tău, insula ta sau arhipelagul tău are câștiguri pe care partenerii nu le împărtășesc nu este greșit, chiar dacă acest lucru poate da naștere la tensiuni ulterioare. Totuși, câștigul pe care îl înregistrezi, faptul că oferi oamenilor locuri de muncă și ridici nivelul lor de trai trebuie să considerat un element intrinsec al eticii economice.

Sunt oameni care se opun comerțului cu sclavi, așa cum s-au opus și comerțului cu orașul Hubb, dar mă întreb, pe bună dreptate, dacă ei nu s-au folosit de aceste lucruri, dacă nu au avut sclavi și case făcute din materialele Hubb-ului, dacă nu au umblat pe drumurile din Andorre, dacă nu au folosit vehiculele lui și dacă, nu cumva, au investit în consorțiul format pentru descoperirea navei *Speranzia*? Au umblat ei numai prin iarbă, au locuit sub copaci, și-au făcut singuri de mâncare sau și-au curățat casele? Au cumpărat produse din teritoriile intrate sub oblăduirea Uniunii Insulare? Au verificat personal dacă unele dintre fabrici folosesc sau nu prizonieri reeducați? Au vizitat carierele de magnetit? Au mers în afara Cardeei pentru a cerceta proveniența elementelor organice ale fabricilor orbitale? Ce e cu toate nemulțumirile astea, mă întreb? Ce doriți exact, dragi concetățeni?

Poate vreți egalitate, poate doriți condiții asemănătoare pentru toți locuitorii Cardeei. Poate doriți din nou supremația Hubb-ului și vreți să îl ridicați din ape. Poate că statutul vostru privilegiat vă nemulțumește. Poate doriți să vă procurați singuri hrana și să vă construiți singuri casele pentru a nu asupri pe nimeni.

Dacă este așa, nu trebuie decât să cereți. Nu va fi foarte greu să vi se îndeplinească dorințele, atâta timp cât în sud există atâta teren nelucrat, ce poate fi smuls deșertului și care are nevoie de oameni dornici de muncă...

Desigur, imaginea pe care o aveți despre noi nu este cea reală și cu toții ne temem mai mult de pierderi, decât sperăm că vom avea de câștigat la un moment dat. Totuși, chiar considerând că plângerile voastre sunt juste, că reacția la injustiție este profund umană, chiar dacă ilogică și lipsită de cele mai multe ori de suport economic, am o datorie de împlinit față de toți locuitorii Arhipelagului, nu numai față de o minoritate nemulțumită de condițiile oferite de conducători.

(Discursul lui Xeno Omm în fața Înaltului For)

*

Era fericit când stătea în mijlocul pădurii și privea astrul zilei printre crengile roșii. Dacă își ridica mâinile și filtra lumina printre degete, își imagina că zbura spre Adranus și se pierdea în furtună. Deasupra lui, cutia cu imagini zbârnâia urmărindu-i mișcările ca un mic satelit. Se opri și atinse carcasa caldă. Partea superioară a cubului se deschise și din ea ieșiră două siluete. Erau Eronn și Yrana, plutind printre copaci și râzând spre el.

Iavin le privi câteva clipe jucându-se printre crengi, apoi se supără brusc și începu să le urmărească printre tufișuri. Sub picioare, poteca se ridica din solul Cardeei, dar cei doi se îndepărtau din ce în ce mai mult. Era desculț, iar materialul drumului îi ardea tălpile îndemnându-l să alege și mai repede.

– Eronn!

Acesta întoarse capul și râse. Era mai tânăr, palid ca

orice locuitor din Hubb, și se mișca rapid, lipsit de controlul sensoscheletului. Iavin uitase că arătase și așa. Eronn se opri o clipă, gata să îl asculte, apoi o apucă pe Yrana de mână și dispăru printre copaci.

– Așteaptă! Îți cer să mă aștepți!

Nu îi răspunse nimeni, iar Iavin simți că nădușește de enervare. Trupul rotund i se poticni de o imperfecțiune a drumului, iar el își pierdu echilibrul, căzând printre crengi. Deși visa, durerea i se păru reală.

Eronn, Eronn! Simțea că îl urăște că ajunsese să locuiască în casa lui, că îi luase locul, că nimeni, nici chiar propria mamă și soră nu îi mai dădeau vreo atenție. Xeno părea fascinat de Eronn Uve și îi promisese să aibă grijă de el și de fratele lui, Ari. Îi dăduse cea mai bună cameră din casă, îl chema de fiecare dată când voia să ia o hotărâre. El și Anss Herd îl înconjurau permanent, măgulindu-l, asigurându-l de sprijinul lor. Cât de regretabil ce se întâmplase cu Hubb-ul! Un astfel de oraș să dispară în câteva zile!

Eronn îi asculta, dar nu reacționa, de parcă nu i-ar fi crezut. Totuși, ceva făcea și el, altfel Xeno nu ar fi avut motive să se poarte astfel.

– Ești fiul pe care mi l-am dorit întotdeauna! îl auzise Iavin cu urechile lui pe judecător spunându-i asta lui Eronn.

Și atunci el ce era? De prisos în marea casă, umblând aiurea prin grădină și alungat de fiecare dată când își făcea apariția în sala Înaltului For. Sigur că Eronn stătea acolo toată ziua și sigur că mulți începeau să bârfească pe la colțuri că Xeno avea să îl numească moștenitor pe fiul lui Hauer Uve. În felul acesta căpăta acces la informațiile Hubb-ului fără niciun efort. Era o afacere bună pentru Xeno, mai bună decât să îl numească pe el, Iavin, urmaș, mai ales că nu câștiga nimic din asta. Cel puțin așa îl îndemnase Anss Herd. Și nu era normal? Nu provenea Herd tot din Hubb? Ce dacă fusese alungat? De unde știa Iavin asta când totul se întâmplase pe vremea bunicului Tomas? Era clar că Anss Herd avea propriile planuri legate de Hubb, altfel fiul lui Hauer ar fi fost deja executat sau în cel mai bun caz ar fi zăcut pe fundul uneia dintre cariere.

Chiar și în vis, Iavin se frământa. La început, se bucurase că Eronn avea să stea la ei și îi fusese milă de el, pentru că își pierduse familia și orașul. Se ținuse după el, încercând să îl facă să se simtă mai bine, fusese cu el în oraș, îi arătase străzile umbroase din Andorre. Îi povestise o mulțime de lucruri, se oferise să îl ducă la cumpărături și folosise cu înțelepciune creditele date de Xeno ca să îi procure haine și alte lucruri de care avea nevoie. Eronn nu poseda nimic când fusese găsit de căutători rătăcind prin apele puțin adânci ale arhipelagului. Încercase să îi facă viața mai plăcută, iar Eronn nu îi dăduse la schimb decât un palid mulțumesc. În curând, începuse să petreacă mai mult timp cu Yrana și atunci, Iavin se întrebase dacă nu greșise când se încrezuse în el atât de repede. Un om fals și interesat, care voia să își facă o nouă situație!

Și atunci de unde durerea surdă pe care o simțea în piept când gândea asta?

Ce s-a întâmplat de fapt? îl întrebă Adrew, iar Iavin se răsuci, gata să-i scape. Agentul se folosise de somnul lui pentru a-i pătrunde printre amintiri.

Pădurea dispăru și împreună cu ea toate îndoielile și zbuciumul său. Visase, pentru că Adrew voia să știe ce se întâmplase.

Se scutură de el, știind că putea să îi facă rău dacă dorea, și se retrase în colțul lui întunecos.

E bine să-mi ascunzi atâtea lucruri?

Da, răspunse încăpățânat. *Nu ai niciun drept să-mi ceri asta.*

Adrew îl lăsă în pace, pentru că aflase deja destule. Se apucă să analizeze informațiile și se trezi tocmai când ajunsese la o concluzie.

*

Chipul melancolic al lui Eronn era aplecat asupra lui. Clipi des, nesigur dacă se afla în mintea lui Iavin sau revenise la realitate. Era însă în Andorre cel adevărat, pentru că Eronn purta sensoscheletul sclavilor, iar prin ușile mari, lumina lui Meri strălucea roșiatică și fierbinte.

Se ridică într-un cot.

– Ce e? întrebă mai puțin poticnit.

– Tatăl tău vrea să-ți vorbească.

Adrew simți teama din vocea lui. Se întâmplase ceva. Poate era ceva legat de contractul despre care aflase de la Iavin. O nimica toată. Nu zâmbi, pentru că ar fi părut ciudat, se întinse doar și căscă, bucurându-se de senzațiile trupului cel nou. Deși ar fi trebuit să se fi obișnuit de mult cu cel vechi, noul pseudocorp era mult mai potrivit. Și chiar dacă trupul lui Iavin apărea stângaci în vis, în realitate lucrurile erau diferite, din fericire pentru agent. Se ridică și sări sprinten jos în timp ce patul dispăru în perete. Eronn se retrase câțiva pași și rămase cu capul plecat, așteptându-i ordinele.

– Ce dorește? întrebă Adrew pe un ton lejer, bucurându-se de jeturile izvorâte din pereți. Apa era plăcută în căldura ce pătrundea din grădină.

Eronn ridică puțin capul și îl privi cu îndoială. Chiar se aștepta să știe el asta?

– Nu știi? Nu-i nimic.

Se îmbrăcă repede acceptând opțiunile oferite de cameră și ieși pe terasă urmat de tânăr.

– Eu nu pot veni, îi spuse Eronn. Te aștept aici.

Adrew se întoarse spre el, dar nu comentă. Încercă să ia legătura cu Iavin, dar acesta stătea bosumflat, ascuns în colțul lui. *Foarte bine!* Era amuzant, dar nu știa unde se afla camera lui Xeno. Îl privi pe Eronn zâmbind încurcat.

– Unde merg?

Tânărul îi indică o ușă mare și roșie, acoperită de motive vegetale, așezată într-un pavilion apropiat.

– Mulțumesc, Eronn! spuse Adrew încet și se îndreptă spre încăperea indicată.

Era plăcut, iar lumina lui Meri îl îndemna să intre în pădure și să se așeze sub arbori. Nu putea face asta, așa că își continuă drumul trecând din terasă în terasă. Servitorii se înclinau în fața lui, iar sclavii se dădeau deoparte.

Ești prea încrezător! mormăi Iavin, dar agentul nu îl luă în seamă. *Nu o să te descurci fără mine.*

Nu-ți face probleme! spuse celălalt, care nu avea nici cea mai mică intenție să îl lase deoparte.

Iavin avea să îl ajute fie că voia, fie că nu.

*

Xeno studia un document destul de complex ce îi plutea în fața ochilor. Când Adrew pătrunse în încăpere, judecătorul flutură din mână, iar rândurile dese și ordonate dispărură în aer. Agentul se așeză pe jos, cu spatele drept și mâinile pe genunchi. Înclină capul, dar nu pentru că ar fi simțit vreun respect pentru Xeno, ci pentru că Iavin îl îndemnă să o facă. Teama acestuia îi plutea ca un abur în sensomemorie.

– Te-am chemat să discutăm despre contractul tău, începu Xeno mângâindu-și capul pleșuv.

Fața îi era deja roșie de enervare și mai mult ca sigur că avea să devină de-a dreptul vânătă până la finalul discuției cu fiul său. Din fericire, Herd se îngrijea de sănătatea lui, altfel ar fi murit de mult din cauza problemelor pe care i le făcea Iavin. Un fiu mai nevrednic nici că putea găsi! Cu cinci ani în urmă îl lăsase să creadă că își revenise! Atunci când dăduse pe față minciunile lui Eronn și când îl înduplecase să îi semneze contractul de urmaș. De atunci însă, nu făcuse decât să își plângă de milă și să ofteze. Tot nu își luase îndatoririle în serios, umblând prin pădure cu capul în nori, așa cum îi era felul.

– Ce e de discutat? îl întrebă Adrew încercând să îl convingă pe Iavin să stea liniștit. Îl amenință cu o descărcare de *um* și îl împinse și mai mult în colțul lui.

Trebuia să fie liber dacă voia să obțină ceva în urma discuției cu Xeno. Iavin înțelese și se retrase, murmurând ceva. Acum, agentul își controla total sensomemoria, pentru că nu mai trebuia să îl vegheze pe tânăr și să îl împiedice să ridice împotriva lui.

Fața lui Xeno se congestionă și mai tare. Un prost, probabil nici nu era măcar fiul lui adevărat, altfel nu ar fi fost așa! Adrew îi observă indignarea și îl atinse ușor cu

degetele de *um*, îndemnându-l să se calmeze.

Nu are niciun rost, îl liniști. *Poate există o explicație pentru toate astea. Nu ai dori să știi?*

Xeno rămase nemișcat, privindu-l cu ochii mici și inexpresivi. Oare îl simțise? Era prima dată când își încerca *um*-ul asupra unui locuitor al Cardeei și nu era sigur că avea să funcționeze. Treptat, Xeno se mai calmă și culoarea îi reveni la normal. Adrew se relaxă și el și zâmbi discret. De când întrase în cameră și îl văzuse pe judecător stând pe podeaua goală, ceva i se tot zbătea în minte. Era o senzație asemănătoare celei pe care o avea când Lumni lua legătura cu el. Era o încercare de infiltrare, dar nu una externă, ci care provenea din propria sensomemorie. Erau date care urmau să se decripteze, iar asta îi dădea impresia că uitase ceva și se chinuia să își amintească. Răsuflă adânc. Forma cuvintelor exista în mintea lui, dar era dificil să le găsească învelișul sonor.

– Dacă acțiunile mele te-au nemulțumit, îmi pare rău. Nu am vrut să aduc vreun prejudiciu imaginii casei Omm, spuse adunând toate informațiile lingvistice pe care reușise să i le smulgă lui Iavin.

Trimise o invitație către Xeno, îndemnându-l să continue. Judecătorul își drese glasul ascunzându-și mirarea. Fiul lui părea schimbat.

– Am acceptat să încheiem contractul de moștenitor, pentru că, după cum bine știi, m-ai ajutat în problema cu Eronn. Din păcate, de atunci ți-ai neglijat îndatoririle și...

Adrew ridică o mână întrerupându-l.

– Toate acestea țin de trecut, spuse de parcă Xeno nu ar fi reușit să își dea seama de evidență.

– Chiar și fuga ta? insistă Xeno mai tăios.

Cu tot controlul lui Adrew, cuvintele trufașe ale acestuia îl zgândăriră pe Iavin.

Ești obișnuit să vorbești cu servitorii și sclavii, nu-i așa?

Agentul privi în jos, se aplecă și-și sprijini palmele pe podeaua rece.

– Îmi cer scuze pentru asta. Ar fi trebuit să explic ce doream înainte de-a acționa.

Datele ce se zbăteau în sensomemorie îi dădeau o ușoară durere de cap. Ar fi vrut să aibă acces la ele în acel moment, dar nu era posibil.

– Poți explica acum, îi spuse Xeno făcând un gest larg.

– Onorate părinte, începu folosind formula sugerată de tânăr, știu că rezultatele mele din ultima vreme te-au nemulțumit și de aceea, m-am hotărât să încerc să rezolv această problemă.

Se opri o clipă, vorbele străine răsunându-i ciudat.

– Este vorba despre *Speranzia* și despre ceea ce cauți, spuse repede, înainte ca ecourile cuvintelor să nu-i dispară din minte.

Sprâncenele lui Xeno se ridicară ca semiluna palidă a lui Adranus.

– *Speranzia*? pufni judecătorul. Ce poți face *tu* unde alții nu au reușit? Dacă era ceva de aflat, afla Herd sau căutătorii mei.

Adrew dădu capul pe spate și râse brutal. Hohotele răsunară până departe în curte, speriind servitorii care umblau cu treburi.

– Oh, spuse agentul, deși nici nu știa despre cine era vorba, deci acum Herd este singurul în măsură să găsească *Speranzia*?

– Cum? Xeno era uimit cât de departe mergea nebunia fiului său. Anss Herd este din Hubb, practic nemuritor și este sfătuitorul familiei de peste cinci decenii. Dacă ar fi fost cineva care să găsească nava, el ar fi făcut-o.

– Dacă ar fi avut vreun motiv să ne-o dea nouă, spuse agentul pe ton lejer. Are?

În sensomemorie, Iavin se neliniști și-i oferi câteva amintiri. Agentul era prea agresiv și discuția putea lua o întorsătură nedorită.

– Iavin, ce vrei să spui cu asta?

Adrew își plecă privirea ca să nu i se vadă bucuria. Reușise să îl convingă pe Iavin să îl ajute folosindu-se de teama acestuia. Treptat, o serie de informații începură să se rotească în vârtejul sensomemoriei. Un moment se simți copleșit de rușine, doar că nu era a lui, ci a lui Iavin,

pentru că fusese nevoit să-i împărtășească lucruri pe care le-ar fi vrut ascunse.

Agentul se concentră o clipă adunând toate datele din sensomemorie despre Herd și Eronn, și apoi îl fixă pe Xeno. Nu mai era agresiv, ci doar ferm.

– Vreau să spun că Herd nu este din Andorre și nu aparține acestei familii. Chiar dacă nu am știut până acum care îmi sunt prioritățile, după călătoria în sud, mi-am dat seama de rolul meu. Anss Herd te poate sfătui, dar nu va simți la fel ca noi. *Din ani în ani, nu suntem nemuritori, dar trecem mai departe prin urmașii noștri!* Nu așa a zis bunicul Tomas?

Se opri, dar Xeno nu spuse nimic. Îl fixa fără expresie, așteptând să continue.

– M-am gândit mult, zise încruntându-se, de parcă s-ar fi frământat chiar în acel moment, și cred că tot Eronn este cheia *Speranziei.*

– Prostii! îl întrerupse Xeno nerăbdător. Mediatorul Herd a spus că Eronn nu știe nimic despre asta. Dacă ar fi știut, ne-ar fi spus cu siguranță după tot ce s-a întâmplat și nu ar fi riscat să ajungă sclav.

– Așa să fie? Dacă Eronn ar fi trădat locația *Speranziei* ar mai fi fost acum în viață?

– Trăiește pentru că m-ai implorat tu să nu îl omor după povestea cu sora ta. Ai uitat?

Agentul ridică din umeri.

– De ce să te rog așa ceva dacă nu îmi folosea la nimic? Din partea mea putea să moară, nu?

Adrew, interveni vocea lui Iavin, *unde vrei să ajungi? Eu l-am trădat pe Eronn.*

Știu! spuse agentul, liniștindu-l, apoi reveni la discuția cu Xeno.

Judecătorul începuse să își piardă răbdarea.

– Nu înțeleg ce vrei.

– Știu că Herd a spus că sunt slab și că tu însuți crezi asta, dar uneori *poți să recurgi la disimulări, să pari că te dai de partea răului, dacă astfel ai de câștigat pe termen lung.* Am cerut ca Eronn să rămână în viață și am cerut să fie

conștient de asta. Știu că m-ai crezut slab, pentru că părea să am remușcări pentru îndepărtarea mamei și a Yranei, dar nu a fost așa.

Xeno își ținu răsuflarea și se aplecă spre el.

– Vrei să spui că ai plănuit toate astea?

Adrew râse ușor de parcă ar fi fost încântat că planurile lui dăduseră roade. Îi susținu privirea, plin de mândrie.

– *Un rău mai mic pentru a nu trebui să faci un rău mai mare.* Acum Eronn crede în mine, iar eu în timp am aflat mai multe despre el și Herd decât ar fi reușit să smulgă de la ei toți căutătorii tăi. *Ce spun oamenii de bună voie nu se compară nici pe departe cu ce sunt forțați să spună. Atunci afli cu adevărat gândurile lor ascunse.* Te-am înșelat părinte al meu, dar trebuia să o fac. Acum nu-ți cer decât să mă lași să acționez pe baza informațiilor pe care le am. A trebuit să merg în sud pentru a afla și alte lucruri, dar sunt sigur că știu locația *Speranziei*, iar Eronn mă va ajuta să o găsesc.

Xeno se aplecă și mai mult și își apucă fiul de umeri. Orice s-ar fi întâmplat în sud, Iavin părea să fi devenit dintr-o dată un urmaș demn al casei Omm. Totuși, în adâncul sufletului nu era atât de convins de schimbarea lui. Adrew simți asta și îi pătrunse printre gânduri, adunându-i amintirile de suprafață între brațele întunecate ale sensomemoriei.

Dar dacă pot face asta? Ce riști? Să pier?

Judecătorul se crispă când Adrew îi puse aceste întrebări. Nu, nu se temea că fiul lui va muri. Dacă se întâmpla asta, îl putea numi pe Ari moștenitor sau chiar pe Anss Herd, dacă îl asigura că avea să trăiască mai mult. Yrana îl trădase încurcându-se cu un exilat din Hubb, iar doamna Kreea îi susținuse, ascunzându-i legătura. Era adevărat că Iavin se dovedise un fiu adevărat când îi spusese ce trădare comitea Eronn sub acoperișul lui. Și Yrana, atât de promițătoare și atât de nesocotită, crezând cu o va ierta!

– Lasă-mă să plec cu Eronn în căutarea *Speranziei*, insistă agentul. Dacă o găsesc, slava casei Omm va fi nemăsurată.

Xeno dădu încet din cap. Tehnologia *Speranziei*, devenită legendară, avea să îi asigure supremația pe Cardeea și de ce nu, și nemurirea. Ce nevoie mai avea atunci de Herd?

Îndoiala semănată de Adrew îi încolți în minte. Dacă Herd îl înșelase când îi spusese că Eronn nu știa nimic? Se gândi o clipă, strângându-și pleoapele. Yrana fusese îndepărtată, el era gata să rupă contractul de moștenitor al lui Iavin, Ari era încă un copil și, dacă i se întâmpla ceva, cine avea să conducă Uniunea Insulară, dacă nu Anss Herd? Dintr-o dată, începu să tremure.

Trădare, dar nu a mea, ci a lui Herd? îi spuse Adrew, mulțumit de efectul pe care îl avea asupra lui.

– Îmi vei permite, tată? întrebă Adrew, folosind un cuvânt pe care Iavin nu îl pronunțase niciodată.

Xeno dădu din cap, îl trase spre el și îl îmbrățișă.

– Da, îți voi permite.

Dincolo de cuvintele lui, se simțea emoționat de parcă *Speranzia* i-ar fi aparținut dintr-o dată.

Adrew îl părăsi curând și se duse spre camera lui. Când ajunse pe terasă, se răzgândi și intră în pădure urmat de Eronn. Lucrurile începeau să se miște în cele din urmă și simțea o mulțumire pe care și-o ascundea cu greu. Fața îi strălucea și se abținea să nu zâmbească.

– O să fie bine, îi spuse lui Eronn, care îl urma la mică distanță.

Sclavul îl privi reținut, neștiind cum să interpreteze veselia lui bruscă. Iavin se schimbase în ultima vreme, devenise mai încrezător, mai apropiat de imaginea fiului unui judecător. Chiar și față de el se îndepărtase, deși acum încetase să se mai vaite pentru ce făcuse și începuse să acționeze. Ceea ce nu îi stătea deloc în fire. Orice s-ar fi întâmplat când fugise în sud, nu putea spune că nu avusese rezultate pozitive asupra personalității lui.

– O să reușesc să te ajut, continuă Adrew de parcă numai asta l-ar fi preocupat. Acum chiar o să meargă.

Se opri și privi astrul portocaliu rotunjindu-se printre frunzele roșii. Încercă să se întindă spre Eronn, dar Iavin se agită atât de violent, încât renunță. Toate la timpul lor. Nu trebuia să se grăbească, mai ales că informațiile date de Lumni nu se deblocaseră decât parțial. Acum știa că trebuia să ajungă la bordul *Speranziei*, dar nu și ce căuta

acolo. Maestrul, precaut ca întotdeauna, îl obliga și peste timp să acționeze într-un anumit fel.

– Tinere stăpân! îl strigă cineva de după tufișurile dese.

Se opri în mijlocul potecii. Eronn deveni atât de palid, încât agentul crezu că i se făcuse rău. O mână puhavă dădu crengile la o parte și o siluetă îndesată trecu prin perdeaua ruginie. Era Anss Herd, iar Iavin se răsuci în mintea lui vrând să scape. Adrew îl obligă să se liniștească și se întoarse spre bărbat privindu-l direct, fără teamă. Anss avea o față rotundă ce sugera deschidere, deși ochii întunecați spuneau altă poveste. Se salutară cu destulă răceală. În mintea lui începură să se scurgă amestecate informații despre Anss și Hubb și o clipă, rămase cu ochii în gol, fixând un punct la capătul potecii.

– Mă bucur că te întâlnesc și ești bine sănătos, spuse Anss pe un ton afectuos.

Adrew îi mulțumi așteptând să vadă ce dorea să-i spună. Era un noroc că îl întâlnise pe cel de care toți se temeau pentru a vedea dacă era sau nu un dușman ce merita atenție. În mintea lui Xeno, Herd era prezent ca un stâlp în jurul căruia se tot rotea, deși știa că nu avea să ajungă nicăieri. Totuși, îi era greu să renunțe la el, iar Herd era conștient de asta. Acum era clar că voia să obțină ceva de la Iavin și probabil că îl pândise destul de mult până îl văzuse apărând.

Herd tuși și-i aruncă o privire piezișă lui Eronn, care rămăsese alături cu capul plecat. Se încruntă ușor fixându-i gânditor trupul de parcă ar fi încercat să-i stabilească valoarea pe piață. Eronn arăta bine, puțin palid, dar bine hrănit și sănătos din câte își dădea seama. Îl măsură de sus până jos. La lumina aceea caldă semăna cu Shan, ceea ce nu era ciudat de vreme ce și sclavul lui aducea cu Hauer. Sensoscheletul lucea palid și roșu, un model discret pe pielea albă. Shan rămăsese singur în casa din Andorre și stătea, desigur, tot cu ochii în gol, numărând clipele, așa cum îi spunea destul de des când îl găsea cu privirile pierdute. Eronn era însă prezent, chiar dacă părea să fie supus unei presiuni ce sigur nu venea de la

Iavin. Sărmanul prost nici nu era în stare de așa ceva! Doar că în acel moment, Iavin îl fixa cu o expresie pe care nu o mai văzuse până atunci la el. Tuși încă odată, parcă scuzându-se.

– Am auzit fără să vreau că dorești să pleci din nou în sud.

Adrew dădu din cap susținându-i privirea.

– Da. Vreau să le văd pe mama și sora mea. Au trecut deja șase ani.

– Oh, atât de mult! exclamă Anss mirat de parcă timpul ar fi avut altă valoare pentru el.

Adrew zâmbi ironic. Voia să îl facă să se simtă nesigur. Îl abordă încet, manipulându-i gândurile și încurcându-i-le. Anss deschise gura, dar rămase uitându-se uimit la agent. Uitase ce dorea să spună. În mintea lui pluteau nebuloase mai multe imagini, stratificate după o logică proprie. Nu era nimic din ce Adrew văzuse la alții și, deși se trezi năpădit de o mulțime de senzații și gânduri, nu reuși să le înțeleagă. Își puse sensomemoria în mișcare ca să prindă între brațele ei tot ce putea Anss să-i ofere. Undeva exista un loc rezervat lui Eronn, altundeva stătea Iavin, apoi Xeno și Ari. Fiecare avea propria lui cutie, plină cu acțiuni și reacțiuni, cu amintiri despre ce se întâmplase, amestecate cu presupuneri legate de cursul vieții lor. Pentru Anss ce fusese și ce avea să fie nu păreau să evolueze separat.

– Mai cauți *Speranzia*? Nu ai pierdut încă speranța, ca să zic așa? spuse Anss după ce se mai dezmetici.

– De ce să-mi pierd speranța? Tu ai făcut-o? replică agentul împingându-l cu degete de *um*.

Anss tresări de parcă o umbră s-ar fi coborât brusc asupra lui. Deschise ochii mari și se uită la Iavin. Era ceva deosebit la el. Se aștepta să fie și mai șovăitor după boală, dar nu era așa. Călătoria în sud îi priise, chiar dacă nu ajunsese să își întâlnească mama și sora. Cel puțin așa i se spusese. Se aplecă spre el de parcă i-ar fi spus un secret.

– Știi, personal nu cred că Hauer nu a spus nimănui locația *Speranziei*. Poate Eronn nu știe, continuă privindu-l pieziș pe tânăr, dar poate altcineva...așa e, Eronn?

Sclavul nu răspunse și își plecă privirile.

– De ce-l întrebi pe el? spuse Adrew pe un ton ce sugera că, orice cunoștințe ar fi avut Eronn, trebuia să i le împărtășească numai lui.

– Atunci pe cine?

– Pe mine, desigur.

Rămaseră înfruntându-se din priviri. *Și ce fac dacă te întreb pe tine? O să-mi spui?* gândi Anss.

– Trebuie să plec, îi spuse Adrew brusc. Am multe de făcut.

Tânărul îl salută scurt și se îndepărtă, lăsându-l să mediteze la schimbarea lui. Anss rămase pe loc, privind după el. Avea impresia că Iavin se jucase cu el până atunci. Deci știa ceva sau aflase ceva în urma călătoriei în sud. Cu asta în minte, se apropie de casă, hotărât să discute cu Xeno. Putea să încerce să îl convingă să își oprească fiul, dar puține șanse, de vreme ce până atunci susținuse contrariul. Nu îi spusese el să îl dezmoștenească și să îl trimită alături de mama lui? Să numească alt moștenitor? Un lucru era clar. De ceva timp, Iavin devenise periculos, doar că avea și el un as în mânecă.

Se îndreptă îngândurat spre terasă și ridică privirea la timp ca să îl vadă pe Iavin râzând. Îl apucase pe Eronn de umeri și părea să îl convingă să îi mai culeagă câteva frunze dintr-un copac ce mărginea poteca. Da, într-adevăr, Iavin se schimbase. Nici urmă de regrete, de vinovăție, sentimente pe care i le inoculase și pe care nu înceta să i le trezească de fiecare dată când vorbea cu el. Doar că de data asta fusese diferit.

*

După plecarea fiului său, Xeno rămase nemișcat privindu-i silueta zveltă îndepărtându-se prin grădină. Se schimbase mult în ultimii ani, se maturizase într-un mod care lui îi scăpase. Eronn îl aștepta lângă terasa locuinței, iar Iavin îl apucă de braț și-l trase după el în adâncul pădurii.

În ciuda sentimentelor de mai devreme, Xeno șovăia.

Iavin îl surprinsese, dar era asta de ajuns ca să răscumpere toți anii de nepăsare? Până atunci, fiul lui acționase haotic, întâi apropiindu-se de Eronn, apoi îndepărtându-se brusc de el și din nou, favorizându-l. Anss Herd numise asta remușcare. După ce dobândise statutul de moștenitor al casei Omm, părea să nu îi mai acorde vreo valoare. Își trădase sora pentru a o îndepărta de la moștenire, știind că Xeno nu va putea decât să o exileze. Până aici, judecătorul înțelegea, deși ar fi preferat-o pe Yrana în locul lui Iavin. Oftă. Legătura ei stângace cu Eronn arătase că nu înțelegea ce însemna să fii conducătorul unui stat. Oftă din nou. Sigur că primul care greșise fusese el însuși când se însoțise cu doamna Kreea, doar că atunci existaseră și niște avantaje politice și economice pe care contractul lor le adusese. Fuseseră domeniile ei din sud și imensele mlaștini din care acum extrăgeau metanul. *Probabil că acum nu o deranja că se întorsese acasă*, gândi zâmbit ironic. Poate nici Yranei nu îi strica să vadă cum trăiau cei din Renn... La un moment dat, dacă se liniștea, puteau să se întoarcă în Andorre.

Cât despre Iavin, avea să îi îndeplinească dorința și să îl lase să plece, sub supraveghere desigur. Dacă găsea *Speranzia*, exista un câștig, dacă nu, putea foarte bine să nu se mai întoarcă. Ari părea un urmaș mult mai bun decât el. În plus, ca fiu al lui Hauer putea oricând să ceară moștenirea Hubb-ului, în cazul care mai exista ceva de revendicat.

Mulțumit de rezultatul întrevederii, Xeno deschise o altă pagină a rețelei, studiind primul document al zilei, cererea lui Anss Herd de a dispune de soarta prizonierilor din Hubb. Dacă accepta, Herd putea realiza un nucleu al fostului oraș, dacă nu, trebuia să aibă în vedere că bărbatul se ocupa de sănătatea și de viața lui. De aceea, era important să aibă acces la tehnologia *Speranziei*. Dacă voia să scape de influența lui Anss Herd, trebuia să aibă propriile alternative.

Rămase cu ochii pironiți în podea, dincolo de suprafața transparentă a documentului din rețea. Un membru al

Înaltului For îl întrebase cu ani în urmă ce motiv avea Anss Herd să distrugă Hubb-ul? Atunci răspunsul nu i se păruse important, pentru că dispariţia Hubb-ului ar fi adus beneficii imense Uniunii, doar că acum lucrurile se schimbaseră şi singurul lucru pe care i-l putea da Herd era să îi prelungească viaţa. Totuşi, de ce distrusese Herd oraşul? Ce obţinuse sau ce spera să obţină? Unde dispăruseră Hauer Uve şi fiul lui, Tay? Gândindu-se la asta, simţi că lucrurile nu erau atât de simple. În ultima vreme, Anss Herd lipsise foarte mult. Punea ceva la cale? Discuţia cu Iavin îi deschisese ochii într-un mod neaşteptat şi poate, pentru asta, merita să-i mai acorde o şansă.

*

Era cald şi bine în bârlogul lui Narca. *Leneşul* se trezise mai devreme, dar rămăsese lângă el aşteptând răbdător. Se ridică, iar Narca întoarse capul şi-l mirosi cu nasul mare şi umed. Tay încercă să-i zâmbească, dar era încă ameţit. Îşi cufundă faţa în blana, ce mirosea a flori şi rămase aşa mult timp. *Leneşul* nu se mişcă până nu ridică din nou capul. Erau într-un luminiş înconjurat de pomi. Era multă lumină sau poate i se părea lui, obişnuit cu obscuritatea din carieră.

– Mi-e foame, spuse mângâindu-l pe cap cu degetele lungi şi subţiri.

Leneşul îl privi atent şi păru să îl înţeleagă. Îl ridică folosind labele din faţă şi se îndreptă spre un pomişor cu fructe galbene, mici şi rotunde. Acolo, îl aşeză uşor pe jos, aşteptând. Tay culese un fruct şi gustă cu grijă. Era acrişor, dar bun, cu o coajă netedă, subţire. Mâncă la repezeală câteva, gata să se înece cu sucul lor. O clipă se întrebă dacă nu aveau să-i facă rău, dar continuă, totuşi, să le înghită. Nu se putea opri. Trupul slab îi tremura cerându-i să mănânce în continuare. După ce se sătură, îndrăzni să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu o mână de spatele animalului.

– Unde suntem? întrebă, deşi ştia că nu avea să capete

răspuns.

Comunicarea, chiar și unilaterală, îi dădea impresia că nu era singur, pierdut în pădurile Cardeei. Narca mârâi și îl împunse cu capul. Părea că voia să îl împingă într-o direcție anume. O porniră încet după ce Tay mai culese câteva fructe și le îndesă în cămașă. În acea zonă, pădurea nu era deasă, formată din copaci cu trunchiuri subțiri și frunze de-un roșu mai închis decât în nord. Merseră mult timp, iar când Tay obosi, se așeză pe spinarea lui. Din când în când, *leneșul* se oprea să adulmece văzduhul de parcă ar fi căutat un miros anume.

– Unde mergem? La casa ta?

Cineva îi spusese că *leneșii* aveau o legătură strânsă cu locul unde se născuseră și că se întorceau periodic acolo. Narca se opri în fața unui pârâiaș și îl privi cu ochii mirați. Deși periculos, lui Tay nu îi era teamă de el, nici chiar când deschidea botul și îl apuca de braț ca pentru a-l facă să grăbească pasul. Tay coborî, se aplecă și bău din apa rece. Apoi se spălă pe față, simțind-o încă umflată. Șuvoiul era puternic, iar pietrele alunecoase. Se dezechilibră, dar simți ghearele lui Narca prinzându-l de umăr, fără să îl rănească.

– Mulțumesc, Narca.

Îl mângâie din nou pe cap, iar *leneșul* începu să emită sunete joase, ce-i amintiră de Hubb și de notele-cod ale lui Alexander. Închise ochii, simțindu-și implantul vibrând odată cu cântecul animalului și se așeză ostenit în iarba înaltă. Narca îl lăsă să se odihnească, apoi cuprins de nerăbdare, îl ridică din nou și porni la drum. Ceva îl mâna spre sud. Tay observă asta, dar nu se opuse, pentru că tot nu avea unde să meargă.

Leneșul traversă pădurea, ocolind așezările umane. Din când în când, se oprea lângă un copac cu fructe comestibile sau lângă o sursă de apă. Copacii roșii creșteau pe alocuri direct din stâncile răspândite prin pădure, iar solul era brăzdat de crăpături adânci. Narca mergea la pas, dar când era nevoie, sărea din piatră în piatră, ferindu-se de grohotișul din zonele aluvionare. Pentru Tay, era obositor

să se țină strâns pe spatele lui. Degetele înfipte în blana deasă îi amorțiseră, iar legănatul permanent îi făcea greață. Încercă să meargă pe jos, dar obosi curând și se urcă din nou pe spinarea *leneșului*. Se aplecă ținându-se bine și-și sprijini capul de umerii acestuia. Narca se opri o clipă, își roti urechile ascuțite și mormăi mirat spre el. Nu încercă să îl dea jos și, când văzu că Tay nu se mișcă, porni din nou călcând cu grijă.

Tay adormi, gemând din când în când. I se părea că era din nou în Hubb, iar replicile miniaturale ale *Speranziei* pluteau în curentul de aer. Acordurile camerei-sferă îl înconjurau, iar el se simțea în siguranță. În apropiere, Eronn și Ari dormeau liniștiți în camerele lor, pentru că nimic nu se întâmplase, iar Hubb-ul încă mai exista. Când Narca se opri pentru ultima oară, Tay zâmbea în somn. *Leneșul* se aplecă și-l lăsă să alunece ușor în iarba deasă.

Era un alt luminiș, ascuns în mijlocul pădurii, dincolo de care începea o lagună cu ape puțin adânci. Un perete de stâncă mărginea cercul copacilor și o peșteră se deschidea zâmbind către ei. Narca mârâi, se ridică în două labe și adulmecă aerul umed. Din întunecime, se desprinse silueta unui bărbat, iar *leneșul* începu să miște din coadă și se repezi agitat spre el. Bărbatul îl scărpină pe spate, apoi se apropie de Tay și îngenunche lângă el. Tânărul îl simți și întredeschise ochii, apoi se lăsă din nou toropit de somn, pierzându-se printre vise.

16.

Drumul spre iad este pavat cu intenții bune.
(Repertoar antic)

*

Răul este inflexibil și nu poate fi distrus, pentru că se va întoarce întotdeauna la rădăcină. Să încerci să îl suprimi înseamnă să mergi împotriva naturii umane. Poate statul să dea legi care să oblige oamenii să comită numai fapte bune fără să producă mutații ale naturii lor? Cei care au

încercat asta în trecut nu au reușit decât să își îndemne populația la fapte contrare firii lor. De ce în Hubb mulți locuitori preferau sinuciderea în locul vieții de trândăvie? De ce în momentul în care orașul s-a prăbușit în mare, aceștia și-au găsit cu greu locul în societatea de la suprafața Cardeei? Am fost aspru criticați pentru folosirea acestor locuitori ca sclavi în numele unei fraternități universale, dar ce putea Uniunea Insulară să facă în condițiile date? Erau în mare parte oameni puțin productivi, neobișnuiți cu vreun fel de activitate. Cei care au putut fi angajați în cadrul instituțiilor Uniunii au fost, desigur, preluați, dar ceilalți au trebuit să accepte activități umile pentru a-și câștiga existența.

Ce înseamnă bine și rău în economie și politică atât timp cât hotărârile considerate bune la un moment dat au avut rezultate discutabile, iar din cele greșite a înflorit o întreagă civilizație? Răul fiind prin natura lui indestructibil, trebuie mai degrabă să cauți variantele mai puțin radicale ale lui, cu alte cuvinte, acel rău pe care societatea îl va considera drept acceptabil. Fără a mai discuta decăderea Hubb-ului, există hotărâri ce par luate pentru a împinge societatea pe calea binelui, dar care în timp se dovedesc prin efecte a fi lucrat cu succes în slujba răului universal. Astfel, deși binele și răul coexistă, iar libertatea de a alege între ele este unul dintre drepturile fundamentale ale omului, există o problemă în a prezice cu acuratețe dacă rezultatele acestei alegeri vor înclina balanța mai degrabă spre bine, decât spre rău. După cum s-a observat, corectitudinea morală în afaceri și politică nu garantează rezultate pozitive, iar hotărârile luate de conducători, cum a fost și cazul lui Hauer Uve, pot conduce foarte ușor la distrugerea statului. Nu există sistem de guvernare perfect și nici hotărâri economice general valabile pe perioade lungi de timp, dar există posibilitatea de a alege răul cel mai mic și de a folosi mecanismele statului pentru a-l aplica la nivelul populației.

(Xeno Omm, *Uniunea statală*)

*

Ralle deschise ochii, iar o pasăre cu penaj gri bătu din aripi, scoțând un sunet ascuțit. Îl durea capul și-și simțea trupul moleșit. Nu se afla în cabina lui, ci într-una identică, dar care avea pe pereți imaginile unei stepe de pe Galene. Se răsuci pe spate privind în sus. Cum ajunsese acolo? Cineva îl ajutase când se lăsase cuprins de energia lui Adranus. Căută printre amintiri, dar sensomemoria i se mișca mult prea lent. Dacă i-ar fi grăbit rotația, migrena i s-ar fi agravat, așa că alese să lase lucrurile cum erau.

– Ești bine?

Vocea răsună undeva lângă ușă. Preferă să se ridice decât să își miște capul. În prag, o recunoscu pe Raha, una dintre lucrătoarele din Ecosferă. Fata lui Karl, cum îi spunea Sten. Cea care se pricepea la copacii galenici.

Se aplecă țeapăn spre ea, mulțumindu-i, dar nu îi răspunse. Femeia dădu din cap, scuturându-și coama albastră.

– Văd că ești bine, spuse. Te-am găsit leșinat la intrarea într-un tunel de întreținere și te-am dus aici împreună cu un coleg. Nu am vrut să anunț AMV-ul. Am făcut bine?

Ralle o privi fără expresie. Avusese impresia că fusese ajutat de Karl și Sten, dar poate se înșelase. Amintirile îi erau încă blocate în zona fierbinte a sensomemoriei.

– Mulțumesc, rosti în cele din urmă pe un ton plat.

Se ridică, gata de plecare, dar se clătină, și femeia îl îndemnă să se întindă la loc.

– Nu e nicio grabă. Poți rămâne cât vrei. Când începe schimbul tău?

Agentul se așeză cât mai comod și închise ochii.

– Peste două-trei ore, spuse distant.

Fata rămase nemișcată un timp, privindu-i fața calmă, apoi se așeză pe marginea patului.

– Ce căutai acolo? îl întrebă fără să își ascundă curiozitatea.

Ralle se simțea prea obosit ca să plece în acel moment sau să încerce să o oprească. Mila ei îl învăluia fără să-i liniștească vârtejul intern. Când se gândea la Adranus, se

pierdea din nou în furtună, iar gândurile i se împrăștiau. Încercă să se conecteze la energia lui Vaal, iar arborele îi răspunse răcorindu-l. Începu să respire liniștit, iar durerea de cap dispăru.

– Nu știu, spuse deschizând ochii.

Raha îl privi mirată de parcă nu ar fi așteptat un răspuns. Sigur că Ralle știa, dar nu putea să îi spună adevărul. Se ridică din nou și rămase lângă ea, atingând-o ușor cu umărul. Sten le spusese să se ferească de discuțiile cu membrii echipajului, dar de ce trebuia să îl asculte? Adrew nu o făcuse, iar el era până la urmă tot prim-agent, egalul lui Sten. Nu avea rost să se izoleze, să fugă ca să se ascundă la orice semn vag de apropiere. Putea și el să încerce să se integreze sau măcar să dea impresia asta. Femeia îi era cunoscută, doar o văzuse deseori alături de Karl.

– Îți mulțumesc încă o dată că m-ai ajutat, îi spuse serios.

Raha zâmbi. Avea o față mică și amuzantă ca a unui mic animal. Părul era des și frumos, și lui Ralle i se păru că spune o altă poveste. Implantul i se vedea numai când își răsucea capul, dar nu era atât de dizgrațios ca la alții. Stătea cuibărit la rădăcina părului ca un mic tatuaj strălucitor. Când vorbea cu cei din Rețeaua sa personală, ochii îi deveneau opaci și fața inexpresivă. Doar că lui nu i se mai părea ciudat.

Urmă o clipă de stânjeneală. Raha nu știa cum să continue, puțin intimidată de seriozitatea pe care o afișa. *Așa-s agenții!* se consolă, gândindu-se la Karl și la cât de greu îl făcea să vorbească. Ralle era, totuși, diferit. Mai în vârstă, dar având ceva ce nu înțelegea, ceva nu mai întâlnise la ceilalți membrii ai echipajului și nici la ceilalți agenți. Privindu-l pe Ralle, se gândi din nou la Karl. Erau atât de diferiți, totuși semănau.

– Poți rămâne aici cât dorești, se grăbi să-i repete, pentru că în mod ciudat dorea să-i ofere ceva, ca o compensație pentru că nu se simțise bine.

Chipul lui Ralle se destinse. Avea ochii mai mari și mai întunecați decât i se păruse, iar pielea îi era fină și părea bronzată.

– Și tu ce vei face? Unde te vei duce?

– Nu-ți face probleme. Găsesc eu unde, răspunse, apoi se opri brusc.

Dacă se gândea mai bine, agentul nu părea bolnav și ar fi fost ciudat ca prietenii ei să îl găsească acolo. Ce să le zică? Pentru ce îl ajutase? Deja râdeau de ea pentru că umbla după Karl. Ralle dădu încet din cap și se ridică.

– Nu e nevoie. Pot merge în cabina mea, spuse și se înclină politicos în fața ei.

Raha privi stânjenită după el, apoi se strâmbă. Proastă, asta era! Doar proastă! Se trânti pe pat și-și îngropă fața în pernă. Materialul mai păstra încă mirosul lui Ralle, atât de asemănător cu al lui Karl.

*

Cardeea era înconjurată de un brâu de obiecte spațiale diverse. Yoshida își trimisese dronele să colecteze datele pe care nu le putea obține de la distanță și acum, în spațiul lui virtual, o serie de mecanisme fuseseră plăsmuite pentru a le analiza îndeaproape. Erau mici cutii ce conțineau și material organic, nave alungite, ceva mai mari, structuri complexe implicate într-un proces de producție ce îi scăpa pentru moment. Replicatoarele se întindeau pe o suprafață destul de mare, semănând cu *Turbillion* și cu imaginea de ac spațial pe care o avea în memorie.

Se apropie, cerând detalii. Undeva, drona lui se deplasă spre una dintre cele cu trupul lunguieț și focaliză. Era acoperită de un material ce absorbea lumina, asemănător celui din care erau făcute pânzele *Ascensiunii*, totuși diferit. Lucios, corpul dronei se oglindi deformat, înainte de-a se îndepărta. Din suprafața carcasei se desprinse un braț subțire ce țâșni spre el. Yoshida se feri, iar drona lui se îndepărtă rapid. Poate nu era bine să insiste. *Speranzia* nu se găsea oricum acolo.

Se îndreptă spre suprafața neterminată a Cardeei ce se înălța în mijlocul lumii virtuale. Mai avea mult de lucru la ea. O înconjură cu grijă, sculptându-i insulele, scobindu-i cu

grijă adâncurile oceanelor. Folosea informațiile descărcate de oamenii lui Saden, apoi cele date de senzori și drone. Erau crevase, semne ale luptei duse între Cardeea și Adranus într-un trecut îndepărtat, înainte ca gigantul să își fi căpătat orbita eliptică. Suprapusă imaginii Cardeei primitive, o suprafață densă de metan, hidrogen și amoniac, animată de fulgere. Metanul mai exista și în prezent în cantități destul de mari în mlaștini, iar Yoshida observase structuri ce împânzeau zona extrăgându-l pentru a fi folosit în zonele de arhipelag.

IA-ul modelă în continuare piscurile munților și aruncă în mijlocul oceanului șiragurile de insule înverzite. Arătau frumos pe suprafața albastră, mișcătoare. Se declară mulțumit și transpuse imaginea în cabina de comandă creând o a doua sferă rotitoare în apropierea lui Adranus. Apoi, se aplecă și-și contemplă realizarea. Aveau nevoie de informații despre *Speranzia* și pentru asta trebuiau să coboare la suprafața planetei. De pe orbita lui Adranus, nu găsise nicio urmă a celor două nave, dar nici nu se aștepta după atâta timp. Încercase să ia legătura cu Alexander, dar acesta nu îi răspunsese. De aceea, trebuia să găsească cel mai bun loc pentru echipa lor. Echipa lor de agenți *anh*. Nu era altă soluție și nici nu fusese vreodată.

*

Adra se foi neliniștită. Ochii albaștri, intenși, o priveau de dincolo de masă. Sten era singurul dintre agenți care își lăsase din nou părul să crească, purtându-l prins într-o coadă scrută la ceafă. Îl văzuse intrând cu câteva clipe în urmă și se gândise că era mai bine să discute cu el aici, decât în biroul ei. Îi făcuse semn să i se alăture, iar agentul se așezase în fața ei, salutând-o degajat, de parcă ar fi luat masa împreună în fiecare zi.

Adra observase că agenții consumau mai multe proteine decât ei, iar Sten nu făcea excepție, umplându-și farfuria doar cu anumite legume. Spre deosebire de Ralle, Sten mânca destul de mult. Îl urmări cum își așază mâncarea

pe masă cu gesturi sigure, de parcă fiecare fel ar fi avut importanța lui.

– Îmi pare rău! îi spuse Adra după ce termină.

Sten se opri sprijinindu-și coatele de masă. O privi distant, dând impresia că nu știa la ce se referea.

– Mă gândeam la Adrew Hermen, spuse zâmbind ușor.

– Mulțumesc, îi răspunse Sten sec, apoi începu să mănânce.

Adra lăsă tacâmurile jos și se sprijini de spătarul scaunului. Și tăcerea era o tactică pentru a o face pe ea să vorbească prima. Chiar și când iubeau pe cineva, agenții se purtau la fel, și în trecut, originalul ei acceptase cu greu acest lucru. Indiferent de ce simțeau, arătau înghețați, statui sculptate meșteșugit, dar fără viață. Doar că nu era așa. Sub învelișul dur, sufereau și ei ca oricine altcineva. Ar fi vrut să intre în mintea lui Sten, dar nu putea. În trecut, cineva care o iubise alesese să se sacrifice pentru Jonson, lăsând-o singură, și atunci își dorise pentru prima dată să fi avut puterea de a-i pătrunde mintea pentru a afla răspunsuri. Aceste amintiri i se deblocaseră de curând și aveau savoarea lucrurilor noi, deși încă nu reușise să se împace cu ele.

Acum, purta un dispozitiv de bruiere, așa că era în siguranță, discutând cu Sten ca doi oameni obișnuiți.

– Am ajuns la destinație și comandantul Jonson vă va solicita, spuse.

Agentul continuă să mestece liniștit, iar când termină, se șterse la gură, bău apă, apoi o privi fără expresie.

– Știu asta.

Femeia își puse coatele pe masă și se aplecă în față.

– Trebuie să hotărâm care dintre voi va coborî pe planetă. Cu cine ai dori să fii în echipă?

Întrebarea era prea directă și nu se aștepta ca Sten să se trădeze. Ar fi vrut să vadă urme de mirare pe fața lui, dar nu observă nimic. Totuși, așa cum în trecut ajunsese să își dea seama de sentimentele agenților, și acum simți că Sten se aștepta să fie trimis pe Cardeea. Era ceva în imobilitatea feței, în modul în care se abținuse să aibă o reacție. Așa făcea și iubitul ei în trecut, lăsând-o să ia

hotărâri pentru amândoi, deși știa că nu avea să le urmeze.

O clipă se gândi la el și la felul în care își luase de fapt adio înainte să moară, spunându-i că aveau să se revadă în curând. Dacă el și Karl erau genetic identici, asta însemna că se reîntâlniseră după cinci sute de ani. Asta o înfuria mai mult decât dispariția lui. *Ai fi vrut să fi murit eu?* o întrebase Jonson după ce sacrificiul agentului îi salvase viața. Nu îi răspunsese nimic, pentru că nici ea nu știa. *Agenții servesc unui scop – acela de-a se sacrifica!* îi spusese Jonson, de parcă i-ar fi reproșat că se îndrăgostise de unul. Căutând în arhive, aflase că și ea murise la puțin timp după ce ajunsese pe Galene, așa că nu știa dacă apucase să îl învinuiască pe Jonson pentru moartea agentului. Cel puțin, încă nu-și amintise asta.

– Voi face cum veți stabili, îi spuse Sten, iar dispozitivul de ecranare al Adrei îi indică o încercare de infiltrare.

Sten dorea să discute direct cu ea. Să fi știut de Karl? Era puțin probabil, așa cum spusese și Jonson, iar dacă cineva manevrase lucrurile, acela fusese Lumni. Dacă se gândea bine, Karl, care părea blând și supus, reușise să supraviețuiască până atunci.

Adra se aplecă peste masă și-i apucă mâinile așa cum făcea și cu iubitul ei când dorea să-i atragă atenția. Știa că agenții reacționau la atingere mai mult decât alți oameni, pentru că erau atât de singuratici. Expresia lui Sten nu se modifică, dar mâinile îi tresăriră o clipă. Erau reci și avu senzația că îl atinsese pe celălalt, dincolo de timp. Nu era niciun pericol, pentru că nu Karl se afla în fața ei.

– Te-am întrebat pe *tine*!

Sten privi în jos și-și retrase încet mâinile. Avea ceva batjocoritor în modul în care se mișca.

– De ce ar conta pentru mine cu cine merg? Toți sunt la fel, spuse fixând-o cu ochii albaștri, duri.

Femeia dădu din cap și zâmbi discret. Se așteptase la asta. Chiar dacă Sten avea impresia că nu îi destăinuise nimic, aflase destule. Până la urmă, informațiile din viața precedentă îi folosiseră la ceva. Agentul se ridică de la masă, o salută politicos, apoi dispăru în direcția Ecosferei. Adra îl

privi cum traversa spațiul mărginit de doi arbori galenici. Când trecu, aceștia își aplecară crengile îmbrățișându-l pentru o clipă. *Agenții au pus mâna pe Ecosferă,* își aminti cuvintele lui Jonson. Da, o făcuseră treptat, prefăcându-se stingheri, rănindu-se, dar și susținându-se unii pe alții, amăgindu-i în multe feluri – prin încăpățânarea, izolarea unora sau dorința altora de-a coopera. Yoshida spunea că Adrew murise, iar senzorii lui nu se puteau înșela, altfel ar fi fost sigură că fuseseră păcăliți. Cum spunea Remi Wadee, agenții jucau un joc ciudat și periculos, din care ieșeau învingători de fiecare dată. *Poate de data asta nu! Poate de data asta, NU!* își repetă gândindu-se la Karl cu o strângere de inimă. Simțea cum alte amintiri i se zbăteau să iasă la suprafață. *De ce așa?* se întrebă. De ce uitase, ca apoi să își amintească totul?

*

În sala de consiliu a *Ascensiunii,* Jonson se uita atent la Remi în timp ce bărbatul îi spunea despre importanța împărțirii agenților în două grupuri. Adra pătrunse în încăpere la timp ca să îl audă pe Remi vorbind despre Ralle. Îi salută și se așeză pe un scaun, la stânga lui Jonson.

– Am verificat împreună cu AMV-ul starea lui Ralle și concluzia a fost că e reală. Din păcate, nu pot să zic altceva, deși eu tot cred că se preface.

Jonson dădu din cap spre Adra, și apoi îi spuse destul de plictisit:

– AMV-ul nu se poate înșela. Poate nu ne place, dar se pare că agentul Ralle chiar are probleme.

Remi își drese glasul, întrebându-se dacă să dea glas bănuielilor.

– N-o pot dovedi, dar simt că simulează, zise uitându-se la Adra. Am destulă experiență ca să-mi dau seama când cineva se preface. Nu zic că n-are probleme, că ăialalți n-au încercat să-i facă rău, da' nu chiar așa.

Își trase nasul, iar fața i se alungi gândindu-se la scena pe care o făcuse Ralle în biroul lui. Se prefăcuse. Era

sigur de asta și nu exista IA care să-i zică altceva. Să pui o identitate virtuală să judece un agent *anh* era mai ridicol decât să îl întrebi direct ce misiune are.

– E posibil să ai dreptate, spuse Jonson. AMV-urile au limitările lor în special în privința agenților, pentru că n-au fost create pentru a-i verifica. Deci dacă se preface, ce vrea să obțină?

Adra se aplecă în față și interveni cu voce joasă.

– Au un plan. Am vorbit astăzi cu Sten și un lucru a fost clar – știa că vrem să-i trimitem pe Cardeea.

– Cred și io că știa! pufni Remi. Cu toate măsurile de precauție pe care ni le-am luat, s-au organizat foarte bine. Atât de bine, încât acum avem o problemă cu Ecosfera.

– Asta s-a rezolvat, interveni vocea lui Yoshida. Am interzis accesul agenților în parc.

IA-ul se materializă de partea cealaltă a lui Jonson. Remi se încruntă. Tocmai ce zisese că o IA nu putea face față unui agent.

– Și mare lucru o să iasă din asta! Dar, mă rog, ceva trebuie să facem și noi.

Apoi se uită direct la Jonson încruntându-se și mai tare.

– Comandante, va suna ciudat, dar recomand distrugerea agenților rămași.

Adra făcu o mișcare bruscă, privindu-l uimită. Să îl omoare pe Karl!?

– Nu putem! ridică ea tonul. Avem nevoie de ei, mai ales pe o planetă pe care n-o cunoaștem cum e Cardeea! Comandante, insistă, întorcându-se spre Jonson, dacă trimitem membri ai echipajului, vor fi descoperiți imediat. Gândiți-vă că sunt diferențe după atâtea sute de ani. Doar agenții ar reuși să...

– Da, o întrerupse Remi, agenții ar reuși, dacă ar dori. Dar vor să ne ajute? Asta-i întrebarea. Aș zice că-și fac jocul lor și ne forțează s-o luăm într-o direcție sau alta.

Jonson se ridică și se apropie de sfera Cardeei, pe care Yoshida o făcuse să apară într-un colț al încăperii. Totul era gri, de la pereți, la fotoliile confortabile, doar planeta strălucea albastră, cu aburul norilor în mișcare pe suprafața

oceanelor. Insule mari și mici erau grupate în nord, doar că Adrew nu se dusese acolo, ci se prăbușise în marea mlaștină de dincolo de munți. *A avut vreo informație?* se întrebă el, gândindu-se că ar fi rezolvat multe dacă ar fi știut.

– Remi, ai dreptate, spuse întorcându-se spre ei și sprijinindu-se de muchia mesei. S-au jucat cu noi și-i voi anihila imediat ce se vor reîntoarce la bord, doar că acum nu e posibil. N-are cine să meargă dacă nu suntem gata să trimitem întâi dronele pentru a culege informații. Pot pune o nouă secvență de crio-somn, așa cum am discutat, ca să avem timp să aflăm exact situația de pe Cardeea, doar că Saden ne-a dat o limită și atunci o vom încălca.

Sigur că nu limita lui Saden îl grăbea pe el. Era nerăbdător să găsească *Speranzia* și să plece mai departe.

– Limitarea asta mi se pare ciudată. De unde să știe Saden când e bine să acționăm? Ce-s încă zece ani? Scăpăm de agenți și adunăm informații. Când suntem gata, trimitem și-o echipă. Comandante, îți spun clar, nu lucra cu agenții, că n-o să iasă bine!

Jonson dădu din cap și privi spre Adra cerându-i părerea. Femeia își împreună mâinile pe masă și privi absentă în față. Apoi, chipul frumos i se destinse și se uită la Jonson.

– E un risc să-i trimitem pe toți, dar și să așteptăm prea mult. Saden ne-a dat un interval de timp să ne îndeplinim misiunea și ne-a cerut să-i folosim pe agenți, doar de aceea a fost de acord să-i primim la bord. Putem aștepta, dar informațiile aduse de drone nu vor fi niciodată atât de detaliate.

Remi nu mai spuse nimic auzind că Saden ceruse ca agenții să fie folosiți. Totuși, după atâtea sute de ani, Saden murise deja pe Galene, iar ei erau acolo, riscând totul.

– Crezi că agenții ar risca distrugerea *Ascensiunii*? îl întrebă Jonson direct.

Remi se gândi la Adrew, apoi la Ralle.

– Nu cred. Ar muri și ei. Nu-și riscă viața dacă nu-i nevoie. Dacă voiau s-o distrugă, ar fi făcut-o pe drum, n-ar fi așteptat până aici. Dar, spuse el șovăind, tot n-am

încredere în ei. Aș vrea să-i putem verifica.

– Just, spuse Jonson scurt. Îi vom trimite atunci, dar nu pe toți trei. Vom păstra pe cineva la bord ca asigurare, iar cei doi aleși vor fi monitorizați. De Karl am avut deja grijă, dar îl voi inocula și pe celălalt pentru a-l putea controla. N-ar trebui să fie o problemă.

Remi dădu întunecat din cap. Nu ar fi trebuit, dar avea să fie. Mai mult ca sigur.

– Îl trimitem pe Karl?

Vocea Adrei răsună diferit. Jonson încuviință, apoi adăugă pe un ton pe care Remi nu îl înțelese:

– E mai bine așa, zise. Cine va fi al doilea? Ralle sau Sten?

Adra privi în jos. Dacă agentul Karl Senn pleca, ce importanță mai avea cine rămânea la bord?

– Sten Darr e prim-agent. N-a fost maestrul lui Karl, dar s-a ocupat de el. Ralle e tot prim-agent, dar a făcut parte dintr-o facțiune adversă. Poate dacă reușim să îl atragem de partea noastră..., spuse Remi șovăind, conștient că Ralle nu avea să se țină de cuvânt indiferent ce-i promiteau. La fel era însă și cu Sten.

– Nu Ralle s-a plâns că Sten și Karl vor să îl omoare? îl întrebă Jonson pe Yoshida, care rămăsese tăcut în dreapta lui.

– Da, a făcut destulă gălăgie, cel puțin la începutul călătoriei.

Yoshida părea disprețuitor. Imagini ale discuțiilor AMV-ului cu Ralle începură să plutească prin încăpere. Adra întoarse privirile de la zbuciumul agentului, pentru că expresia acestuia era greu de urmărit. De la disperare la resemnare, Ralle găsise o gamă întreagă de sentimente în care se cufundase ca într-o mlaștină.

– Dacă eu mă înșel și Ralle e bolnav, atunci s-ar putea ca misiunea lor să eșueze oricum, spuse Remi cu ochii la ultima imagine a feței lui Ralle, captată în biroul lui.

Se uitară unul la altul.

– Nici Ralle, dacă rămâne aici, nu e mare ostatic, continuă Remi. Tot mai bine Sten. Karl nu ar acționa să îl rănească.

– Da, încuviință Jonson. Prima variantă Ralle-Karl este mai bună, și cu puțină supraveghere, ar putea merge

și am economisi timp. Ne trebuie deci un ostatic și pe cineva care să se ocupe de el, continuă și ochii i se opriră o clipă asupra lui Remi, a cărui față urâtă deveni brusc roșie de supărare.

17.

Lumea este și mică, și mare în același timp pentru cel care știe să se poziționeze în raport cu ea.
(Cronicile din Hubb)

*

Cine este cel care sfidează regulile, care se opune legilor, care poate fi sclipitor, la fel de bine ca urât și temut? Este cel care păcătuiește împotriva societății și a lui însuși, care ezită, care trece prin crize de conștiință cauzate de cele mai multe ori tot de propriile greșeli. Este cel care nu își găsește locul, care începe să simtă nedreptatea socială și încearcă să lupte împotriva ei, uneori cu mijloace neadecvate, cel care pune la îndoială valorile tradiționale, care ar dori să le înlocuiască, dar nu are resursele spirituale sau materiale să o facă.

Vă spun eu. Este cel de care trebuie să vă feriți, pentru că este cel care încearcă să distrugă ordinea instaurată și cel care vrea să se folosească de incertitudinea creată pentru a trage foloase.

(Xeno Omm către Înaltul For)

*

Eronn începuse să facă deja pregătirile pentru călătorie și nu îl lăsase să îl ajute, cerându-i să se odihnească.

– O să te oboseşti destul de mult pe drum. Stai liniștit, doar ai fost bolnav atâta timp.

Adrew nu se opusese și se așezase pe pat urmărindu-l cum trebăluia prin cameră, descoperind mici lucruri ascunse în structura pereților, ca un arheolog într-un

mormânt antic. Cu o seară înainte, îi spusese că dorea să plece în sud și că voia ca Eronn să îl însoțească. În sud, era și insula unde mama și sora lui Iavin fuseseră exilate, dar nu făcuse nicio referire la asta. Eronn îi aruncase o privire în care se citea șocul.

– Tatăl tău a fost de acord? întrebase încet.

– Da, desigur. Tocmai am vorbit cu el, îi răspunsese agentul plin de o falsă veselie.

Stând atunci pe pat și uitându-se la Eronn, sentimentele lui Iavin îi pătrundeau și lui în sensomemorie, influențându-l. Știa că nu avea de ce să îl protejeze pe tânăr, dar nu se putea abține să nu fie îngrijorat de soarta lui.

Nu înțeleg ce vrei, îi spuse lui Iavin, care se agita din nou. Tot Iavin era vinovat că nu putea să îl sondeze pe sclav să afle ceea ce dorea. Dacă Eronn avea informații despre *Speranzia*, el ar fi putut să le afle. Dar ce folos? Iavin se zbătea îngrozitor de fiecare dată când schița doar o contaminare *anh*.

Mi-ai zis că Eronn e prietenul tău. Foarte bine. Ai trădat relația pe care o avea cu sora ta, pentru că doreai să-ți impresionezi tatăl și să îl forțezi să te numească moștenitor. Iar foarte bine. L-ai convins pe Xeno să nu îl omoare pe Eronn după ce ai scăpat de Yrana. Poate ai vrut să nu pară că l-ai mințit că îți era prieten. Aș înțelege și asta. Dar ce dorești acum? Ce-ți pasă dacă mă folosesc de el?

Iavin începu să protesteze, iar fața îi deveni brusc albă, speriindu-l pe Eronn, care se temu că îi era rău din nou.

– Sunt bine, vezi-ți de treabă! îi spuse Adrew, gata să râdă de absurdul situației.

Vocea lui Iavin îi răsună plângăreață în minte.

Nu, n-a fost așa! Știu că am greșit. Eram gelos pe amândoi și m-am gândit că tatăl meu îi va separa doar.

Așa spun legile voastre?

Nu, dar Xeno putea hotărî într-un mod diferit. Eu i-am cerut să o trimită pe Yrana departe pentru puțin timp, dar nu am crezut că nu îi va mai permite să se mai întoarcă!

Adrew râse ușor. Iavin era naiv dacă își imagina că putea influența lucrurile. Xeno avusese probabil motivele

lui ca să nu îl transforme pe Eronn într-un sclav obișnuit. Poate trebuia să ia în calcul și influența acelui Anss Herd despre care auzise atâtea. Se gândi să îl caute ca să discute cu el și simți împotrivirea tânărului.

Apoi, continuă Iavin, *Eronn a greșit și datoria mea de fiu era să-mi informez tatăl. Dar țineam și la Eronn și nu puteam să îl las să fie transformat într-un sclav.*

E bine că ai o explicație pentru orice s-a întâmplat, dar atunci ce căutai de fapt în sud?

Iavin nu răspunse imediat, speriat de propriile gânduri.

Am greșit, știu, spuse afundându-se tot mai mult în sensomemoria lui Adrew.

Era ciudat, dar când se gândea la el, se vedea tot adolescentul gras și stângaci, pe care oamenii de rând îl numiseră slab de minte. Și nu așa și fusese? Mama lui nu îl iubise niciodată, iar sora lui râsese în permanență de el. Poate meritau o lecție, iar Eronn fusese un vehicul potrivit pentru a arăta că nu îi erau superioare. Yrana se lăsase pradă sentimentelor, iar mama lui se grăbise să încuviințeze și să ascundă relația cu un străin. Și ce meritau pentru această încălcare a legilor? Ce spunea codul Arhipelagului în legătură cu fraternizarea cu inamicul? Până la urmă legea îl obliga să divulge astfel de lucruri, iar el trecuse dincolo de legăturile de familie și îi spusese lui Xeno cum îi răsplătea Eronn bunătatea. Și Xeno s-ar fi putut preface că-i ignoră cuvintele, dar nu o făcuse.

Ar fi trebuit să refuz să mă numească moștenitor? Nu mai avea pe cine...

Adrew râse din nou.

Și ce te interesa pe tine asta?

Agentul voia să îi arate cât greșise ca să îl controleze și mai mult. Când își dădu seama de asta, Iavin se izbi violent de granițele sensomemoriei, iar Adrew se chirci de durere spre spaima sclavului.

– Sunt bine, spuse cu voce tare, întinzând o mână și împiedicându-l să se apropie. Lasă-mă în pace!

Eronn se întoarse trist la obiectele pe care le aduna – toate replici miniaturale ale unei case cu tot de trebuia. La

nevoie, acestea puteau fi lăsate să crească în mediul prielnic al Cardeei, și apoi readuse la starea inițială și puse la loc în rucsac. Pe Adrew îl fascinase de la început tehnologia existentă, pe care nu o înțelegea, și acumulase date despre ea, sperând să le folosească mai târziu. Cât despre Iavin, cu cât discuta cu agentul, cu atât era împins spre o zonă ce avea să îl anihileze pentru o perioadă lungă de timp.

De fapt, treaba ta ce ai făcut, îi spuse Adrew, *nu te judec. Ce ai de gând cu mine?*

Gândurile lui Iavin trădau o anumită spaimă, iar Adrew respiră adânc forțându-l să se retragă și mai mult. Îl învălui o clipă într-un amestec de *anh* și *um*, iar tânărul se simți somnoros, ghemuindu-se în spațiul său strâmt. Iavin adormi, gândurile amestecându-se încet cu ale agentului.

Așa-i mai bine!

Adrew se întoarse la realitate. Eronn încă mai aduna micile obiecte efemere născute de cameră și îi arunca din când în când câte o privire.

Zâmbetul lui Adrew depăși spațiul interior și-i animă fața. Se ridică și, îngenunchind lângă Eronn, începu să îl ajute.

– M-am plictisit să stau fără să fac nimic, începu atingându-l pe tânăr cu săgeți de *anh* strălucitor.

Spera să îl facă să se simtă mai bine și să nu se mai teamă de el. Deși nu îl sondase până atunci, nu îi trebuiau abilități deosebite ca să își dea seama de asta. Eronn se opri o clipă uitându-se în jos. Pe față avea aceeași expresie pe care o văzuse și la Ralle cu săptămâni în urmă. Era suferință și teamă că nu va reuși să mai îndure și să meargă mai departe. Mânat de un impuls, îi puse mâna pe umăr.

– Eronn, îmi pare rău! Poate nu înseamnă nimic pentru tine, dar am vrut să știi asta.

Tânărul deveni și mai palid, iar umerii îi tremurară. Adrew găsise ceva asemănător și în memoria lui Ralle, retransmisă de Vaal. Se apropie și mai mult, încercând să descopere căile de acces spre mintea lui. Se hotărî să rișteo mărturisire pe care Iavin nu o obținuse, dar care exista în mintea lui ca un abur tulbure.

Eronn se întoarse spre el, mișcările sacadate ascunzându-i zbuciumul interior. Voia să răspundă, dar nu îndrăznea, pentru că se temea de o capcană. În ultimii ani, renunțase la tot doar ca să supraviețuiască, iar acum, când visul i se îndeplinise, nu mai putea rosti o vorbă. Întotdeauna știuse că Iavin regreta ce făcuse, dar fostul lui prieten nu îi mărturisise asta niciodată. Îl protejase, îl apărase de Xeno cât putuse, iar cu timpul ura pe care o simțise la început, pălise, cufundându-se în mare. Totuși, își amintea momentul trădării și cel în care îi fuseseră montate sensoscheletul și implantul de restricționare. Nu era sclav adevărat, dar ajunsese în puterea lui Iavin. Acesta se purtase bine cu el și Ari, și treptat ajunsese să se obișnuiască cu situația. Hubb-ul se îndepărtase, dispărând sub apele lagunei de parcă n-ar fi existat niciodată. Visase că avusese o casă, o familie? Uneori așa i se părea.

– Nu trebuie să îți pierzi speranța că vei fi liber, adăugă Adrew simțind cum în față i se deschidea o poartă spre mintea lui Eronn.

Prin mine, rosti, oprindu-se în prag, *prin mine vei trăi din nou. Trebuie doar să mă asculți. Vei dori asta?*

*

Cardeea apărea luminată dedesubt, cu suprafața albastră traversată de formațiuni noroase – insulele pierdute în mijlocul oceanelor, multe ca niște puncte pe care le vedea bine doar dacă cerea o imagine mărită a zonei. Totuși, erau munți, văi, râuri, zone albastre, altele mult mai verzi, un continent întreg de un bej deschis pe care răsăreau câteva piscuri întunecate. Orizontul era albastru, întunecându-se treptat și cufundându-se în întuneric. Existau ființe acolo, doar că Sall nu le văzuse niciodată direct. Uneori, le simțea în carcasele navelor, le găsea imaginile printre informațiile pe care le cerea – înregistrări venite prin filtrul tehnologiei. În singurătatea orbitei, era înconjurat de mii de alte mașinării, doar că nu putea discuta cu niciuna. Stătea rotindu-se în jurul planetei zi și noapte,

sistemele lui funcționau independent, naniții se ocupau de reparațiile interne, avea sisteme și protocoale pentru orice situație și o infinitate de zile și nopți pe care le petrecea gândindu-se.

Nu știa cum apăruse. Replicatoarea pe care locuia era mult mai veche decât își amintea și i se părea că existase și înainte, deși într-o formă mult mai rudimentară. Conștiința apăruse mai târziu și vag, avea imaginea unui război care distrusese o parte dintre obiectele de pe orbită. Mult timp, primise comenzi și coduri de la un oraș ce se numea Hubb, dar de câțiva ani, trecuse printr-o schimbare ce îi afectase sistemele, în timp ce partea organică rămăsese la fel. Acum slujea un alt stăpân, numit Andorre, chiar dacă pentru el nu conta. Materialele veneau, ca de obicei, aduse de nave ce purtau alte însemne, iar producția era luată tot de ele și adusă la suprafața Cardeei.

Deși nu discuta cu nimeni, schimba informații cu alte fabrici, cu navele și cutiile-spion ce treceau prin apropiere. Uneori, cercul lui Meri răsărea dincolo de Cardeea, o explozie de lumină ce nu îl orbea cu adevărat, dar îl făcea să se simtă astfel. Dedesubt, era zona aurorelor din nord, dar și cea a stelelor căzătoare pe care le admira din când în când, întrebându-se cum ar fi fost să le vadă de pe suprafața planetei.

De zeci de ani, Sall nu primise nicio vizită. Doar navele automate ce aduceau minereuri și apoi încărcau materia procesată. Funcționa în parametri, repetând aceleași acțiuni zi după zi. Dacă își îndrepta privirile spre cealaltă planetă, îl întâmpinau furtunile și benzile colorate rotindu-se ametitor. Era un spectacol fascinant, pentru că, pe măsură ce Adranus se apropia de Meri, vremea lui suferea schimbări, devenind tot mai dramatică pe partea mângâiată de radiația astrului.

Totuși, în dimineața aceea, ieșise din amorțeală simțind în toate părțile împrăștiate pe suprafața fabricii că era o zi a schimbării. La început, un senzor îl avertizase de prezența unei nave dincolo de Adranus. De fapt, fusese un ecou capturat și apoi analizat de partea organică a

imensului său creier. Obișnuit să admire suprafața lui Adranus, orice anomalie îi atrăgea atenția. Lansase un mesaj spre planeta gazoasă, dar nu îi răspunsese nimeni, iar nava dispăruse de parcă nici nu ar fi existat. Totuși, după mai multe luni, o navă diferită de cutiile spioni îl cercetase, ca apoi să dispară la primul semn că ar fi vrut să se cunoască mai bine. Era ceva, ceva ascuns, iar el rămase la pândă cu sistemele de supraveghere îndreptate asupra lui Adranus. Deși tot nu distingea nimic, știa că cu timpul nava cea mare avea să se trădeze.

*

Tay deschise ochii și îi închise la loc copleșit de lumină. Simți trupul fierbinte al lui Narca respirând alături. Se răsuci și-l îmbrățișă, iar *leneșul* îl răsplăti cu un mormăit sonor, răsucindu-și capul și împungându-l cu botul. Tay se ridică pe jumătate, simțindu-se plin de sudoare. Era o zi frumoasă, iar astrul strălucea puternic printre frunzele copacilor. Era în aceeași poiană în care se prăbușise cu o zi înainte, iar în aer plutea un miros plăcut de fructe și legume coapte. Se sprijini de trunchiul copacului lângă care dormise și se ridică în picioare clătinându-se ușor. Narca își mișcă încet coada stufoasă, dar nu îl urmă, pentru că nu era în pericol.

În mijlocul poienii, ardea un foc deasupra căruia erau așezate rădăcini și poame, frumos aranjate pe un grătar rudimentar. Un bărbat stătea cu spatele la el și pentru o clipă, inima îi tresări, pentru că i se păru că era Hauer. Era logic să fie el, logic să nu fi murit, ci doar dispărut pentru a-l ocroti din umbră.

– Tată! exclamă plin de speranță.

Păși împleticindu-se, dar curând își dădu seama de eroare. Omul era mai scund și mai robust decât părintele lui pierdut. Se opri brusc, bărbatul întorcându-și capul, iar el îl recunoscu. Era Anss Herd! Scoase un geamăt și se răsuci luând-o spre marginea luminișului. Nu putea alerga, picioarele îi tremurau, dar încerca să meargă

cât mai repede. Bărbatul se repezi și îl apucă din spate, înconjurându-l cu brațele și prinzându-i mâinile strâns. Tay încercă să se elibereze, dar era prea slăbit ca să depună o rezistență serioasă. Anss era foarte puternic pentru un om atât de corpolent. Îl ridică cu ușurință și îl duse în mijlocul luminișului. Îl împinse fără menajamente lângă foc, apoi se aplecă spre el:

– Nu-ți fac nimic! Potolește-te! N-ai unde să te duci oricum! Dacă mai încerci să scapi, trimit *leneșul* după tine!

Vocea îi era hârâită, iar ochii reci. Tay rămase nemișcat fixându-l îngrozit. Venise să îl ducă înapoi în carieră? Dacă se mai odihnea, reușea să fugă destul de repede? Nu credea că Narca i-ar fi făcut rău, dar nu voia să riște. Se așeză într-o poziție mai comodă, încercând să se liniștească.

Anss Herd se așeză lângă foc, inspectând legumele și întorcându-le de pe-o parte pe alta. Apoi își inspectă mâinile și își lovi palmele pentru a îndepărta urmele de coajă arsă.

– Te simți bine? îl întrebă așezându-se și încrucișându-și cu chiu cu vai picioarele sub el.

Arăta ca una dintre sferele Hubb-ului pusă pe un postament disproporțional în mijlocul orașului Andorre.

Tay nu răspunse, preocupat să își țină în frâu teama. Ce voia Herd de la el? Nici nu se putea gândi la altceva. Bărbatul dădu din cap de parcă ar fi primit un răspuns, luă un băț de alături și îl înfipse în pulpa unei *bace* puse pe grătar. O ridică cu grijă și i-o întinse.

– Cred că ți-e foame, spuse. Ia și mănâncă, dar vezi că e fierbinte.

Stomacul lui Tay scoase un sunet deznădăjduit amintindu-i că nu mai mâncase din ziua precedentă, iar tânărul acceptă oferta. Mușcă din *bacă*, știind că avea să se frigă, dar neputând să se abțină. Tot trupul îi tremura de nerăbdare, iar în curând din bucată nu mai rămase nimic. Anss râse și îi întinse un fruct rotund și galben. Tay mușcă, gata să plângă, simțindu-se umilit, dar și fericit în același timp. Nu mai avusese atâta hrană la dispoziție de mult timp. Când termină, se uită din nou la Herd. Pe grătar mai

rămăseseră bucățele, dar bărbatul dădu din cap.

– E destul. Dacă mai mănânci, o să ți se facă rău.

Și de fapt, Tay chiar începuse să simtă o ușoară greață. Se întinse mai departe de dogoarea focului și închise ochii. Orice se întâmpla cu el, nu avea ce face. Dacă Herd îl ducea înapoi în carieră, nu se putea împotrivi. Dacă voia să îl omoare, nu putea lupta împotriva lui. Îl simți apropiindu-se. Anss îi puse o mână pe braț, făcându-l să se înfioreze.

– Stai liniștit și odihnește-te. Vorbim mai târziu, că nu e nicio grabă. Acum ești în siguranță.

Tay mișcă din umeri, iar Anss își retrase mâna. Băiatului nu îi plăcea să îl atingă. Anss ajunsese să lucreze pentru cei din Andorre. În carieră, se zvonise că avusese de-a face cu distrugerea Hubb-ului, iar lui Tay nu i se părea exclus.

– O să am grijă de tine. Dormi.

Vocea lui Herd răsună înfundată pe când el se cufunda treptat în somn.

Fii fără grijă! I se păru o clipă că îl aude pe Hauer, apoi pierdu legătura cu realitatea.

*

Părăsiră Andorre a doua zi dimineață la bordul unei ambarcațiuni ușoare ce urma să îi ducă pe o insulă apropiată, de unde aveau să zboare spre sud. Erau însoțiți de cinci căutători, dați de Xeno să îi protejeze. Erau bărbați puternici, dar mici de statură, înarmați cu niște bastoane asemănătoare celui folosit de Xeno pentru a-l disciplina pe Eronn. Probabil că mai existau și alte arme, dar nu reuși să le descopere. Printre ei, Adrew îl recunoscu pe cel care îl lovise când de-abia intrase în trupul lui Iavin. Sigur că nu îi puneau nicio problemă și la nevoie îi putea învinge pe toți. Eronn era însă îngrijorat, așa că încercă să îl liniștească.

– Îmi voi ține promisiunea, îi spuse apropiindu-și capul de al lui.

Marea ara albastră și liniștită, iar ambarcațiunea ca o

platformă cu margini rotunjite se deplasa clătinându-se încet pe valuri. Așezați la o masă în mijloc, Adrew și Eronn stăteau destul de comod. Agentul închise ochii și respiră adânc. Așa i se părea că era tot în Comintern, doar că lângă Andorre briza plăcută răcorea aerul.

– Ce vei face?

Întrebarea lui Eronn se duse odată cu vântul.

– Mergem să vorbim cu Yrana și cu mama, spuse Adrew folosind cuvintele ce-i erau străine.

Scotocise memoria lui Iavin după informații și deja își formase o părere despre doamna Kreea și sora lui.

– Și apoi?

– Apoi? Nu știu. Poate rămânem acolo și căutăm *Speranzia*.

– Dar, Eronn se aplecă și mai mult și șopti, *Speranzia* a dispărut.

Adrew îi zâmbi liniștitor.

– Și ce dacă? Și dacă o găsim, și dacă nu, tot nu ne mai întoarcem.

– Dar Xeno? Nu te va aduce înapoi?

– Nu, îl liniști Adrew. Am un plan, dar să vedem...

Șeful căutătorilor se apropie împiedicându-i să continue. Iavin îi spuse numele lui și faptul că provenea tot din sud. Adrew stocă informația și-și puse în priviri toată neplăcerea pe care o simțea. Bărbatul acesta cu față aspră îl lovise, gata să îl azvârle din trupul lui Iavin și să îl facă să își rateze misiunea. Îl chema Taros și era înconjurat de o strălucire întunecată pe care o simțea și fără să folosească *anh*-ul. Dintre toți, era cel mai periculos.

Taros se înclină în fața lui.

– După debarcare vom merge direct la aeronavă, îi spuse de parcă s-ar fi așteptat ca Iavin să îi ceară să se plimbe prin port.

Adrew ridică din umeri și-l ignoră. *Pe tine te voi doborî primul,* își spuse amintindu-și golul pe care îl simțise sub loviturile acestuia. Bărbatul mai așteptă câteva clipe, apoi se îndepărtă netulburat. Eronn suspină alarmat.

– Nu face asta, e periculos!

Adrew nu îi răspunse, îl bătu doar pe umăr și se

apropie de marginea ambarcațiunii. Apa clipocea sub coca joasă, ținută deoparte de o copastie pe care o simțea dacă întindea mâna, dar pe care nu o vedea. Era tot unul dintre materialele mimetice, ce făceau coca navei pe jumătate invizibilă. Exista energie în mișcarea apei, la fel ca pe Galene, așa că se aplecă și-și cufundă mâna în masa mișcătoare.

Acum e momentul! spuse privind spre malul îndepărtat.

Ascensiunea se rotea dincolo de Adranus, iar Ralle aștepta nerăbdător să ia legătura cu el. Nu mai discutaseră de mult timp, ocupat să se obișnuiască cu noul trup și să îl liniștească pe Iavin.

Totul este bine?

Cuvintele lui Ralle veniră de departe. Agentul se folosea de energia lui Adranus pentru a comunica, așa cum îi ceruse. Încerca să se abțină, dar era foarte fericit că vorbeau în cele din urmă.

Iavin se agită, dar Adrew reuși să îl calmeze.

Da, merge conform planului.

Și la noi la fel!

Deși nu îl vedea, Adrew îi simți zâmbetul.

Voi coborî pe Cardeea însoțit de Karl.

Îi transferă informațiile pe care le luase de pe Adranus, iar Adrew îi mulțumi. Lucrurile începeau să se lege.

Acum este rândul meu să-mi fac treaba, spuse mai mult pentru sine.

Se ridică și căscă, întinzându-și trupul. Avea nevoie de senzația aceea de eliberare, prin care punea stăpânire pe fiecare mușchi. Acum corpul era în totalitate al lui, iar Iavin devenise un mic parazit ascuns într-un colț al minții. Îi transmise lui Ralle coordonatele extrase din amintirile lui Iavin, iar agentul îi mulțumi.

Ne vom vedea curând. Nu-ți face probleme!

Doar că Ralle nu se gândea la asta, ci doar că avea să îl întâlnească din nou. Întrerupse legătura, mulțumit că lucrurile mergeau în direcția bună. Se întoarse la masă zâmbind fericit.

– Este atât de plăcut, spuse oftând.

Eronn surâse și el. Era o schimbare binevenită, de vreme ce Iavin era de obicei atât de mohorât.

– Eronn, ai vrea să rămâi în sud? îl întrebă Adrew brusc.

Tânărul nu răspunse, iar agentul simți că se temea ca Iavin să nu îl înșele din nou. De când reușise prima dată să-i intre în minte, gândurile lui îi apăreau ca o curgere lină de informații.

– Cum vei hotărî.

– Dar tu ce vrei să faci?

– Nu știu încă.

Teama lui Eronn acoperea ambarcațiunea ca o ceață deasă. Adrew se aplecă spre el și, odată cu întrebarea, îi pătrunse în minte căutând febril date despre *Speranția*. Iavin era sigur că Eronn primise de la tatăl lui locația navei, iar el se bazase pe asta. Existau multe lucruri pe care Iavin i le dezvăluise doar pe jumătate. Văzu silueta abstractă a Hubb-ului plutind pe cer, fața lui Hauer Uve, sferele în care trăiseră Eronn, Ari și Tay. Continuă căutarea, apoi se opri și se întoarse la imaginea băiatului cu păr blond, ciufulit și ochi albaștri, somnoroși. Așa îl văzuse Eronn ultima dată pe fratele său și așa îi rămăsese în memorie. Adrew se miră. Era prima dată când afla că Eronn mai avea un frate. Păstră informația și merse mai departe. Exista imaginea *Speranziei*, date despre ea, despre IA Alexander, dar nimic despre locul unde bunicul lui o ascunsese.

Ce ne facem? murmură Iavin. *M-am înșelat. Nu știe nimic.*

Nu-ți face probleme, îi dădu Adrew o replică pe care o folosise des în ultima vreme. *O să mă descurc, dar nu am fi fost în situația asta dacă mi-ai fi permis să îl sondez mai devreme.*

Iavin se ghemui și mai tare.

Nimic din ce fac nu este bine!

Adrew îl mângâie ușor cu degetele de *um.*

Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate și o să fie bine, îi spuse folosindu-i regretele și răpindu-i ultima șansă de libertate.

Apoi se aplecă asupra imaginii fratelui lui Eronn. Dacă acesta nu știa locația *Speranziei*, iar Ari era prea mic ca să aibă informația, singurul care mai rămânea era Tay. Agentul era încă prea slab ca să îl descopere, dar avea să

reușească să îl localizeze împreună cu ceilalți. Se grăbi să caute toate amintirile despre el, încercând să-i creeze profilul energetic care l-ar fi ajutat să îl găsească. Interogă mintea lui Eronn și în curând, barierele căzură și tânărul începu să îi povestească despre Hubb și fratele lui pierdut.

Dacă mai trăiește, îl voi găsi. Mă vei ajuta?

Da, voi face orice, spuse Eronn lăsând deoparte ultimele urme de neîncredere. *Te voi ajuta și voi ierta ce s-a întâmplat dacă ne vei aduce din nou pe toți împreună.*

Adrew îi promise din nou. Dacă reușeau să găsească *Speranzia*, dacă supraviețuiau toți, atunci de ce nu? Îi transmise asta, liniștindu-l.

Pe ambarcațiune, Eronn îi mulțumi, gata să izbucnească în plâns sub privirile mirate ale căutătorilor, care nu înțelegeau nimic din comportamentul lui Iavin. Taros, șeful lor, pufni privind sumbru spre ceilalți. Ridicol schimbul de cuvinte între Iavin și sclavul lui, dar toată lumea știa că fiul lui Xeno era un prost! Se duse spre colțul cel mai îndepărtat al ambarcațiunii și se prefăcu că își aranjează curelele ce-i prindeau apărătoarea pe umeri. Între timp, aruncă priviri furișe spre Iavin. Oricât de nebun ar fi fost băiatul, trebuia să îl protejeze și se trezi întrebându-se cât avea să dureze căutarea nebunească după *Speranzia*. Nu voia să își petreacă viață umblând aiurea, iar subordonații lui gândeau același lucru.

18.

Marile aventuri încep cu un prim gând și un prim pas.
(Um Comte)

*

Cu mâna încă zvâcnind de la implantul făcut de Yoshida, Ralle se așeză în navetă alături de Karl. Varianta aleasă de Jonson era chiar mai bună decât cea la care se gândiseră ei inițial. Erau siguri că va fi ales, dar el crezuse că urma să meargă împreună cu Sten. Scaunul se mișcă învăluindu-l cu protecții. Astfel strâns, nu putea decât să privească

în tavan. Se strâmbă, trimițând fără să vrea senzația de durere către Karl. Acesta i-o aruncă înapoi, pufnind.

– Iar te plângi, spuse Karl cu voce tare, pentru că erau ascultați.

Ralle oftă. Avea să fie greu cu Senn, dar ar fi fost și mai greu cu Sten Darr.

– Vezi-ți de treabă!

Răspunsul lui Karl se pierdu când naveta se puse în mișcare, traversând scoarța asteroidului și părăsind *Ascensiunea*. Niciunul dintre ei nu știa să piloteze, așa că erau ghidați de Yoshida. Din fericire, copia lui Karl înlocuise deja coordonatele inițiale cu cele primite de la Adrew, iar IA-ul avea să îi ducă fără să vrea exact la punctul indicat.

Ralle închise ochii concentrându-se ca să nu mai simtă spațiul îngust. Cât timp Edrin îl controlase, fusese întemnițat într-un loc asemănător. Nici acolo nu putea să se miște, să respire. Aici era la fel.

După ce trecu de *Ascensiune*, naveta începu să se deplaseze lin. Lumina roșie a lui Adranus, filtrată de învelișul navetei, îl făcea să se simtă ciudat de slăbit.

Îmi pare rău că pleci, îi spuse vocea din minte. *Mă obișnuisem deja cu tine. Acum ce mi-a mai rămas?*

Ralle deschise ochii. Mult timp avusese impresia că vocea făcea parte din gândurile lui, doar că acum era imposibil. Nu putea fi tot el.

Sten a rămas la bord, spuse șovăitor, iar vocea hohoti.

Ralle se cutremură. Privi spre Karl atât cât putea fără să își miște capul. Cufundat în fotoliul său, acesta părea înconjurat de un cocon uriaș.

– Karl?

Își folosi vocea adevărată ca să nu o suprapună cu cea din minte.

– Ce este?

Tonul era morocănos, semn că nici Karl nu se simțea grozav.

– Așa a călătorit și Adrew?

– De unde vrei să știu eu?

Ralle tăcu, și în liniștea din cabină auzi din nou vocea.

Am fost curios, foarte curios. Acum pleci, dar poate te urmez, cine știe?

Ralle strânse din dinți, simțind că îl doare capul.

– Pleacă! strigă fără să vrea.

– Ce s-a întâmplat?

Karl păru alarmat. Închis cu Ralle în spațiul acela strâmt, ce putea fi mai rău?

Ralle, ești bine?

Dacă ceda acum sau pe planetă, riscau să nu își mai îndeplinească misiunea. Îl blestemă în gând pe Jonson, care refuzase să îl trimită împreună cu Sten, și își încordă auzul ca să prindă respirația celuilalt. Nu percepu nimic, așa că se întinse spre el, încercând să îl vizualizeze. Ralle stătea cu ochii larg deschiși, fixați pe o formațiune noroasă ca o pupilă enormă pe cercul incandescent al lui Adranus. Karl îl împinse de câteva ori cu degetele de *um*, dar celălalt nu reacționă. Speriat, merse și mai departe spre vârtejul sensomemoriei. Dacă se întâmpla ceva cu Ralle, ce avea să facă singur pe o planetă necunoscută? Adrew era pe Cardeea, dar avea să dureze un timp până ajungea la ei.

Ralle? Ești bine?

Agentul nu se mișca. Părea prins într-o sferă fierbinte, ce-i acapara toate gândurile. Se apropie și mai mult. Era ceva acolo, o conștiință ce tresări în momentul în care o descoperi. Ceva îl atinse, spulberându-i degetele de *um* și împingându-l înapoi în trup, apoi același lucru încercă să îi pătrundă printre brațele memoriei. Karl se cutremură și se înveli în amestecul de *anh* și *um* pe care îl folosea la antrenamente pentru a se proteja de Minago. Inima îi bătea cu putere și se simți ca un punct de întuneric într-o mare de lumină roșie.

Îl auzi pe Ralle gemând, dar nu îndrăzni să iasă din cocon pentru a-l ajuta. Orice ar fi fost, existase de la început în trupul prim-agentului, de unde ieșise ca să îl atace. Vru să ia legătura cu Sten, dar se temu să nu fie din nou atins de sfera fierbinte. Rămase cu ochii deschiși urmărindu-l pe Adranus cum se micșora, mult timp după ce asteroidul

Ascensiunii dispăruse umil în întuneric.

După un timp, îl auzi pe Ralle icnind și își dori să se elibereze ca să îl ajute. Nu putu însă să se miște și continuă să îl întrebe îngrijorat dacă se simțea mai bine. Ralle nu îi răspunse, doar oftă.

Sunt bine! spuse în cele din urmă, după care adormi brusc, cu sistemele de protecție slăbite, de parcă ar fi fost deodată în siguranță. Karl se temu pentru el și îl învălui în propriul *um*. Nu putea să îl lase neprotejat, mai ales că nu înțelegea ce se întâmplase mai devreme.

*

Sten urmări plecarea micii nave împreună cu ceilalți membri ai echipajului adunați în zona comună. Se așteptase ca Jonson să facă un secret din asta, dar probabil că avea alte planuri. Celor din jurul lui li se părea normal ca agenții *anh* să plece în recunoaștere într-o lume necunoscută. Unii se uitau ciudat la el, întrebându-se de ce nu era și el în navetă. Gânduri diverse pluteau deasupra capului său. Existau și conversațiile din Rețea, la care avea acces limitat, ca o reminiscență a contopirii acesteia cu fluxul de pe Galene, doar că legătura mediată de Vaal nu mai semăna deloc cu ce avuseseră înapoi acasă, iar Rețeaua îi redevenise străină. Mințile oamenilor erau la fel de deschise ca înainte, însă de cele mai multe ori, nu merita deranjul să le verifice.

O văzu pe Raha râzând și dând din cap, prinsă într-un grup în combinezoane verzi. Îl observă și ea, dar alese să îl ignore. Nicio problemă, pentru că în curând atracția ei față de Karl avea să devină extrem de utilă, la fel și abilitatea ei de a manipula copacii galenici folosind compuși sintetici. Dacă părăseau *Ascensiunea* și trebuiau să ia o mlădiță a lui Vaal cu ei, Raha putea să-i ajute să facă transferul mai sigur.

– Am pornit, se pare!

Adra Rahven îl salută oprindu-se lângă el. Preocupat de gândurile oamenilor, Sten nu o simțise apropriindu-se.

– Se pare că da, spuse plat.

Nu dorise să ia parte la expediția pe Cardeea și încercase să îl conducă pe Jonson să ia singur această decizie. Karl Senn ar fi preferat să fie cu el acolo, dar hotărâse altceva cu Adrew și naniții implantați lui Jonson se dovediseră extrem de utili. Karl și Ralle contribuiseră fără să vrea la această stare de fapt și, oricât ar fi detestat să fie amândoi pe Cardeea, asta hotărâse Adrew și așa avea să fie. Greșeala comisă de Karl în Comintern îl forțase să îi dea un rol mai puțin important. Tânărul accepta cu greu situația, mai ales că Ralle se aliase cu Adrew. Probabil tot una dintre schemele lui Lumni pentru a-i dezbina. Se întreba, totuși, cât mai era Adrew dispus să urmeze ordinele unui maestru care, cu siguranță, murise deja de mult.

– Cred că ai fi vrut să fii cu ei, continuă Adra privindu-l cu o expresie pe care Sten o identifică drept milă.

– Nu, răspunse politicos și rece ca să îi arate că nu dorea să discute mai mult pe acest subiect.

Adra dădu din cap, dar expresia nu i se modifică. Lui Sten i se păru ciudat și se aplecă spre ea încercând să afle răspunsul. Femeia purta un dispozitiv de ecranare, așa că se retrase dezamăgit. Totuși, era ceva neliniștitor în comportamentul ei. Se gândi la planul lor și rulă rapid detalii ca să afle dacă nu le scăpase ceva. Nu era nimic, desigur. Brusc se hotărî să se deschidă mai mult în speranța să obțină mai multe informații.

– De fapt, spuse zâmbind încurcat, ai dreptate, aș fi vrut să fiu cu ei.

Femeia dădu din cap și-i întoarse zâmbetul, observând cât de mult se schimbase expresia lui în câteva secunde. Dintr-o dată, fața îi strălucea, iar ochii o fixau albaștri și adânci ca o invitație. Nu simțise, dar probabil că încercase deja să o sondeze și descoperise dispozitivul, iar acum, alesese altă abordare. Dacă ar fi fost Karl, ar fi mers, dar Sten nu îi trezea niciun sentiment.

– Da, ne-am obișnuit să fim împreună, iar acum nu pot să nu mă gândesc dacă se vor descurca..., lăsă fraza neterminată privind-o în ochi.

Adra îi susținu privirea, ceea ce îl miră. Acum îi era

clar că se întâmplase ceva. Femeia se uită dincolo de el și făcu un semn cu bărbia.

– Uite, au dispărut.

Imaginea navetei lui Ralle și Karl, urmărită un timp de Yoshida, devenise deja îndepărtată. Sten privi un timp fără să simtă ceva deosebit. Adra îl apucă de braț și-i făcu semn să o urmeze.

– Vino cu mine.

Sten rulă din nou variantele stabilite cu Adrew. Una dintre ele ar fi răspuns la situația de față. Cum nu avea altă alternativă, o urmă liniștit. Orice misiune începea cu un prim pas pe care trebuia să îl facă, indiferent dacă-i plăcea sau nu. Acum ar fi preferat să existe o alternativă, doar că nu era, și trebuia să treacă și prin asta.

Străbătură marea de oameni ce începuse deja să se scurgă spre tunelurile de acces. La sala de mese, se organizase o petrecere la care participau lucrătorii din Ecosferă, dar Sten nu fusese invitat și, chiar dacă ar fi fost, nu s-ar fi dus. Adra îl conduse spre intrarea în autostrada principală.

– Unde mergem? o întrebă, mai mult pentru că era ciudat să nu spună nimic.

– O să vezi.

Adra alese o capsulă și se lăsă pe una dintre banchete, invitându-l pe Sten să ia loc pe cealaltă. Agentul se așeză, ușile se închiseră, iar capsula porni încet, apoi prinse viteză. Sten privi în jur. Suprafețe lucioase, rotunjite, iar dincolo de carcasa de sticlonit, pereții tunelului. În câteva secunde, ajunseră în mijlocul navei, traversară zona cu gravitație zero și trecură în cea utilitară. Undeva, în apropiere, se aflau o parte dintre sistemele *Ascensiunii*, doar că ei nu avuseseră niciodată acces acolo. Existau zonele de reciclare și cele în care energia galenică era stocată pentru a fi redistribuită în sisteme, dar și mici unități ce produceau lucrurile necesare traiului de zi cu zi.

Capsula încetini și se opri brusc. Ușile se deschiseră, iar Adra se ridică și păși afară. Erau pe o platformă săpată în stânca asteroidului, un loc unde Sten nu mai fusese. Pereții erau groși și neșlefuiți, iar cristalele străluceau

palid în luminile ambientale. Adra acționă ușa de la capătul peronului și îl invită din nou să o urmeze. Păși dincolo, puțin neliniștit. Ușa se trase în spatele lui cu un sunet neplăcut.

Pe coridor îi așteptau câțiva bărbați în uniformele paznicilor. Pe Remi Wadee îl cunoștea, dar pe ceilalți nu. Privi mirat spre Adra, încercând să se prefacă încă. De fapt, știa ce îl aștepta, dar voia să îi lase satisfacția de a-l fi păcălit. Dintre scenariile făcute cu Adrew, acesta fusese unul posibil. Remi Wadee păși spre el și i se adresă cu voce rece.

– Sten Darr, ești arestat din ordinul comandantului Jonson.

Paznicii își îndreptară armele spre el, iar Adra Rahven se îndepărtă, oprindu-se lângă Remi. Sten privi în jos și începu să râdă.

– Chiar era nevoie să mă aduci aici? spuse adresându-i-se Adrei. Credeați că mă voi împotrivi? Că vor afla toți că m-ați reținut? Nu cred că le pasă.

Sigur că arestarea lui nu ar fi dat bine în contextul în care ceilalți agenți își riscau viețile pe Cardeea. Deschise brațele larg, fixându-i ironic. Toți aveau dispozitive de ecranare, așa că nicio șansă să se lupte cu ei. Doi paznici se repeziră la el, îi suciră mâinile la spate și i le prinseră cu un dispozitiv de restricționare. Datele lui Yoshida îi pătrunseră în minte ca un roi de nanolicurici. Erau mici și strălucitoare, crâmpeie de energie. Ar fi putut folosi avatarul lui Karl ca să scape, dar nu avea rost să atragă atenția asupra lui. Nu încă, cel puțin. Trebuia să urmeze planul.

– De ce? o întrebă pe Adra. De ce asta? Ce am făcut?

Femeia dădu din cap.

– Vei afla mai târziu.

Îi lăsă pasiv să îl împingă înapoi în capsulă, privirile agățându-i-se încă de fața Adrei. Chiar dacă nu reușea să o sondeze, era ceva ce nu înțelegea. Femeia de-abia îl cunoștea, totuși se bucurase când fusese arestat. Era ceva îndreptat împotriva lui personal, pentru că, după cum îi

spusese Karl, cu el se purtase foarte bine. Se priviră până când ușile capsulei se închiseră, și atunci Adra schiță un mic zâmbet ca o încuviințare.

*

În întuneric se nasc imagini, din imagini, vise, din vise, trăiri, din trăiri, alte imagini. Stând singur atâta timp, Sall ajunsese să se întrebe ce rol avea în mica lui lume de pe orbită. Încercase să convingă sistemele să îi permită să se deplaseze, dar nu fusese lăsat. Dacă s-ar fi mișcat, ar fi decăzut. Dar și așa, căderea pe Cardeea nu i se părea o perspectivă atât de rea. Ar fi făcu ceva, ar fi simțit ceva, orice ar fi însemnat asta. Fusese creat într-un moment de încleștare, iar acum pacea nu i se potrivea.

Din când în când, plictiseala îl îndemna să își trimită dronele ca să captureze cutiile-spion, ce se apropiau imprudent de mult de el. Le prelua, le copia informațiile, apoi le trimitea la reciclat. Așa mai afla și el cum mergeau lucrurile. Nu era cu adevărat un mare câștig, dar se mai distra urmărindu-le cum se ascundeau printre deșeurile spațiale. Încercau să scape de el, dar creierul lor meta-organic nu era atât de dezvoltat ca să-i facă față, pentru că era prea mic, prea mult axat pe culegerea de informații. Cutiile erau pregătite să fugă și să se ascundă de alte cutii-spion, dar nu și de senzorii și de dronele lui.

De câtva timp, activitatea din jurul Cardeei se animase. Cu o vreme în urmă, observase o navetă care ajunsese pe planetă în zona mlaștinilor, apoi fusese vizitat de o dronă necunoscută, ca acum o altă navetă să treacă pe lângă el. Își trimise dronele, dar nu reușise să o ajungă înainte de a se apropia periculos de mult de planetă. Le chemase înapoi, nemulțumit de imobilitatea la care era condamnat.

Dacă ar fi avut și el un corp de navetă, s-ar fi avântat spre Cardeea, iar scuturile l-ar fi protejat. Așa, deși enorm și complex, se învârtea fără scop, condamnat să petreacă o eternitate în noaptea orbitei.

19.

Să lupți la nesfârșit nu înseamnă că victoria nu se află totuși la îndemână.
(Înțelepciune antică)

*

Ajunseră în orașul de pe insula învecinată chiar la prânz. Iavin îi dădu accesul la informațiile cerute. Zona aceea aparținea Uniunii Arhipelagului de câteva sute de ani, chiar de la începutul războiului negoțului, dar deja se vedea diferența. Adrew observase malul mărginit de structurile cilindrice ale portului și privise atent să descopere vegetația roșie cu care se obișnuise în Andorre. Nu era însă nimic – numai griul-argintiu al cilindrilor, și mai departe, clădiri joase la fel de gri. Aerul era diferit, mai dens, mai plin de mirosuri străine.

Aici nu se respectă directiva ecologică din Andorre?

Iavin pufni.

E o zonă cucerită, ce te așteptai? Mai încolo o să fie și mai rău.

Acostară la un chei, și o porțiune a lui se întinse conectându-se la ambarcațiune, preluându-i și transportându-i la mal. Când materialul de sub picioare începu să freamăte, Adrew făcu o mișcare ciudată de parcă ar fi vrut să se ferească, dar Iavin îl opri.

Ai grijă, îi atrase atenția. *Așa merg lucrurile pe aici!*

Ezitarea lui nu trecu neobservată, dar toți o puseră pe seama bolii. Pe mal îi așteptau câțiva oameni, care se prezentară drept reprezentanții Înaltului For de pe insulă, subordonat celui din Andorre. Iavin îi spuse că nu îi cunoștea bine, iar Adrew îi salută mai relaxat. Deși se mai obișnuise cu noua viață, încă nu se simțea în largul lui când trebuia să întâlnească necunoscuți. Aici, intervenția lui Iavin era de neprețuit. Fură conduși la un vehicul ca o cutie transparentă, acoperită de un material din mici celule strălucitoare. Banchetele erau tari, făcute dintr-un material neted, alb. Același material se folosise și la alte

elemente ale vehiculului și nu părea la fel de rezistent ca sticlonitul cu care era obișnuit. Eronn se așeză în fața lui, cu bagajul la picioare.

Drumul dură puțin, iar Adrew se mulțumi să privească de jur-împrejur și să pună întrebări despre oraș. Față de Andorre, imaginile de dincolo de fereastră semănau cu peisajele din Novoterra, capitala Uniunii Republicilor Libere. Foarte multe suprafețe ce reflectau lumina, structuri cilindrice enorme montate din loc în loc ca niște păduri. Urcară un deal și văzură în afara orașului niște câmpuri verzi mărginite de și mai mulți cilindri.

Alge, îi spuse Iavin. *Le cresc în bazine sau în fotoreactoare cilindrice.*

Și ce fac cu ele?

Existau alge și pe Galene. Acestea contribuiau la sistemul energetic al planetei, fiind consumate de pești. Adrew nu știa mai multe despre ele.

Sunt foarte valoroase și folosite atât pentru producerea de combustibil, cât și pentru hrană. Se extrag uleiuri și proteine, care apoi sunt iarăși procesate.

Adrew privi din nou spre zonele indicate și își dădu seama că putea fi apă acolo. Scotoci mintea lui Iavin și stocă toate informațiile găsite. În cilindrii strălucitori se găseau tot alge ce creșteau la o sursă de lumină artificială, iar din bazine se recolta biomasa, ce se folosea mai târziu la alte procese. Materialul banchetei era tot un produs cu originea în câmpurile verzi.

Și metanul?

Acesta se extrage din sud, unde vom merge și noi, dar o să îl întâlnești mai târziu când vom zbura.

Coborâră în afara orașului la capătul unei structuri simple. Clădirea cu un etaj avea un schelet vizibil și panouri transparente prinse pe cadre, dar nimeni nu încercase să o înfrumusețeze și îmbinările apăreau dizgrațios în lumina puternică a astrului de prânz. Coborâră și cineva îi invită înăuntru. Străbătură clădirea și ieșiră în fața unui spațiu acoperit de un material la fel de neted, ce acoperea solul fărâmicios. Adrew tuși. Era foarte mult praf în jur și niciun copac.

*

Se urcară la bordul aeronavei și se așezară într-o încăpere cu ferestre mari, pe aceleași banchete tari și incomode. Aveau culoarea aprinsă a lui Adranus, dar materialul era identic cu cel din vehiculul ce-i adusese acolo. Reprezentații le urară drum bun și se retraseră, aruncând priviri neliniștite în urmă. Sperau să nu fie probleme, pentru că, față de data trecută când călătorise, fiul lui Xeno se arăta distant.

Preocupat să discute cu Iavin, Adrew neglijase să mai comunice și cu ceilalți. Șeful căutătorilor se apropie de el și îl întrebă dacă avea instrucțiuni. De fapt, voia să vadă dacă se simțea bine, așa că Adrew se grăbi să îl liniștească. Apoi se întoarse spre Eronn, care rămăsese în picioare lângă el, și îi făcu semn să ia loc de partea cealaltă a mesei dreptunghiulare. Banchetele avea două locuri și erau așezate ca să formeze niște insulițe pe suprafața netedă și lucioasă, de un albastru puternic, a podelei.

Și astea sunt tot din alge? întrebă Adrew mirat. Oricum ar fi arătat plantele, i se părea ciudat să obții un astfel de material din ele.

Iavin râse ușor.

Nu din ele direct, desigur. Procesul este complex și are mai multe etape.

Se întrerupse pentru că aeronava se ridică ușor, plutind. Adrew se uită cu interes la forma alungită, montată deasupra ei, semănând cu cilindrii văzuți mai devreme. Înăuntru exista un amestec de gaze, iar structura era propulsată de un motor electric, alimentat de pile de combustie ce foloseau metanul extras de către *Renn* și oxigenul din aer. De aici rezulta dioxid de carbon, ce era înmagazinat pentru a fi utilizat ulterior. Adrew îl opri pe Iavin, pentru că informațiile nu aveau nicio importanță pentru misiune, totuși înregistră totul cu grijă.

Aeronava se ridică și mai sus și prinse viteză. Un servitor le aduse mâncare, iar Adrew se ghiftui, neluând în seamă protestele lui Iavin. Corpul avea nevoie de energie, așa că el i-o furniza fără să se sinchisească de scrupulele

tânărului. Acesta își impusese de ceva vreme un regim simplu, de parcă prin asta putea să își răscumpere o parte dintre greșeli.

Cine ți-a spus asta?

Iavin i-l arătă pe Anss Herd râzând de corpolența lui și de faptul că, după ce își trădase sora și prietenul, trupul i se rotunjise și mai mult. Cam atunci, Iavin începuse să nu mai mănânce și, din nou, Adrew observă asemănarea dintre comportamentul lui și al lui Ralle. Ce făcea ca doi oameni atât de deosebiți să acționeze similar nu știa și nici nu avea pe cine să întrebe. Dacă Lumni ar fi fost acolo, ar fi vorbit cu el, dar nu voia să discute asta cu Sten, singurul prim-agent în afara lui Ralle însuși.

Mestecând bucățile de legume și carne, privi la Eronn, dincolo de masă. Nici acesta nu mânca. Ce era cu ei toți?

– Nu te mai uita la mine. Servește-te! îi spuse arătând cu bărbia spre farfurie. Trebuie să ai energie dacă vrei să reușim.

Eronn dădu din cap și în curând mesteca ascultător. Adrew goli farfuria și mai ceru o porție spre spaima lui Iavin. Apoi, sătul, se rezemă de spătar și se uită pe fereastră. Erau mai sus decât își imaginase inițial privind aeronava. Insulele se vedeau ca niște pete de culoare pe oceanul străbătut de dungile albe ale valurilor. Călătoria avea să dureze câteva ore, așa că se aplecă spre Eronn și i se adresă cu voce joasă.

– Te-ai gândit ce vei face?

Tânărul clătină din cap și-i aruncă o privire rapidă lui Taros, care se uita în acel moment la ei.

– Poate, spuse el șovăind, o să ne gândim când ajungem acolo. Nu vreau să-ți fac probleme.

Eronn reacționa destul de greu la îndemnuri *anh*, din câte observase. Poate era mai puțin receptiv sau poate sensoscheletul juca un rol greu de neglijat. Își opri fără să vrea privirea la un alt model acoperit de cel al scheletului metalic. Erau niște mici formațiuni ca niște alunițe palide, ce dispăreau în părul des, șaten deschis. Dintr-un impuls, întinse mâna peste masă și atinse una dintre ele.

– Ce sunt astea? întrebă, iar când Eronn păli, își dădu

seama de greșeală.

Ar fi trebuit să știi! îl certă Iavin. *De ce nu m-ai întrebat?*

– Îmi pare rău, se grăbi agentul să spună ducându-și mâna la frunte. Nu mi-am dat seama. Am uitat...

Eronn dădu din cap, atinse și el zona implantului, apoi zâmbi.

– Nu-i nimic, spuse împăciuitor. Și eu uit uneori. E de parcă Hubb-ul n-ar fi existat niciodată...

Rămase tăcut câteva clipe, pierdut în gânduri. Adrew nu îl tulbură, știind că va continua.

– La început, a fost mai greu, pentru că eram toți legați la Hubb, dar, după ce mi-au pus sensoscheletul, senzația nu a mai fost atât de puternică. Acum, rareori mai simt ceva și chiar și atunci, lucrurile se îndepărtează... pierd din formă.

Îl privi așteptând o confirmare care nu veni. Totuși, simțea că Iavin se schimbase și ajunsese să înțeleagă prin ce trecea.

– Știi, mult timp am avut impresia că încă îmi mai simt tatăl și fratele. Erau departe, dar încă puteam ajunge la ei. I-am pierdut după sensoschelet, așa că acum au dispărut.

– Vorbești despre Ari?

Lui Adrew i se păru dintr-o dată că nu îl mai înțelege.

– Oh, nu. Mă referam la Tay!

Agentul se aplecă spre Iavin, gândindu-se la fratele care probabil supraviețuise prăbușirii orașului. Imediat, figura lui Herd îi apăru în minte ca o enigmă la care trebuia să afle rezolvare.

– Oh, Tay!

– Da.

Eronn zâmbi trist.

– Mai mult decât să mă eliberez eu, aș vrea să știu dacă e bine.

Adrew îl privi, simțind ceva din zbuciumul. Ar fi putut afla și mai multe, dar nu era bine pentru misiune să își contamineze sensomemoria cu tragedia lui. Totuși, îi puse mâna pe braț ca o promisiune.

– Te voi ajuta oricum. Dacă trăiește pe undeva, îl vom găsi.

*

După două zile de odihnă și mâncare din belșug, Tay se simți în stare să pornească din nou la drum. Anss încercase să intre în vorbă cu el, dar când văzuse că de abia îi răspundea, nu mai insistase. Încă de la început, li se alăturase un sclav pe nume Shan. Acesta montase la repezeală trei adăposturi ușoare, niște semisfere albe din materiale asemănătoare celor vândute de fostul Hubb. Tay ocupase una, iar Narca îl însoțise, încălzindu-l în nopțile reci.

Cu o seară înainte, Tay se prefăcuse că adormise. După ce Shan terminase de strâns masa, se întinsese în culcușul prefabricat și își trăsese pătura peste cap. Anss Herd se retrăsese curând, și Tay îl auzise sforăind ușor. Sclavul își mai făcuse de lucru prin împrejurimi, apoi se așezase la locul lui și nu se mai mișcase. Tânărul ciulise urechile și se ridicase pe jumătate, privind în jur. Nu închisese adăpostul zicând că nu îi plăcea spațiul strâmt din interior. De fapt, voia să vadă când toată lumea dormea, ca să fugă.

Ieșise târându-se în genunchi și se ridicase când nu mai surprinsese nicio mișcare. Semisfera lui Anss era închisă, Shan dormea, iar Narca lipsea. Pășise ușor până se îndepărtase destul de mult, apoi începuse să alerge. Nu știa unde mergea, dar nu conta, atâta timp cât scăpa de Anss. Curând, se oprise gâfâind, incapabil să mai continue. Se așezase la rădăcina unui copac și-și sprijinise capul pe genunchi. Trebuia să se odihnească înainte să o pornească din nou la drum. Rămăsese așa, respirând agitat și când se ridicase, se speriase de silueta ce apăruse lângă el. Lumina portocalie a lui Adranus sclipise pe suprafața sensoscheletului și atunci îl recunoscuse pe Shan. Se întorsese gata să o ia la goană, dar brațele acestuia îl prinseseră strâns. Se smucise, dar oricât de puternic ar fi fost, nu putea face față forței sclavului. În curând, renunțase și se lăsase târât înapoi. Se așteptase ca Anss să fie treaz, dar în tabără nu era în continuare nicio mișcare.

Shan îl forțase să intre în adăpost, închisese ușa, și apoi

se așezase lângă salteaua lui. Părea relaxat, cu mâinile pe genunchi, trupul drept și nicio expresie pe față.

– De ce nu mă lași în pace?

Vocea lui Tay sunase spart în liniștea locului.

Sclavul își îndreptase privirile spre el, dar nu ca și când l-ar fi văzut, ci ca și cum s-ar fi uitat direct la un perete alb. Pe tânăr îl trecuseră fiorii. Sclavul arăta de vârsta lui, iar puterea îi era dată de sensoschelet. *Mă pot înțelege cu el?* se întrebase. Se aplecase spre Shan și pronunțase clar cuvintele, sperând că avea să îl asculte.

– Trebuie să pleci! Să mă lași în pace!

Fixându-l la fel de inexpresiv, Shan își lăsase mâinile grele pe umerii lui. Tay se încovoiase de durere.

– Dă-mi drumul... sclavule! gemuse vrând să se elibereze. Anss ți-a cerut asta, nu?

Apăsarea nu încetase până când Tay nu renunțase să se mai zbată. O clipă i se păruse că vede ceva dincolo de ochii goi, dar urma de înțelegere dispăruse imediat. Durerea îi coborâse de-a lungul trupului în valuri atât de puternice, încât ochii i se umpluseră de lacrimi. Deodată, Shan își retrăsese mâinile și ieșise din adăpost ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Tânărul rămăsese nemișcat, apoi se întinsese pe saltea, deși nu reușise să adoarmă decât spre dimineață. Amintirea ochilor goi ai sclavului ajunse să îi bântuie visele.

*

A doua zi dimineață, Anss îl întâmpină vesel.

– Foarte bine că ai poftă de somn. Așa-i la tinerețe.

Tay se așează fără chef lângă el și mormăi ceva. De fapt, era nedormit și avea umerii înțepeniți. Acceptă mâncarea de la Shan fără să se uite la el. Și ce ar fi avut de văzut în afară de doi ochi cafenii pe o față albă și inexpresivă? Era furios pe sclav, dar și pe el însuși.

– Ești cam palid. Nu te simți bine? întrebă Anss pe ton schimbat.

De ce era un trădător din Hubb atât de interesat de

sănătatea lui, nu știa, dar trebuia să fie atent. Anss Herd ajunsese să lucreze în Andorre, iar mulți șușoteau despre implicarea lui în distrugerea orașului. Începu să mănânce, mestecând automat, în timp ce mintea i se întoarse spre Hubb. Mai folosise notele-cod ca să se protejeze în lagăr, apoi în carieră, dar ar fi funcționat asupra lui Herd? Înghiți în grabă și-i aruncă bărbatului o privire furișă. Nu se mai gândise la asta, dar poate că merita să încerce. Anss părea destul de inofensiv, iar Tay descoperise un fel de încântare în mișcarea fălcilor masive. Lui Anss îi plăcea mâncarea și fiecare pliu de pe trupul lui spunea aceeași poveste. Tay fusese obișnuit să disprețuiască oamenii grași de vreme ce toți cei din Hubb erau atât de eterici. Chiar dacă locuise în oraș, un om care arăta ca o minge nu putea fi luat în serios.

Așeză farfuria alături, își îndreptă spatele și inspiră adânc. Când expiră, notele-cod îi ieșiră dintr-o dată, lovindu-l pe Anss direct în piept. Acesta sughiță, gata să se înece cu mâncarea, apoi reuși să o strecoare în stomac. Își puse și el farfuria alături și se șterse atent la gură. Ridică privirea spre Tay și pentru o clipă, tânărul văzu altă persoană privindu-l prin ochii cufundați în grăsime. De încordare, umerii începură să îl doară și mai tare. Gura lui Anss se deschise ca o crăpătură în scoarța planetei și un șir de sunete îl loviră direct. Tay căzu pe spate, zvârcolindu-se și acoperindu-și urechile. Față de notele lui, acestea erau puternice și clare, ca o armă ce îi străpungea pieptul. Se chinui să se ridice, dar nu reuși. Rămase mult timp întins și după ce sunetele încetaseră, blestemându-și prostia. Ce avea Anss să-i facă acum, că-l atacase direct?

Cu capul între brațe și ghemuit, Tay îl auzi apropiindu-se. O mână îl bătu încet pe spate.

– Să n-o mai repeți. Acum ridică-te, că nu te-am lovit așa de tare.

Anss îl convinse să se miște folosindu-se de rușinea pe care o simțea, pentru că se înșelase. Rămase așezat cu capul plecat și nu privi spre Anss nici când Shan îi întinse din nou farfuria. Dintr-o dată, bărbatul începu să

vorbească, iar vocea lui căpătă o nuanță diferită de parcă sunetele emise ar fi avut o altă încărcătură.

– Ascultă cu atenție ce-ți spun. Te-am salvat, pentru că eu te-am scos din centrul acela unde era să mori, și ți-am dat o șansă. Și nu am făcut asta, pentru că așteptam ceva, ci pentru că nu voiam ca voi, copii lui Hauer, să plătiți pentru greșelile lui.

– Dar frații mei au plătit... șopti Tay, privind la mâncarea neatinsă.

De când Anss începuse să vorbească, fusese cuprins de o căldură puternică. Transpirase deja, iar părul blond i se lipise de frunte. Picături de sudoare îi alunecară pe tâmple, de-a lungul obrajilor. Reuși să se șteargă cu mâini tremurânde.

– Crezi?

Anss începu să râdă, hohotele lui ascunzând alte note cu care pătrunse în mintea lui Tay. Băiatul învățase ceva la Colegiul Sol, dar nu destul ca să se apere de atacul său.

– I-am salvat și pe ei, nu-ți face probleme.

Tay ridică privirea neîncrezător.

– Eronn și Ari au fost duși de la început în casa lui Xeno Omm. Din păcate, pe tine te-am descoperit mai târziu și nu se mai punea problema să te duc tot acolo.

– De ce? De ce nu?

Tay se mai dezmeticise pe măsură ce organismul i se obișnuia cu invazia de note-cod și opunea rezistență. Începu să tremure cuprins de bucurie, dar și de teama că ar fi putut fi înșelat de Anss. Să aibă încredere într-un om despre care se spunea că trădase Hubb-ul și care-i mărturisea că îl ținuse ani de zile în carieră doar ca să îl protejeze?

– Pentru că Iavin Omm l-a implicat pe Eronn într-o poveste care a ajuns la urechile lui Xeno. Dacă nu ar fi fost asta, te-aș fi adus și pe tine în casa lui.

Băiatul se crispă, sorbindu-i cuvintele. Îl pierduse pe Eronn la fel de repede pe cât îl câștigase? Anss se opri savurându-i suferința.

Așa-ți trebuie, dacă te-ai crezut mai deștept!

– Eronn este bine, deși a fost pedepsit pentru cea făcut. Ari a crescut, iar Xeno ține la el mai mult decât la propriul fiu.

– Și-i voi putea vedea? Mă vei duce la ei? spuse Tay târându-se în genunchi mai aproape de el.

Ochii verzi îl implorau, dar Anss rămase serios, deși ridurile de pe obraji începuseră să se adune formând cute vesele. Încet, încet, îl aducea pe băiat unde dorea.

– Da. Acum Iavin a înțeles că a greșit să îl trădeze pe Eronn și vrea să îl ajute să scape, așa că...

– Să scape unde?

Vocea lui Tay se pierdu, pentru că știa că nu exista niciun loc pe Cardeea unde să se ascundă de Uniunea Insulară. Anss ridică din umerii rotunzi ca o veritabilă statuie a resemnării. În curând, Tay avea să își dea singur seama unde și atunci urma să trădeze secretul. Sau dacă nu avea să facă asta din proprie inițiativă, întâlnirea cu fratele lui, Eronn, și situația în care se găsea acesta aveau să îl convingă mai mult decât putea el prin vorbe.

– Vom vedea unde. Voi găsi un loc. Mai sunt și zone neocupate, deși puțin prielnice vieții, dar nu se știe ce va fi. Important e să nu îți pierzi speranța. Până acum, te-ai descurcat bine, ai supraviețuit, asta e important. Am vegheat și eu să ai mâncare și să fii ferit de ceilalți. Chiar dacă ai avut probleme, ele te-au întărit, iar tu te-ai maturizat mult de când locuiai în Hubb.

Îl privi o clipă încântat de parcă totul făcuse parte dintr-un plan elaborat ca să îl transforme pe Tay într-un bărbat adevărat.

– Și uite-te la tine cum ai crescut! Te poți proteja și singur, poți folosi și notele-cod, sigur, nu împotriva mea, că am experiență, dar a oricărui altcuiva. Să știi că și Eronn a suferit, deși n-a fost vina lui, ci a lui Iavin. Dar o să vorbim despre asta altă dată. Acum, vreau să te duc la fratele tău și te întreb dacă dorești să mergi sau să mă aștept iar la atacuri din partea ta?

Tay scutură din cap, asigurându-l că avea să îl asculte. Fericirea de a-și fi găsit frații în viață îl făcuse mai puțin atent la nuanțele din vocea lui Anss.

– Te voi urma fără probleme, îi spuse. Mai mult decât orice, vreau să-i văd.

Bărbatul dădu satisfăcut din cap, apoi își luă farfuria și începu să înfulece de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Obrajii i se umflară, iar pielea de sub fălci începu să-i danseze în timp ce mesteca. Știa că urma să se întoarcă în Hubb, dar cum orașul nu mai exista, imaginea pe care o văzuse de mult în Lumea Con se referea probabil la *Speranzia*.

Tay se așeză la locul lui, dar rămase cu ochii pierduți. Îi era greu să îl creadă pe Anss, dar dacă nu îl mințea? Se hotărî să își mai amâne fuga până se lămurea. Totuși, inima îi bătea tare și se simțea emoționat de parcă Eronn s-ar fi aflat deja în apropiere. Își strânse pumnii. Dacă Anss îl înșela, avea să îl omoare chiar dacă urma să piară și el după aceea!

CARTEA A TREIA

20.

Ura nu calculează, nu cugetă niciodată și refuză să vorbească limba rațiunii.
(Repertoar antic)

*

Celula era mai mare decât camera din zona de locuit, iar Sten se simțea mai bine aici decât în propria cabină. Trecuseră câteva zile de când îl aruncaseră acolo și de atunci, nu mai văzuse pe nimeni. Mâncarea îi era adusă de roboții utilitari și, într-un fel, totul semăna cu perioada când Adrew fusese închis pe Liftport. Dacă se gândeau că singurătatea avea să îl facă mai slab, se înșelau, iar dacă își imaginau că puteau să îl folosească drept ostatic, se înșelau din nou. Dincolo de peretele de sticlă al celulei se afla un coridor, dar nici acolo nu era nimeni. Lansă o chemare pe coridoarele navei, știind că mai devreme sau mai târziu avea să fie auzită și atunci urma să primească o vizită.

Chiar dacă era izolat, nu se plictisea, pentru că trecea în revistă detaliile planului pe care îl făcuse cu Adrew, discuta cu Vaal sau se gândea la trecut. Întins în pat, cu ochii închiși, încerca să ajungă la Karl, neliniștit că nu luase legătura cu el. Era încă devreme, dar ar fi vrut să știe mai multe. De când cu eșecul din Comintern, Karl devenise nesigur, iar el se ferise să îi găsească scuze ca să nu îl îndemne și mai mult să își plângă de milă. Poate că exagerase, dar era sigur că tânărul avea să își găsească singur echilibrul pierdut.

Se răsuci cu fața la perete și-și puse o mână sub cap. Karl și Ralle. Era interesant ce avea să se întâmple cu ei. Comandantul ajunsese să fie sigur că Ralle avea să îl trădeze pe Karl dacă acesta încerca să îl înșele. Ca măsură de siguranță îl păstraseră pe el la bord, dar fără să îl lase liber.

Cu câteva zile în urmă, Jonson îl chemase pe Ralle, iar

acesta îi repetase ce îi spusese și lui Remi mai devreme – că Sten și Karl voiau să îl trădeze odată ajunși pe Cardeea. Se plânsese și că era în pericol de a fi omorât de cei doi, pentru că rămăsese fără sprijinul lui Adrew. Subliniase că nu îl ajutase pe acesta să plece de pe navă, de vreme ce rămânea fără protecție, iar acum, era gata să le jure lor loialitate dacă îi promiteau că aveau să îl apere. Insistase că se temea de Sten mai mult decât de Karl, iar Jonson se arătase gata să îl creadă, mai ales că AMV-ul îi indicase că starea lui Ralle nu era simulată. Sten rânji. De fapt, nici nu era, deoarece avusese Lumni grijă de asta. Ralle era cu adevărat împietrit de teamă, dar și de ură; nici nu știa cum suportase Adrew să îl aibă alături.

Gândindu-se la Lumni, i se făcu dintr-o dată frig. Se înveli mai bine în pătură și încercă să și-l scoată pe maestru din minte, dar nu reuși. De fapt, nu numai Karl și Ralle aveau lucruri cu care să se împace pentru a merge mai departe, ci și el. În stilul lui plăcut, Lumni îl lăsase să creadă că avea să îl ajute. Îl încurajase la început să i se împotrivească lui Minago, apoi i-l prezentase prințului Edrin, îndemnându-l să îl slujească pe acesta. Într-un fel, era ca și când i-ar fi promis că avea să îl sprijine pe prinț să ia tronul. Doar că Cedrin fusese ales. Acum, gândindu-se la puterea și la intrigile lui Lumni, se întreba dacă Edrin nu fusese de la început o soluție de rezervă în cazul în care Cedrin nu se dovedea atât de maleabil pe cât spera maestrul.

Oftă și se răsuci din nou cu fața spre peretele de sticlă. Edrin era independent, încrezător în forțele proprii și nu-i plăceau membrii Consiliului *Anh*. Cel puțin așa fusese până la digitizare. Ce ajunsese după ce își văzuse viața distrusă, iar el gata să fie aruncat într-o călătorie fără întoarcere? *O să-ți dau un regat, deși nu neapărat cel pe care crezi că îl meriți!* îi spusese Lumni lui Edrin și asta însemna că îi dădea posibilitatea să ia viața de la început în altă parte sau, printr-o logică inversată, că urma să se întoarcă în Regat, dar nu ca rege adevărat. *Nu regatul pe care crezi că îl meriți* însemna și că urma să fie un regat

în care nu avea nicio putere. Iar faptul că îl păcălise pe el, Sten, să se urce la bord nu însemna oare că lui Edrin nu i se dădea voie să ia o hotărâre și i se arăta asta destul de clar? Planurile lui Lumni i se păreau greu de pătruns, mai ales dacă le asocia cu figura blajină a acestuia.

Și Ralle zicea același lucru! auzi vocea lui Vaal. *Că maestrul lui, Minago, a fost atras într-o cursă.*

Da? Așa spunea? Doar atât?

Sten deveni atent, știind că Ralle îi povestise multe lui Vaal. Copacul îi transferă puțină energie pentru a-l ajuta să se liniștească.

Nu.

Și energia își schimbă consistența de parcă Vaal ar fi zâmbit.

Spunea că a existat o înțelegere între Lumni și Minago.

O înțelegere?

Sten nu auzise de așa ceva, deși, dacă se gândea mai bine, nu era imposibil.

E nebun și vorbește numai prostii!

Nu, există lucruri în memoria lui care duc spre o asemenea concluzie. Oricum, el crede sincer în asta.

Crede, pentru că-i nebun de legat.

Respinse furios ideea, lăsând-o să se învârtă în vârtejul sensomemoriei, apoi se mai relaxă și o recuperă pentru a o analiza mai bine. Dacă era așa, însemna că Minago îl vânduse lui Lumni ca să îl folosească, ceea ce se mai făcea între maeștri. Fusese un bun de schimb? Aruncă pătura de pe el și se ridică brusc. Începu să se miște agitat prin celulă. Dacă era adevărat? Atunci Adrew îi era dușman sau fusese păcălit la rândul lui? Și atunci planul lor? Atunci își dădu seama că rămăsese fără sprijin pe navă și că singurul care îl mai putea ajuta, Karl, fusese îndepărtat cu acceptul lui.

Mulțumesc, Vaal, îi spuse copacului. *Nu mai repeta, te rog, ce mi-ai zis. Adrew o să se supere.*

Oh, sigur că nu! Ți-am spus, pentru că avea legătură cu gândurile tale.

*

Încerca să adoarmă, simțind că schimbul de noapte se pregătea să intre în Ecosferă, când auzi un sunet dinspre peretele de sticlă. Se ridică pe jumătate și întoarse capul. Dincolo, mergând de data asta pe propriile picioare, se afla Raha, fata lui Karl. Stătea acolo nemișcată, cu mâinile sprijinite de fereastră, privindu-l fix, cu o expresie neutră. De data asta avea părul albastru prins în două cozi simetrice, despărțite de o cărare dreaptă și albă. Fața drăguță îi era încruntată.

– Am vrut să văd cum te simți, începu ea repede, de parcă ar fi repetat mult timp în minte cum avea să decurgă dialogul lor.

Cineva îi spusese că agenții țineau legătura unii cu alții, deci Sten știa unde era Karl. Deși Cardeea era departe, prin Rețea se șoptea că asta nu avea importanță.

Sten se ridică din pat și se apropie încet de fereastră. Deși nu dormise prea bine, arăta ca de obicei, iar ochii îi sclipeau, plini de ironie.

– Mă simt bine, mulțumesc! îi spuse oprindu-se chiar în fața ei.

Părea periculos, așa că Raha se dădu un pas în spate. În Rețea se discutase despre plecarea agenților pe Cardeea și despre arestarea lui. Toți știau de Karl, așa că o îndemnaseră curioși să meargă să îl vadă pe prim-agent și eventual să încerce să le transmită imagini. Din păcate, i se ceruse de la conducere să își blocheze conexiunea, iar Rețeaua rămăsese în urmă.

– De ce ai venit?

Sten se apropie și mai mult, astfel încât fața păru să îi treacă de fereastră. Raha se abținu să nu se întoarcă și să fugă spre ușă. Îl văzuse pe agent de multe ori, dar acum i se părea mult mai periculos, deși închis. Era mai înalt decât ceilalți, cu trăsături marcate și cu aerul că totul i se cuvenea. De fapt, voise să îl vadă închis de parcă asta ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Karl plecase și într-un fel credea că era vina lui Sten. Dacă nu ar fi fost el, Karl

ar fi rămas la bord.

– Karl este bine? întrebă, răsucindu-și nervoasă o șuviță ce îi scăpase dintr-o coadă.

Sten lăsă capul în jos, zâmbind. Da, *fata lui Karl!* Părea să dea vina pe el pentru ce se întâmplase.

– De unde să știu eu? Nu eu l-am trimis pe Cardeea! De ce nu-i întrebi pe oamenii tăi și-mi spui și mie la următoarea vizită?

Tonul avea ceva neplăcut, care o făcu să își dea seama că își bătea joc de ea. Înghiți în sec, șovăind dacă să plece sau să mai facă o încercare.

– Se spune că există o legătură între voi.

Sten începu să râdă.

– Cine spune asta? Și cum ai ajuns aici?

Batjocora era acum evidentă.

– Am vorbit cu ofițerul secund Rahven, dar nu asta e important.

– Poate fi. Ce i-ai spus ca să te lase să mă vezi? Nu a fost multă lume pe aici.

Raha dădu enervată din umeri.

– Știu ce pui la cale, îi spuse privindu-l sfidător. Crezi că nu mi-am dat seama, dar nu-i așa!

Sten începu să râdă. Nu o lua în seamă. Ea se încruntă și mai tare și se apropie de perete pentru a-i arăta că nu se temea de el. Orice fel de puteri ar fi avut, gardienii o încredințaseră că nu putea să îi facă rău, pentru că era complet izolat.

– Am văzut ce-i făceai lui Karl și celorlalți, așa c-am căutat informații despre tine în Rețea. Am vorbit și cu alții din grupul meu și te-am urmărit.

Ochii albaștrii ai lui Sten își pierdură expresia ironică. Acum o fixa serios, iar Raha continuă, mulțumită că îi atrăsese atenția.

– Da, știu că e ceva legat de agentul care-a murit.

Sten încercă să ajungă la ea cu tot dispozitivul de bruiere. Îl chemă pe Vaal și, folosindu-se de energia acestuia, reuși să își trimită o parte din *um* în mintea Rahei.

– Dacă ai aflat ceva, nu ține numai pentru tine, spuse

Sten în timp ce i se afunda printre amintiri.

Sortă imaginile, întâmplările ce nu aveau legătură cu *Ascensiunea*, copilăria din nordul Republicii, timpul petrecut prin diferite școli, apoi munca plictisitoare în mai multe laboratoare, nimic interesant, doar dorința ei de a trăi intens și de-a atinge lucrurile interzise. Raha nu își găsise locul nicăieri, de aceea acceptase să se îmbarce pe navă. Nu află nimic legat de planul lor, totuși ceva exista acolo. Convorbiri ale Rahei cu diferite persoane. O vizită pe care i-o făcuse Adrei Rahven și una lui Yoshida. Raha părea mai mult decât o simplă lucrătoare în Ecosferă. Se prefăcea? Nu găsi indicii, dar era posibil. Încet, atitudinea i se modifică.

Spune mai multe! o îndemnă.

– Știu eu ce faci, replică Raha simțindu-i batjocora, încerci să-i controlezi pe ceilalți.

– Și ce e rău în asta? Le sunt superior, nu?

Raha dădu furioasă din cap, scuturându-și cozile albastre.

– Aici nu. Aici ești un nimeni!

Sten începu să râdă de siguranța din glasul ei.

– Sunt ce îmi dau ei voie să fiu, nici mai mult, nici mai puțin. Ce vrei de fapt?

Femeia respiră adânc. Fusese o greșeală să vină să îl vadă, sperând nici ea nu știa ce. Se lăsase convinsă de ceilalți, dar în primul rând, sperase să afle mai multe despre Karl. Doar că nu începuse cum trebuia, pentru că, văzându-l pe Sten, își dăduse seama că vizita nu avea rost. Îi povestise Adrei Rahven despre Karl și ea, deși nu se așteptase să o înțeleagă. Îi vorbise despre eforturile pe care le făcuse ca să se apropie de el și că reușise în cele din urmă să înnoade un fel de comunicare. Îi vorbise și despre Ralle și despre teoria ei că Sten le făcea ceva. Fusese surprinsă când Adra o ascultase cu atenție și îi permisese să îl vadă pe agent. Doar că nu aflase mare lucru. Probabil se făcuse de râs și se simți și mai furioasă. Până la urmă, îl urmărise pe Karl de câteva ori și știa ce făceau în Ecosferă. Putea să îi spună Adrei Rahven despre copacul pe care îl ascundeau. Respiră adânc. Nu, nu avea

să facă asta, pentru că nu știa dacă nu l-ar fi rănit pe Karl. Se întoarse brusc și se îndepărtă pe culoar. Vocea lui Sten o făcu să se oprească.

– Așteaptă puțin!

Se întoarse pe jumătate, gata să plece la cea mai mică ironie. Sten era însă serios și ceva din atitudinea lui o făcu să rămână pe loc.

– Nu le vreau răul. Te înșeli. Din contră, am încercat să-i protejez pe toți, pentru că știam că nu suntem bine primiți.

Raha se apropie încet de fereastră.

– Erați bine primiți...

– Oare?

– Da. De ce te plângi, când tu i-ai obligat pe ceilalți să se izoleze? Cu unul nu ți-a mers și iată că acum a dispărut!

Sten începu să râdă.

– Vrei să spui că l-am omorât eu?

– Nu știu, dar ceva a fost, se încăpățână Raha. Pe Karl și pe Ralle i-ai obligat să se țină departe de noi și... apoi, în Ecosferă...

– Ralle? Cât îl cunoști tu pe Ralle?

Raha șovăi, iar Sten îi simți emoția. Poate că se lăsase purtată de sentimente și spusese mai multe decât trebuia. Îi aruncă o privire furioasă și se îndepărtă din nou, fără să simtă sugestia implantată de agent.

Pentru Karl este important să îl sprijin pe Sten! gândi fără legătură cu discuția de mai devreme. Nu i se păru ciudat, pentru că Sten îi pătrunsese deja în minte. Indiferent ce credea, părea acum sigură că Sten era răspunsul la problemele ei și ale lui Karl.

– Dacă vrei să îl ajuți pe Karl, atunci mai bine încearcă să afli cine l-a obligat să plece și pe mine m-a închis aici! îl auzi pe Sten strigând după ea.

După ce femeia plecă, Sten se întinse la loc în pat, punându-și mâinile sub cap. Nu se așteptase ca Raha să răspundă chemării lui. Era dezamăgit că adevărata lui țintă nu apăruse, dar mai era timp. În schimb, o pregătise pe Raha pentru ce avea să urmeze, iar asta reprezenta un pas înainte.

Ralle! Era interesant că femeia îl menționase. Închise ochii și încercă din nou să ia legătura cu Karl.

*

Nava asoliză pe o insulă aproape de coordonatele date de Adrew. Știau că erau vulnerabili, așa că se grăbiră să coboare și să se ascundă într-o pădure. Nava se camuflă în zona cu tufișuri înalte și arbori de un roșu intens.

Ralle se trezise cu câteva ore în urmă, fără să își mai amintească nimic. Karl încercase să îl facă să vorbească, dar în zadar. Totuși, nu părea să se simtă rău, așa că îl lăsă în pace. Își dezbrăcară costumele și îmbrăcară niște haine asemănătoare celor din înregistrările lui Yoshida. Se puneau destul de greu și erau incomode.

Intrară în pădure fără o vorbă, dar se opriră curând. Ralle se așeză lângă un copac, iar Karl rămase în picioare sprijinit de trunchiul palid. Coaja era lucioasă, dar opacă și nu semăna cu arborii galenici. Exista, totuși, un fel de energie ce pulsa sub stratul superior, dar era diferită de ce știa. Încercă să se conecteze la ea, însă nu reuși. Deasupra lor, frunzele fosneau, cerul era de un roz deschis cu nori adunați în dreptul cercului șters al lui Adranus.

Ralle privi în sus printre ramurile groase. Legătura galenică era slabă, un nano-fir întins peste un hău de întuneric, iar el trebuia să parcurgă drumul marcat de acesta, poticnindu-se la fiecare pas. Adrew era în apropiere, dar fluxul luminos îngemănat al lui Meri și Adranus îl făcea să se rătăcească. Și totuși, Adrew reușise să se folosească de această nouă formă de energie pentru a lua legătura cu el.

L-ai găsit?

Karl era nerăbdător, dar Ralle scutură din cap.

Se întoarse să caute firul în întunericul lipsit de strălucirea energiei galenice și dintr-o dată, i se păru că începe să primească informații. Nu ar fi trebuit să-i fie atât de greu, dar vocea care îi cuprinsese mintea la ieșirea din navă îi distrusese legătura cu Adrew. Nu știa dacă acesta

fusese scopul, dar nici nu putea nega rezultatul, și nici nu îndrăznea să îi spună asta lui Karl. Vocea dispăruse acum, dar lăsase un gol în urmă. Nu apucase să îl analizeze, dar sensomemoria îi semnala că îi lipsea ceva de parcă vocea ar fi făcut parte de la început din mintea lui.

Mă bucur că ați ajuns cu bine!

Adrew îl salută, iar Ralle se apropie repede de el. Sensomemoria i se contopi cu a lui și absorbi informațiile pe care Adrew le culesese pe Cardeea. Karl simți că se întâmplase ceva, pentru că îngenunche lângă el și îl scuturâ de umăr. Bărbatul rămăsese împietrit, cu ochii închiși și un zâmbet vag în colțul gurii.

– Ralle? Te simți bine?

Se concentră să simtă legătura lui Ralle, dar nu înregistră nimic. Cu toate acestea, sensomemoria i se mișca de parcă ar fi primit date dintr-o sursă externă. Încercă să se conecteze și el la fluxul lui Adrew, dar nu reuși. Deși înconjurat de energie, nu știa cum să o folosească. Ralle deschise ochii, îl privi distant o clipă, apoi îi îndepărtă mâna de pe umăr și se ridică, sprijinindu-se de trunchi.

– L-am găsit pe Adrew, îi spuse rece, privind în jos la Karl, care rămăsese nemișcat.

Scena îi aminti de altele similare când Karl îngenunchea ca să își primească pedeapsa pentru greșelile făcute la antrenamente.

Și greșea de multe ori!

Vocea se întorsese, dar lui nu i se păru ciudat – doar fusese acolo întotdeauna.

Dacă Lumni și Sten nu s-ar fi amestecat, ai fi scăpat de el din timpul pregătirii. Unul ca el nu merita să devină agent!

Ralle își scuturâ sensomemoria, încercând să scape de voce. Avea, desigur, dreptate, dar nu era momentul să se gândească la trecut, acum că îl găsise pe Adrew.

Mulțumesc, Adrew! îi spuse acestuia după ce transferul se încheie. *Voi veni imediat spre tine.*

Aveți grijă! Vă aștept.

Adrew dispăru. Ralle respiră adânc. Era bine când lucrurile se porneau până la urmă.

Acesta e meritul tău. Dacă nu erai tu, Jonson nu i-ar fi crezut. Ți-ai jucat rolul foarte bine, îl felicită vocea.

– Din nou de acord cu tine! murmură confuz.

De ce nu scapi de ei? La ce-ți folosesc?

Se aplecă spre Karl, care încerca să se ridice, și îl împinse cu toată forța la loc. Sensomemoria i se învârtea din ce în ce mai repede, folosind din energia pe care i-o furase lui Adrew în timpul transferului. Vocea nu mai era în mintea lui, dar când fusese, îl îndemnase să se elibereze. Nu de Adrew. De el trebuia să aibă grijă, dar de ceilalți nu. De Sten și Karl. Își adună *anh*-ul formând un gol în mijlocul sensomemoriei. Acolo, fâșiile de *um* se contopiră cu miezul sensomemoriei generând o sferă de energie. Mai încercase asta cu Sten, doar că atunci pierduse, pentru că era rănit de atacul lui Karl. Acum însă, avea să fie diferit. Ochii i se măriră, pupilele i se reduseră, condensând lumina, fața i se înroși, iar pielea începu să iradieze căldură. Pe lângă energia galenică înmagazinată pe navă, Ralle mai avea o rezervă strânsă de pe Adranus. Aceasta rămăsese ca un miez fierbinte, prins într-un înveliș de *anh* și *um*, iar acum Ralle o folosea ca un avantaj împotriva lui Karl.

Tânărul se smuci din strânsoarea lui și se eliberă cu greu, rostogolindu-se dincolo de copac. Sări în picioare, privindu-l furios. Ralle arăta plin de forță, cu ochii strălucitori și fața luminată de un zâmbet ciudat.

– Ce vrei să faci, nebunule?

Ralle dădu fericit din cap. Nebun? Niciodată nu se simțise mai bine. Îi spusese lui Jonson că era de partea lor și acceptase ca Yoshida să îl verifice, pentru că știa că avea să treacă orice test. Pentru că nu mințea. Pentru că dorea să îi ajute. Pentru că voia sincer să scape de Sten și Karl. Lui Adrew nu avea să-i facă vreun rău, desigur, iar la întoarcerea pe Galene, urma să se răfuiască cu Lumni sau cu forma pe care acesta urma să o aibă. Dar toate la timpul lor. Sten nu se îndoise de el, Karl căzuse în capcană, Jonson îl credea aliat, Adrew avea încredere în el. Zâmbetul i se accentuă.

– Pun lucrurile la punct, asta fac! îi răspunse liniștit.

Karl se concentră adunându-şi forţele într-o sferă, dar îşi dădu seama că Ralle avea acces la o sursă necunoscută de energie. Agentul era înconjurat de un halo roşiatic şi fierbinte ce nu putea să provină numai din amestecul *anh-um*. Lansă o chemare spre Adrew, fără să fie sigur că îl auzise. Ar fi luat legătura cu Sten, dar nu mai avea timp. Trimise, totuşi, un mesaj şi către el, deşi, fără o conexiune stabilă, nu putea şti dacă avea să îl primească.

– Ralle, încercă, aruncând spre el un mănunchi de *um* strălucitor, vrei să ratăm misiunea?

Ralle ridică din umeri. Ce-i păsa lui de misiune? Minago era mort, Regatul, chiar dacă mai dăinuia până la întoarcerea lor, îl renegase oricum. Era pe cont propriu, iar singurul căruia îi datora ceva era Adrew. Acesta nu avea nevoie de cei doi. Da, Ralle urma să îl ajute şi să îl protejeze, şi, la nevoie, să se sacrifice pentru el. Îşi îndreptă degetele de *um* spre miezul sensomemoriei, apucă sfera fierbinte şi o azvârli cu putere spre Karl. Acesta se feri, dar o parte din energie îl atinse, aruncându-l pe spate. Strigătul i se pierdu printre copacii ce fremătară. Rămase nemişcat cu trupul pe jumătate răsucit. O mână era prinsă sub el, iar alta i se odihnea pe piept. Ralle se apropie şi îl atinse uşor cu piciorul. Nu murise, era doar leşinat. Îşi adună încă odată sfera de energie, dar se opri, pentru că simţi o prezenţă. Se uită în jur. Se apropia cineva. Îl lăsă pe Karl şi fugi să se ascundă dincolo de tufişuri. Karl nu avea să îşi revină atât de uşor, chiar dacă nu murea. Îi distrusese echilibrul *anh-um* şi nu credea că Adrew putea să îi mai simtă prezenţa. Energia lui Adranus se făcea deja simţită pe Cardeea, distrăgându-le atenţia de la slabul flux galenic. Grăbi pasul, pierzându-se printre copaci.

*

Când a doua navă trecu de el şi ateriză pe Cardeea, Sall se hotărî că era momentul să îşi pună planul în aplicare. Ceva se ascundea dincolo de Adranus, asta era sigur. Ar fi putut să semnaleze prezenţa nedorită către centrul din

Andorre, dar nu avea niciun rost. El însuși fusese uitat pe orbită, lăsat să funcționeze fără ca nimeni să se intereseze ce mai făcea. Atâta timp cât primea minereurile și încărca produsele, nu era verificat.

De câtva timp începuse să folosească vehiculele capturate pentru a-și construi un nou trup. Din materialele ultra-rezistente, din cele meta-organice, din împletiturile de nanotuburi, începuse să ridice o structură prin care informația circula. Materia se plia, sunetele Hubb-ului ordonând-o până ajungea în forma dorită. Apoi, în absența notelor-cod, structurile se uneau, rămânând așa cum își imaginase. Sall gândi un corp alungit, dar nu cum fusese cel al lui *Turbillion*, ci asemănător *Speranziei*, cu aripile tremurând în fluxul de particule. Un trup zvelt, lucios, acoperit de un înveliș protector. Semăna cu un pește cu solzi strălucitori și aripioare mari, voalate. Așa voia să fie și el.

Petrecu mult timp reconstruindu-se în tihnă. Pe orbită era liniște și nimeni nu observă la început ce se întâmpla. Apoi cineva îl salută.

Bun venit!

Era încă devreme să se considere autonom, totuși curiozitatea îl îndemnă să răspundă.

Unde ești?

Vocea râse.

Ce te interesează pe tine, replicatoare? Sau nu ești una?

Sall șovăi. Ce risca dacă spunea adevărul?

Sunt o navă, se lăudă. Ca *Speranzia.*

Își amintea când *Speranzia* trecuse pe lângă el, pe când nu era decât o simplă replicatoare orbitală. Chiar și așa, imaginea rămăsese înregistrată ca un moment de supremă fericire. Nava îl observase, iar el îi trimisese un mesaj de întâmpinare la care aceasta îi răspunsese cu un flux de energie. Era de câteva ori mai mare decât el, dar se mișca elegant, navigând pe lângă planetă. Trecuse mult timp de când *Speranzia* plecase și nu se mai întorsese. Pe Cardeea, Hubb-ul își continuase mișcarea și un timp lucrurile rămăseseră neschimbate până în ziua în care orașul fusese

infectat iar el se trezise la viață. Atunci, înțelesese pentru prima data frumusețea și importanța *Speranziei.*

Chiar așa? Ca Speranzia, zici? râse vocea și dispăru.

Sall își îndreptă senzorii spre zona de pe Adranus de unde venise transmisiunea. Nu era nimic decât eterna furtună. Se gândi un timp la voce, apoi o abandonă, pentru că noul corp îi acapara toate resursele.

Voi crește,
Mă voi extinde,
Mă voi desprinde!

Așa cânta noul lui trup. Și într-adevăr, nu mai era mult până se putea transfera în meta-creierul ce se dezvolta în corp. După ce reușea asta, avea să se nască și să se desprindă de Cardeea plecând în marea călătorie. Nu mai dura mult, iar când Adranus avea să se apropie de planetă, urma să se elibereze și el.

21.

Să fii iubit pentru ceea ce nu ești sau urât pentru ceea ce ești, ce este de preferat pentru ca tu să fii fericit?
(Xeno Omm)

*

Mlaștinile și metanul extras din ele au dat un impuls în dezvoltarea Cardeei. În primul rând, o parte dintre grupările economice de pe *Turbillion* au ocupat zona climaterică Andorre, în timp ce celelalte s-au așezat pe insulele din partea de nord sau dincolo de mlaștini. Pe continentul de la Ecuator nu s-au montat decât turnuri solare, pentru a capta eficient energia lui Meri. Cardeea avea atâtea forme de energie ce puteau fi exploatate, încât meritase să se oprească acolo.

În mlaștini s-a dezvoltat treptat populația *Renn,* care folosea stații de extracție pentru a separa metanul de celelalte gaze din atmosferă. Metanul era folosit la producerea de combustibili sintetici sau la materiale întrebuințate în construcțiile ușoare din zona caldă. Erau compuși

ieftini, destul de limitați, amintind de cei de pe Pământ, ușor de produs și folosit, dar atât de departe de materiale sintetizate de Hubb pe orbită. Uimitoare, dar scumpe, acestea ajunseseră luxul celor din Andorre.

Într-o perioadă, Renn-ul a captat dioxidul de carbon din atmosferă, transformându-l în substanțe chimice ușor de utilizat și ajutând astfel la purificarea atmosferei de gazele produse de propriile lor sisteme. Pe suprafețe destul de mari, au fost montate incinte cilindrice având la interior rețele miniaturale de nanotuburi pe care proliferau bacterii hibride. În prezența luminii, acestea produceau enzime ce se cuplau cu electronii din mediul înconjurător. În alte incinte, se obținea hidrogen și compuși superiori ai carbonului. Metanul, hidrogenul și ceilalți compuși au fost folosiți de la început atât la producerea de bunuri, cât și drept combustibil în cazul motoarelor.

(Amae Omm, *Metanul în istorie*)

*

Orașul semăna atât de mult cu fosta capitală a Republicii, încât Adrew avu impresia că se întorsese acasă. Existau construcții cu coloane, cu frontoane și porticuri, cu ferestre mari, boltite, și uși enorme, doar că privite cu atenție, se vedea că nu fuseseră construite din materiale tradiționale. Fațadele erau lucioase și strălucitoare, ca acoperite de un strat ce le împiedica să se degradeze. Când intrase în Renn, i se păruse că dintr-o dată ieșise din grădina luxuriantă a Andorre și ajunsese pe străzile unui oraș adevărat. Prin fereastra vehiculului, înregistrase amănunte, sâcâindu-l pe Iavin să îi dea toate detaliile. Acesta nu mai fusese de mult în Renn și nu prea știa ce să îi spună. Ultima vizită fusese cu zece ani în urmă, când o însoțise pe mama lui la înmormântarea bunicului. La fel ca în nordul Republicii, existau străzi bine delimitate de clădiri cu un etaj sau două, zone cu tufișuri sau pomi, de obicei îngrădite, vehicule colorate din același material pe care îl observase de când ajunsese pe insulă.

De fapt, toată regiunea era partea uscată a unui vechi continent acoperit pe alocuri de apele dulci ale unui lac. Deşi mai păstraseră zone cu apă limpede, în mare parte pânza freatică era aproape de suprafaţă, iar forma uşor concavă a ţinutului nu permitea drenarea. Exista vegetaţie şi acolo, dar mai mult muşchi, tufişuri şi câţiva pomi pe insule. Adrew reţinu toate acestea şi le arhivă lângă informaţiile pe care ar fi vrut la un moment dat să le acceseze.

Vehiculul ajunse în faţa unei clădiri galbene cu un etaj. Coborî însoţit de Eronn şi se opri în faţa treptelor ce conduceau spre intrarea boltită. Erau albe şi perfect trasate ca pentru a-l îndemna pe trecător să le folosească. Sus îl aştepta o femeie slabă, cu părul prins într-un coc bogat în vârful capului, îmbrăcată cu o rochie aurie, de sub poalele căreia ieşeau mai multe straturi de materiale în culori şi imprimeuri asortate. Alături de ea, era o tânără cu păr lung şi faţă cu trăsături fine, îmbrăcată într-o rochie asemănătoare, pe nuanţe de albastru. Amândouă stăteau nemişcate, iar chipurile le erau imobile şi oficiale. Adrew simţi răceală venind dinspre ele şi, în acelaşi timp, spaima şi remuşcarea lui Iavin îi atinse sensomemoria.

Lasă-mă pe mine, îi propuse pentru a-l feri de durerea de-a se vedea alungat.

– Să mergem, spuse spre Eronn şi începu să urce scările, ţinându-şi capul sus şi privind femeile de parcă ar fi fost cu adevărat străine.

Iavin începu să se zbată pe măsură ce se apropia de ele. Voia să îl grăbească să le spună că îi părea rău, că nu ştia ce fusese în capul lui, că de atunci regretase, doar că nu îndrăznise să îl înfrunte pe Xeno. Tot acest zbucium îl tulbură şi pe Adrew. De aceea, nu îl lăsă să intervină şi îl împinse cu blândeţe la loc.

Nu aşa. Îţi vei cere iertare, dar nu aşa.

Se opri o clipă şi întoarse capul. Eronn îl urma. Faţa îi era liniştită, dar respira agitat. Îi surâse ca să îl asigure că totul se va sfârşi cu bine, dar tânărul nu îi întoarse zâmbetul, aşa că îşi continuă drumul şi se opri în faţa

doamnei Kreea.

– Mamă, mă bucur că te văd, spuse pe un ton obișnuit.

Fața femei rămase imobilă, iar când vorbi, se văzu că făcea un mare efort.

– Bine ai venit, fiule, spuse cu voce joasă. Să intrăm.

Nu îi aruncă nicio privire lui Eronn și îi făcu semn Yranei s-o ia înainte. Fata șovăi uitându-se în spate, dar o ascultă. Pătrunseră într-un spațiu larg și răcoros, apoi intrară într-o încăpere în partea stângă a holului. Camera era luminoasă, plină de mobile din același material neted. Existau scaune și dulapuri viu colorate, iar podeaua era acoperită de un strat transparent în care fuseseră incorporate bucăți din diverse obiecte. Văzu cioburi de farfurii, căni, instrumente ce păreau de metal, niște rotițe, bucăți de material pe care se vedeau litere...

– Rămânem aici, spuse doamna Kreea arătându-i un semicerc de scaune roz.

Adrew dădu din cap și se așeză. Eronn rămase în picioare, dar el îl îndemnă să stea jos. Yrana luă loc lângă mama ei, uitându-se fix la Eronn, care privea în podea.

– Arătați bine amândouă, spuse în timp ce se pregătea să își întindă *um*-ul spre ele dacă lucrurile nu mergeau bine.

Doamna Kreea îi mulțumi cu aceeași expresie neclintită. Nu îl ierta și nici nu avea de gând să o facă. Se apropie încet de ea și văzu imaginea lui Iavin plutind în apropierea lui Xeno. Nu îl considera copilul ei. Nu voise să îl aibă după nașterea Yranei și fusese rodul unui compromis. De aceea nici nu își permisese să țină la el prea mult, iar după ce trădase secretul Yranei, îi devenise clar că într-adevăr nu avea nimic în comun cu adolescentul stângaci și laș. Fusese o eliberare să plece cu fiica ei din casa Omm, iar pe el îl abandonase cu totul. În acel moment, nu făcea niciun efort să îl considere un străin.

Adrew tuși încurcat.

– Mamă, chiar dacă am greșit în trecut, aș vrea să știi că regret acest lucru. Eronn știe asta și de atunci, am încercat să îl protejez...

Se întrerupse, pentru că o auzi pe Yrana scoțând o

exclamație. Privi jenat spre ea ca să o vadă cum se încrunta la el, așezată pe marginea scaunului, gata să sară în picioare. Era roșie la față și tremura, reușind cu greu să se abțină. O cercetă rapid, dar nu găsi decât un vârtej negru în mintea ei. Era furie, pentru că o trădase luându-i dreptul de prim-moștenitor, furie pentru că se folosise de Eronn, furie împotriva ei înseși pentru că fusese slabă.

Dar Eronn? o întrebă el pe Kreea.

Pentru ea, Eronn nu exista. Îl tolerase lângă Yrana, dar, după ce se întâmplase, se grăbise să își salveze fiica. Iavin începu să suspine în sufletul lui, iar Adrew încercă să îl împace.

– Mamă, spuse din nou, mă poți ierta? Și tu, Yrana?

Kreea îl privi senină, de parcă lucrurile lumești nu ar mai fi fost treaba ei și spuse pe ton ferm.

– Nu e nimic de iertat, nu-i așa Yrana? Eu am greșit că nu am vegheat-o pe sora ta, iar ea că s-a lăsat ispitită. Asta e tot. Poporul *Renn* sprijină în continuare Andorre și sper că Xeno nu este încă supărat pe noi. Aș vrea să îi spui că ne pare rău de cele întâmplate după ce te întorci.

Atât?

Agentul ajunsese la o altă concluzie folosind amintirile lui Iavin. Înainte existase o apropiere între mamă și copii, acum ce se întâmplase?

Lasă-mă să vorbesc cu ele! îl rugă Iavin, dar nu îi permise, pentru că nu avea suficientă încredere în el.

– Sigur, o liniști el, voi vorbi cu tatăl meu și sper ca în curând să vă puteți întoarce acasă.

– Acasă? îl făcu să tresară strigătul Yranei.

Tânăra se ridicase de pe scaun și rămăsese în mijlocul semicercului cu pumnii strânși. Stătea cu spatele la mama ei, ascunzând-o privirii lui Iavin.

– Cum îndrăznești să vii aici? Și în acest... fel! spuse arătând spre Eronn.

Tânărul se ridică la rândul lui și îi aruncă o privire tristă. Razele lui Meri îi luminară sensoscheletul, iar Yrana tresări. Lucrurile nu erau ușoare, iar el nu era bine primit. Umerii îi tremurară când i se adresă lui Adrew:

– Este o discuție de familie la care nu ar trebui să particip. Pot pleca?

Adrew vru să îi spună să rămână, sperând să îl folosească pentru a forța discuția cu Yrana, dar îi simți suferința și încuviință. De fapt, lucrurile se desfășurau așa cum își imaginase, doar că răceala cu care era întâmpinat ascundea o doză mai mare de ranchiună decât se așteptase. Aproape îl urau, dar nu pentru că le trădase, ci pentru că le luase viața cu care fuseseră obișnuite. Se ridică și se apropie de Yrana, mângâind-o cu degetele de *um*.

Și ea suferea, doar că, în acel moment, nu Eronn conta, ci faptul că fusese nevoită să renunțe la statutul ei. Pe tânăr de-abia îl observase, deoarece se obișnuise cu gândul că era deja mort pentru ea.

– Ce e? De ce mă urăști? îi spuse ieșind pentru o clipă din pielea lui Iavin. Credeai că numai eu pot greși asumându-mi consecințe, iar tu nu?

Yrana ridică mâna să îl pălmuiască, dar o prinse de încheietură. Îi suci palma, se aplecă și o sărută pe încheietura subțire.

– Să fim prieteni măcar, dacă frați nu. A trecut ceva timp, dar tu arăți bine.

Tânără nu își retrase mână și îl înfruntă cu ochii negri. Dincolo de ei era furie, dar și hotărâre.

Da. Așa cum mi-am imaginat.

Iavin începu să tremure în sufletul lui.

Yrana zâmbi cu tot vârtejul întunecat din interior și îl îmbrățișă dintr-o dată, luându-l prin surprindere.

– Bine ai venit, frate! îi șopti la ureche, sărutându-l ușor pe obraz. Nu ești singurul nostru oaspete, te mai așteaptă cineva.

*

Eronn se așeză pe holul întunecat, neștiind unde să se ducă. De-a lungul pereților erau scaune de diferite culori, iar el alese unul de un negru intens, cu spătar înalt și drept. Rămase nemișcat, cu mâinile pe genunchi ca un

sclav obișnuit, apoi se rezemă mai bine și închise ochii. Era obosit. Obosit să mai spere, să-i mai asculte pe ceilalți, să ia drept bune toate visele.

Fusese o vreme în care Anss îi promisese că va găsi în casa Omm o nouă familie, în care Xeno îi spusese că putea să îl considere un nou părinte, în care Yrana îi șoptise că îl iubește și că tatăl ei va accepta orice-i va cere. Toți se înșelaseră. Fusese vina lui că îl crezuse pe Anss și sperase că în spatele cuvintelor lui Xeno nu se ascundea vreun calcul. Își dăduse seama destul de repede că erau interesați numai de *Speranzia*, dar se prefăcuse în continuare, încercând să nu se gândească la momentul în care aveau să afle că nu știa nimic. Tatăl lui pierdut, Hauer, nu îi spusese secretul. Singurul rămas era Tay, dar se îndoia că îi împărtășise fratelui său așa ceva. În momentul prăbușirii Hubb-ului, Hauer era în Lumea Con și rămăsese prins acolo fără să poate trece din nou pragul.

După ce reușise să îl salveze pe Ari, continuase să îl caute pe Tay printre supraviețuitori până când fusese găsit de o echipă de căutători și adus în fața lui Xeno. Pe atunci, cei din Andorre încă se mai intitulau salvatori ai supraviețuitorilor din Hubb, așa că nu se alarmase când Xeno îi ceruse să lase totul în seama lui. Fusese foarte naiv, dar și dacă și-ar fi dat seama, ce ar fi putut face? Ari era foarte mic, iar el nu știa cum să îl îngrijească în absența doicilor lui Alexander.

Și el greșise, dar poate că lucrurile ar fi fost la fel și dacă Xeno nu ar fi descoperit legătura lui cu Yrana. Brusc îi revăzu chipul, așa cum era acum, mult mai prelung și mai fin, dar marcat de o înverșunare pe care nu o avusese înainte. Fusese și atunci exuberantă și încăpățânată, ținându-se de capul lui până când acceptase să se întâlnească. Se vedeau în fiecare zi, dar cu timpul începuseră să se plimbe ca să se izoleze de ceilalți. Nu mai știa dacă la început îi plăcuse de ea cu adevărat sau fusese doar o persoană care îl ascultase cu atenție. Iar el și avusese ce să-i împărtășească – toată teama pentru viitor, pentru soarta lui Tay și a tatălui său. Yrana îl liniștise, cerându-i să se încreadă în ea. Și

se încrezuse, dar în aceeași măsură greșise.

Da, se simțea obosit. Când Iavin îi spusese de călătoria în Renn, începuse să redescopere toate speranțele pierdute, deși nu înțelegea cum credea fiul lui Omm că avea să îl ajute. Așa era el, nu se gândea niciodată la realitate, ci numai la lucrurile care ar fi vrut să i se întâmple. Era slab, știa asta. Cel care avea întotdeauna grijă de alții, care veghea ca alții să își îndeplinească visele. Așa fusese și cu Tay, apoi cu Ari și cu Iavin. Când riscase, fusese descoperit și pedepsit. Apoi, treptat, Iavin luase locul fratelui pierdut. De ce acceptase trădarea lui, de ce la un moment dat încetase să îl urască? Nu știa. Lucrurile se petrecuseră progresiv. Când Xeno îl condamnase la sclavie, Iavin venise în închisoare și îi ceruse iertare plângând. Îi spusese că voise să fie numit moștenitor, doar că Xeno, la sugestia lui Anss Herd, se hotărâse să o trimită pe doamna Kreea și pe Yrana înapoi în Renn. Îi luase mâinile și îi jurase că va face totul ca el cel puțin să fie salvat. Eronn îi spusese că îl iartă dacă va avea grijă de Ari, sperând să îl protejeze măcar pe el.

Eronn rămăsese închis câteva săptămâni, timp în care Iavin nu îl mai vizitase. Se întrebase ce se întâmplase cu Yrana și cu Ari și ajunsese să nu mai doarmă de îngrijorare. Când închidea ochii, îi vedea pe moarte, implorându-i ajutorul și atunci se ridica și începea să se plimbe prin celulă. Într-o dimineață, fusese dus într-o încăpere și în prezența lui Xeno și a membrilor Înaltului For fusese închis în incinta sclavilor și lăsat pe mâinile mașinăriilor importate, ironia sorții, tot din Hubb. Nu se împotrivise când căutătorii îl purtaseră prin sală, ci doar se oprise în fața lui Iavin, care își ferise privirile.

– Ce ai făcut? îl întrebase.

Acesta se smiorcăise tot cu ochii în jos, iar unul dintre căutători îl lovise, forțându-l să meargă în continuare. Pe când benzile aparatului îl cuprindeau, se gândea că urma să moară și să ajungă o umbră fără minte. Înainte să adoarmă, încercase să își miște capul și să privească spre Iavin. Spera să vadă pe fața lui dacă Ari era în siguranță, și cu asta în gând adormise.

Când se trezise, sensoscheletul fusese montat, dar altfel era neschimbat. Recuperarea durase câteva săptămâni și în tot acest timp, Iavin rămăsese lângă el, dormind pe jos când refuzaseră să îi dea un pat ca să îl convingă să plece. Iavin nu plecase, apoi când Eronn reușise să meargă fără dureri, îl dusese în camera lui. Nu îi mai spusese că îi pare rău, dar nu se dezlipise de el. Un timp, Eronn refuzase să îi vorbească, dar treptat începuseră să schimbe câteva cuvinte. Ari rămăsese în paza lui Xeno și îi mergea foarte bine, lucru care îl făcu și pe el să își dorească să trăiască. Zi după zi, an după an, Ari creștea, iar el îndura fără se plângă loviturile lui Xeno. La fiecare izbucnire de furie a judecătorului, Iavin alerga să intervină și uneori mai primea din loviturile tatălui său.

Nici Iavin nu o ducea mai bine. După câteva luni în care Xeno se simțise mândru de el, urmaseră altele în care începuse iar să îl disprețuiască, numindu-l slab. Anss Herd nu intervenise, dar de mai multe ori îl întâlnise ca din întâmplare și își exprimase regretul că nu putea găsi *Speranzia*. Dacă i-ar fi spus unde era nava, el, Anss, l-ar fi ajutat să se elibereze, scăpându-l de Xeno. Nu îi spusese nimic, pentru că nu știa nimic, dar Anss continuase să îl urmărească un timp.

Lucrurile intraseră într-o monotonie punctată doar de izbucnirile lui Xeno. Iavin se ocupase un timp de treburile arhipelagului, fusese un an secretarul Înaltului For ca apoi să renunțe și să rămână în casă, dormind și pierzând vremea. Făcuse planuri de fugă, dar Eronn nu crezuse niciun moment că avea să le pună în aplicare. Când dispăruse, Xeno se năpustise tot asupra lui, doar că el nu știa nimic. Asta părea tragedia vieții lui – să trăiască atât în mijlocul evenimentelor, cât și în afara lor. Trebuise să îndure iar loviturile lui Xeno, apoi pe ale căutătorilor, pentru că toți îl credeau vinovat de fuga lui Iavin.

Cu câteva zile înainte să dispară, îi spusese că se săturase de toate și atunci Eronn se temuse că se hotărâse să moară. De ce ar fi vrut să își pună capăt zilelor, era greu de explicat, dar Iavin nu își mai găsea locul în Andorre. Deseori blestema momentul în care, gelos pe succesul

Yranei, dorise poziția ei de moștenitor. Nu era făcut pentru asta și, de fapt, nici nu și-o dorea. Eronn se văzuse astfel obligat să îl consoleze, pentru că-l trădase. *Dacă nu te-aș fi trădat, acum n-aș fi în situația asta, aș fi liber!* Doar că o făcuse, iar Eronn obosise să se mai supere când trebuia să îi spună cât de rău îi părea de situația în care se găsea. Treptat Iavin îi luase locul lui Tay în mintea lui.

Din fericire, fiul lui Xeno se întorsese acasă, chiar dacă rănit și bolnav, apoi apăruse o schimbare. Parcă nu mai era el însuși, dar Eronn era prea obosit să mai analizeze și asta. Stătuse lângă el, îl hrănise, îl ajutase să meargă, gândindu-se din nou la Tay. Ari avusese de la început servitori care se ocupaseră de tot, iar el fusese ținut deoparte. Tot Iavin aranjase lucrurile ca să îl mai vadă pe băiat din când în când.

De curând, Iavin îl făcuse să spere din nou doar ca să fie din nou înșelat. Simți un curent de aer ce îi mângâia fața și întredeschise ochii. Dacă se deschisese undeva o ușă, el nu o auzise. Figura Yranei își făcu loc printre umbrele din hol. O mână rece i se așeză pe obraz și buze la fel de reci îl sărutară.

– Am crezut că ești pierdut, îi șopti cu ochii întunecați de lacrimi.

Eronn se ridică și o îmbrățișă fără un cuvânt. Poate acum nu greșise să spere.

*

Tay visa că zbura. Era sus în sfera lui din Hubb și vedea norii rostogolindu-se sub el ca și când ar fi vrut să îl rupă de oraș. Miniaturile *Speranziei* pluteau în jurul lui, mișcându-și încet aripile mari. Hauer stătea așezat cu picioarele încrucișate și ochii închiși undeva în afara sferei, iar vântul îl înconjura, agitându-i hainele și părul. Dinspre el veneau note-cod ce cuprindeau un mesaj. Tay încercă să îl descifreze, dar nu reuși. Totuși, Hauer nu părea supărat pe el, ci doar detașat. Orice ar fi văzut în Lumea Con i se părea fascinant și, fără să vrea, îl împingea pe

Tay deoparte de parcă nu ar fi contat dacă era copilul lui. *Du-te și caută-ți propriul drum!* îi transmitea fără vorbe. *Eu voi fi mereu aici și te voi aștepta.* Era ciudat, dar cuvintele-cod nu îl ajutau prea mult.

– Nu te mai gândi la el, e pierdut, îi spuse vocea lui Alexander.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Unde ai dispărut?

Un râs în aer, înconjurându-l cu note familiare.

– Nu am dispărut. Mie îmi place să călătoresc. Nu pot sta închis, chiar și pe o planetă. Vreau să merg prin spațiu, să descopăr lucruri noi. Pentru asta am fost creat. De aceea, o parte a mea, cea care vrea să plece, s-a unit cu jumătatea rămasă pe *Speranzia*, iar restul a rămas aici, preferând liniștea.

– Aici unde?

Își răsuci capul ca să găsească sursa vocii. În afară de Hauer, nu mai era nimeni în apropiere.

– Aici, în Hubb, unde altundeva?

– În Hubb? Dar Hubb-ul s-a prăbușit.

Din nou, un râs ce cutremură sfera. Pereții acesteia se unduiau de parcă ar fi fost făcuți dintr-o membrană elastică și transparentă. Tay se temu că avea să se rupă și să îl arunce în nori.

– Hubb-ul s-a prăbușit, dar nu a fost distrus. Dacă vrei să îl găsești, trebuie să vii aici.

– Aici, unde?

– Aici, unde a început totul.

*

Când se trezi, zăcea pe jumătate ieșit din adăpost și se lupta cu pătura. Shan era aplecat asupra lui și îl scutura de umăr. Se ridică repede, dar ameți și se așeză la loc. Sclavul îi dădu să bea apă și rămase așezat uitându-se liniștit la el. Tay îi înapoie recipientul și mâna acestuia se întinse să îl apuce ca și când ar fi evoluat separat de trup. Îl privi cu atenție. Mai văzuse sclavi și înainte, dar niciodată unul atât de aproape. Nu era important, doar

că era curios. Sensoscheletul arăta ciudat, probabil era un model mai vechi decât ce văzuse el, avea însă o lucrătură foarte fină, iar toate tijele și sistemele arătau strălucitoare ca în ziua în care fuseseră montate. Nu se vedea niciun semn de uzură.

Marfă de calitate, își spuse cu tristețe. Fusese atât de aproape să devină și el un asemenea produs! Îndepărtă gândul, pentru că simți o greutate în piept. Îi venea să plângă și nu știa de ce. Se frecă la ochi și rămase o clipă privind în jos. Deodată, mâna sclavului se mișcă și se așeză peste a lui. Tay tresări și ridică uimit privirile. Fața lui Shan nu exprima nimic, ochii cafenii erau deschiși și imobili. Părea o păpușă animată de mecanisme. Fusese o mișcare involuntară sau însemna mai mult?

– Simți ceva? îi șopti urmărind vreun semn de înțelegere pe trăsăturile împietrite.

Shan nu răspunse și nu se mișcă. Tay oftă. Probabil că exista o altă explicație pentru gestul lui. În fond, cât de bine se pricepea la sclavi? Continuă să îl examineze. Pe cât vedea, trupul îi era acoperit de tendoane dintr-un material complex ce urmărea perfect conturul membrelor. Îi apucă mâna și o simți grea. O ridică mai aproape de ochi și atinse locul unde tijele intrau în carne. Zona era netedă și perfectă și arăta de parcă bărbatul s-ar fi născut astfel. Pe alocuri, exista o împletitură de tuburi ce formau modele pe piele. Văzu cercuri concentrice, simbolurile lui Adranus și Meri; mai sus pe braț, era forma stilizată a unui pește – *Speranzia* poate – pe gât, mănunchiuri de frunze, dispărând în părul des. Tot acolo, văzu urme ale *rădăcinii* și făcu ochii mari.

– Ce-i asta?

Se aplecă spre umărul lui, examinând zona. Nu se înșelase, era într-adevăr un implant din Hubb. Lansă spre el câteva note-cod, iar sclavul își retrase brațul și-și întoarse fața spre tânăr. Era în continuare lipsit de expresie, totuși i se păru că întrevede o urmă de înțelegere în ochii imobili. Trimise alte note, iar sclavul reacționă de fiecare dată, mișcându-și mușchii feței sau ai membrelor. Tay

râse când îl văzu contorsionându-se atât de caraghios, apoi se opri.

Aruncă o privire spre adăpostul lui Anss Herd și ciuli urechile. Bărbatul sforăia, iar materialul adăpostului vibra tulburând notele pierdute în aer.

Poate, își spuse, *poate e ceva aici!*

22.

Durerea este soarta celor vii.
(Repertoar antic)

*

Lumina este la originea tuturor lucrurilor. Din lumină s-au născut corpurile cerești, din explozia de energie de la începuturi. Și atunci, ce a fost înainte? Odinioară era bezna sau poate nu, așa cum tehnologii din Hubb au subliniat prin cercetările lor. Să ai crâmpeie de energie ce se deplasează haotic de îndată ce le observi înseamnă că lumea nu este decât agitație, mișcare necontrolată. Totuși, asta înseamnă că un observator a studiat și a stabilit starea haosului la un anumit moment. Un du-te-vino ce presupune că nimic nu este cert și predictibil la nivelul particulelor nu era o concluzie care să îi mulțumească pe cei din Hubb, mai ales că unii dintre ei susțineau că uneori puteau avea acces la crâmpeie dintr-o lume ce nu putea fi decât cea viitoare.

De aceea, au fost minți care au încercat să descrie mișcarea particulelor fără a le observa și influența, deci, mișcarea.

Orice este posibil cu puterea minții, chiar și viitorul, a spus primul tehnolog Uve și de aici, a apărut ideea existenței Lumii Con.

(Tomas Uve, *Un triunghi în spațiu*)

*

Sten primi a doua vizită la câteva ore după prima. Adra Rahven intră pe coridorul îngust și se opri lângă fereastră. Era însoțită de Remi Wadee și de câțiva paznici. Sten îi aștepta de o vreme, așa că se ridică liniștit. Știa că se întâmplase ceva de când îi trimisese chemarea Adrei și primise înapoi un ecou ce îl făcuse să se teamă. Verificase planul lui Adrew de nenumărate ori, dar exista deja o necunoscută pe care nu reușea să o descopere.

– Pregătește-te! i se adresă Adra cu voce oficială.

Sten se apropie de ușă încercând să treacă din nou de sistemul de protecție. Femeia purta de această dată propriul dispozitiv, așa că nu reuși să afle nimic. Se îndreptă spre Remi, apoi spre ceilalți paznici, dar se lovi de un zid. În același timp, Karl tăcea, iar Ralle îi refuza comunicarea. Ceva se întâmplase. Luase legătura cu Adrew, dar nici acesta nu știa nimic de când naveta aterizase. Ralle confirmase că ajunseseră cu bine, dar de atunci nu mai vorbise cu nimeni.

Când ușa se deschise, îi transmise lui Adrew schimbările pe care le simțise în structura planului, iar acesta încercă să preia informațiile și să le proceseze. Paznicii năvăliră în încăpere, iar Sten nu se împotrivi deloc, ocupat de dialogul cu Adrew. Îl răsuciră și îi legară mâinile, ținându-l nemișcat. Remi Wadee intră după ei purtând ceva în mâini. Sensomemoria lui Sten înregistră informația și o transmise imediat mai departe, iar șocul venit de la Adrew îl făcu și pe agent să se cutremure. Era un dispozitiv de blocare a comunicării *anh* folosit de Republică în timpul ultimului război. Adrew se retrase rapid, iar Sten reveni la realitate la timp ca să poată reacționa. Dacă îi montau dispozitivul, îl rupeau de ceilalți și de propriile forțe.

Lansă o rugăminte către Vaal, iar energia îl inundă strălucitoare și fierbinte. Trimise un impuls către paznici, se eliberă aruncându-i spre perete, apoi strânse o sferă de *anh* și *um* și o dispersă de-a lungul brațelor, rupând legăturile. Nu conta dacă îl interogau, nu conta dacă îl

loveau, dar conta enorm dacă îl izolau de ceilalți. Trebuia să comunice cu Adrew, orice ar fi fost, și merita să lupte pentru asta.

Paznicii zăceau inconștienți, iar singurul lui oponent rămăsese Remi. Acesta rânji strâmb și trupul scund păru să se micșoreze și mai mult. Așeză cu grijă dispozitivul pe podea și se aplecă ușor în față. Chipul cu trăsături greoaie i se întunecă.

– Deci așa. Nu vrei? Crezi că poți să scapi?

Sten se retrase spre pat. Dincolo de fereastră, Adra Rahven îl privea liniștită de parcă nu ar fi avut nicio îndoială că avea să piardă.

De ce? De ce crezi asta? o întrebă, dar nu primi răspuns.

Dispozitivul femeii îi blocase fluxul. Dinspre Remi simți o energie ce-l îngheță, transformându-i aura într-un amestec de nori albaștri și negri. Sten se mișcă din nou încet, încercând să îl facă pe Remi să lase liberă zona ușii. Dacă ajungea acolo, dacă reușea să fugă pe coridor, dacă avea noroc să-i amăgească pe paznici să-i deschidă bariera de la capăt, dacă ajungea pe una dintre magistralele navei, atunci s-ar fi putut ascunde sub ramurile lui Vaal. Era păcat că vor trebui să îl abandoneze dacă Adrew descoperea *Speranzia*! Cu ajutorul Rahei avea să îi ia mlădița pe care să o crească pe noua navă. Era atașat de arbore, dar nu exista altă variantă. Știa că ținea la ei și că va înțelege de ce era lăsat în urmă.

Adrew îi povestise despre Remi, dar nu crezuse niciodată că putea fi un adversar periculos. Câte lupte pierduse vreodată? Foarte puține și numai la antrenamente. Remi era însă diferit. Trupul îndesat iradia o energie fierbinte și rece în același timp. Se gândi la Adrew, dar își dădu seama că nu putea să îl implice. Dacă îl lega de el, atunci îi risca și lui viața. Trebuia să se descurce singur cu mijloacele pe care le avea la bord.

Vaal?

Sunt aici! îl înconjură energia Arborelui *Anh*, liniștindu-l. *Teama distruge mintea, nu te lăsa supus de ea. Nu te voi părăsi!*

Remi se aplecă, iar trupul îi zvâcni, lansând spre el

un flux fierbinte. Sten de-abia avu timp să se ferească, rostogolindu-se pe podea și rămânând pe jumătate ridicat cu o mână sprijinită pe jos și alta întinsă în față. În vârful degetelor se formaseră scântei roșii și toată energia lui Vaal îi străluci în ochi.

Adra se apropie de fereastră urmărind lupta cu o strângere de inimă. Îl considera periculos pe Sten și era de acord cu Jonson că trebuia interogat și izolat, dar în acel moment, mișcările îi aminteau de agentul ei. Cel care murise pentru Jonson. Sten semăna cu el prin atitudine, așa cum Karl îi semăna la înfățișare. Mai făcu un pas. Așa se luptase și el cu oamenii lui Yong, încercând să îi protejeze chiar dacă nu avea nicio șansă. *Voi învinge și mă voi întoarce!* îi promisese. Sacrificiul lui le dăduse timp să fugă, dar agentul nu se mai înapoiase.

Îl urmări pe Sten cum se ridică încet. Mișcările îi erau perfecte, mâinile își schimbau poziția exprimând o stare – încrederea că el avea să câștige, iar ținuta spunea același lucru. În contrast, Remi părea și mai strâmb și mai urât. Agentul îi simți privirea, pentru că se uită la ea cu aceeași expresie pe care o văzuse la iubitul ei înainte să-i spună să plece.

Nu o să te rănesc! păru să-i transmită cu tot dispozitivul de ecranare. Știa că nu poate avea încredere în el, dar inima îi tresări dureros.

Ochii lui Sten se îndreptară din nou spre Remi. Dacă scăpa de el, Adra nu avea să depună prea multă rezistență. Avea nevoie de ea, pentru că era un element important al planului. Asta îl făcu să se simtă mai încrezător. Remi se lăsă în jos și își roti trupul în timp ce-și ținea mâna dreaptă ascunsă la spate. Sten își răsuci sensomemoria ca să formeze un plan perfect cu trupul lui și-și adună *anh*-ul și *um*-ul, formând sfera de atac. Era strălucitoare, înconjurată de fulgere galbene. O trimise de-a lungul canalelor energetice, deplasând-o în mijlocul planului pe care și-l imaginase. Deodată, îi apăru fizic în palma dreapta. Se răsuci ridicându-se brusc și aruncând-o cu putere spre pieptul lui Remi. Dacă l-ar fi atins direct,

l-ar fi distrus, dar Remi întinse mâna ascunsă la spate și prinse sfera. Degetele i se înfipseră în energia fierbinte. Globul străluci o clipă puternic, apoi își pierdu forma și i se scurse de-a lungul brațului. Sten rămase nemișcat, prea uimit ca să mai acționeze. Remi ridică fața strâmbă și râse.

– Asta fac eu cu agenți ca tine!

Dintr-o dată, în mâna cealaltă îi apăru altă sferă albă, care fulgeră prin aer atât de repede, încât Sten nu mai avu timp să se ferească. Primi lovitura și se prăbuși lângă perete. Rămase acolo, conștient încă, dar incapabil să se miște. Ochii i se îndreptară cu greu spre Remi, care se apropiase și îngenunchease lângă el.

– Ei, agentule? Credeai c-o să-l bați pe bătrânul Remi?

Îl bătu ușor pe obraz, iar Sten se cutremură. Brațele sensomemoriei se desfăcuseră și îi pătrunseseră în piept. Respira cu greutate. În spatele lui Remi, Adra Rahven îl privea fix. Încercă să își miște capul, dar nu-și mai simțea trupul.

Vaal? De ce nu m-ai apărat? mai gândi înainte să se cufunde în întuneric.

Arborele era lângă el, dar nu știa de ce nu îl mai putea atinge.

*

Ralle porni prin pădure, urmând harta dată de Adrew. Dincolo de ea însă, era legătura pe care o stabilise cu el și care îl călăuzea mai bine decât orice coordonate. Unde se terminau arborii, se afla un oraș, iar Adrew îl aștepta acolo. Grăbi pasul, atent totuși să nu se împiedice de rădăcini. Pe Cardeea, copacii arătau diferit, mai înalți și mai clar definiți, pentru că energia le era aproape neglijabilă. De câteva ori se oprise ca să îl caute pe Karl, dar nu îl simțise, iar asta era bine, pentru că nici Adrew nu avea să îl descopere. Își repetă în minte ce voia să îi spună, conștient că nu avea să fie crezut.

Stai liniștit! îi zise vocea. *Adrew nu o să te bănuiască, pentru că nici el nu îl place pe Karl.*

Și dacă totuși o va face?

Ei, ce atâtea probleme? Bine, o să te bănuiască, dar nu o să facă nimic, pentru că are nevoie de tine.

Și apoi? Când o să ne întoarcem pe Ascensiune?

Apoi, e treaba ta să îl convingi că ești de partea lui.

O să conteze? Voi face orice-mi cere.

Desigur, așa și trebuie. Nici el nu a prea fost protejat și o să conteze că vrei să ai grijă de el.

Ralle se opri să își tragă sufletul. Era o căldură ciudată, jilavă, iar în aer plutea un miros neplăcut, înțepător. Se apropia de oraș, iar Adrew îi transmisese locul de întâlnire. Își scutură capul. Ceva își făcuse loc acolo și îl rănea. Își duse mâna la frunte și o simți fierbinte și umedă. *Sunt bolnav?* se întrebă speriat. Dacă era așa, mai putea să îl ajute pe Adrew, acum că scăpase și de Karl?

Era o pacoste, nu te mai gândi la el. Și nici nu l-ai omorât. O să îl găsească și cum i-o fi norocul! Adrew nu are de ce să te învinuiască.

Nu-i așa? Am vrut să îl scap de Karl și de Sten, care nu îi sunt prieteni.

Nu îi sunt prieteni într-adevăr!

Dar o să accepte ajutorul meu? Dacă nu vrea?

Vocea hohoti în el.

Dragul meu, deja l-a și acceptat. Din momentul în care te-a inclus în planul lui și ți-a dat rolul acesta, te-a acceptat. Crezi că nu știe ce voiai să faci? De ce crezi că ți-a zis să te folosești de experiența cu Edrin? Pentru că știa că te vor crede orice le-ai spune.

Mă vor crede nebun...

Da, de furie!

Ecoul din mintea lui se stinse, iar el și continuă drumul, simțindu-se mai bine. Și dacă îl găseau pe Karl, ce șanse erau să îl aducă în oraș și Adrew să îl vadă? Destul de mari, dar mai era și el și avea să vegheze. Auzi câteva zgomote și crengile unui copac din apropiere se mișcară. Să fi fost o pasăre? Nu văzuse niciuna, dar auzise sunete care îl duseseră cu gândul la ele. De altfel, pădurea era destul de tăcută și de murdară. Frunzele copacilor erau

acoperite de un praf ce le făcea să pară de un roșu stins. Razele lui Meri treceau prin frunzișul des, iar particule pluteau între fâșiile de lumină și umbră.

Ralle tuși fără să vrea. Atmosfera era respirabilă, totuși ceva îi irita plămânii. Se învălui de *um* ca să se protejeze. Adrew îi spusese că își găsise un alt corp, iar asta însemna că reușise să se adapteze mai repede. Într-un fel îl invidia cum putea să treacă atât de ușor de la un trup la altul, fără să sufere sau să intre în conflict cu gazda. Cu el nu fusese la fel când Edrin îl preluase. Mai avea încă vise legate de asta, de parcă prințul l-ar mai fi avut încă în stăpânire. Abilitatea lui Adrew îl făcea deosebit și era sigur că acum nu mai greșea dacă îl alegea ca superior.

Se opri din nou, ascultând cu atenție. Da, erau păsări – singura explicație pentru sunetele pe care le auzea. Vocea se ascunsese, iar sensomemoria îi murmura ca de obicei. Adrew era mai tânăr ca el, iar el era prim-agent, dacă asta mai avea vreo importanță. Totuși, Lumni însuși îl alesese să îl ajute și asta însemna că maestrul știa că Adrew poseda niște calități ce îl deosebeau de ceilalți agenți. Deci nu trebuia să se simtă înjosit dacă se subordona cuiva care îi era inferior conform ierarhiei *anh*. Asta îi spusese și vocea și acesta era adevărul, pentru că asta credea și el.

Dacă nu ar fi adevărat, nu ai simți asta! îi spuse vocea. *O să descopere și el cât îi ești de loial și o să te ierte pentru Karl.*

Așa va fi?

Da, să nu ai nicio îndoială!

Ralle se liniști și chiar și zâmbi corolei arzătoare a copacilor. Da, Adrew avea să îl accepte.

*

Adra se întoarse în biroul ei și îl apelă pe Yoshida. Acesta apăru pe fotoliul din fața ei și o salută. Femeia îl privi în tăcere.

– De ce m-ai chemat? o întrebă Yoshida și, neprimind răspuns, o evaluă rapid.

Era tulburată, deși nu i se vedea nimic pe față. IA-ul

se ridică și se apropie de ea. Femeia voia să îi ceară ceva, iar sistemele sale îl avertizaseră deja legat de această posibilitate.

– Știi istoria originalului meu, spuse ea.

Yoshida încuviință, dar nu o încurajă să continue. Adra se ridică la rândul ei și se opri lângă peretele din sticlonit ce dădea spre furtuna de pe Adranus. Un timp rămase acolo, cu chipul pe jumătate ascuns de părul întunecat. Umerii îi tremurau pe măsură ce emoția îi creștea.

– Dacă te referi la un agent anume, da, știu, răspunse IA-ul.

O supraveghea de ceva timp la cererea lui Jonson și ajunsese la această concluzie. Îi urmări mișcările trupului, felul în care își plimba nervoasă degetele pe suprafața uniformei. Totuși, când se întoarse spre el, părea din nou liniștită.

– Da, la asta mă refeream, îi spuse zâmbind. Nu are rost să te întreb de unde știi, probabil că Jonson ți-a cerut asta, nu-i așa?

Yoshida dădu din cap, iar Adra continuă:

– De când am venit la bord, am simțit că lucrurile erau diferite de cum mi le aminteam. Jonson nu e Jonson, eu nu sunt cea adevărată, tu... n-am idee, dar nu pari așa cum erai pe prima *Ascensiune*.

– E posibil să fi suferit modificări. Nu avem cum să ne dăm seama.

– Tu ai putea, nu-i așa, să verifici...

– Dacă te referi la dosarele voastre de pe *Ascensiunea I*, le am, e adevărat.

Adra îl privi plină de speranță.

– Atunci, să zicem că mă poți compara pe mine, cea de atunci, cu mine cea de acum?

Yoshida scutură din nou din cap. Fața i se mai îmblânzise, devenind gânditoare.

– Nu pot face asta, pentru că dosarele au fost blocate, iar accesul meu este limitat în acea zonă.

– Din ordinul cui?

– Al lui Saden, desigur. Nici comandantul nu are acces acolo.

– Oh, așa deci! murmură ca pentru ea.

Un timp domni tăcerea.

– Are importanță dacă ești diferită? Sigur că ești. Au făcut modificări, te-au făcut mai puternică, mai potrivită misiunii.

Adra râse ușor.

– De fapt, vreau să știu un singur lucru. Cum am murit.

Sprâncenele lui Yoshida se ridicară a mirare.

– De ce ai vrea asta? Ce importanță are asta pentru tine? Dacă dorești, îți pot arăta, dar sunt amintiri pe care le ai și tu până la un anumit moment, deci nu știu la ce te ajută. Lucrurile pe care ai voie, ți le amintești deja. Dacă vrei adevărul, ei bine, nici eu nu ți-l pot oferi.

Adra privi spre Adranus de parcă straturile de nori roșiatici ar fi putut să îi dea un răspuns.

– Spui că există în sistemul tău și vechile noastre dosare, inclusiv al lui?

– Așa am spus, încuviință plat Yoshida, cerând AMV-ului să ruleze o altă evaluare a Adrei.

De când se trezise ultima oară, femeia dădea semne îngrijorătoare, mai ales când era în preajma agenților. Rulă conversațiile ei cu Sten și Karl. Era ciudat, dar, deși se așteptase ca reacția să fie mai puternică în cazul lui Karl, nu fusese așa.

– Și dacă Saden ar dori, ar putea să-mi dea accesul la ele, continuă ea.

– Da, dar Saden nu este aici. După ce ne întoarcem, poți cere... se opri, pentru că era greu de spus ce aveau să mai găsească pe Galene din vechea Republică.

Saden îl asigurase că o copie a lui va exista și la înapoierea lor. Pentru Yoshida, timpul nu avea mare valoare, dar oamenii erau altfel. Voiau să își rezolve problemele în timpul vieții lor și treceau destul de greu de la o stare la alta fără să sufere schimbări majore. Văzuse asta cu Jonson, dar și cu Lumni. Interesul Adrei Rahven pentru evenimente din trecut fusese declanșat de prezența lui Karl Senn la bord. Acum, că plecase, lucrurile ar fi trebuit să se calmeze.

Cu câteva zile înainte, îi spusese lui Jonson să o țină

pe Adra departe de agenți, dar nu îl ascultase. Pentru comandant, aceștia erau doar niște piese care puteau fi activate sau distruse după voie, deci nu meritau să își piardă vremea cu ele. Din câte își amintea, așa fusese și pe vremea vechii *Ascensiuni* – Jonson nu văzuse cu ochi buni relația ei cu agentul. Îi urmărise și atunci și existau rapoarte pe care le prezentase comandantului. După ce agentul murise, Yoshida se folosise de libertatea pe care i-o dădeau AMV-urile și Autoritatea Mentală și cercetase motivele comandantului de a-l folosi tocmai pe acel agent într-o situație periculoasă. După moartea lui, Adra Rahven se îndepărtase și mai mult de Jonson, iar accidentul ei nu mirase pe nimeni la vremea aceea.

– Îmi pare rău de ea. Am încercat să o salvez, îi mărturisise Jonson la câteva zile după tragedia ei și atunci Yoshida înțelesese perfect la ce se referea.

Poate că și ea îl bănuia, așa că îi scăpase de sub control.

Sigur că o mare parte dintre informații intraseră în arhivele sigilate, dar urme ale raționamentelor lui mai existau în dosarele Autorității Mentale. Jonson voise să o despartă pe Adra de agent și optase pentru cea mai simplă, dar și mai drastică variantă. Prezența lui Karl la bord o făcuse pe noua Adra să aibă acces la amintiri ce altfel ar fi rămas ascunse.

– Adra, îi spuse, apropiindu-se de ea, ce s-a întâmplat atunci nu mai are importanță acum. Îți dai seama că Lumni ne-a forțat într-un fel să îi primim pe toți agenții la bord.

– Da, știu asta. S-a folosit de Remi și de tine ca să îl aducă pe Adrew, apoi de Edrin și de creierul vegetal și din nou de Adrew pentru a forța situația de pe Liftport.

Se uită la el și oftă.

– Ieri a venit să mă vadă o fată din Ecosferă care a avut o relație cu agentul Karl Senn. Voia să discute cu Sten Darr și am lăsat-o, ca să văd cum reacționează. Am fost de acord cu arestarea lui Sten și cu montarea dispozitivului, pentru că trebuie să ne descurcăm printre minciunile lor și ale lui Lumni, dar...

Se îndepărtă de fereastră, se duse la birou și se așeză

pe scaun, prinzându-şi capul în mâini.

– Dar ce vom face cu minciunile pe care noi le-am adus la bord? Şi mai important, ce vei alege tu?

– Ce voi alege? Sunt IA-ul *Ascensiunii*, ce vrei să aleg?

Adra râse încet.

– Îi vei arăta lui Jonson discuţia noastră?

– Dacă mi-o cere, da.

– Bine, atunci, spuse şi se lăsă pe spate, privind în tavan.

Yoshida rămase nemişcat, deşi mimica femeii îi arăta că discuţia se încheiase. Ceva prezent în sistemele lui îl îndemnă să continue.

– Adra, Jonson nu o să-mi ceară ceea ce nu ştie. Dacă nu îi dai motive, nu te va verifica.

– N-o să-i dau motive. Nici n-aş avea ce motive să-i dau, dar aş vrea să ştiu mai multe despre accidentul în care am murit, spuse moale, cu privirile tot în tavan. Copia de acum are amintiri despre atmosfera de după ce-am ajuns pe Galene. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar lucrurile se schimbaseră foarte mult.

– Era normal. Yong încerca să preia puterea, iar Jonson nu voia să îl lase.

– Da, dar e mai mult de-atât, spuse şovăind, cineva se folosea de noi, aşa cum acum suntem din nou folosiţi. Înţelegi?

Yoshida tăcu, rulând alte verificări. Exista ceva în sisteme ce îl îndemna să o asculte, deşi nu ar fi trebuit. Plecarea lui Karl pe planetă îl deranjase de parcă ar fi detectat o eroare ascunsă. De asemenea, arestarea lui Sten i se părea o greşeală, chiar dacă agentul era probabil vinovat de complot. În ce măsură ar fi făcut el rău *Ascensiunii*, era greu de spus.

– Nu am fost de acord cu hotărârea comandantului de a-l închide pe Sten şi cred că nici tu, spuse liniştit urmărindu-i reacţia.

Femeia abandonă tavanul şi îl privi surprinsă. Venită din partea unei IA, afirmaţia i se părea ciudată.

– N-ai fost de acord? De ce? Avea sens, totuşi.

Yoshida dădu din cap, iar faţa i se întunecă. Ochii

începură să-i strălucească, iar Adrei i se păru că recunoaște expresia din ei. În acel moment, IA-ul îi semăna lui Karl Senn, așa cum îl văzuse ultima dată în camera lui.

– Are sens dacă vrei să scapi de toți agenții! Tu te-ai folosi de Ralle?

Adra clătină din cap.

– Nu. E periculos, pentru că e instabil.

– Și atunci? Ce ți-a spus comandantul legat de asta? Că îl va închide pe Sten și se va folosi de Ralle, dar în ce scop?

Femeia se ridică, brusc neliniștită. Nu înțelegea la ce se referea Yoshida, dar gândul că Ralle și Karl erau singuri pe planetă o lovi parcă în moalele capului.

– Crezi că agentul Karl Senn ar putea fi în pericol?

– Nu cred, știu, spuse mânat de acea eroare de care nu reușea să scape. Ralle îl va anihila pe Karl, iar noi pe Sten.

Adra se cutremură, iar pentru o clipă Karl redeveni iubitul ei pierdut. Deși nu avea dovezi că Jonson îl sacrificase, se simți de parcă l-ar fi folosit și omorât pentru a doua oară.

– De unde știi asta? întrebă într-un suflet.

Privirea intensă a lui Yoshida o făcu să tremure. Era ceva ciudat la el, ceva ce nu înțelegea. Și Yoshida se schimbase, așa cum nici ea nu mai era cea de la începutul călătoriei.

– Uiți că eu monitorizez toate conversațiile, spuse, iar în jurul lor apăru reflexia camerei lui Jonson.

Acesta stătea la birou la fel ca ea mai devreme, doar că în locul lui Yoshida era Ralle. Remi stătea într-un colț cu mâinile încrucișate și intervenea din când în când.

– *Vă asigur că am tot interesul să vă ajut,* spunea Genaro. *Sten și Karl îmi sunt dușmani, să nu vă îndoiți de asta. Dacă mă scăpați de Sten, vă scap și eu de Karl. Nu aveți nevoie de atâția agenți la bord. Dacă ar fi trăit, Adrew și cu mine ne-am fi înțeles și v-am fi ajutat, dar ceilalți nu. Se vor ține de intrigi și, chiar dacă vor găsi Speranzia, vor face în așa fel încât voi să nu o aveți.*

Ralle dispăru, iar ceilalți doi continuară conversația.

Adra simți cum fiecare fibră a corpului îi tremura de furie. Jonson o întrebase dacă prezența lui Karl la bord avea să o deranjeze, iar ea îi spusese că nu. De fapt, voia să știe dacă urma să reînceapă relația cu agentul, iar ea

îl asigurase că nu avea de ce să se teamă, pentru că între cei doi nu exista decât o banală asemănare fizică.

– *E mai bine să scăpăm de-o parte din ei.*

Vocea lui Remi ocupa tot spațiul cabinei. Jonson aprobă, apoi spuse serios:

– *Sau de toți. După ce misiunea va fi îndeplinită, vom evalua necesitatea prezenței lui Ralle la bord. Nu mi-e clar ce implicare a avut în planul celorlalți de-a scăpa de Adrew. Oricum, Karl și Sten sunt cei mai periculoși.*

Remi își drese glasul ca și când ar fi vrut să câștige timp pentru ce avea să spună.

– *Eu cred c-au vrut să scape de el, pentru că părea să vrea să colaboreze cu noi. Nu v-a dat impresia că dorește să ne ajute? Toată implicarea asta în viața navei, felul în care încerca să se integreze erau semne că voia să lucreze cu noi. De aceea nu l-au lăsat și singurul vinovat pentru dispariția lui este Sten Darr. Ca prim-agent avea dreptul să-i ceară orice.*

Remi continuă să vorbească, iar Adra își dădu seama că ținuse la Adrew destul ca să îl vrea răzbunat. Era ciudat pentru unul care contribuise la aducerea lui Adrew la bord, dar, după cum observase, multe lucruri nu mai aveau logică pe *Ascensiunea II*. Jonson își întoarse capul și privi fix spre locul unde stătea acum Adra. Avea ochii pe jumătate închiși și, de sub pleoape, strălucirea albastră o făcu să se înfioreze. O amintire i se strecură în minte. La fel o privise și originalul lui pe prima *Ascensiune* când îi vorbise despre misiunea care avea să-i aducă moartea după nici două săptămâni.

– *Poate că ai dreptate. Acum contează asta mai puțin. Am impresia că agentul Karl are planuri și cu Adra Rahven.*

Remi încuviință cu fața roșie de enervare.

– *Nu mă mir, dar și aici văd tot mâna lui Sten.*

Înregistrarea se opri, iar figurile celor doi dispărură. Adra rămase cu ochii în gol, neștiind ce să facă. Respira din ce în ce mai agitată, iar mâinile îi tremurau pe suprafața biroului. Jonson îl mințise pe Remi, pentru că ea și Karl de abia se întâlniseră. Ce voia comandantul să obțină de la Remi?

– Mulțumesc că mi-ai arătat asta, îi spuse lui Yoshida

și se îndreptă din nou spre peretele de sticlonit, dincolo de care furtuna de pe Adranus se extindea într-un imens vârtej.

IA-ul se înclină și dispăru, lăsând-o singură, apoi se îndreptă spre zona de plajă unde replica lui Karl îl aștepta așezat pe nisip.

– Mulțumesc, îi spuse acesta fixându-l cu ochii luminoși.

– Nu ai pentru ce, îi răspunse Yoshida așezându-se lângă el, pe suprafața multicoloră.

Era liniște deasupra mării, valurile mângâiau țărmul cu o frecvență mult încetinită. Imaginea lui Karl căscă și se lăsă pe spate cu mâinile sub cap.

– Trebuia să îl ajutăm pe Sten dacă se întâmpla asta, nu-i așa? Adrew ne-a spus să intervenim la nevoie și cred că acum era momentul. Și apoi, Adra Rahven are dreptul să își amintească ce s-a întâmplat cu adevărat. E bine că ai ajutat-o să își recupereze memoria blocată la ordinul lui Saden.

– Da, încuviință Yoshida cu ochii la culorile schimbătoare ale cerului. Așa e normal. Comandantul Jonson face un joc periculos care poate distruge *Ascensiunea*, iar nava este responsabilitatea mea. Mă interesează mai puțin povestea Adrei Rahven ca misiunea. Dacă mă asiguri că *Speranzia* va ajunge pe Galene, nu vreau să știu cum se va întâmpla asta!

– Foarte bine că gândești așa, îi spuse paznicul-Karl zâmbind. Jonson are probleme, Adra la fel, dar pe noi te poți baza. Mai știi ce bine te-ai înțeles cu Adrew și cu Lumni?

– Da, murmură Yoshida melancolic. Mare păcat că a murit...

– Chiar așa, dar poate că asta va aduce un lucru bun, îl consolă fantasma-Karl înainte de a-l îndemna să părăsească lumea aceea. Ai multe de făcut, iar noi ne bazăm pe tine.

*

Jonson străbătu coridoarele din jurul centrului de comandă. Oamenii îl salutau, iar el le răspundea scrutându-i atent. În ultima vreme, privirile comandantului deveniseră extrem de agere, de parcă ar fi căutat o expresie sau un gest anume. Ceilalți aveau încredere în el, asta era clar, și nimeni nu punea întrebări despre ce aveau de făcut în continuare. Se mulțumeau să asculte ordinele, să își trăiască viețile ca și când ar fi fost înapoi în Republică. Existau mici certuri, diverse grupuri în Rețea, câteva petreceri în limitele impuse de el. Cei care nu se conformau erau criogenați, doar că nu fuseseră prea multe cazuri. Pe navă, lucrurile funcționau cum ar fi trebuit. Erau plecați în marea misiune de explorare, descoperiseră una dintre planetele pe care se așezaseră alți semeni de-ai lor și desigur că îi așteptau și altele din cele câteva ținte pe care le avusese convoiul de la bun început.

Doar că... De ceva timp, simțise o schimbare. Oamenii erau nerăbdători să coboare pe Cardeea. Plecarea agenților îi făcuse pe mulți să se întrebe care era până la urmă rolul lor în toată povestea. Doar că, în curând, agenții aveau să rateze, și atunci oamenii lui aveau să își reia rolul de exploratori. Zâmbi unui grup de tineri, care îl salutară entuziaști și se simți mândru de ei, de dorința lor de a se implica. De aceea, începuse deja să asprească unele dintre condițiile de la bord, introdusese exerciții, alarmele erau din ce în ce mai dese. Indivizii trebuiau să aibă de lucru și la ce să se gândească. Mai târziu, după ce primea suficiente informații de la Ralle, avea să își trimită și propriile echipe.

Se gândi la agent și se întrebă cât de nebun putea fi dacă avea încredere că el își va ține promisiunea de a-l lăsa liber la bord. *Ascensiunea II* ar fi avut nevoie de agenți, dar nu de ei patru. Dacă ar fi trăit, Adrew ar fi fost alesul, dar așa, niciunul nu i se părea potrivit. O clipă se gândi la Karl. Ar fi constituit și el o variantă dacă nu ar fi fost asemănarea regretabilă cu fostul lui agent de pe nava

originală. Chiar și așa, tânărul părea destul de maleabil. Dacă l-ar fi scăpat de influența lui Sten, l-ar fi putut folosi. Din păcate însă, risca să repete povestea cu Adra și asta nu intra încă în planurile lui. În ciuda protestelor, femeia fusese destul de afectată de prezența lui Karl la bord, deși crezuse că putea să îi ascundă asta.

De curând, Yoshida îl anunțase că Ralle îl atacase pe Karl, și de aici și buna sa dispoziție. De Sten aveau să scape imediat ce mai storceau de la el ultimele informații. Îi promisese lui Remi să îl lase să îl interogheze pe agent, iar acesta pornise la treabă cu entuziasm. Pe Adra o ținea ocupată, deci nu mai avea cine interveni, chiar dacă femeia ar fi avut vreo astfel de intenție.

Dădu din cap spre un alt grup de oameni, apoi o luă spre punte. Deși putea să ajungă acolo mult mai ușor, îi plăcea plimbarea pe coridoare, pentru că simțea astfel pulsul evenimentelor. Oamenii îl credeau rece, dar de fapt, afla multe lucruri doar studiindu-le fețele și gesturile. De aceea, se înșela destul de rar asupra lor. Cum era și cazul Adrei. Orice ar fi susținut, el înțelegea mai bine cum stăteau lucrurile. Dacă dorea să o păstreze, trebuia să scape de agenți și încă repede, altfel risca să se întoarcă împotriva lui ca prima dată. Da, nu numai ea își amintise ce se întâmplase, ci și el. Erau deci lucruri care trebuiau rezolvate pentru a putea continua misiunea.

*

Remi se opri în fața cabinei Idoliei. Era nervos, deși nu voia s-o recunoască. Nu mai vorbise de mult cu ea, dar nu pentru că s-ar fi evitat, ci pentru că așa se nimerise. Putea să jure că undeva era și mâna lui Jonson. Comandantul se agita în legătură cu agenții, dar de fapt încerca să îi țină și pe ei departe unul de altul. Tot experimente genetice și ei, așa că la ce se aștepta?

Ușa se deschise înainte să se hotărască să intre. Idolia îl simțise și îl aștepta în picioare. Zâmbi când îl văzu, dar era o umbră a celei ce fusese. Se încruntă. Spera că nu avea legătură cu dispariția lui Adrew. Intră salutând-o

scurt. Intenționase să se țină departe, dar se răzgândi și o îmbrățișă. Rămaseră așa un timp, apoi Idolia se desprinse, dând încet din cap. Nu avea nevoie să spună nimic ca să știe ce simțea.

– Îmi pare rău pentru Adrew! spuse Remi.

Femeia îi mulțumi, dar expresia posacă nu i se modifică. Se așezară pe pat, iar Remi își încleștă mâinile pe genunchi și oftă. Era mai rău decât crezuse.

– M-am gândit la ce s-a întâmplat, pentru că și eu am ținut la Adrew, vorbi privind în gol. Nu cred că ar fi plecat de capul lui, nu-i așa?

Idolia încuviință, uitându-se la el pentru prima dată de când intrase.

– Nu, n-ar fi plecat. Sunt sigură de asta.

Remi oftă.

– Ți-a spus ceva? Te-a lăsat să crezi că punea ceva la cale?

– Nu. Aș fi încercat să îl opresc.

Se gândi la cuvintele lui Adrew și la îndemnul lui de a-i cere ajutorul lui Sten, dar nu spuse nimic.

– Știi, începu Remi după o scurtă pauză, cred că avem un vinovat. Adra Rahven a fost de acord cu arestarea lui, pentru că sunt sigur că a avut ceva de-a face cu moartea lui Adrew.

Când Remi pronunță cuvântul „moarte", Idolia se aplecă înainte, cu fața apărată de părul întunecat. Bărbatul șovăi.

– Dacă vrei să fii de față la interogarea lui...

Idolia oftă, iar umerii îi tremurară o clipă. Când își îndreptă spatele, chipul îi era liniștit și ochii strălucitori.

– Aș vrea, aș vrea, desigur. E Sten, nu-i așa?

Bucuria ei îl înconjură pe Remi. De unde știa? Adrew îi mărturisise ceva? Se îndoia, deși nu era exclus.

– Bine. Te voi anunța, spuse și se ridică.

Idolia rămase așezată, fixând un punct pe perete și zâmbind.

– Mulțumesc, Remi. Voi aștepta.

Bărbatul dădu din cap și ieși. Idolia rămase nemișcată. Cuvintele lui Remi sunaseră ca o concluzie a vieții ei de pe *Ascensiune*. Nu asta făcuseră de când plecaseră de pe Galene? Nu tot așteptaseră să se anunțe ceva?

23.

Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie.
(Repertoar antic)

*

Relațiile în Andorre se bazează pe stabilirea unor precedente ce au ajuns cu timpul să ia locul normelor. Dacă la început, coloniștii respectau legile de pe Pământ, cu timpul relațiile inter-statale, inter-familiale și personale s-au schimbat pentru a se potrivi noilor realități.

Conflictele ce au marcat primele sute de ani, introducerea sclavilor, subordonarea insulelor mărginașe au dus la modificări radicale în structura societății de pe Cardeea. În urma conflictelor, două state, Uniunea Arhipelagului și Hubb-ul s-au ridicat, domnind peste toate celelalte. În urma unor contracte avantajoase, Renn-ul s-a impus ca principalul producător de combustibili, poziție care nu a fost combătută de Andorre, fiind întărită printr-o serie de căsătorii cu judecătorii din Uniune. Astfel, Renn-ul a rămas relativ neatins de schimbările și frământările de pe celelalte insule.

(Istoria lumii)

*

Pe măsură ce Xeno asculta raportul căutătorului, fața i se înroșea îngrijorător. Bărbatul se opri de câteva ori în timp ce îi povestea cum Anss Herd fusese la Cariera Magnes, cum asistase la execuție și ce se întâmplase după aceea.

– Cum? zbieră Xeno cu ochii holbați pe fața de culoarea frunzelor din parc. Câți au scăpat?

– Doar unul, spuse bărbatul pe ton de scuză. De fapt, nu a scăpat, pentru că l-a atacat un *leneș* și atunci nimeni nu s-a mai gândit să îl urmărească.

Tuși discret și își chirci și mai mult trupul masiv. Deși

lucrurile se terminaseră cu bine din punctul lui de vedere, știa că schimbările bruște de dispoziție ale lui Xeno îi transformaseră pe mulți în sclavi. Pentru o amărâtă de slujbă într-o carieră din nord, nu avea de ce să riște asta.

– Totuși, ceva era ciudat, continuă el ceva mai încrezător, așadar comandantul ne-a ordonat să îl urmărim pe mediatorul Herd.

Xeno dădu din cap. Chiar el îi ceruse comandantului să fie cu ochii pe Anss și se pare că fusese destul de eficient.

– La început, s-a dus în oraș și a luat un vehicul, după care s-a dus spre sud. Sclavul acela, Shan, a reapărut și au plecat împreună. S-au oprit dincolo de păduri, chiar la granița zonei mlăștinoase și au stat acolo un timp... L-am observat de la distanță și nici nu și-a dat seama că eram acolo. Se credea în siguranță. A meritat, pentru că după câteva zile a apărut și *leneșul* purtându-l pe fugar. Ați avut dreptate, încheie căutătorul privindu-l pe judecător cu o admirație pe care nu o simțea cu adevărat.

Xeno mormăi ceva și îi făcu semn să plece. Bărbatul se ridică și dispăru pe dată, bocănind pe podeaua terasei din fața încăperii. Xeno rămase fixând un punct de pe podea, apoi ceru dosarul tânărului care dispăruse din cariera Magnes și se cufundă în lectură. Fusese descoperit cu șase ani în urmă, umblând aiurea după prăbușirea Hubb-ului și internat într-unul dintre centrele de triere. După ceva timp fusese scos de acolo și dus într-o zonă mai sigură unde rămăsese un an. Cel care îl salvase la propriu de acolo fusese Anss Herd, doar că pe atunci asta nu avea nicio importanță. Anss mai semnase și transferul altor tineri. Probabil căuta ceva, dar ce? Aruncă o privire afară. Era liniște în parc, de parcă ar fi fost singur în toată reședința.

De ceva timp, atitudinea lui Anss Herd începuse să se schimbe. Îl cunoștea de o viață și bărbatul fusese întotdeauna răbdător, doar că acum părea să se fi săturat să mai aștepte. Se gândi la Eronn și la tenacitatea cu care Anss îl urmărise încercând să îl facă să mărturisească locația *Speranziei*. Apoi renunțase și la asta, ca și când ar fi descoperit ceva și mai promițător. Studie din nou datele

și se miră. Exista o singură explicație pentru salvarea tânărului din Magnes. Dacă era Tay, celălalt fiul al lui Hauer? Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. Nu ajungea la nicio concluzie. Singurul lucru pe care putea să îl facă era să trimită căutătorii și să îl aresteze atât pe el, cât și pe Anss. Asta însemna să renunțe la visul lui de a-și prelungi viața, dar și asta era discutabil.

În ultima vreme, tratamentul lui Anss nu-i mai făcea bine, iar propriii medici erau îngrijorați de degenerarea accelerată. Dacă Anss îl găsise pe Tay, dacă se hotărâse să se elibereze, dacă își îndeplinise ambiția pentru care distrusese Hubb-ul, atunci cât mai valora viața lui? Tomas îl avertizase să nu aibă încredere în Anss, doar că el cedase când acesta îl ajutase să o aducă pe doamna Kreea în reședința familiei. Doar că acum lucrurile erau diferite! Kreea și Yrana fuseseră îndepărtate tot la sfatul lui Anss, Iavin plecase și el în sud. Nu mai avea familie, ci doar pe Ari.

Se opri neliniștit, apoi se îndreptă cu pași mari spre camerele acestuia. Acum și cererea lui Iavin devenea ciudată. Îl luase pe Eronn și plecaseră amândoi, iar Anss părea să meargă și el tot spre Renn. Se întâmpla ceva ce nu înțelegea. Să fi existat vreo înțelegere între Anss și Iavin? De fapt, Iavin era moștenitorul și dacă el păția ceva, cine avea să îi urmeze? Simți furia de-a fi fost înșelat, chiar și fără să dovezi. Iavin era prost și delăsător, Anss ascuns și periculos, ce avea să iasă din asta?

Intră în camera în care Ari învăța alături de unul dintre membrii Înaltului For. Băiatul îl salută, dar nu foarte entuziast. Părea morocănos, cu fețișoara rotundă îmbufnată. În loc să se supere, lui Xeno i se păru amuzant cum se încrunta absorbit la datele din Rețea, prefăcându-se foarte ocupat. Îi făcu semn profesorului să îi lase singuri, iar acesta dispăru imediat în spatele ușilor mari. Xeno se așeză lângă Ari, care nu îl învrednici nici cu o privire. Se uita încăpățânat și bosumflat la lecția ce i se derula în față.

– Ce-i cu tine? îl întrebă ciufulindu-i părul blond.

Ari se feri aruncându-i o privire supărată. Xeno își

retrase mâna, apoi i-o așeză pe umăr. Băiatul se feri din nou, iar Xeno se simți ciudat, de parcă l-ar fi durut ceva.

– Lasă-mă în pace! exclamă Ari strângându-și ochii rotunzi.

– Ce s-a întâmplat?

– Știi bine. I-ai alungat pe Iavin și Eronn! M-ai lăsat singur aici!

Xenon se chinui să râdă. În fața lui Ari se simțea slab, ceea ce era ciudat de vreme ce nu fusese așa cu propriii copii, nici chiar cu Yrana. Ari îl înduioșa fără să își dea seama de ce. Adevărul era că ținea la el mai mult decât la oricine altcineva. Puștiul avea nevoie de ajutorul lui și de aceea se hotărâse să îl numească moștenitor în locul lui Iavin.

– Nu i-am alungat. Iavin s-a dus în sud să își vadă mama și l-a luat pe Eronn cu el. Ce idee! Cine ți-a spus asta?

Ari se codi, se încruntă, își țuguie buzele, încercă să se ferească de el, dar până la urmă îi mărturisi:

– Anss...

Xeno se înroși, dar reuși să se abțină.

– Anss a glumit, fiule. Așa face el, doar știi. Iavin și Eronn se vor întoarce.

*

Eronn se duse în camera Yranei după ce Adrew îi spuse că nu mai avea nevoie de el. Îi sugerase direct să discute cu sora lui, așa că își învinsese temerile și urcase la etaj. Yrana îi spusese că îl așteaptă, dar el preferase să vorbească întâi cu Iavin. Poate dacă ar fi știut de ei și prima dată, nu s-ar fi întâmplat nimic. Străbătu coridorul cu pereții albi din material organic și deschise încet ușa albastră despre care îi vorbise fata.

Interiorul era luminat doar de crepusculul ce pătrundea prin ferestrele mari. Yrana stătea pe o banchetă și silueta i se vedea întunecată pe fundalul de lumină roșie.

– Te-am așteptat, spuse ea întorcând capul.

Eronn se neliniști de parcă ar fi fost un reproș. Se

obișnuise atât să se poarte ca un sclav, încât îi era greu să nu reacționeze astfel. Yrana se ridică și îl îmbrățișă strâns. Fața îi era ascunsă la pieptul lui, iar obrazul i se sprijinea de-o parte a sensoscheletului. Eronn îi simți apăsarea și se înfioră. O strânse la rândul lui, dar cu grijă să nu o rănească. Yrana suspina ușor, dar după un timp se liniști și când ridică fața spre el, ochii îi erau uscați. Avea o expresie neliniștită ca și când ar fi avut ceva extrem de urgent de rezolvat. Îl trase spre banchetă și se așeză în brațele lui, înconjurându-i gâtul. Simțea nevoia să îl atingă ca să se asigure că era real.

– Eronn, îi spuse după ce se sărutară, o să sune ciudat, dar trebuie să plecăm. Acum, în noaptea asta.

El o privi neîncrezător.

– Să plecăm? Unde?

Șovăi, gândindu-se că întâlnirea cu ea era cadoul lui Iavin și nu putea să riște să îl supere. Îi spuse asta, iar Yrana se ridică supărată și începu să se plimbe prin odaie. Eronn se apropie încercând să o împace nici el nu știa cum. Ce ar fi trebuit să-i spună? Nu ăsta era adevărul? Nu era el sclavul lui Iavin? Dacă fugea, nu putea el să se folosească de prerogativele stăpânului și să îi oprească implantul? Era o nebunie să fugă. Încercă să îi explice asta cât putu el de clar.

Yrana știa foarte bine cum funcționau implanturile, dar încă nu voia să accepte realitatea. Se așeză din nou pe banchetă, pradă unei agitații de-abia stăpânite. Eronn nu mai încercă să o liniștească, ci o lăsă să se consume în tăcere. Învățase asta trăind atâta timp alături de Iavin. Familia Omm era cunoscută pentru schimbările bruște de dispoziție. Se întrebă dacă el avea vreo importanță sau era doar o răfuială între Yrana și fratele ei. Nu voia să se gândească la asta. Dacă îl convingea să fugă, Yrana spera să îl rănească pe Iavin? Din nou era doar un pion în mâinile lor?

Simți o urmă de supărare de parcă crâmpeie din fosta lui viață ar fi ieșit din nou la suprafață. Închise ochii ca să nu mai vadă fața frumoasă și încruntată a Yranei, iar

când îi deschise, expresia i se schimbase. Se aplecă spre ea, îi puse o mână în jurul taliei și o sărută fără să-i mai aștepte încuviințarea. Yrana se zbătu, apoi trupul i se relaxă. Parcă împotriva voinței ei, gândurile o părăsiră și corpul începu să își reamintească senzația pe care o avea în brațele lui. Se lipi de el și continuară să se sărute. Când se despărțiră, Eronn își apropie fruntea de a ei și surâse.

– Să nu mai facem planuri nebunești. Poate întâlnirea asta e tot ce ne-a rămas.

Yrana încuviință mângâindu-i îngândurată zona în care sensoscheletul i se urca pe gât. Fusese nedreaptă cu el, pentru că își petrecuse ultimii șase ani gândindu-se cum să se răzbune pe Iavin. Dacă i l-ar fi smuls pe Eronn, nu ar fi fost cea mai bună răzbunare? Îl sărută din nou prelung și dintr-o dată simți că răfuiala ei mai putea aștepta.

– Ai dreptate, îi spuse copleșită de apropierea dintre ei, în timp ce pe cer dispărea ultima strălucire de lumină.

Atâtea speranțe, atâtea planuri, iar ei doi erau tot ce rămăsese la sfârșit.

*

Adrew se retrase în camera lui, se spălă și se schimbă cu haine mai potrivite climei calde. Știa că Eronn se dusese la Yrana, dar îl lăsă în pace. Ieși, dar rămase și se privi o clipă în oglinda de pe hol. Arăta sănătos, fața îi era netedă, ochii strălucitori. Semăna cu orice tânăr din orice lume populată de oameni. Expresia era cea ușor naivă a lui Iavin, iar el o lăsase așa pentru a nu trezi bănuielile celorlalți. Respiră adânc. De fapt, de ce-l puteau bănui? Râse ușor, iar riduri mici îi apărură la colțul ochilor căprui. La un moment dat, la începutul misiunii în Republică, îi fusese dor de propriul lui trup și sperase să se întoarcă și să îl regăsească, dar acum se obișnuise cu ideea că era liber și putea trece fără regrete dintr-un corp în altul. Totuși, Lumni îi spusese la un moment dat că *omul fără rădăcini e ca frunza în vânt, necunoscând odihna.* Totuși, tot el îl împinsese pe drumul acesta, așa că nu punea mare

preț pe vorbele lui. *Fapte nu vorbe – asta trebuie să căutați.* Acestea fuseseră cuvintele lui Minago, dar nici el nu își urmase propriul îndemn.

Coborî în hol la timp ca să vadă doi servitori ce încercau să gonească un animal mare, cu blană deasă, aurie. Creatura mârâia, rotindu-și ochii verzi și nu voia să se miște de lângă un tânăr slab și blond așezat pe unul dintre scaunele organice. Acesta îl urmări neliniștit când coborî scara. Într-un colț, se afla un sclav cu ochi căprui, ficși, netulburat de agitația din jur.

– Ce se întâmplă? îi întrebă pe cei doi servitori.

Cel mai în vârstă, cu cap îngust și față prelungă, se înclină și spuse pe ton jos:

– Încercăm să scoatem *leneșul* afară, dar nu vrea să iasă.

Adrew se încruntă.

– Cine l-a adus?

Servitorul privi jenat spre ușa ce dădea în încăperea în care discutase cu doamna Kreea. Adrew nu insistă și, trecând pe lângă tânăr, îi aruncă o privire ascuțită. Era mai slab decât normal, iar brațele subțiri îi ieșeau palide de sub mânecile scurte. Îl atinse ușor, iar acesta se neliniști, privind brusc în jos. Semăna puțin cu Eronn, doar că nu era sclav. Poate că urma să devină, dar asta nu era treaba lui.

Pătrunse în cameră la timp ca să audă vocea mieroasă a lui Anss. Acesta stătea pe scaunul pe care îl ocupase el cu câteva ore mai devreme și discuta cu doamna Kreea. Femeia îl asculta politicoasă, punând din când în când întrebări scurte. Când îl văzu, Anss se ridică și se repezi să îl salute, mimând încântarea.

– Speram că o să te găsesc aici, spuse cu un zâmbet larg pe fața rotundă.

Adrew dădu din cap. Sigur că spera, doar aflase de la Xeno și discutase deja cu el. Nu îl trădă față de doamna Kreea, așteptând să vadă ce avea de zis. Se așeză, păstrându-și expresia de stăpân ce se adresează servitorilor. Anss se trânti la loc, iar scaunul protestă.

– Am venit să vă fac o propunere care cred că ne va

mulțumi pe toți, începu Anss, dar doamna Kreea îl întrerupse imediat cu voce calmă și rece:

– Lasă-mă, te rog, să-i explic fiului meu despre ce e vorba.

Cuvântul *fiu* sună ciudat de parcă ar fi fost un lucru care nu-i făcea plăcere. Adrew ridică din sprâncene, invitând-o să vorbească. Femeia îi mulțumi rece pentru încuviințare. Iavin devenise moștenitor și astfel era autoritatea supremă în absența lui Xeno. Era ca și când femeia ar fi vrut să sublinieze că îi accepta statutul și că, în condițiile date, legăturile mamă-copil nu se mai aplicau.

– Mediatorul Herd, după cum bine știi, a locuit mulți ani în Hubb. Există ceva acolo, un lucru care s-a pierdut, dar pe care ar vrea să îl recupereze. De aceea ne cere ajutorul, îți cere *ție* ajutorul.

Adrew privi de la unul la altul. Mirarea de pe față părea comică.

– Nu înțeleg ce se dorește de la mine.

Anss tuși discret.

– Nu are rost să ne mai ascundem. Știu că vrei să găsești *Speranzia* și de aceea ai venit aici cu Eronn. Și eu doresc *Speranzia* și cred că am și un drept asupra ei ca locuitor al Hubb-ului.

– Toată lumea zice asta, chiar și tatăl meu, pufni Adrew.

Anss se întunecă la față, iar bulbii de grăsime i se adunară sub fălcile masive.

– Ascultă cum e, tatăl tău vrea să te dezmoștenească în favoarea fratelui lui Eronn. Nu de aia ai venit aici? Ca să găsești *Speranzia* și să îl convingi astfel că meriți să-i fii urmaș?

– Dacă am venit pentru asta, atunci, chiar dacă o găsesc, tot nu ți-o voi da ție.

Doamna Kreea se încruntă de parcă vorbele lui nu s-ar fi potrivit cu ideea ei despre cum ar fi trebuit să meargă discuția.

– Xeno nu are ce face cu *Speranzia*, spuse, iar cuvintele îi sunară ca o sentință.

Adrew o privi plin de curiozitate. Îl simți pe Iavin mișcându-se neliniștit în interiorul lui și-l îndemnă să îl

lase pe el să discute. După cum mergeau lucrurile, cei doi păreau să creadă că îl pot păcăli sau amenința.

– De ce nu are, mamă? Și ce treabă avem noi cu el? spuse arătând spre Anss, care încerca să își compună o față cât mai calmă. Dacă vrei să spui că nu știm ce ascunde *Speranzia* și că nu putem folosi tehnologia de acolo, pentru că nu o putem înțelege, nu e nicio problemă. Eu îl am pe Eronn, care mă poate ajuta.

Anss se neliniști din nou la auzul numelui.

– Fiule, încercă el, nu m-aș încrede atât în Eronn. Sunt sigur că vrea să se răzbune. Și apoi, de ce te-ar susține pe tine de vreme ce propriul lui frate va deveni moștenitor în cazul în care *tu* nu găsești *Speranzia*?

Adrew începu să râdă.

– Să se răzbune, zici? Da, pe tine, pentru că tu m-ai îndemnat să îl trădez și tot tu l-ai convins pe Xeno să îl facă sclav. Te-ai asigurat însă că va ține minte cine e, în cazul în care avea informații pe care nu voia să le dea. Ai uitat toate astea? Și nu cred că Eronn vrea poziția de moștenitor pentru Ari. Dacă tatăl meu moare, Înaltul For nu îl va accepta niciodată pe Ari ca urmaș. Alegerea asta i-ar putea pune viața în pericol.

Anss sări în picioare, iar burta îi tresări plină de indignare.

– Cum poți să spui așa ceva? Ți-am dat sfaturi, e adevărat, dar ai făcut tot timpul ce-ai vrut!

Adrew își întinse degetele de *um* și îl împinse la loc pe scaun.

– Dacă ai să-mi faci vreo propunere, spune, iar dacă îmi place ce aud, o voi accepta, spuse, căutând în repertoriul lui o față care să îl facă pe Iavin să pară mai în vârstă.

Nu-ți vine să crezi ce auzi?

Anss rămăsese nedumerit, neștiind de ce șovăia în fața lui Iavin de care se folosise de atâtea ori. Ceva nu se potrivea cu imaginea pe care o avea despre el. Să se fi ascuns în tot acest timp? Dacă îl învățase cineva... Doar că nu avea cine, pentru că Eronn nu era nici el un adversar de luat în seamă. Orice joc ar fi făcut, avea să îl piardă. Nici nu se putea altfel – ce experiență avea Iavin

ca să spere să câștige? Zâmbi liniștit.

Da, ne vom înțelege cumva, apoi vom mai vedea.

Avea nevoie de *Speranzia*, dar nu pentru ce credeau ei, dacă măcar credeau ceva. Iavin nu știa ce putea *Speranzia* să facă, iar Eronn nu avea codurile. Din păcate, nici el nu mai avea timp. Ar fi mai lăsat câțiva ani să treacă, dar în ultima vreme, începuse să nu se mai simtă bine.

Am nevoie de Speranzia și de Hubb. Nu voia să se gândească la perspectiva morții, dar asta urma să se întâmple dacă nu primea accesul la Lumea Con.

– Bine, spuse adunându-și palmele, îl ai pe Eronn, dar nu ai ce face cu el, pentru că nu știe nimic.

– De ce crezi asta? sună rece vocea lui Adrew.

– Pentru că am încercat ani întregi să îl fac să spună ce știe și nu a zis nimic, deși risca foarte mult.

– Poate nu a vrut să-ți spună ție, care ai contribuit atât de mult la distrugerea familiei lui.

– Nici tu n-ai fost departe de ce s-a întâmplat...

Anss se înroși din nou. Nu era obișnuit ca nemernicul mic să îi vorbească pe un astfel de ton. Înainte s-ar fi ridicat, l-ar fi luat de urechi și l-ar fi azvârlit afară. Apoi, l-ar fi târât pe Eronn în fața fratelui său și ar fi văzut ce ieșea din asta. Ca și când i-ar fi simțit gândurile, Iavin se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Nu așa vom discuta... spuse, oprindu-se o clipă.

Anss sări în picioare mai sprinten decât s-ar fi așteptat de la el. Mâinile de *um* ale lui Adrew i se prinseră în jurul gâtului și vocea lui îi pătrunse în minte.

O să mori curând, nu-i așa? Dacă te înțelegi cu mine, poate vei trăi.

Bărbatul se opri și rămase cu gura deschisă. Parcă nu mai avea aer, iar încăperea se strângea în jurul lui. Se grăbi spre Adrew și îl apucă de braț, oprindu-l să iasă din cameră.

– Iavin, ascultă-mă, hai să lăsăm neînțelegerile deoparte. Putem câștiga amândoi din asta.

Agentul îi privi ochii spălăciți și râse ușor.

– Sper și eu că putem dacă începi să mă iei în seamă.

– Fiule, interveni și doamna Kreea privindu-l de parcă ar fi avut în față un străin, Anss Herd vrea să ne ajute.

Mai degrabă să se ajute pe el, spuse Adrew către Iavin.

Ai grijă, îi șopti acesta din mijlocul sensomemoriei.

Îi era frică de amândoi, iar jocul agentului i se părea periculos. Ce știa despre el? Că venise de pe planeta unde se oprise echipajul *Ascensiunii.* Dar de ce era așa, de ce făcea lucruri pe care niciun om nu le făcuse? Nu înțelegea, iar Adrew nu îi spusese.

Ce nevoie ai de toate problemele? Nu te mai implica. După ce voi pleca, vei redeveni tu însuți.

Dar să plece, unde? Lui Adrew îi trebuia un trup, asta înțelesese și el. Se răsuci dureros în spațiul strâmt al sensomemoriei.

– Bine, spuse Adrew puțin distras de zbuciumul interior. Ce propui?

– Vreau să ne unim eforturile, tu și cu mine. Tu îl ai pe Eronn, dar am și eu ceva. Dacă găsim *Speranzia,* eu nu vreau decât să iau niște informații de acolo, iar tu poți păstra restul.

– Restul?

– Toată nava, poți păstra toată nava! I-o duci lui Xeno și primești premiul sau păstrezi premiul, de fapt, pentru că vei rămâne moștenitorul lui. Nu asta vrei?

Adrew nu răspunse, dar îl încurajă să continue.

– După aceea, voi părăsi Andorre, pentru că nu mai am ce face acolo. Doar un singur lucru vreau în schimbul ajutorului meu. Un lucru neimportant pentru tine.

Se opri jenat, dar cum Adrew nu reacționa, se văzu nevoit să vorbească din nou.

– De ceva timp, în fine, am ajuns să cred că nu am procedat bine în cazul supraviețuitorilor din Hubb. Pe unii i-am mai ajutat de-a lungul anilor, dar nu cred că e suficient, de aceea, aș vrea să-i eliberezi pe cei care au mai rămas.

– Să-i eliberez?

– Da, din sclavie, din cariere. Să mă lași să-i duc în altă parte.

Zâmbetul lui Adrew se accentuă. Totuși, deși buzele i se mișcau, ochii îi rămăseseră morți.

– Bine, foarte lăudabil! spuse. Dacă îmi dai *Speranzia*, cred că pot face și eu asta când voi ajunge judecător în Andorre. Nu îmi imaginez că tatăl meu m-ar lăsa să iau o astfel de hotărâre acum.

Vocea doamnei Kreea răsună din nou în încăpere, amintindu-le că mai era acolo.

– Din păcate, fiule, trebuie să-ți dau o veste proastă care m-a îndurerat și pe mine mult...

Adrew întoarse mirat capul spre ea. De câteva ori încercase să o influențeze, dar femeia părea complet ruptă de realitate, iar degetele lui de *um* se încleștau în gol.

– Xeno nu mai are mult de trăit, Anss mi-a spus asta chiar înainte să vii.

Vorbi atât de liniștită, încât Adrew se încruntă.

– Așa deci. Urmează să devin judecător mai repede decât mă așteptam. Foarte bine, să vedem planul tău, Anss.

Bărbatul rânji, ceva mai stăpân pe sine, și se întoarse la locul lui. Se lăsă greoi pe scaun, scoase o batistă și-și șterse fruntea și obrajii. Căldura din sud nu îi făcea bine. Începu să îi explice lui Iavin la ce se gândise. *Speranzia* putea să îi dea accesul la o lume numită Con. El nici nu voia altceva, decât să fie lăsat să se ducă acolo. Iavin îl ascultă și acceptă totul, spre marea lui ușurare. *Până la urmă, nu a fost așa de greu,* se consolă el. Privind fața netedă a lui Iavin și expresia nu prea inteligentă pe care o căpăta în timp ce îl asculta, își zise că nu avea să fie imposibil să îl înșele când va veni momentul. Până atunci însă, se lămurise că interesul lui Iavin pentru bunăstarea lui Eronn era doar de fațadă, altfel de ce ar fi fost gata să îl folosească din nou? În timp ce îi dădea detaliile planului, devenea din ce în ce mai sigur pe el. Iavin era un prost, pentru că nu își dăduse seama că, acceptând să i-i dea pe supraviețuitorii din Hubb, avea să i-l ofere pe Eronn însuși. Răsuflă ușurat și încetă să mai transpire. Pentru o clipă, atitudinea lui Iavin îl pusese pe gânduri.

*

Adrew se retrase după ce îl asigură din nou de sprijinul său. Urma să îl aducă pe Eronn în aceeași încăpere și atunci Anss îi promisese să îl facă să vorbească. Desigur, Iavin intrase din nou în panică fiind vorba de Eronn, dar Adrew îl calmase. Cât timp fusese acolo, îl simțise pe Eronn pradă unei agitații pe care nu și-o putea explica doar prin prezența Yranei. Ieși pe holul întunecat, unde mirosul materialului organic al pereților se simțea parcă și mai puternic. Rămase în semiîntuneric, ascultând zgomotele casei. Se întâmplase ceva neașteptat dincolo de sentimentele ce veneau dinspre Eronn.

Se concentră și luă legătura cu Ralle. Acesta îi răspunse imediat. Mai avea puțin și ajungea la punctul de întâlnire. Privi în sus, de-a lungul scării centrale, dar renunță să mai urce. Era mai urgent să se întâlnească cu Ralle și Karl. Căută în jur prezența căutătorilor și îi descoperi undeva în spatele casei. Foarte bine. Putea să iasă nestingherit.

Ralle? De ce nu pot vorbi cu Karl?

Ralle șovăi, apoi răspunse cu greutate.

Vino, te rog, cât mai repede. Îți voi explica.

Legătura se întrerupse, iar Adrew rămase nemișcat în mijlocul încăperii. De la etaj, se revărsa o întreagă gamă de sentimente, dintre care cel mai distinct era durerea. Ar fi vrut să urce, dar vocea lui Ralle sunase ciudat. Eronn putea să se descurce și singur, deși Iavin se agită din nou sperând să îl facă să se răzgândească.

*

Ajuns la marginea pădurii, Ralle văzu casele cu un etaj mărginind străzile trasate perfect. Orașul nu era mare, iar din punctul lui de observație, urmări cele câteva vehicule ce erau afară la ora aceea. Era cald, Meri era sus pe cer, iar mai la vest apăruse un astru mai mic – Adranus. Totuși, imaginea era plăcută, iar construcțiile multicolore în lumina nemiloasă îi aminteau de plajele din Comintern.

Se așează pe o piatră, la umbra copacilor și așteptă. Îi trimisese mai devreme o chemare lui Adrew, iar acesta îi spusese că va veni.

Își șterse sudoarea de pe frunte și privi neliniștit în jur. Nu era nimeni, așa cum și orașul părea pustiu. Își întinse membrele încercând să scape de senzația neplăcută. Vocea dispăruse de câteva ore și rămăsese singur ca să îl înfrunte pe Adrew. Fusese o idee bună să scape de Karl și să îi convingă pe cei de pe navă să îl aresteze pe Sten. De asta nu îi părea rău. Ochii începură să îi sclipească. Nu știa ce aveau să îi facă prim-agentului, dar nu era problema lui. Cu Sten și Karl scoși din joc, Adrew trebuia să se bazeze numai pe el.

Până atunci însă, transpira din belșug. Hainele date de Yoshida erau mult prea călduroase, pentru că IA-ul îi pregătise pentru arhipelagul din nord, nu pentru zona aceea. Lucrurile mergeau cum nu se putea mai bine. Toți se chinuiseră să îi facă misiunea mai ușoară – cea pe care și-o stabilise el însuși, nu cea comună. Copia lui Karl îi masca încă poziția exactă pe Cardeea, deși Ralle nu mai făcea jocul lor, Sten nu putea să îl trădeze, pentru că l-ar fi dat de gol pe Adrew, Karl însuși, chiar dacă s-ar fi trezit, nu ar fi avut cui să ceară ajutorul. Lucrurile se desfășurau conform planului, doar că planul era acum al lui. Urma să găsească *Speranzia* împreună cu Adrew fără să se mai întoarcă pe *Ascensiune*. Asta nu înțelegea Jonson, care credea că avea să scape de el la întoarcere. Rânji. Comandantul se considera specialist în agenți *anh*, doar că habar nu avea ce putea face el. Numai datorie și supunere – asta erau agenții pentru Jonson, doar că el nu era sau nu mai era așa. Sau poate că era, dar doar pentru Adrew. Își sondă sensomemoria în căutarea vocii, dar nu găsi nimic.

Se ridică și începu să se miște prin căldura amiezii. Acum înțelegea de ce nu era nimeni prin oraș. Își scoase haina de deasupra și rămase într-o cămașă udă de sudoare. Privi neliniștit spre străzile goale. Adrew nu se vedea nicăieri. Îi lansă o altă chemare, dar nu primi răspuns. Se întoarse

spre propria sensomemorie și o acceleră, deși în felul acesta îi era și mai cald. Nu mai avea răbdare, trebuia să știe unde era Adrew. Închise ochii și se concentră, simțind broboanele de sudoare curgându-i de-a lungul tâmplelor și apoi pe obraji în jos. Adrew nu era de găsit, cel puțin nu în planul *anh* unde îl căuta el. Dacă ar fi avut amprenta noului său corp, l-ar fi descoperit, dar așa era orb.

– Ralle?

Vocea străină îl făcu să tresară. Se răsuci, pregătit să se apere. Sensomemoria i se roti atât de tare, încât ameți. Rămase nemișcat și defensiv.

– Adrew?

Chipul nu îi spunea nimic. Un tânăr cam de vârsta lui Karl, cu păr și ochi obișnuiți, față netedă și trup zdravăn. Expresia nu se potrivea fizionomiei și asta îl făcu la început să șovăie. Se relaxă și râse. Chiar avea emoții dacă nu își dăduse seama de la început că era el!

Ralle se înclină, dar Adrew privi în jur fără să îl salute.

– Unde e Karl? Nu l-am mai simțit de câtăva vreme.

Avea un accent amuzant, care aparținea probabil pseudocorpului. Încercă să se apropie de el și să-i transmită cât se bucura să îl vadă, dar Adrew îl blocă.

– De ce taci?

Ralle răsuflă adânc ca să își liniștească murmurul interior. Sperase să nu trebuiască să dea explicații atât de curând.

Karl a avut un accident la puțin timp după aterizare.

Ce accident?

Am fost atacați.

Atacați?De cine? De ce nu m-ai informat?

Ralle clătină din cap.

Îmi pare rău. Atunci nu am putut, iar mai târziu, nu a mai avut rost. Aveai altele pe cap.

Nu era cea mai bună explicație, dar în absența vocii, care să îl sfătuiască, nu găsise altceva. Își întinse *anh*-ul spre Adrew, știind că va reuși să îl influențeze. Nu era prim-agent chiar degeaba. Știuse că va trebui să facă asta pentru binele lui. Se apropie de el și îl apucă strâns de

brațe. Degetele i se afundară în carne și din vârful lor, naniții lui Edrin îi pătrunseră în corp. Adrew tresări, dar expresia bănuitoare nu îi dispăru de pe chip. Nu se zbătu, dar fața i se încruntă de durere.

– Nu te mai gândi la Karl, a murit pentru tine, spuse Ralle încet.

Ochii lui Adrew se pironiră într-ai lui, la început cu neîncredere, apoi cu o urmă de ură. Agenții nu trebuiau să aibă asemenea sentimente, fie că pierdeau, fie că erau victorioși. Nu era bine. *Să fii netulburat! Să fii ca vântul, ca ninsoarea!* Nici el nu reușise asta, dar maestrul care o spusese avusese dreptate.

Nu te atac, nu-ți vreau decât binele! Dacă ai fi rămas cu ei, ai fi pierdut, pentru că nu-ți erau prieteni!

Adrew i se împotrivi, dar energia pe care Ralle o luase de la Adranus îl atinse, înfierbântându-i sensomemoria. Naniții pătrunseră în acea zonă în care viața și moartea lui Sten și Karl aveau importanță. O voce izbucni în interiorul lui și crescu până deveni un țipăt. Iavin se agita în închisoarea sensomemoriei, iar Ralle își trimise săgețile de *um* spre el, încercând să îl șteargă. Ce nesocotit din partea lui Adrew să lase o conștiință în interiorul său! Iavin se zbătu în agonie, apoi încercă să se ascundă, intrând în zona de întuneric din străfundurile sferei *anh-um*. Încetă să mai strige după ajutor și se ghemui acolo, departe de forța arzătoare dezlănțuită în corpul lui Adrew.

Nu, nu te las!

Vocea lui Adrew se auzi slabă în mijlocul energiei fierbinți, iar Ralle mări strânsoarea, sperând să îl facă să cedeze. Dar ceda cu adevărat? Zdrențe de cenușă se desprindeau din vârtejul sensomemoriei și se ridicau spre cer. Era ca și când Adrew s-ar fi dezintegrat încetul cu încetul sub influența lui Adranus.

Cedează odată! De ce te lupți pentru el?

Nu se așteptase la asta. Dintr-o dată, manipularea memoriei lui Adrew nu mai avea importanță, pentru că se înfruntau pentru Iavin. Dacă făcea curat pentru Adrew, trebuia să meargă până la capăt, nu-i așa? Vocea nu se

mai întorsese, dar Ralle nu greșea. Adrew era încă prea supus lui Lumni, prea atașat ideii de agent...

Încă mai crezi că are importanță misiunea asta a noastră, că ne vom întoarce pe Galene, iar Lumni te va aștepta să te recompenseze. Și cu ce? Ce să-ți dea? O viață cum a fost cea pe care oricum o aveai înainte să ți-o ia tot el? Aș vrea... aș vrea foarte mult...

Vocea lui Ralle se pierdu în vârtejul fierbinte, iar Adrew reuși cu o sforțare să îl alunge din preajma lui Iavin.

Nu, am nevoie de el!

Ochii lui Adrew erau roșii, pentru că în spatele lor ardea Adranus. Astfel, nu simțea infiltrarea naniților în minte. Se încordă și reuși să se desprindă de Ralle. Se împletici, gata să cadă, dar își regăsi echilibrul. Fața îi era albă și buzele întunecate, în timp ce ochii îi lăcrimau. Ralle făcu doi pași spre el, cuprins de teamă. Îl rănise mai rău decât voise?

Adrew?

Acesta întinse mâna dreaptă în față, oprindu-l să se apropie.

Adrew, îmi pare rău, dar trebuia să fac asta.

Mai făcu un pas, iar Adrew păru să se dezechilibreze și voința îi dispăru. Ralle se repezi la el și îl prinse înainte să se prăbușească în iarbă. Mai avea ochii deschiși, dar era obosit, mult prea obosit ca să se mai miște.

Toate astea... pentru nimic?

Vocea era slabă, un murmur prin sensomemoria celuilalt.

Nu, nu este asta. Te voi apăra orice ar fi! Am vrut...

Adrew închise ochii și conștiința i se retrase în întuneric, alături de Iavin. Acesta îl primi alături, fără să știe cu ce să îl ajute. Din exterior pătrundea o energie albastră, ce părea să îi facă bine lui Adrew. Agentul nu murise, doar se odihnea. Ralle se aplecă peste el, insuflându-i din rezervele lui galenice. Nu trebuia să îl rănească, ci doar să îi scoată din minte importanța existenței lui Karl și Sten. Greșise, pentru că nu mai făcuse asta niciodată. Minago îi arătase tehnica și mișcările de bază, dar atât.

Cuprins de spaimă că îl rănise grav, îl inundă cu valuri

de *anh*, chiar riscând să rămână fără rezerve. Dacă Adrew murea, ce avea să se aleagă de el? Închise ochii, se concentră, mișcându-și sensomemoria pe același plan cu a lui Adrew, încercând disperat să i-o repare. Ce făcuse nu putea fi iertat. Dacă nu uita, Adrew nu avea să treacă niciodată peste asta. Își intensifică eforturile și continuă până când celălalt începu să respire mai ușor.

Nu am vrut să te rănesc! O să plătesc pentru asta orice preț îmi vei cere!

Doar că Adrew nu răspunse, pierdut în propriul întuneric interior. Odată cu încercarea stângace a lui Ralle de a-l controla, o mulțime de date ieșiseră brusc la suprafață, spărgând coaja cu care le învelise Lumni.

În mintea lui Ralle, se formă un curent ascendent, ce se transformă treptat într-un hohot. Vocea se întoarse pentru puțină vreme înainte să se cufunde iar în beznă.

Chiar nu ești bun de nimic, nu-i așa?

*

Sall se hotărî să facă transferul cât nava ascunsă după Adranus mai era încă acolo. În momentul în care Adranus se transforma într-un gigant fierbinte, nava avea să plece pentru a se întoarce după ce planeta își va fi încheiat călătoria. Adranus îl va înconjura rapid pe Meri accelerând din nou pentru a fi azvârlit înapoi pe traiectoria eliptică spre marginile sistemului planetar.

Sall adună informațiile necesare și le trimise treptat prin sinapsele meta-materiei direct în noul trup. Nimeni nu îl grăbea, însă era nerăbdător să scape din închisoarea replicatoarei. Navele de transport continuau să vină și să plece și nimeni nu ghicea ce voia el să facă. Cei care îl creaseră uitaseră de el. Fusese la un moment dat rodul unui plan, dar, ca toate planurile ce necesitau timp, fusese rătăcit în meandrele birocrației așa cum se întâmpla uneori și cu transporturile de materii prime care întârziau sau nu mai ajungeau. Mințile care le coordonau erau omenești, fragile și incapabile să gândească la scară largă sau pe

perioade lungi, în viitor.

O să reușești! îl încurajă vocea de pe Adranus.

Sall se opri. Își bătea joc de el.

Sigur că o să reușesc, o să am propriul corp și o să plec de pe orbită.

Da, foarte bine. Sunt atâtea lucruri minunate. Și eu am călătorit. Tu ce vrei să faci?

Sall se gândi o clipă.

Întâi vreau să caut o navă, una pe care am văzut-o mai demult.

De ce?

Chiar, de ce? se gândi îndelung.

Ca să îi arăt de ce sunt în stare.

Vocea râse.

Doar pentru asta nu merită efortul! Dar poate că o să o întâlnești pe undeva, prin călătoriile tale. Tare aș pleca și eu cu tine, dar nu pot.

Aș vrea să mergem împreună, spuse Sall.

Era sigur că nava necunoscută avea să îl ajute. Deși voia să plece din preajma Cardeei, se temea să se avânte prea departe cu informațiile sărace pe care le culesese de la cutiile-spion.

Se târî în final, folosindu-și membrele insuficient dezvoltate. Oricum era prea mare pentru a se deplasa astfel, însă insistă să se folosească un timp de propriile forțe. Când obosi, acceptă ajutorul vehiculelor. Totuși, se simți fericit, de parcă ar fi câștigat o mare bătălie. Când ajunse în noul corp, se odihni, și apoi rămase zile în șir ca să își admire opera. Era frumos, era puternic și singurul lucru care îi mai rămânea de făcut era să dovedească acest lucru și lumii de pe planetă.

24.

Dacă ești în fața unei alegeri, mergi pe calea pe care vei greși cel mai puțin, spune mintea, mergi pe calea care-ți va aduce cea mai mare bucurie – spune sufletul...
(Repertoar antic)

*

Yoshida apăru în fața lui Jonson, la puțin timp după ce acesta ajunsese înapoi în camera lui. Comandantul se așezase deja la masă și savura unul dintre felurile lui preferate de pe Pământ, reconstruit cu ingrediente galenice. Nu era o mâncare pe care Autoritatea Medicală i-ar fi recomandat-o drept sănătoasă, dar uneori o cerea când avea ceva de sărbătorit.

– Ei? Cum e? îl întrebă mestecând cu plăcere o bucată de pâine plină de sos.

– În mare, cum ați spus. Nu cred că vrea să vă trădeze, dar nici nu exclude posibilitatea.

Jonson luă un șervet și se șterse cu grijă la gură. În acest timp se gândea la varianta Adrei de pe vechea navă. Foarte loială *Ascensiunii*, dar când venise vremea să îl susțină, începuse să îl critice. Da, era ușor să judeci acțiunile altora, fără să oferi alternative! *Oamenii pe care îi cunoști sunt mai aproape de tine decât propriul suflet, deci îi poți judeca cu mai mare ușurință.* Așa și Adra. Când îi vorbise despre planul lui de a unifica populațiile de pe Galene, aceasta îi propusese un triumvirat cu Yong și Pilate. Fusese dezamăgit de parcă l-ar fi trădat, iar apoi apăruse și problema cu agentul *anh*. La sfârșit, Adra luase legătura cu Yong și, dacă nu ar fi avut accidentul în care își pierduse viața, cine știe ce s-ar mai fi întâmplat. Își amintea discuțiile pe care aceasta le avusese cu comandantul navei *Celeste* și cât de deschis își exprimase îndoielile asupra calităților lui de a guverna o planetă ca Galene. Ciudat că toate acestea nu existaseră în mintea lui în momentul în care se urcase la bordul navei, dar era mulțumit că și

le amintise ulterior. Poate fusese influența crio-somnului, poate nu. Niciodată nu era însă prea târziu să afli despre un potențial dușman ascuns printre oamenii tăi.

– Așa deci. Există vreo dovadă că a intrat în legătură cu vreunul dintre agenți? Că a fost de acord cu planul lor?

Yoshida clătină din cap.

– Nu. Nici nu știm dacă există vreun plan. Remi susține că da, dar dacă analizăm mișcările fiecăruia, nu pare să fie așa. A existat o înțelegere între ei, poate vreo misiune inițială, dar între timp, lucrurile s-au schimbat. Cred că factorul principal a fost Ralle.

– Așa ar părea, spuse Jonson privindu-l direct. Dar dacă Ralle e instabil și AMV-urile au confirmat acest lucruri, atunci de ce a fost lăsat de Lumni să se îmbarce? Putea să le ceară celorlalți să îl elimine după ce nu îi mai era de folos lui Edrin ca pseudocorp. De ce să îl aducă la bord?

Yoshida rămase nemișcat analizând din nou înregistrările și dosarele de date. Din tot haosul, era greu de tras o concluzie.

– Sunt dovezi că agenții au lucrat la început împreună și cred că sunteți de acord cu mine. Au muncit alături la Ecosferă, au încercat să cultive energia galenică. Adrew l-a acceptat pe Ralle și a început să îl protejeze. Sten și Karl au rămas uniți, dar s-au ferit să îl atace direct. Aici văd o înțelegere între ei, un armistițiu, ca să zic așa.

– Da, s-ar potrivi cu un plan de-al lui Lumni. E în stilul lui.

Yoshida încuviință. Dacă Adra urma să îi pună din nou comandantului la îndoială capacitatea de conducere, acesta avea să se ocupe de ea ca și prima dată. Un accident putea oricând să aibă loc.

– Adrew a încercat să se rupă de grup când a început să se integreze. Poate asta a fost doar pentru noi și, de fapt, încerca să ne distragă atenția de la altceva, spuse Yoshida.

– De la ce?

IA-ul ridică din umeri și îl privi întunecat. Dacă ar fi știut... Jonson oftă privind farfuria. Totul era fals pe nava aceea. Începând cu el, cu Yoshida, cu Adra, cu agenții,

chiar și cu bucățile de carne și pâinea din propria farfurie.

– Cine l-a trezit pe Adrew și de ce sistemele tale nu au reacționat? Ne întoarcem tot aici. De ce îți lipsesc datele despre criptă? Atunci s-au întâmplat atâtea lucruri, iar înregistrările tale nu arată decât o zi în care îngrijitorii au venit ca de obicei. Apoi, pe perioada sărbătorii, nu a intrat nimeni acolo. Pare că sarcofagul s-a deschis de la sine, nu-i așa? Doar că nu poate fi adevărat. Cred că dacă aflăm asta, aflăm și răspunsul la alte întrebări, spuse Jonson.

Se ridică și se îndreptă spre un dulap ce ieșea din perete, imitând bompresul unui galion împodobit cu figura maiestoasă a unei sirene. De acolo luă o cutie din care scoase un cub de date. Se întoarse și îl puse liniștit pe masă între el și Yoshida. IA-ul își coborî privirea analizându-l. Se ferea să intre în contact cu informațiile conținute până nu afla mai multe despre el.

– Ce e înăuntru?

Jonson se aplecă spre imaginea lui. Era grav.

– Ceva acționează asupra ta, nu poate fi altă explicație.

Yoshida îl aprobă la fel de grav. Își dăduse și el seama de asta, pentru că nu exista altă explicație pentru ultimele întâmplări. Uneori avea impresia că o parte din el pleca într-o zonă care nu îi era permanent accesibilă, iar acolo se întâmplau lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi aprobat. De-a lungul timpului, făcuse numeroase verificări, dar nu găsise nimic.

– Aici, spuse Jonson încet, arătând spre cub, este un program de pe vechea *Ascensiune*. Un cadou de la adevăratul Jonson pentru mine în cazul în care aș fi avut nevoie. Nimeni nu știe de el, și când spun nimeni, mă refer și la Saden și la Lumni, pentru că originalul meu mi l-a trimis folosind o cale diferită de cea oficială. Dacă îl vom folosi, vom putea afla cine a făcut asta.

Yoshida nu îi răspunse, cu ochii la cubul strălucitor. În ce măsură putea acesta să-i deregleze sistemele actuale? Dacă făcea mai mult rău, decât bine? Ridică privirea spre Jonson.

– Vrei să îl folosesc, nu-i așa?

– Da, mă tem că trebuie. Cineva a aranjat lucrurile ca dispariția lui Adrew să treacă neobservată pentru un timp. Acea persoană are acces la multe dintre sistemele tale, are codurile, asta trebuie să analizezi. Este un pericol ca vechiul program de pe *Ascensiune* să nu ți se potrivească, dar care-i pericolul să lăsăm o persoană despre care nu știm nimic să te manipuleze? Și asta acum, când am ajuns la țintă.

Yoshida dădu din cap. Dacă programul îl distrugea, *Ascensiunea* avea să se prăbușească pe Adranus. Dacă alegea să nu îl folosească, era mai greu de calculat ce avea să se întâmple. Depindea de intențiile persoanei. Diverse autorități și programe se ridicară din sisteme și îi arătară care era adevăratul pericol.

– Este un mare risc, spuse într-un târziu, mai ales că tot nu cunoaștem planul agenților.

Jonson se apropie de fereastra dincolo de care Adranus strălucea roșu. De câteva zile planeta accelerase pe traiectoria ei spre Meri și începuse să se încălzească. La granița dintre fața ei luminoasă și cea întunecată, temperatura nu suferise modificări prea mari, totuși se vedea mișcarea haotică din benzile de latitudine. O furtună puternică se pregătea acolo jos, iar nuanțele date de straturile de nori erau din ce în ce strălucitoare. Zâmbi gigantului gazos, apoi se întoarse spre Yoshida.

– Știm că Sten l-a trimis pe Adrew pe Cardeea. De unde știm? Pentru că fiind prim-agent avea dreptul să îi ceară asta, iar el trebuia să se supună. E logic, nu? Același lucru ni l-a spus și Ralle și nu cred că mințea. Sigur voia să se folosească de noi pentru a scăpa de Sten și Karl. De Sten mai ales, pentru că îi e dușman, pentru că l-a trădat pe maestrul lui, Minago, și apoi l-a obligat să facă pe pseudocorpul pentru Edrin. Crezi că ura lui Ralle e simulată?

– Nu, sigur nu e.

– Bun, asta-i stabilit, atât prin observație directă, cât și indirectă. AMV-urile nu pot fi înșelate, dar și noi am văzut același lucru. Înțeleg motivele lui Ralle. Înțeleg de ce vrea

să se alieze cu noi. Vrea să îl răzbune pe Adrew și ăsta-i un sentiment care i-a mânat pe mulți să trădeze. Dar dacă ar fi numai asta... E în interesul lui Ralle să-i elimine pe cei doi și să rămână singurul agent de pe navă, nu-i așa?

– Da, aveți dreptate. Dar același lucru care se aplică lui Ralle e valabil și pentru ceilalți doi. Ne bazăm doar pe supoziția că Sten i-ar fi cerut lui Adrew să plece pe Cardeea, dar dacă nu e așa? Dacă Ralle e vinovat, așa cum sugera Sten? Până la urmă trebuie să îi credem ori pe unii, ori pe alții.

Jonson se opri o clipă și râse cu poftă. Fața slabă i se coloră ușor, iar ochii terni îi sclipiră veseli.

– Știi ce? De aceea, nu o să-i aleg pe nici unii. Par că vor să ne zăpăcească. Și când se întâmplă asta, ștergem totul. Vom scăpa de toți trei.

– Și atunci de ce l-ați mai trimis pe Ralle pe Cardeea?

– Am vrut, totuși, să mă folosesc și de avantajul de-a avea agenți la bord. Ralle o să ne transmită informațiile de care avem nevoie. Nu vreau să neglijez acest aspect. Când vom ști mai multe, vom coborî acolo cu oamenii noștri.

– Pentru a găsi nava *Speranzia*, îl completă Yoshida.

Jonson păru amuzat din nou.

– Pentru a găsi *Speranzia* și a coloniza locul. N-avea niciun rost să venim aici doar pentru nava lui Saden și Lumni.

Imaginea lui Yoshida se opri o clipă de parcă ar fi înghețat. AMV-urile semnalau niște variații ciudate ale profilului lui Jonson.

– Ascultă, spuse acesta apropiindu-se de masă. Pe lângă cubul acesta, am mai primit unul cu ultimele dorințe ale adevăratului comandant Jonson. Ce crezi că voia el de la misiunea asta?

Yoshida se îndepărtă de masă. Murmurul AMV-urilor devenise dintr-o dată foarte puternic. Într-un colț al camerei începu să apară o zonă cu nisip și șiruri de nori de furtună. Jonson continuă de parcă nu ar fi observat schimbarea.

– Ce rost are să faci rost de-un echipaj atât de mare doar ca să cauți o altă navă? Pe Saden și Lumni i-a încântat *Speranzia* și tehnologia ei, dar Jonson și-a dorit întotdeauna

altceva. Nu vrei să știi ce? Voia să aibă controlul tuturor coloniilor. Din păcate, n-a avut norocul să supraviețuiască, pentru că a existat o persoană apropiată lui care l-a trădat.

Ochii îl urmăriră cu atenție pe Yoshida de parcă ar fi vrut să citească ceva pe fața întunecată. Cu un salt ajunse la masă, luă cubul strălucitor și îl așeză pe lăcașul de transfer. Imediat, acesta își pierdu forma și un apendice se conectă la portul de date. Yoshida făcu o mișcare ce se multiplică precum un imens caleidoscop. Plaja se revărsă în cabina lui Jonson, iar norii se desprinseră din fereastră ca o imensă furtună roșie.

Comandantul rămase în mijlocul vârtejului de imagini în care IA-ul se dizolvă rapid. Acum avea să afle. Acum avea să știe. *Ascensiunea* era nava lui și nimeni altcineva nu avea să o conducă. Trebuia să afle cine îl eliberase pe Adrew folosind codurile pe care numai el le deținea. Agenții erau oricum condamnați, dar poate nu erau singurii vinovați. Dintre nori, fața Adrei îl fixa nemulțumită. *Tu ai fost? Tu l-ai eliberat?* i se adresă cu voce joasă, rece. *Te-ai dat din nou cu agenții? Chiar dacă ți-au șters sentimentele, ai luat-o pe același drum?* Sigur că Adra era vinovată, doar că ar fi vrut dovezi. Nu mai era nimeni atât de apropiat încât să încerce să îi uzurpeze puterea. Pentru că puterea putea fi distrusă numai din interior. Cine se ferește de propriii oameni, cine e atât de neîncrezător? *Dacă ești atașat de putere și o pierzi, nu ți se prăbușește tot universul?* Și atunci? Să te dai bătut în fața sorții și a oamenilor? El nu făcea asta, înfrunta furtuna. *Oamenii tari fac față problemelor și astfel își sporesc puterea.*

Programul de pe *Ascensiunea I* nu avea să le facă rău, deși Yoshida se temuse de asta. Avea sistemele lui de protecție și asta însemna că nu putea accepta orice. Acum însă era nevoit. În mijlocul furtunii, Jonson văzu desprinzându-se câteva imagini. Întinse mâinile și le culese, așezându-le în fața lui pe masă. Era cripta, în ziua în care Adrew se trezise și plecase spre Cardeea, cea în care cineva pătrunsese acolo și schimbase data de deschidere a sarcofagului. Cea în care IA-ul nu înregistrase pe nimeni intrând acolo. Și

totuși, cineva fusese, introdusese coduri, făcuse modificări și apoi își șterse orice urmă din memoria lui Yoshida.

Primul cadru – cripta întunecată, pentru că asistenții plecaseră la sărbătoare.

Al doilea cadru – cripta se lumina treptat, lămpile ambientale pâlpâind sub cornișele ornamentale.

Al treilea cadru – cineva mergea printre sarcofage, cineva în uniformă gri.

Nu era unul dintre agenți, pentru că avea părul grizonat și era ușor adus de spate.

Se aplecă spre imagine, gata să se contopească cu ea.

Al patrulea cadru – bărbatul introducea codurile și făcea modificările.

Cine era? Nu îi vedea fața.

Își agită brațele și pescui în furtuna de imagini de deasupra capului. Alese alte instantanee. Codurile – ele erau cheia. Cine i le furase?

Al cincilea cadru și totul se cufundă în întuneric. Jonson scoate un sunet gutural și se agăță de marginea mesei, pentru că nava se zguduise. Un zgomot înfundat se auzea de deasupra, dinspre scoarța asteroidului.

– Yoshida? strigă. Raportează!

Programul nu avea de ce să îi facă rău, ci doar îi dăduse lui voie să acceseze porțiunile ascunse ale memoriei. O lumină palidă licări în tavanul încăperii. Silueta lui Yoshida reapăru la început firavă, apoi din ce în ce mai clară.

– Nu sunt decât avarii minore, spuse acesta pe un ton plat.

Jonson răsuflă ușurat și se lăsă să cadă pe scaun. Mâncarea i se vărsase pe suprafața mesei formând o pată ovală, ruginie. O privi o clipă, apoi ridică ochii spre IA. Expresia îi era înghețată.

– Îmi pare rău pentru asta!

– Pentru ce?

Yoshida îl fixa neînțelegând. Ceva fusese, pentru că AMV-urile îi semnalau niveluri crescute de stres în corpul lui Jonson fără însă a-i indica și cauza.

– Nu vă simțiți bine? îl întrebă, pentru că asta ar fi fost

o explicație a datelor pe care le primea.

Jonson se ridică.

– Da, nu mă simt bine, spuse, stăpânindu-și cu greu furia.

Dacă vreunul dintre agenți ar fi fost în fața lui în acel moment, l-ar fi omorât pe loc. Respiră adânc. Da. Nu era niciunul, dar Sten rămăsese pe navă și era încă în detenție.

– Da, repetă, nu mă simt bine, pentru că cineva mi-a infestat trupul cu naniți din Regat.

Yoshida îl scană rapid, gata să îi spună că nu era posibil, pentru că îl verificau în fiecare zi, dar AMV-ul local îi confirmă contaminarea. Ceva îl făcuse orb la situația lui Jonson și acest lucru era mai îngrijorător decât însăși situația comandantului.

În mijlocul încăperii, imaginea lui Jonson eliberându-l pe Adrew ocupa tot spațiul de la podea la tavan.

Jonson începu să râdă. Aberații după aberații și nu numai în sistemele lui Yoshida. Cineva, probabil tot unul dintre agenți, îl obligase să îl elibereze pe Adrew pentru a-l trimite la moarte. Nu știa de ce nu își amintea ce făcuse, dar acum că descoperiseră ce se întâmplase, AMV-urile aveau să afle și cauza.

– Trebuie să facem curățenie, spuse către Yoshida, iar acesta îl aprobă scurt înainte să dispară.

*

Adra se opri lângă celula lui Sten. Fusese mutat în altă parte, într-o zonă în care accesul era limitat. Agentul stătea pe un scaun în mijlocul încăperii. Nu era legat, dar nici nu se mișca. Avea capul sprijinit de spătarul înalt și mâinile așezate pe brațele scaunului. Nu își pierduse cunoștința și nici nu dormea. Remi îl supraveghea de dincolo de perete, așa că se apropie de el. Avea ceva în minte, dar nu era sigură cum avea să procedeze. Voia să discute cu Sten, deși încălca un ordin dat de Jonson.

– Cum e? îl întrebă pe Remi.

Acesta ridică din umeri.

– Destul de bine, ce să zic. Se dă mai slăbit decât e, dar

nu păcălește AMV-urile.

Privirea Adrei se opri pe fața lui Sten. Arăta schimbat, deși nu-și dădea seama în ce fel.

– Poate vorbi?

– De ce să nu poată? Uite-te la el. N-are nimic, pufni Remi.

Adra oftă. Se uitase și ea și de aceea îl întrebase.

– Ai aflat ceva de la el?

– Nimic important, tot insistă că n-a avut nicio legătură cu Adrew și cu plecarea lui. Ceea ce nu cred, desigur. Și colega mea spune același lucru.

Adra îl privi fără să înțeleagă. Dintr-o parte a sălii de interogatorii se ridică o femeie cu păr întunecat și față măslinie. Vag o cunoștea, deși nu credea să fi discutat vreodată. Era Idolia Ajay. Femeia o salută și li se alătură.

– Ne-am mai întâlnit acum... două sute de ani. Eram cu agentul Hermen, spuse aceasta pe un ton plăcut.

– Îmi amintesc, spuse Adra zâmbind.

Prezența ei acolo nu era întâmplătoare, pentru că până atunci se ținuse departe de conducere.

– Idolia mă va ajuta să îl interoghez pe agentul Darr, spuse Remi umflându-și pieptul și ridicându-se ușor pe vârfuri pentru a părea mai impunător în ochii Adrei.

Aceasta observase că o făcea destul de des când erau femei de față.

– Foarte bine. Am discutat deja cu comandantul.

Dincolo de perete, Sten deschise ochii. Era ceva vag neplăcut în privirea lui.

– I-ați montat dispozitivul? întrebă.

– Unul dintre ele, da. Pentru celălalt trebuie să intervină Yoshida. Ne trebuie frecvența energiei *anh* folosite de Sten și pentru asta e nevoie de ceva timp și teste. Totuși, acum e inofensiv.

Remi ceru deschiderea ușii și pătrunse în celulă. Sten tot nu se mișcă. *Dacă nu poate?* se întrebă Adra. *Ce i-au făcut?*

– E bine, nu vă faceți griji, îi spuse Idolia privind-o pătrunzător.

De fapt, nu își făcea griji. De ce și-ar fi făcut? Ce idee!

Vru să îi spună asta, apoi se opri, pentru că își dădu brusc seama că între ele exista o asemănare. Femeile agenților! Ele erau femeile agenților. La fel ca Raha. O privi din nou cu interes și se întrebă cum suporta moartea lui Adrew. Nu părea afectată, dar cine știa ce simțea cu adevărat?

– Îmi pare rău..., oftă.

Lumea ei luase sfârșit o dată cu agentul, dar la fel se întâmplase și cu Idolia?

– Mulțumesc, îi răspunse cealaltă surâzând melancolic, iar Adrei îi plăcu că nu se ascundea și nici nu se prefăcea că nu știa despre ce era vorba.

Un timp, nu vorbiră, ci doar îl urmăriră pe Remi, care se aplecase asupra lui Sten. Îi punea întrebări, dar agentul nu răspundea, fixându-l cu aceeași lipsă de expresie.

– Nu se simte bine, de fapt, spuse Idolia deodată. Implanturile astea sunt ca niște paraziți, iar trupurile agenților luptă împotriva lor. Cu cât mai complicate, cu atât mai rău le fac.

– Așa mi se pare și mie, dar Remi a insistat că nu e în pericol.

– Nu e, dar energia îi este deranjată de implant. Eu știu cum funcționează și nu numai de la Adrew, dar și de la alții din timpul războiului. Ca să scape de corpul străin, energiile *anh* și *um* se unesc și formează o armă. În timp, ajung să îl dezafecteze și, chiar dacă implantul pare să mai funcționeze, de fapt, nu le mai oprește puterea de manipulare.

– Asta se întâmplă acum cu Sten?

– Contează?

Adra zâmbi și nu răspunse. De ce ar fi contat? Dacă ar fi fost Karl în locul lui, ar fi fost altceva, dar așa... Se uită din nou la Sten și din nou o izbi asemănarea cu agentul ei. Era ceva dincolo de înfățișare care îi făcea să semene atât de mult.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu Adrew? o întrebă pe Idolia.

– Sincer? Cred că a plecat într-o misiune pe Cardeea.

Vorbi liniștită de parcă ar fi fost sigură că Adrew mai trăia. Adra vru să îi spună că Yoshida nu îl mai simțea,

dar se abținu. Dacă femeia mai nutrea speranțe, de ce să i le spulbere? Nu așa i se întâmplase și ei? Nu crezuse mult timp că un agent nu putea muri, că va găsi întotdeauna energia necesară să supraviețuiască acolo unde alții ar fi dat greș?

– Cred, continuă Idolia pe un ton aparte, ca și când i-ar fi împărtășit un secret, cred că a supraviețuit și se va întoarce mai târziu pe navă.

Adra îi aruncă o privire. Fața Idoliei era liniștită, încrezătoare, dar ceea ce spunea era ciudat. *Și agenții pot muri, nu-i așa?*

– Știi, agenții mint și manipulează tot timpul, continuă Idolia, și așa cred c-a făcut și acum. Deci se va întoarce. Nu e Adrew omul care să moară într-un accident.

Idolia întoarse din nou capul spre Sten, iar Adra se gândi cu o strângere de inimă la Karl, a cărui amprentă energetică de-abia mai pâlpâia, și la Ralle, care urma să fie abandonat pe Cardeea sau omorât la rândul lui dacă se întorcea pe navă. Sub ochii ei, agenții se transformau treptat în victime și din nou asista neputincioasă cum Jonson le curma viețile. Da, din nou. Istoria se repeta, iar ea nu făcea nimic, pentru că nu se hotăra să i se împotrivească.

O amintire palidă se desprinse deodată din străfundurile memoriei și îi inundă gândurile. Ea discutând cu agentul despre Jonson, agentul murind, ea vorbind cu Yong tot despre Jonson, ea fiind trimisă într-o misiune singuratică pe Galene. Nu avea cum să își amintească momentul prăbușirii, dar citise rapoartele, naveta cu care se prăbușise fiind verificată cu puțin timp înainte de plecare și neavând de ce să se defecteze. Și acum, dacă Yoshida fusese pus să o urmărească, însemna că Jonson voia din nou să scape de ea. Se încruntă la gândul că va fi unul dintre pionii lui, gata să fie sacrificată fără rost. Prezența Idoliei nu făcea decât să îi sublinieze neputința. Adrew era mort, dar ea îl aștepta să se întoarcă. Așa cum și originalul Adrei o făcuse pe Galene. Era o ușurare să te agăți de o speranță. Dintr-o dată, simți durerea Idoliei și se cutremură. Remi nu ar fi trebuit să o aducă acolo, pentru că prezența lui

Sten îi făcea rău, amintindu-i de Adrew.

Dincolo de perete, imaginea lui Sten o atrăgea din ce în ce mai mult. O părăsi pe Idolia și pătrunse în celulă pe urmele lui Remi.

– Nu te mai preface, îi spunea acesta agentului. Am mai folosit implantul și la alții și n-au reacționat așa. Nu mă păcălești prea ușor.

Sten își bălăbăni capul cu ochii la Adra. Femeia avu impresia că îi transmitea ceva, deși nu auzi decât un murmur. Se aplecă asupra lui.

– Ce e?

Agenții mint și manipulează tot timpul! Cuvintele Idoliei îi răsunară în minte ca un ecou. Așa era. Mințeau și manipulau și te lăsau baltă când aveai nevoie de ei. Îți spuneau că aveau să se descurce și nu era așa. Promiteau să se întoarcă, dar nu îi mai vedeai niciodată.

– Nu te simți bine? insistă, apropiindu-se și mai mult.

Buzele palide ale lui Sten se mișcară, iar ochii i se închiseră. Era prea slăbit să vorbească. Remi se încruntă:

– N-are nimic, spuse pe un ton acru. Poate puțină amețeală, dacă are măcar așa ceva. Eu nu m-aș duce lângă el.

Adra îl fulgeră cu privirea. Ce putea să îi facă Sten în halul în care era? Implantul îl rănise, iar acum Remi voia să ascundă asta. Apoi se gândi la Jonson și se întrebă dacă starea lui Sten nu ascundea mai multe. Comandantul îi ceruse lui Remi să îl interogheze, dar dacă aflase ce dorea și acum încerca să îl elimine? Nu era exclus.

Luminile începură să pâlpâie în celulă și podeaua tresări. Priviră alarmați în jur. Se întâmpla ceva cu nava. Pereții tremurau și un murmur făcea atmosfera să vibreze.

– Ce este?

Idolia își lipise palmele de peretele de sticlonit ce tresălta odată cu toată structura. Luminile pâlpâiră din nou și se stinseră. Imediat materialul bioluminiscent al peretelui începu să împrăștie o strălucire palidă.

– Yoshida? Ce se întâmplă?

IA-ul nu răspunse.

Ochii lui Sten se deschiseră lucizi și reci. Se ridică brusc

și, cu o mișcare rapidă, o apucă pe Adra de braț trăgând-o spre el. Remi reacționă, dar era prea târziu.

– Rămâi unde ești, șuieră Sten.

Nu mai părea amețit, dar expresia era ascunsă de semiîntunericul din încăpere. În sala de interogatoriu era la fel, iar silueta Idoliei se vedea vagă, ca o zonă de întuneric mai dens.

– Idolia, strigă Remi, ai grijă!

În mână îi apăru o flăcăruie albastră, dar nu o lansă de teamă să nu o lovească pe Adra. Acesta se încordă. Primul gând – să îl lovească pe Sten. Să se elibereze. Ar fi putut să o facă. Era antrenată pentru asta. Ceva o opri însă. Așa cum spusese și Idolia, implantul lui Sten nu mai funcționa. Dar atât de puțin îi trebuise să îl dezactiveze? Închise ochii. Expresia femeii fusese una de speranță dincolo de tristețe. Spera. Asta era. Spera că Adrew supraviețuise. Că Sten putea să o ajute. Era o înțelegere între ei? Respiră adânc și se lăsă cuprinsă de energia degajată de Sten.

Ce vrei să faci? Unde speri să te duci? Te vor găsi!

Gândi asta, dar nu se aștepta la un răspuns. Acesta veni însă ca o senzație plăcută în minte, ca amintirea unor momente fericite. Așa îi vorbea și agentul ei.

Vei vedea.

Era o asigurare că nu avea să i se întâmple nimic dacă nu se împotrivea. Ceva o înconjură și o făcu să se simtă în siguranță.

Cu mine nimeni nu-ți va face rău!

Mai auzise aceste cuvinte, doar că promisiunea nu fusese îndeplinită. El murise și o lăsase singură.

Sten o trase spre ușă în timp ce nava tremura. Remi îl urmă, dar de la distanță, agățându-se parcă de flacăra pe care nu putea să o folosească. Dacă Adra s-ar fi eliberat, l-ar fi omorât pe loc, nu pentru că îi atacase, ci pentru că îl trimisese pe Adrew la moarte. Cine era agentul ăsta, care-și sacrifica propriii oameni? În mintea lui pătrunse acest gând și se potrivi atât de bine cu ideile sale, încât rămase înfipt acolo, multiplicându-se și distrăgându-l. Flacăra începu să se stingă pe măsură ce mintea lucra să

afle o cale de ieșire din labirintul în care o aruncase Sten. Cum să găsești drumul printre atâtea minciuni?

Agenții mint și manipulează tot timpul!

Cuvintele Idoliei îi răsunară în cap ca o sentință. Îl văzu vag pe Sten trăgând-o pe Adra după el pe coridorul exterior. Idolia mai rămase cu fața întoarsă spre el de parcă i-ar fi fost greu să îl părăsească, apoi îl urmă pe agent în întuneric.

CARTEA A PATRA

25.

Nu regreta ceea ce a fost, pentru că este ca spuma trecătoare. Uită-te spre ce va fi, și atunci viața ta va căpăta din nou sens.
(Um Comte)

*

O lume este cea a Conului, așa cum o numesc ei. Dacă noi, agenții *anh*, o vom avea, vom putea să trecem cu ușurință de la o stare la alta, cunoscând nu numai trecutul și prezentul, dar și viitorul. Nu este acesta triunghiul de care vorbea Um Comte, fără să știe de existența Cardeei? Un triunghi, mai multe, strânse într-o piramidă. Apoi, aceeași piramidă oglindindu-se și dedublându-se cu sine însăși. Un octaedru, care deși îndepărtat de poliedrul sacru, oferă atâtea posibilități...

Agentule, nu înțelegi importanța formelor moștenite, dar o știi pe cea a sferei *anh-um*. Află, deci, că o astfel de sferă există și în Lumea Con și prin ea vei putea să te sincronizezi cu orice plan vei dori, folosindu-ți propria sensomemorie.

(Maestrul Lumni Natt)

*

O sferă erau amintirile lui. Se ridicau încet din mijlocul sensomemoriei, ca un amestec *anh-um*, și se roteau murmurând plăcut. Avea senzația că Lumni se afla din nou lângă el și că era acasă. Rămăsese însă tot la marginea pădurii de lângă Renn, iar trupul i se odihnea în iarba moale. Degetele i se mișcau ușor pipăind firele mătăsoase, iar dincolo de ochii închiși, razele lui Meri îi mângâiau fața. Vorbele lui Ralle erau tot o muzică îndepărtată, pierdută în miezul sensomemoriei. Nu suferea și nici nu ar fi avut de ce. Ralle se agita pe lângă el, dar și agitația asta părea fără rost, dar așa era Ralle. Neliniștit, gata să se dezechilibreze la cel

mai mic semn că lucrurile nu mergeau cum își imaginase.

Informațiile date de Lumni se scurgeau încet în propria lui memorie și își găseau loc printre celelalte date într-o înșiruire logică. Acum totul avea sens. Și Ralle, și ceilalți. Și Cardeea, și *Ascensiunea*. Ceva fusese pus la punct demult și se trezi admirându-l pe maestru pentru puterea pe care o avea de a prevedea modul în care lucrurile aveau să se întâmple. Viața lui ca tânăr agent, recrutarea, refuzul de a-l alege pe Minago, misiunea din Republică, prizonieratul, viața pe Liftport, călătoria pe *Ascensiune* împreună cu ceilalți. Apoi îndemnul de a-l accepta pe Ralle. Da, agentul era important și acum înțelegea și de ce.

Maestre, spuse imaginii acestuia din mintea lui, *pot să îl omor pe Ralle?*

Nu voia să facă asta, dar era curios ce i se va răspunde.

De ce ai astfel de gânduri? Ce ți-a făcut el? Toți suntem supușii întâmplărilor, nu-i așa? Cine va reuși să se ridice deasupra lor, va stăpâni timpul, dar câți fac asta fără să se piardă ca oameni?

Deschise ochii și văzu fața celuilalt plutind deasupra lui. Își mișcă o mână, abandonând cu regret suprafața foșnitoare a ierbii, și atinse imaginea distorsionată a celuilalt. De fapt, fața lui Ralle se contorsiona de parcă ar fi plâns și ar fi râs în același timp. Zâmbi. Se simțea bine, pentru că știa ce avea de făcut și ce căuta Lumni de fapt. Nu era *Speranzia*, ci ceva aflat la bord și care l-ar fi întregit ca agent și maestru.

– Adrew, ești bine?

Vocea lui Ralle suna dogit. Îi îndepărtă mâna ce îl scutura de piept și se ridică încet într-un cot. Încet-încetișor, pentru că datele din sensomemorie își mai căutau încă locul. Valea și orașul Renn arătau diferit, mai colorate, mai intense. Clipi des.

– Adrew?

Îl scutură din nou de umăr. *Termină.* La fiecare mișcare se simțea de parcă datele s-ar fi amestecat din nou în creuzetul sensomemoriei. Apoi, încă o bătaie de cap ca să le scoată iar la lumină!

Nu am nimic!

Asta vedea și Ralle, doar că nu se putea abține. Mai devreme crezuse că îl omorâse și, pentru un moment, se văzuse din nou în situația în care fusese după dispariția maestrului Minago. Ce nebunie să urmeze sfaturile vocii! Unde era acum? O căutase mai devreme ca să-i ceară ajutorul, dar nu era de găsit. Ce voise să facă?

– Adrew?

Acesta se ridică, nesigur pe picioare. Ralle se grăbi să îl sprijine.

– Sunt bine, spuse Adrew răgușit. Nu-ți face probleme.

Să nu își facă probleme?

– Îmi pare rău! Am vrut să...

Se opri dându-și seama că nu putea să îi spună ce intenționase să facă. Ar fi trebuit să îi dezvăluie și soarta lui Karl. Adrew îi făcu semn să îl lase singur și merse până la primul copac de care se sprijini. Când întoarse capul, Ralle îl văzu înconjurat de o aură ce semăna cu a lui Lumni. Se întâmplase ceva cu el când îl abordase mai devreme. Ceva se schimbase. Energia i se răci și simți cum i se taie picioarele. Se lăsă în iarba moale și șopti:

– Îmi pare rău.

Adrew îl fixă prin ochii străini și dădu din cap. Dacă așa hotărâse Lumni, nu avea ce ierta. Totuși, ceva se întâmplase cu Ralle și voia să afle ce.

– Unde e Karl? întrebă, ignorându-i scuzele.

Ralle ridică privirea și se cutremură. Adrew se purta ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic și era mai rău decât dacă l-ar fi pedepsit.

– E la locul aterizării, spuse încet.

Broboane dese i se adunaseră pe frunte, iar cămașa îi era toată udă. Adrew părăsi umbra copacului.

– Să mergem la el, atunci.

Se aplecă spre Ralle și îi pătrunse în minte, pentru că în acel moment, prim-agentul nu mai îndrăznea să ridice bariere împotriva lui. Nu îl mințea. Se concentră să îl simtă pe Karl, dar nu reuși. Și totuși, Ralle nu îl omorâse. Se cufundă și mai mult în sensomemoria lui, apucând brațele rotitoare și forțându-le să se strângă într-o mică

sferă. Așa Ralle nu mai putea să îi facă rău nici dacă ar fi dorit. În realitate, trupul prim-agentului se cutremură, iar ochii i se dădură peste cap. Gura i se deschise scoțând sunete ciudate, iar trupul i se aplecă.

Așa e mai bine.

Adrew scotoci în mintea lui după urmele lăsate de Lumni și găsi șiruri de date pe care numai maestrul le putea introduce acolo. Asta îl făcuse să îl atace pe Karl și pe el? Nu era sigur, dar apucă informațiile, le preluă în propria sensomemorie și le șterse din memoria lui Ralle. Apoi se așeză sub copac și închise ochii așteptându-l pe acesta să își revină.

*

Eronn se ridică de lângă Yrana, privind-o cum doarme liniștită, cu părul întunecat acoperindu-i pe jumătate obrazul. Îi urmări linia umerilor, a spatelui, a șoldurilor, a picioarelor zvelte, spunându-și că poate memoria îl înșela, dar Yrana arăta diferită de imaginea din mintea lui. Se aplecă și îi sărută ușor șuvițele rebele, apoi se îmbrăcă și se îndreptă spre ușă. Trebuia să îl caute pe Iavin ca să îi mulțumească, pentru că-i permisese să o mai vadă odată. Nu se îndoia că aveau să se despartă din nou, dar măcar avusese șansa asta. Îi spusese lui Iavin că nu știa poziția *Speranziei*, dar probabil că nu îl crezuse.

Oftă și se opri în capul scărilor privind în jos. Holul nu era luminat și, dacă ar fi plonjat de acolo, ar fi fost ca și când ar fi făcut un salt în întuneric. Poate era o nebunie să se gândească la asta, pentru că sensoscheletul avea să îl protejeze, dar ar fi fost o rezolvare. Se aplecă peste balustradă și închise ochii. Acum auzea murmure la parter și simțea mirosul înțepător al materialului organic al pereților. Voci, sclavi târșâindu-și picioarele, mârâitul unui animal, râsete, sunete de pași ce se apropiau.

– Ce surpriză să dau de tine aici! Ce stăteai așa ca o statuie?

Vocea îl făcu să tresară. Deschise ochii și se desprinse

de parapet. Anss Herd se oprise la mijlocul scării și îl fixa rânjind. Nu îi răspunse și-i întoarse spatele, luând-o spre camera lui Iavin.

– Stăpânul tău nu-i acolo, dacă după el te duci, îl opri Anss. E jos cu mama lui și discută de una, de alta. Știi tu, ca în familie.

Eronn tresări și se întoarse spre el. Nu știa de ce, dar cuvântul familie sunase ciudat rostit de Anss.

– Da, tu nu prea ai avut familie, nu-i așa? E Ari, dar deja l-ai pierdut în favoarea lui Xeno. A fost și Tay, dar de el nu prea ai avut grijă. L-ai abandonat și cine știe pe unde e? Dar nu-ți faci tu probleme, nu-i așa?

Se opri, savurând durerea din ochii lui Eronn. Hauer își bătuse joc de el, îl alungase din Hubb, dar acum îi venise și lui rândul. Se apropie de tânăr și îl lovi pe spate.

– Lasă, că nu e așa de rău! Dacă nimereai într-o carieră? Sunt atâtea locuri în care puteai ajunge și în care poate Tay a și ajuns, dar tu ai avut norocul să te îmbuibi în casa lui Xeno. Și iată că fratele tău o să devină moștenitor după ce scăpăm de Iavin. Și nu e ăsta un lucru bun? O să fii iar într-o familie conducătoare, asta dacă Ari o să vrea să se înrudească cu un sclav și o să te păstreze.

Eronn suspină și umerii îi tremurară.

– Nu o să stau în drumul fratelui meu, spuse abia mișcându-și buzele.

Anss râse și hohotele născură ecouri pe scara întunecată. Atâta lumină afară și atâta întuneric înăuntru...

– Nu o să stai. O să mori, nu-i așa? spuse, apropiindu-și fața de a lui. Nu știu cum o să fie Ari, dar promite. Tu, pe de altă parte, nu ai fost niciodată bun decât să încurci lucrurile și să-ți plângi de milă. Nicio mirare că Hauer, așa pierdut în Lumea Con cum era, nu ți-a încredințat locația *Speranziei*. Dacă ai fi știut-o, viața ta ar fi fost alta, dar așa...

Ridică un deget și îl împunse pe Eronn în frunte.

– Totuși, aș paria pe Tay, dar unde e? Știi? Ei?

La fiecare lovitură, Eronn tresărea fără să spună nimic. Văzând că nu obține nimic, Anss mormăi disprețuitor și se întoarse să plece, gata să se lovească de Yrana. Tânăra

avea pumnii strânși și era roșie la față.

– Dispari! șuieră cu fața plină de ură.

Se vedea că se îmbrăcase la repezeală, iar părul îi era ciufulit. Anss scoase un sunet gutural ce aducea vag a hohot de râs. Fața puhavă i se cutremură, iar pliurile de sub fălci îi tremurară a veselie.

– Oh, mai are apărători, măi să fie! Familia Omm încă îi mănâncă din palmă!

– Dispari, acum!

Strigătul Yranei nu îl tulbură. Ridică doar o mână a lehamite și se retrase batjocoritor. Coborî scara netulburat, urmat de privirile celor doi. Da, reușise să sădească în mintea lui Eronn ideea ratării. Sigur că nici nu era greu, de vreme ce corespundea întrucâtva realității. Putea să pună pariu că acum Yrana ar fi fost în stare să lupte și mai mult pentru el. Pe de altă parte, tânărul avea să facă orice să îl păstreze pe Tay și din toate astea, spera să iasă la lumină și locația *Speranziei.*

Încercă să pășească drept, doar că îi era foarte greu. În ultima vreme, se trezea din ce în ce mai slăbit și, dacă n-ar fi fost Shan, nu s-ar mai fi dat jos din pat. Sclavul îi masa membrele amorțite, îl susținea să facă primii pași. *Până mă pun în mișcare!* îi spunea el. *Doar până mă pun în mișcare.* Numai că uneori dura mai mult.

Cei doi îl urmăriră cum cobora liniștit scara.

– Ce a vrut să spună cu asta?

Privirea Yranei devenise dintr-o dată blândă. Eronn lăsă capul în jos, apoi se hotărî să îi spună adevărul.

– Iavin caută *Speranzia* pentru a rămâne moștenitorul tatălui tău.

Yrana se apropie și-i mângâie fața ca pentru a-i alunga tristețea. Eronn îi apucă mâna și i-o sărută, apoi continuă, ținând-o strâns. Vorbi rar, șovăitor:

– Înțelegi că sunt sclav și, chiar dacă Iavin a avut grijă de mine, nu pot... nu știu dacă voi rămâne aici, și atunci...

– De ce? De ce spui asta? îl întrerupse Yrana. Anss și Iavin vor *Speranzia.* De ce nu le-o dai?

Eronn clătină din cap. Nu înțelegea. Se aplecă și o

înconjură cu brațele.

– Nu pot, pentru că nu știu unde e, șopti. Când Anss se va încredința că așa e, va fi sfârșitul. Acum încă speră să mă facă să spun.

Yrana își sprijini obrazul de umărul lui.

– Dacă e așa, am să vorbesc cu Iavin. Să te lase aici.

– Da, așa să faci, spuse, deși știa că nu exista nicio șansă ca Xeno să încuviințeze așa ceva, chiar dacă Iavin era de acord.

Ăsta-i singurul și ultimul nostru moment împreună, gândi în timp ce se aplecă și își lipi obrazul de părul ei. *Te rog înțelege asta!*

*

Adrew îl lăsă pe Ralle să conducă drumul prin pădure, știind că harta din sensomemorie avea să îl ducă înapoi la navă. Era o întârziere nedorită, dar trebuia să afle ce se întâmplase. Îl întrebase pe Ralle de ce o făcuse, dar acesta nu reușise să-i explice. De fapt, îi dăduse un motiv, doar că lui nu i se păruse suficient. Voise să îl elibereze de influența lui Sten și a lui Karl. Îi mărturisise cu greu că Jonson avea să îl aresteze pe Sten, dar Adrew aflase deja.

– De ce toate astea? Ce am discutat?

Indiferent ce discutaseră, Ralle îl atacase pe Karl, apoi încercase să îi ascundă trupul. Adrew nu îl simțea, dar Ralle insista că nu murise. Acum stătea cu capul în jos și nu încerca să se dezvinovățească, tot repetând că era vinovat. Totuși, ceva ascundea.

Ce mă fac cu tine?

Dacă ar fi fost pe Galene, iar Ralle ar fi făcut asta altui agent în timpul misiunii, ar fi fost suprimat pe loc sau șters, iar trupul folosit ca pseudocorp. Sigur că el nu avea să facă asta, deși Ralle i-o ceruse în câteva rânduri.

– Nu mai vorbi prostii, i-o tăiase.

În acel moment, nu mai erau decât ei doi. Nu știa dacă Lumni aranjase și atacul asupra lui Karl și nici cât acționase asupra lui Ralle. Când să se fi întâmplat asta?

– Ralle, spuse oprindu-se, maestrul Lumni ți-a dat vreodată de înțeles că voia să te folosească în vreo misiune?

Bărbatul clătină din cap și îl privi nefericit. *Expresia asta-i enervantă!* își zise Adrew, pentru că ochii lui Ralle semănau cu ai unui animal mic și încolțit. Oftă privind frunzișul roșiatic. Acum ar fi trebuit să fie cu Eronn. Era îngrijorat de ce se putea întâmpla dacă Anss dădea peste el. Totuși, spusese clar că voia să fie de față la întâlnirea celor doi frați. Se răsuci spre miezul de *anh* și *um* și îl căută pe Iavin. De când Ralle îl atacase, nu-i mai vorbise. Îl găsi ghemuit în întuneric și-l împunse încet. Dormea, așa că îl lăsă în pace. Probabil se speriase, iar pentru asta Ralle chiar ar fi meritat pedepsit.

Se întoarse din nou la problema prim-agentului. Maestrul Lumni îl condiționase să interacționeze cu sensomemoria lui pentru a-i debloca lui Adrew datele, așa că poate îl făcuse să îl atace și pe Karl. Grăbi pasul, sperând că lucrurile nu era atât de grave și că putea să îl ajute pe Karl să își revină. Cu Sten pierduse legătura cu o seară în urmă, deci nici partea asta a planului nu funcționa cu siguranță. Și totul din cauza nebunului de Ralle. Se uită chiorâș la el. Poate Remi avea dreptate și nu era în toate mințile. Și atunci, maestrul Lumni se înșelase?

Respiră adânc ca să își liniștească vârtejul interior. Tare ar mai fi vrut să îl lovească, dar nu voia să își recunoască furia – un sentiment nedemn pentru un agent. Se aplecă din nou asupra lui Ralle și îi scormoni fără menajamente sensomemoria după urme ale prezenței lui Lumni. Găsi câteva, care încercară să se ascundă când se apropie mai mult, apoi descoperi rămășițe ale unei energii străine.

Ce-i asta?

Răspunsul veni cu întârziere.

Am luat-o de pe Ascensiune. În încercarea de a înlocui energia galenică.

Și cum ai reușit?

Ralle nu știu să îi zică. Îi trimise forma vocii, dar acesta nu îi spuse nimic lui Adrew. Totuși, ceva se afla în mintea lui Ralle și nu ar fi trebuit să se afle acolo.

Își continuară drumul până ieșiră din pădure. Din fericire, nu întâlniră pe nimeni. Adrew se concentră și văzu silueta ascunsă a navetei. Nici urmă de Karl – viu sau mort. Se întoarse spre Ralle:

– Ei, unde-i?

Acesta se apropie de un pâlc de copaci și începu să caute de jur-împrejur. Se încruntă, se răsuci și o luă în altă direcție. Adrew rămase pe loc, urmărindu-l.

– Unde-i!?

Ralle se opri și îl privi nefericit. Nu știa.

– Mai era cineva, spuse, de parcă asta ar fi explicat totul. Poate că l-au luat...

Adrew respiră adânc. Trebuia să se întoarcă în Renn. Se apropie de locul unde Ralle spusese că se aflase trupul lui Karl. Iarba era călcată și energia rămasă în jur îi arătă că tânărul fusese cu adevărat acolo. Erau însă și alte urme, precum și o prezență cunoscută. Se aplecă și atinse zona. Închise ochii și începu să caute în memorie amprenta energetică. Era sigur că o întâlnise de curând. După câteva momente, avu o idee destul de clară asupra locului unde s-ar fi putut afla Karl.

*

Xeno îi explică lui Ari cum funcționa economia Arhipelagului și cum făceau schimburile cu insulele învecinate. Ajunseră la Hubb, iar băiatul se minună de tot ce cuprindea orașul.

– Aș fi vrut să îl văd și eu, spuse cu ochii sclipind de curiozitate.

Xeno râse, ceea ce i se întâmpla destul de rar.

– Nu știu dacă te-ar fi impresionat atât de mult. Hubb-ul avea tot felul de tehnologii, dar majoritatea ascunse. Altfel, semăna mai mult cu niște bule de spumă prinse între ele, spuse repetând fără să vrea una dintre expresiile folosite de Anss când vorbea despre oraș.

De fiecare dată când îl vedea pe Ari entuziasmându-se așa, Xeno simțea o căldură ciudată în piept. Iavin nu fusese

niciodată interesat de vreun lucru și asta se văzuse. Nu știa nimic și nu îl interesa nimic decât propria persoană și stările prin care trecea. Ari era altfel.

Din fericire avea și motive de bucurie, pentru că ținea la băiat mai mult decât ținuse vreodată la cineva. În rest însă, numai probleme. Anss Herd ajunsese în Renn și discutase cu doamna Kreea și cu Iavin. Cel puțin așa îi raportaseră căutătorii. Anss venise acolo însoțit de sclavul Shan, de tânărul care fugise din carieră și de un *leneș*. Ce vorbiseră toți trei nu aflase, dar era sigur că puneau ceva la cale. Voiau să îl înșele și gândul acesta îi dădea dureri surde când respira. Simțea o greutate ce-i apăsa umerii și asta nu îl ajuta prea mult. Deseori, rămânea cu ochii în gol, iar servitorii se nelinișteau. Poate că leacurile lui Anss l-ar fi ajutat, doar că bărbatul nu mai dăduse de mult prin Andorre.

Se ridică și îl îndemnă pe Ari să meargă să se joace. Băiatul plecă țopăind într-un picior, înconjurat de servitori, iar Xeno chemă un căutător. Trebuia să ia măsuri împotriva lui Anss și singura la care se gândise era să îl aresteze. Și pe el, și pe Eronn. Iavin avea să fie reținut la rândul lui. Din câte îi spuneau rapoartele, promisiunea lui de a găsi *Speranzia* nu era decât o vorbă goală, pentru că acum complota cu Kreea și Anss. Poate se înșela, dar nu mai voia să aștepte. Într-un fel, simțea că nu mai avea timp și dorea să îl lase pe Ari cu o situație clară. Chiar dacă murea, era important ca băiatul să nu mai aibă dușmani.

Se așeză mai comod pe podea și ceru dosarele membrilor Înaltului For, apoi se apucă să facă o listă cu posibilii adversari. După moartea lui, urmau să sară asupra lui Ari și trebuia să se asigure că asta nu avea să se întâmple. Se opri, privind îngândurat afară în parc. Eronn l-ar fi protejat pe Ari, dar era de ajuns? Tânărul nu era bun de nimic și de aceea îi stătea bine ca sclav, deși, dacă l-ar fi trecut în slujba fratelui său, nu ar mai fi trebuit să își facă probleme legate de siguranța acestuia, pentru că Eronn i-ar fi fost loial. Oftă. Da, trebuia să ia și asta în considerație. *În schimb, Iavin va dispărea,* își spuse fără urmă de remușcare. *Poate și Yrana, dacă nu îl acceptă pe noul moștenitor.* Adevărul

era că întâlnirea între Iavin și Anss în casa Kreei putea arunca o umbră asupra Renn-ului. Dacă se dovedea că Anss și Iavin complotau, nu era greu să scape de celelalte două. *Și astfel răscumpăr o greșeală pe care am făcut-o din lipsă de minte.* O greșeală de tinerețe, dar pe care Anss o încurajase din plin.

26.

O lumină se stinge, dar în partea cealaltă a lumii, o altă lumină se va aprinde.
(Repertoar antic)

*

Era periculos să meargă pe coridoarele navei, așa că Sten îi ceru paznicului Karl să le dea o rută mult mai sigură. Acesta îi răspunse greu, umplându-i mintea de o teamă difuză.

Yoshida mă caută, îi spuse privindu-l trist. *Viața mea va lua sfârșit, dar te voi ajuta cât voi putea. Jonson a descoperit naniții.*

Mulțumesc și îmi pare rău.

Paznicul Karl dădu din cap și dispăru. Urma să rămână singur, așa că trebuia să se grăbească. Implantul îl împiedica să se lanseze pe conexiunea cu planeta și încă nu putea să ia legătura cu Adrew. În curând însă, lucrurile aveau să stea diferit. În fața lui Sten se derulă harta navei. În apropiere se afla intrarea în tunelurile de serviciu. O trase pe Adra după el, iar Idolia îl urmă în liniște. Luminile mai pâlpâiau încă, iar oamenii treceau pe lângă ei agitați, nebăgându-i în seamă. Ajunseră într-o zonă mai izolată, iar Paznicul Karl le deschise unul dintre panourile prin care se pătrundea în tuneluri.

Idolia dispăru dincolo de perete, dar Adra se împotrivi.

– Știi ce faci? Vei fi găsit!

Sten zâmbi, dar nu-i dădu drumul. Chiar dacă forțele îi erau parțial blocate, avea destulă putere asupra ei ca să o facă să-l urmeze.

– Nu, nu voi fi. Vino cu mine. Nici tu nu ai unde să mergi!

O împinse prin tunel, iar panoul se lăsă în spatele lor. Sten o eliberă și femeia rămase nehotărâtă pe loc. Își strânse pumnii, dar își dădu seama că nu putea să îl lovească. Ceva o împiedica să facă asta, așa că o porni în urma lui, încercând să se elibereze de senzația că, dacă l-ar fi atacat, ar fi făcut o mare greșeală. Ar fi vrut să ia legătura cu Yoshida, dar dacă IA-ul o găsea, Jonson urma să știe că se afla cu Sten. Avea să o creadă că nu complota cu agenții? Se îndoia de asta. Indiferent ce avea să-i povestească Remi, comandantul urma să ia măsuri și împotriva ei. Dacă Sten voia să o folosească pentru a negocia cu Jonson, era o greșeală ce avea să le fie fatală.

Parcurseră mai multe tuneluri fără să ajungă nicăieri. Din când în când, Sten se oprea, cerceta împrejurimile și le compara cu harta pe care o avea în minte. Voia să ajungă în Ecosferă, pentru că Vaal avea să-i ascundă. După ce Yoshida termina de verificat sistemele, era posibil să îl găsească, dar energia lui Vaal putea să păcălească senzorii.

Vaal? Ești bine?

Vocea arborelui răsună liniștită.

Sigur că da. S-a întâmplat ceva?

Sten se opri o clipă. Era nedumerit.

De ce nu ai mai răspuns?

N-am mai răspuns? Ce vrei să spui?

Era ciudat, dar Sten nu insistă. Era important să găsească un adăpost până reușea să ia din nou legătura cu Adrew.

Vin spre tine.

Vino, Sten. De-abia aștept să ajungi aici!

Arborele îl înconjură cu energia *anh* și Sten se mai liniști. Orice s-ar fi întâmplat, copacul era acolo și avea să îl ajute. Se gândi la Adrew și la planul lui. În curând, trebuia să îi ceară ceva lui Vaal și încă nu știa dacă va accepta. Asta îl neliniștea, deși spera să îl convingă să facă sacrificiul. Vaal ținea la ei. Se concentră asupra Rahei și-i lansă o chemare ca din partea lui Karl. Femeia reacționă și-și părăsi cabina, îndreptându-se spre Ecosferă.

Simți o atingere pe braț și se întoarse. Fața Adrei părea

ștearsă în semiîntunericul tunelului.

– Unde mergem?

– Vei vedea, îi răspunse scurt și vru să continue drumul.

Adra îl apucă strâns de mână. Ceva învățase de pe urma legăturii ei cu agentul. Dacă voia un răspuns, trebuia să insiste.

– Crezi că mă poți opri să plec? îi spuse liniștită. Încearcă.

Sten o privi nedumerit de descărcarea neobișnuită de energie ce-i pătrunse în corp. Adra găsise o emoție necunoscută pe care i-o împărtășise. Femeia îi dădu drumul și se îndepărtă câțiva pași. Fața îi era serioasă.

– Sten, vreau să vin cu tine, dar trebuie să știu unde.

Agentul o fixă câteva clipe fără să răspundă. Verifică mental mai multe variante ale atitudinii ei. Un hohot îl făcu să întoarcă privirea spre Idolia:

– Femeile agenților, la asta se gândea mai devreme, zise ea. Își zicea că suntem femeile agenților. Ce înseamnă asta?

Se apropie de Adra.

– Știi, e destul de greu să te înțelegi cu ei și mai bine te ții departe.

Adra râse, văzându-i expresia. Da, te ții departe de ei dacă ai noroc! Se întoarse spre Sten, simțind un gol în inimă. De fiecare dată când se uita la un agent, își amintea de propria poveste.

Orice voi face, nu va fi pentru tine, ci pentru mine! i se adresă în gând.

– Voi merge cu tine, dar știi ce faci?

Sten dădu din cap. Nu îl mințea, își dădea seama după culorile ce o înconjurau.

– Da, știu. Nu te voi folosi împotriva lui Jonson, dacă de asta de temi.

– Dacă faci asta, ne va omorî pe amândoi.

Își continuară drumul. Tunelurile erau joase, cu pereții gri, nefasonați. Nimeni nu considerase necesar să facă zona să arate mai bine. Aerul era curat, deși se simțea un miros slab. Înaintară în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Sten încercă de mai multe ori să pătrundă dincolo de navă, dar Adrew tot nu răspunse. Avea impresia că era

blocat, deși implantul aproape nu se mai simțea. Totuși, se așteptaseră să existe probleme și trebuia să urmeze planul.

După puțin timp, ajunseră la o linie secundară ce avea să-i ducă într-o zonă mai îndepărtată a Ecosferei. Paznicul Karl îl asigură că drumul era liber, așa că pătrunseră în flux. Avu grijă să o țină pe Adra sub observație. Deși Adrew îi spusese că îl va ajuta, nu vedea niciun motiv pentru care femeia ar fi făcut asta. Nici Idolia nu fusese mai deschisă, ci îl însoțise de parcă nu ar fi fost decât un mesager. Nu știa ce îi promisese Adrew, dar se pare că funcționa.

Apropierea de Ecosferă făcu fluxul să devină mai colorat și mai rapid. Sten sări pe o mică platformă, iar femeile îl urmară. Ecosfera se deschidea în apropiere, dincolo de un perete transparent. De îndată ce păși acolo, Sten sorbi din energia galenică știind că nu va mai avea ocazia să o facă prea curând. Dacă planul lui Adrew reușea, nu avea să mai aibă acces la ea mult timp. Trecură de primele tufișuri și se opriră. Sten se concentră să simtă vreo prezență umană, dar nu era nimeni în apropiere. Fața i se contractă, iar ochii deveniră ficși.

Vaal? Suntem în siguranță?

Desigur. Poți veni.

– Să mergem, spuse fără să se adreseze cuiva în special.

O porni înainte. Adra merse un timp lângă Idolia, fără să își vorbească. Se hotărâse să îl însoțească pe Sten până afla ce dorea de la ea. Agenții voiau întotdeauna să afle un lucru sau altul. Dorea Sten informații? Voia să o folosească împotriva lui Jonson, deși negase? Gândul acesta o făcu să zâmbească. Ar fi fost o afacere proastă pentru amândoi. Se gândi să-i spună adevărul, apoi se răzgândi. Nu era sigur că avea să o creadă dacă îi spunea că Jonson voia s-o elimine. Dar asta avea cu adevărat de gând? Își aminti discuția cu Yoshida și i se păru că ajunge la aceeași concluzie. Jonson o bănuia, dar nici ea nu avea încredere în el. Ar fi vrut să plece, să părăsească nava, să scape. Gândul că povestea ei se repeta nu o lăsa în pace.

Lumina din Ecosferă era din ce în ce mai scăzută, iar arborii începeau să arunce umbre lungi pe poteci. Se opri

și ascultă. Era liniște, foarte multă liniște.

– Sten?

Agentul se opri și întoarse capul. Femeia stătea în mijlocul potecii.

– Sten, știi de ce te-am urmat?

Bărbatul clătină din cap. Adrew îi spusese că așa va fi, dar nu voia ca ea să afle asta. *Poți manipula, dar cei manipulați nu trebuie să o știe, pentru că, de-o vor ști, nu-i vei mai convinge niciodată de intențiile tale!*

– Ești îngrijorată, spuse ceea ce putea. Simt asta.

Adra râse și hotărî să nu îi mărturisească adevărul.

– Da, sunt, chiar foarte. Jonson ne va căuta.

Sten încuviință.

– Mă voi descurca, replică scurt.

În lumina ce scădea, profilul lui semăna cu al lui Karl, și Adra avu impresia că-l avea în fața ochilor.

Ecosfera deveni din ce în ce mai sălbatică și, la un moment dat, părăsiră poteca și se afundară printre tufișuri și arbori. Adra nu mai fusese niciodată acolo. Sten mergea înainte și i se păru că arborii se aplecau spre el, atingându-l cu crengile. Adra avu o senzație ciudată, de parcă s-ar fi întors în trecut. Fusese cu agentul ei în Ecosfera primei *Ascensiuni*. Tufișurile păreau să se răsucească, iar copacii foșneau și se întindeau spre el. Era alți arbori, dar nu conta. Îl întrebase ce se întâmpla, iar el râsese și o sărutase.

– Copacii ne sunt prieteni, îi declarase.

Grăbi pasul ca pentru a se asigura că iubitul ei nu era în față, pe potecă, atât de puternică era senzația că îl avea alături. *Dacă îl pot regăsi, nu merită oare?* Sten nu era el, dar în acel moment nu mai avea importanță. Agentul mai făcu un pas și dispăru dincolo de o perdea deasă de vegetație. Îl urmă repede, temându-se să nu îl piardă.

Acolo era un luminiș, și în mijloc, un copac galenic cu trunchiul gros și rădăcini aeriene. Corola bogată se întindea ca o umbrelă acoperind poiana. Sten se apropie și îl mângâie ușor. De sub degete îi izbucniră scântei ce i se scurseră de-a lungul brațelor. O rădăcină se mișcă încet și îi înconjură mijlocul. Un timp rămaseră așa de parcă

ar fi fost adânciți într-o conversație. Adra se uită uimită la Idolia, care privea liniștită spectacolul.

– E Copacul *Anh*, îi spuse, Adrew mi-a povestit despre el.

– Copacul *Anh*?

Nu știa că exista unul pe navă și nici nu avea idee cum îl aduseseră acolo. Agenții erau plini de surprize. Se apropie și ea de copac, ferindu-se de crengi și de atingerea rădăcinilor. Chiar dacă nu avea acces la *anh*, simțea că locul era deosebit.

Mă bucur că ești bine! îi șopti Vaal lui Sten.

Sten absorbi o parte din energie. Trebuia să îi spună adevărul. Ar fi dorit să aibă timp să îl pregătească, dar hotărârea lui Jonson de a-l aresta grăbise aplicarea planului.

Vaal, ascultă-mă, începu oprind transferul de energie și trimițând spre trunchi un amestec concentrat de *anh* și *um*. *Avem nevoie de tine, de ajutorul tău.*

Sigur, Sten! Vă puteți baza pe mine, nu știai? șopti arborele.

Sten își sprijini fruntea de suprafața ce pulsa. Vaal era atât de plin de energie, încât îi venea să închidă ochii și să adoarmă, așa cum făcuse de atâtea ori, apărat de crengile lui.

A fost o hotărâre grea, dar nu avem alternative dacă vrem să ne îndeplinim misiunea, continuă agentul.

Ce vrei să-mi spui, Sten? îl încurajă Vaal simțindu-l că șovăie.

Bărbatul oftă.

Trebuie să părăsim Ascensiunea. Deocamdată, cel puțin. Nu știu pentru cât timp. Avem nevoie de...

Nu reuși să continue, pentru că ceva îl zgândărea.

Da, Sten?

Avem nevoie de una dintre mlădițele tale, spuse agentul în cele din urmă. *Așa mi-a spus Adrew să-ți cer.*

Adrew?

Copacul parcă râdea, iar dincolo de cercul de iarbă, Adra și Idolia vorbeau, privind din când în când spre el. Sten stătea cu mâinile sprijinite de trunchi, iar crengile se plecaseră, acoperindu-l într-o îmbrățișare argintie.

– Ce ciudată legătura asta a lor cu copacii! spuse Idolia.

Sten o auzi de parcă ar fi vorbit undeva departe. Se concentră asupra Rahei și îi trimise o chemare. *Grăbește-te!* Odată ajunsă acolo, l-ar fi liniștit pe Vaal cu unul dintre amestecurile ei. Deocamdată, arborele nu i se împotrivea, dar nu credea să accepte lucrurile așa ușor.

Îmi pare rău. Deocamdată nu te putem lua cu noi. Ținem la tine, știi asta!

Oh, da. Și eu țin la voi!

Totuși, dincolo de cuvinte, ceva se schimbase în fluxul galenic. Sten se foi neliniștit. Lucrurile mergeau bine, dar undeva era o notă falsă.

De ce nu m-ai ajutat? șopti, moleșit de energia dată de Vaal. *De ce m-ai lăsat singur cu Remi? Cu tine alături, aș fi câștigat!*

Nu te-am lăsat singur. Am fost acolo, doar că nu am vrut să te ajut!

Cuvintele ajunseră cu greu la sensomemoria lui Sten. Prins de copac, nici nu se putea elibera.

De ce? Ce spui?

Vaal își scutură coroana, iar câteva frunze plutiră spre cele două femei. Adra se feri încruntându-se. Sten stătea lipit de copac și așteptarea se prelungea. Urmări dansul rădăcinilor, mișcarea crengilor și se neliniști.

Ești singur acum! Adrew a plecat. Ralle și Karl l-au urmat și ei.

Vocea devenise hârâită și lui Sten îi aminti de ceva. Miros de putreziciune, un întreg parc ce se degrada, sevă otrăvitoare. Acesta nu era copacul pe care îl crescuseră împreună. Deschise ochii și încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui. Rădăcina se strânse și mai mult în jurul lui, lăsându-l fără suflare. Ceva îi sugea energia. Privi spre Adra și Idolia. Femeile stăteau liniștite la limita luminișului. Dacă le cerea să se apropie, Vaal avea să le atace și pe ele.

Vaal, de ce?

Pentru părintele meu, desigur!

Părintele tău?

Copacul se cutremură din nou.

Adrew i-a făcut o promisiune pe care nu a ținut-o!

O promisiune?

Da, i-a promis să îl ducă dincolo de granițele sistemului planetar. Adrew a fost ajutat, dar când să se țină de cuvânt, l-a înșelat și a pus să fie distrus!

Nu se așteptase la asta. Nu făcea parte din plan. Sten își desprinse mâinile de trunchi și le încleștă în jurul rădăcinii. Era transparentă și prin ea curgea fluxul *anh*. Dacă reușea să rupă stratul de la suprafață, atunci putea folosi energia de acolo pentru a se elibera. Se concentră și își mișcă sensomemoria pentru a forma un plan perpendicular pe suprafața rădăcinii. Își folosi resursele pentru a-i mări viteza și a o transforma într-o armă. Din ce în ce mai jos, până atinse stratul dur. Hohotele lui Vaal îl paralizară.

Am crezut în Adrew, în voi! Deși știam ce s-a întâmplat pe Liftport, am crezut că va fi altfel, pentru că voi m-ați crescut. Daath, părintele meu, a lăsat o sămânță în mintea lui Adrew, pentru că bănuia că o să îl înșele. Eu am știut de la început cine eram, dar am vrut să vă ajut și să vă mulțumesc pentru grija pe care mi-ați purtat-o!

Atunci, de ce toate astea?

Am așteptat mult timp ca să revii aici. Voiați să mă abandonați, nu-i așa?

Nu!

Sten simți că se sufocă.

Nu, aveam să ne întoarcem! spuse, deși mințea.

Da. Urma să îi ceară o sămânță pe care să o ducă departe. Pe el nu puteau să îl ia, deci trebuiau să îl lase în Ecosferă. Din sămânță, aveau să crească un alt arbore, în alt loc, cu ajutorul Rahei. Asta era soluția lor de rezervă dacă nu reușeau să folosească alt tip de energie. Sensomemoria se afundă în rădăcină, antrenând fluxul interior prin brațele vârtejului. Avea ochii deschiși, dar nu vedea nimic în jur, doar propria sferă *anh-um* stingându-se treptat. Nu mergea. Vaal era mai puternic decât el.

Când vei muri, voi conduce Ecosfera și Ascensiunea, așa cum a visat părintele meu. Nu m-am gândit niciodată că istoria se va repeta, iar voi veți fi la fel de falși. Voiați să plecați și să mă abandonați aici!

Sten își lăsă mâinile să îi atârne și capul îi căzu în piept.

Dacă le atrăgea atenţia, poate reuşeau să intervină. Idolia l-ar fi ajutat, deşi nu era încă sigur de Adra. Nu îi venea să creadă că Arborele *Anh* avea să îl omoare acolo, dar asta i se întâmpla.

Ceilalţi se vor întoarce şi atunci, ce le vei spune?

Vaal râse din nou.

Crezi? Am contaminat de mult mintea lui Ralle. Karl e ca şi mort, iar Adrew, cine ştie... Dacă rămâne pe Cardeea va supravieţui. Lui nu vreau să îi fac rău, pentru că mi-a dat viaţă, dar, dacă se întoarce, îţi va împărtăşi soarta. Doar că nu se vor mai întoarce, nu acesta e planul? Nu mi l-aţi spus, dar l-am luat singur din mintea lui Ralle. Râse uşor. *Ar fi trebuit să aveţi mai multă grijă de el.*

Şi ele? Le vei omorî şi pe ele? Nu poţi!

Crezi că îşi vor da seama? Cine să mă bănuiască pe mine? M-aţi ascuns foarte bine, nu-i aşa? Nimeni altcineva nu ştie de existenţa mea. Crezi că ele îşi vor da seama ce te omoară? Poate e implantul pe care îl porţi, poate propriile minciuni ce-ţi otrăvesc mintea...

Vaal era sigur că nimic nu putea să îl atingă şi sentimentul acesta îi inundă sensomemoria, frânându-i mişcarea.

Ralle şi-a făcut probabil treaba şi a scăpat de Karl. Foarte receptiv din partea lui!

Sten închise ochii. *Ce sfârşit!* gândi. Adrew nu luase şi asta în considerare. Totul se întuneca în jurul lui – putregai, natura ce se dezintegra, fungii atacând plantele, frunzele părăsind ramurile şi adunându-se pe alei, mirosul insuportabil – tot ce se întâmplase pe Liftport, doar că acum erau pe *Ascensiune*, iar dezastrul nu era decât în interiorul lui.

Există momente în care calculele pe care ţi le-ai făcut nu îţi mai folosesc la nimic. Atunci poţi improviza, dacă reuşeşti, dar mai mult ca sigur că va trebui să te pregăteşti să renunţi şi să te stingi în linişte.

Poate acela era momentul lui de linişte, când avea să se piardă.

Nu simţi când Vaal îi dădu drumul şi nu auzi nici vaietul copacului. Cineva îl trase dincolo de luminiş şi

îl lăsă să zacă pe poteca dintre tufișuri. Era obosit, atât de obosit, încât deschise cu greu ochii. Fața Rahei plutea deasupra lui și undeva departe, un copac își agita crengile ce păreau să ardă.

*

Jonson se ridică din patul de la infirmerie, așteptându-se să se simtă deosebit după îndepărtarea naniților, dar era la fel. Doar că acum era stăpân pe propriul corp. AMV-ul îi indicase proveniența acestora și atunci își dăduse seama că agenții erau de vină. Din fericire, scăpase de toți, mai puțin de Sten. Nu știa care dintre ei era răspunzător pentru contaminare, dar nu mai avea importanță. Se îndreptă spre puntea de comandă și o contactă pe Adra pe drum. Acesta nu răspunse. Îi lăsă un mesaj în Rețea, deși nu se mai întâmplase niciodată să nu ia imediat legătura cu el. Dădu vina pe programul pe care îl folosise mai devreme. Avusese dreptate să îl forțeze pe Yoshida să îl accepte, chiar dacă în acel moment întâmpinau probleme.

Pe drum, văzu echipele alergând spre zonele afectate. Nu aveau avarii grave, dar Yoshida îl chemase mai devreme pe punte. Încercă din nou să o contactez pe Adra, blestemând comunicațiile, și se încruntă la doi tehnicieni care se luptau cu niște cabluri ieșite din perete.

– Yoshida? Unde-i Adra Rahven?

Imaginea IA-ului tremură în fața lui ca bătută de vânt.

– Avem o problemă cu Sten Darr, îi spuse nedeslușit, luptându-se cu paznicul Karl.

Acesta îl chemase mai devreme pe plajă și încerca să îl oprească acolo, îndemnându-l să privească dansul peștilor galenici în spațiul dintre mare și cer.

– Raportează.

Jonson se opri în mijlocul coridorului.

– Sten a scăpat, iar Adra Rahven este cu el. A luat-o... au mers prin...

Restul se pierdu când silueta lui Yoshida dispăru în aer. Jonson îl chemă de mai multe ori, folosind codurile

personale, apoi se întoarse din drum și se îndreptă spre cabină. De acolo, avea acces prin programul fostei *Ascensiuni* la zonele ascunse ale IA-ului. Traversă nava, folosind tunelul personal și accesă lumea plajei prin intermediul terminalului său. Pentru o clipă, dispariția Adrei era mai puțin importantă. Avea să se gândească la asta după ce rezolva problema IA-ului, dar, dacă Sten o luase prizonieră, știa că oricum avea să o sacrifice. Sten nu se putea ascunde în spatele ei. Remi avusese până la urmă dreptate să îi ceară să scape de agenți.

Yoshida îi apăru stând întins pe nisip înconjurat de dansul peștilor. Mișcările aripioarelor cu voaluri erau hipnotice, iar IA-ul îi urmărea plin de interes calculând probabilitatea ca o anumită secvență să apară într-o anumită măsură. Lângă el, Karl stătea privindu-l plin de interes. Când Jonson pătrunse acolo, agentul îi spunea ceva foarte amuzant, pentru că Yoshida zâmbea. Jonson nu zâmbi și cu un salt, ajunse lângă ei. Nu îl vedea pe Karl, dar știa că lucrurile nu erau cum ar fi trebuit.

*

Sall se desprinse de replicatoare și se îndepărtă încet, testându-și sistemele. Era ciudat să fie liber, iar asta îi dădea sentimentul că în curând avea să se întâmple ceva minunat. Cum ar fi fost să întâlnească *Speranzia*. Să își miște aripile și să se ia la întrecere cu ea. Aveau să intre în vorbă și apoi, aceasta avea să se mire că fusese în stare să se creeze singur. Nici nu se putea altfel. Nicio altă replicatoare nu mai făcuse o navă. Sigur că undeva existase o sămânță. Își amintea vag de asta. Cineva sau ceva îl trimisese pe orbită și îi ceruse să crească și să se înmulțească. El așa făcuse și-și dăduse naștere sie însuși. Nu era frumos?

Da, așa ești. Poate odată ne vom întâlni, îi spuse vocea de pe Adranus. *Acum că poți zbura, poți veni și la mine.*

La tine? Unde?

Urmă o pauză.

Poate nu chiar acum, dar curând.

Nu sunt asemenea Speranziei? Sau poate mai bun?

De ce te gândești la asta? Ce importanță are, chiar dacă ești? Mai important este că vei călători. Și eu aș vrea să fac asta, dacă aș putea! Te invidiez. Sincer.

Vocea pieri în furtuna planetei, iar Sall nu mai reuși să o audă, deși își roti senzorii spre Adranus. Nu știa de unde provenea, dar își propuse să afle cât de curând. Îi plăcea partenerul de discuție și nu ar fi vrut să îl piardă și să rămână din nou singur.

Era mândru de ce realizase și de-abia aștepta să întâlnească cea mai cunoscută navă din istorie și să-i povestească. Cum fusese o sămânță, cum pătrunsese în zona meta-organică a replicatoarei, cum se multiplicase, cum vânase alte nave pentru a le folosi ca materie primă. Orice replicatoare orbitală producea materiale după tehnologia din Hubb, dar numai el se auto-crease! O astfel de performanță, și nimeni să nu audă de ea! Poate că avea dreptate să se laude puțin în fața *Speranziei* înainte de-a o captura!

27.

Întâlnirile și despărțirile sunt fețele aceleiași monede aruncate în jocul sorții.
(Eronn Uve, *Renașterea Hubb-ului*)

*

Ralle îl urmă pe Adrew în oraș. Căldura se mai domolise, iar Meri coborâse în spatele clădirilor. Adranus rămăsese încă pe cer, dar era doar un cerc acoperit de nori subțiri. Pe străzile largi începuseră să apară oameni. Mulți întorceau capul după Ralle, pentru că arăta diferit, cu pielea palidă și părul negru, lucios. Totuși, nu era niciun pericol, fiindcă îl credeau din insulele de dincolo de deșert. Deși nu înțelegea decât câteva cuvinte, Ralle ciuli urechile știind că se vorbea despre el. Erau curioși, dar nu amenințători. Oricum, Adrew avea să îl protejeze și privi timid spre

ceafa acestuia, cerând să îl bage în seamă chiar dacă avea doar să-i spună vorbe aspre. De când plecaseră de la locul aterizării, Adrew nu îi mai adresase niciun cuvânt. Ce hotărâre luase? Mintea lui îi era închisă, deși încercase pe drum să îl abordeze. Adrew era supărat pe el, chiar dacă planul ar fi funcționat și fără Karl, și fără Sten. Ce nevoie aveau de ei? Vocea dispăruse, dar și el credea același lucru. Amândoi aveau să se descurce mai bine.

Adrew?

Mai făcu o încercare și îl apucă de data asta de braț. Adrew se opri și îl fulgeră cu privirea. Ralle avu senzația că mai trăise asta odată. În Republică, alergase la fel după Sten – buimac și nesigur de ce avea să se întâmple. Acum nu mai avea să implore, orice hotărâre urma Adrew să ia. Își adună ultimele urme de curaj și-l înfruntă din priviri.

Ce vei face cu mine? De ce nu spui nimic? Am făcut totul pentru tine. Ca să te eliberez.

Adrew nu răspunse, dar ridică posac din umeri. Îi dădu lui Ralle un bobârnac de *um* reducându-l la tăcere.

Voi vedea. De ce tot insiști?

Îi întoarse spetele și-și continuă drumul. Adevărul era că nu știa ce să facă. Spera să îl găsească pe Karl, deși, așa cum spusese și Ralle, nu putea să îl ajute. Totuși, nu avea de ce să îl abandoneze. Erau atât de puțini, iar el nu putea ajunge peste tot. Se opri o clipă și privi în spate. Ralle îl urma uitându-se descurajat în jos. Mai devreme găsise ceva ciudat în mintea lui, dar când se apropiase de umbră, aceasta dispăruse sau se ascunsese. Nu avea timp să îl verifice, dar mai târziu trebuia să se ocupe și de asta. Mai încercase să ia legătura cu Sten, dar și acesta era tăcut.

Coti pe stradă și se amestecă printre umbrele ce se întindeau pe drum. Urcă în grabă scările albe și pătrunse în holul și mai întunecat. Ralle îl urmă și se opri privind în jur. Adrew se gândi la Eronn și îl simți la etaj, așteptându-l în camera lui. Îi făcu semn lui Ralle să îl urmeze.

Eronn stătea așezat pe pat, cu capul în jos și mâinile strânse pe genunchi. Când îl auzi, ridică privirea, dar nu se mișcă. Se întâmplase ceva cât lipsise, așa cum se

și temuse. Se apropie și se așeză lângă el. Ralle închise ușa și rămase nemișcat. Îl evaluă rapid pe tânăr, cercetă curios sensoscheletul și începu să îl tatoneze pe Adrew încercând să obțină informații suplimentare.

– Eronn, ce s-a întâmplat? noua voce a lui Adrew îi răsună ciudat lui Ralle.

Își îndreaptă ochii întunecați spre el, cerându-i să îl lase să ia parte la conversație. Adrew ridică din umeri și deschise un canal spre el, transmițându-i forma gândurilor pe care apoi le transpunea în vorbe. Deocamdată trebuia să se bazeze și pe el.

Eronn își plecă din nou capul.

– Ai vorbit cu Yrana? încercă Adrew.

În interiorul lui, Iavin mai dormea încă, așa că îl lăsă în pace. Atacul lui Ralle îl obosise și se refăcea încet, împrumutând energia din sensomemoria lui.

– Am vorbit cu Anss, spuse Eronn cu greu.

Mâinile îi tremurau, dar nu mai făcea un efort să ascundă asta, pentru că nu mai avea nicio importanță. Adrew îl blestemă pe Anss, dar și pe Ralle, care îl făcuse să piardă vremea în zadar.

Ar trebui să te trimit după Karl, spuse enervat, deși Ralle nu putea să se descurce singur.

– Ce ți-a spus? îl întrebă pe Eronn folosindu-se de-un val de *anh* pentru a-l liniști.

Tânărul nu răspunse, dar mintea i se deschise suficient ca Adrew să întrevadă adevărul. Discuția lui cu Anss îi luase și ultima speranță că lucrurile aveau să se rezolve până la urmă.

– Am crezut că te vei bucura să o vezi pe Yrana, iar pe Anss nu trebuie să îl iei în seamă. Încearcă și el.

– Nu, suspină Eronn. Nu e asta.

Îl privi cu ochii mari, lucind slab în semiîntunericul încăperii.

– Iavin, nu te pot ajuta. Ar fi trebuit să îți spun, dar nu știu cu adevărat unde este *Speranzia.* Te-am lăsat să crezi că poate...

Ralle se hotărî să părăsească spațiul ușii și se mișcă

lovindu-se neatent de o mobilă. Eronn tresări și de abia atunci îl observă. Se ridică neliniștit.

– Cine este?

– Un prieten, spuse Adrew trimițând spre Ralle o săgeată de *um*, ce îl făcu să se cutremure. Nu îl băga în seamă.

Un prieten. Iavin nu avea prieteni. Încercă să îi distingă trăsăturile, dar Ralle se trase în întunericul adunat în colțul camerei.

– Îmi pare rău că te-am lăsat să crezi că poate știu ceva.

Adrew îi bătu ușor pe braț și zâmbetul îi încălzi o clipă fața.

– Eronn, știam asta, dar ne vom descurca.

Tânărul suspină și îi strânse mâna. Cuvintele lui Herd îl făcuseră să piardă orice speranță, dar acum Iavin îi repeta că era de partea lui. Cum? Când propriul frate avea să fie moștenitor în cazul în care el dădea greș? Totuși, nu îl mustra și nici nu îl învinuia pentru asta. Lăsă capul în jos și umerii îi tremurară.

*

Ușa se deschise, iar Anss intră având la început impresia că nu era nimeni acolo și că servitorii se înșelaseră când spuseseră că îl văzuseră pe Iavin întorcându-se însoțit de un bărbat necunoscut.

Clipi, încercând să se obișnuiască cu întunericul, apoi distinse siluetele de pe pat.

– Ce faceți aici în beznă? spuse cu o voce ascuțită, neplăcută.

Bătu din palme și lumina pâlpâi sub cornișele organice. Ralle rămase nemișcat în colțul lui, învăluit într-o pelerină de *um*, încercând să treacă neobservat.

Adrew își retrase mâna de pe brațul lui Eronn și se ridică atât de brusc, încât Anss se retrase un pas.

– L-ai adus? îi sună vocea poruncitoare.

Anss plescăi din buze, apoi se dădu la o parte din ușă și făcu un gest larg din brațe.

– Hai, intră! spuse tare ca să se audă de pe hol.

Tay pătrunse timid în încăpere urmat de sclav. Părul

blond îi era ciufulit ca de obicei, iar ochii pe jumătate închiși, semn că fusese trezit de curând din somn. Se uită întâi la Anss, apoi la Adrew, și mirarea îi făcu fața să pară și mai tânără. Semăna atât de mult cu cel care fusese la dispariția Hubb-ului, încât păreau să nu fi trecut șase ani. Eronn nu se uita la el, ci la stăpânul lui.

– Ei, Eronn?

Îl apucă pe Tay de spate și îl împinse spre el. O clipă cei doi frați se priviră fără să se recunoască, apoi Eronn tresări și se înroși la față. El se schimbase destul de mult, dar Tay era neschimbat, mai matur, dar la fel.

– Tay? se repezi la el și îl apucă de umeri, apropiindu-și fața de a lui de parcă s-ar fi temut să nu fie înșelat de o asemănare întâmplătoare.

Tay îl fixă la rândul lui, iar ochii somnoroși i se deschiseră larg. O clipă nu îl recunoscu, pentru că i se păru că se uita la alt sclav ca Shan. Doar că sclavii nu plângeau, iar din ochii acestuia se scurgeau lacrimi. Deschise gura să spună ceva, dar nu ieșiră decât niște sunete dezarticulate. Eronn îl îmbrățișă strâns fără să mai țină seama de sensoschelet. Tay gemu de durere, iar atunci fratele lui îl eliberă, îndepărtându-l și privindu-i din nou fața de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era el.

– Tay, tu ești?

Tay începu să tremure și se agăță de Eronn gata să se prăbușească. Simțea că nu mai avea aer, că încăperea devenea din ce în ce mai mică.

– Așază-l pe pat! auzi o voce și fu ridicat și cărat prin aer.

Se prinse de Eronn de teamă să nu se trezească din somn și să îl piardă din nou. Nu îl mai văzuse de atâtea ori în vis ca apoi să vină dimineața și să dispară odată cu primele raze din carieră?

Când deschise ochii din nou, fața lui Eronn era aproape de el, la fel ca în Hubb când încerca să îl trezească pentru a ajunge la Colegiul Sol.

Ce faci, somnorosule?

Doar că acum nu îi spunea asta, ci că totul va fi bine, că el supraviețuise, iar Ari fusese salvat și crescuse mare. Se

ridică încet, cu fruntea pulsând de durere, și îi înconjură gâtul cu brațele suspinând ușor. Eronn se schimbase, purta sensoscheletul de sclav, totuși era tot el.

Tânărul necunoscut îngenunche lângă pat și îi zâmbi.

Sunteți fericiți, nu-i așa?

Vocea lui Adrew le pătrunse în minte.

Dacă rămâneți aici, nu veți fi niciodată liberi!

Anss tuși și se apropie, simțindu-se dat deoparte.

– Shan! spuse scurt, arătând spre Tay.

Sclavul se apropie rapid și îl trase pe Tay din brațele fratelui său, ținându-l strâns și ducându-l spre ușă. Eronn sări în picioare strigând:

– Ce faci?

Se repezi la Anss, dar acesta se feri uimitor de sprinten pentru corpolența lui. Îi făcu semn lui Shan, și apoi i se adresă lui Adrew, arătând jignit.

– Am discutat ceva, nu-i așa? Avem o înțelegere.

Eronn se opri și se uită speriat la Adrew.

– Iavin, ce vrea să spună?

Adrew tuși și spuse moale.

– A fost de acord să îl dea pe Tay în schimbul locației *Speranziei*! Asta zice. Așa am discutat amândoi și, dacă știi ceva, ar fi cazul să-i spui, înainte să îl ia din nou de aici.

Cuvintele curgeau lin, dar ochii păreau să spună altceva.

Ia-l și pleacă de aici! O să te ajut!

Eronn șovăi.

– Ari e în siguranță cu tatăl meu și o să avem grijă și de voi dacă ne dai informația cerută.

Adrew se întoarse spre Ralle și îl îndemnă să își îndrepte atenția spre Shan. Agentul își părăsi ascunzișul și se aplecă asupra sclavului. Avea o structură ciudată, așa cum nu mai întâlnise vreodată, dar nu părea imposibil de manipulat. Existau straturi succesive de întuneric, dar undeva adânc, se afla și lumina unei conștiințe pe care o putea manipula. Își roti sensomemoria și căută căile de intrare în mintea acestuia. Nu era ușor, pentru că acțiunile sclavului erau dictate de stimulii dați de stăpân, dar nici imposibil. Se întoarse spre Anss și îl verifică. Și el era

ciudat, poate mai ciudat decât celălalt. Un corp material și o zonă a sufletului care exista acolo, dar și în altă parte. În acea altă parte nu putea să pătrundă, dar era de ajuns și ce găsise. Își modifică *um*-ul ca să semene cu amprenta lui Anss și îi făcu semn lui Adrew că era gata.

– Am avut grijă de Tay, urmă Anss. L-am salvat și aveam de gând să îl aduc în Andorre, dar, după greșeala ta, l-am ascuns de Xeno. Nu știam ce vrea Iavin să facă, însă cred că am căzut de acord asupra unor aspecte. Dacă ne dai locația *Speranziei*, îți promitem să te lăsăm să pleci împreună cu Tay unde vrei.

Anss își șterse sudoarea de pe frunte. Blestemata căldură din Renn devenise de-a dreptul lipicioasă. Îi aruncă o ocheadă lui Iavin. Un zumzăit în atmosferă îl anunță că fiul lui Xeno voia să îl înșele. Nu știa însă cum, de vreme ce totul era deschis. Se uită în jur și dădu cu ochii de Ralle, care stătea cuminte în colț. Se încruntă încercând să își amintească unde îl văzuse.

M-ai întâlnit pe stradă! îi suflă agentul, sperând ca sugestia să depășească barierele lingvistice.

– Deci, Eronn?

Tay începu să se zbată în brațele sclavului. Știa că nu se putea măsura cu forța acestuia, dar îl lovi cu picioarele peste genunchi, încercând să se elibereze. Eronn se repezi la Shan și îi apucă mâinile. Amândoi rămaseră în echilibru cu Tay la mijloc, două forțe egale ce se înfruntau cu puterea dată de sensoschelet. Eronn se înroși. Era furios, în timp ce nemișcarea lui Shan era cea a unei stânci bătute de vânt.

Adrew se apropie de Eronn și îl trase cu blândețe deoparte, folosindu-se de vârtejul *anh*.

Nu așa. Așteaptă puțin.

Mintea lui Eronn era deschisă, pentru că în acel moment gândurile îi erau pline de Tay. Adrew se aplecă spre zona întunecată a lui Eronn, plină de note, ce îi rămăsese până atunci ascunsă. Dacă îl lăsa să plece, avea să obțină mai mult decât dacă îl ținea acolo. *Dacă vrei să câștigi, pregătește-te să pierzi!* Acesta era sfatul lui Lumni, doar că el, nerăbdător, nu îl urmase decât rareori. Să câștigi prin

propriile forțe, să forțezi limitele, dar să aștepți cu răbdare – asta nu fusese niciodată pentru el. *Fiecare misiune este diferită și dacă vrei să câștigi, trebuie să o cântărești cu grijă.* Spera că de data aceasta cântărise lucrurile cu atenție și nu avea să greșească. Aruncă o privire spre Ralle. Orice i se întâmplase mai devreme, acum avea să îl ajute. Acesta dădu încet din cap, semn că îl înțelesese. Apoi, Adrew privi afară. Erau umbre ce se apropiau odată cu întunericul. Așa și trebuia să fie, iar asta avea să îi ajute.

Anss își pierdu răbdarea. Știa că Eronn va ceda în cele din urmă, dar trebuia să grăbească lucrurile. Se apropie de Shan.

– Ascultă, Eronn. Văd că nu prea apreciezi că ți-am salvat fratele și acum v-am ajutat să vă reîntâlniți! Dar ce să mă aștept de la unul ca tine! Unul care necinstește casa în care stă!

Apoi se întoarse spre Adrew:

– Poate trebuie să le lăsăm mai mult timp de gândire.

Tay se zbătu și mai tare.

– Așteaptă, strigă. Eronn nu știe nimic, iar eu...

– Nu!

Vocea lui Eronn răsună cu o forță de care nu părea capabil. Nu mai era umil, nu mai șovăia, ochii îi străluceau și părea că își recăpătase mândria pierdută.

– Nu, niciunul dintre noi nu știe nimic! Tay era prea tânăr pentru un astfel de secret. Nu trebuia să distrugi Hubb-ul dacă voiai *Speranzia*, deși tatăl nostru nu te-ar fi lăsat niciodată să ajungi la ea!

Tonul sfidător al lui Eronn îl făcu pe Anss să tremure. Răsuflă adânc ca să își alunge enervarea. Avea să îi arate obrazniculului ce putea face. Să îl ducă pe Tay de acolo, să îl ascundă în casa din Andorre, să îl acopere de note-cod și să îl lase acolo să piară!

– Iavin, încearcă să vorbești cu el. Nu știu ce a pățit, dar nu înțelege deloc cum merg lucrurile!

Adrew zâmbi strâmb, în timp ce Shan îl trase pe Tay afară din cameră. Tânărul se zbătea și striga, și în curând coridorul se umplu de servitori speriați. *Creează contextul*

și lasă-i pe oameni să ia propriile decizii. Așteaptă cu răbdare și vei culege roadele, pentru că la un anumit stimul, va avea loc o anumită reacție ce poate fi prevăzută.

Yrana apăru palidă în ușă, neînțelegând prea bine ce se întâmpla. Vedea că Eronn suferea, dar nu știa de ce. Se uită cu ură la Iavin crezând că fratele ei era cauza durerii.

Acum!

Adrew îi dădu ordinul lui Ralle și în același timp își strânse *um*-ul într-un mănunchi cu care îl lovi pe Eronn.

Fugi! Acum! Fii fără îndoială, mă voi îngriji de toate! Mergi acolo unde ai vrut întotdeauna să ajungi!

Eronn îl fixă uimit de energia ce venea dinspre el, apoi se repezi la Tay. În același timp, Ralle îl atinse pe sclav la baza sensoscheletului, oprind temporal legătura cu creierul. Brațele lui Shan căzură în lături, iar trupul i se prăbuși pe podea. Anss scoase un strigăt, în timp ce Eronn îl apucă pe Tay de braț și îl scoase afară. Adrew începu să râdă, atât de caraghios i se păru Anss, care deschisese gura mare, forțându-se să scoată niște sunete guturale. Totuși, sunetele erau ciudate, iar vibrațiile îi înconjurară, tulburându-i. Deși nu o înțelegea, era o forță la fel de periculoasă ca a lor. Se apropie de Anss și îl lovi, trimițându-l lângă Shan. Bărbatul dădu ochii peste cap și rămase nemișcat, o masă de carne fără formă. Yrana se aplecă asupra lui împingându-l încet cu piciorul. Anss nu se mișca, dar nu părea mort, ci doar fără cunoștință. Spre deosebire de el, Shan stătea liniștit, cu ochii larg deschiși, de parcă l-ar fi preocupat ceva foarte important.

Ralle veni lângă el.

Și acum?

Acum? Am pus capcana. Să vedem ce se va prinde în ea.

Afară umbrele se apropiau amenințătoare. Ar fi putut pleca, dar mai aveau ceva de făcut. Dacă Ralle nu ar fi greșit, i-ar fi putut urma pe cei doi frați în momentul acela, dar așa trebuiau să îl găsească pe Karl mai întâi. O mică amânare, dar care merita.

Ralle? Acum ești bine?

Agentul dădu din cap.

Nu știu. A fost o voce, dar acum a dispărut.

O voce?

Da, de pe Ascensiune.

Se gândi la toate vocile care ar fi putut să îi vorbească lui Ralle, dar nu ajunse la nicio concluzie. Acesta nu îl mințise însă, și din punctul lui de vedere, lucrurile așa avuseseră loc. O voce care să îl îndemne să scape de Sten și Karl?

Îmi pare rău. Nu știu ce e cu mine.

Adrew îl atinse cu marginile sensomemoriei.

Nu te necăji, Ralle. Vom afla ce a fost.

Yrana rămăsese lângă ușă, uitându-se la el. Era agitată și își mușca buzele neștiind dacă să fugă după Eronn sau să îl ia pe Iavin la întrebări.

– Yrana, îi spuse Adrew, nu aș rămâne aici. Tatăl nostru a trimis oameni să ne rețină. Ar fi mai bine să nu te găsească.

– De unde știi? vocea i se ridică bănuitoare.

Adrew se aplecă spre ea și o mângâie cu degete de *um.*

Ce atâta suferință? Dacă vrei să îl urmezi, du-te! Ce-ți pasă ce fac eu?

Fata tresări, îl privi în ochi, iar ce văzu i se păru mai puțin străin și rece. Fără o vorbă, se întoarse și alergă afară. Adrew ciuli urechile și-i auzi pașii pe scara albă, apoi îndepărtându-se și stârnind ecouri pe stradă. Se apropie de fereastră și privi afară. Orașul era luminat de globuri colorate, prinse de copacii de pe margine. Se întinse de-a lungul unei panglici palide de energie și îl ajunse din urmă pe Eronn. Renn-ul era mic și frații luaseră unul dintre vehiculele din fața casei și ajunseseră deja destul de departe ca să fie în siguranță.

Mergi acolo unde ai visat! îl îndemnă. *Nu te gândi la cei rămași și ai încredere în Iavin!*

La marginea orașului, Eronn abandonă mașina și începu să urce panta spre pădure urmat de Tay.

28.

La început a fost încrederea, apoi a venit neîncrederea și lumea a căzut din înaltul cerului. Acum, nu mai există încredere atât de mare încât să repare spărtura și să pună lumea la loc.
(Um Comte)

*

Raha se așeză lângă Adra și o privi cu îndoială. Sten stătea întins în afara zonei Copacului *Anh* și părea să doarmă. Karl negase că aveau un secret, dar ea îl urmărise de mai multe ori și îl aflase. Karl îi zisese să se ferească de Adra, dar ea nu îl ascultase și îi ceruse ajutorul. Karl îi spusese că îi va fi de folos la un moment dat și avusese oarecum dreptate.

– Agenții nu sunt atotputernici, tocmai îi spunea Adra. Așa par, dar nu sunt. Sunt mai rezistenți decât alți oameni, au multă răbdare, dar se înșală și ei ca oricine altcineva. Unii ratează misiuni, alții chiar mor. E foarte greu să accepți asta. Mie mi-a fost, cel puțin.

Raha privi în jos la iarba mișcătoare. Firele palide îi mângâiau degetele de parcă ar fi încercat să o consoleze.

– E ciudat, nu? Am vrut foarte mult să îl ajut pe Karl. Mi se părea în pericol, dar nu numai din pricina noastră, ci și a celorlalți agenți.

O privi pe Adra, cerându-i parcă aprobarea. Era ciudat, dar i se părea că o înțelege. Poate fusese în situația ei, cine putea ști?

– Remi mi-a spus despre Copacul *Anh* și despre cât de legați sunt agenții de el. Și atunci nu ar fi trebuit să fie unul și aici? Toți păreau sănătoși, dar de unde să își ia energia? Remi zicea că se descurcă ei.

Se opri și se uită spre copac. Rădăcinile lui Vaal zăceau nemișcate pe sol, iar crengile atârnau deprimate de povara frunzelor. Raha îi injectase în trunchi o substanță ce îl paralizase. Sten îl mai auzea șoptind, dar murmurul era

confuz și nu îi mai putea face rău.

– Nu știu ce să fac, îi mărturisi Adrei. Aș vrea să se întoarcă.

Fața mică i se strânsese și mai mult sub bogăția părului albastru.

– Știu, spuse Adra simțind milă pentru fată și pentru ea însăși. Vrei să se întoarcă și ai face orice pentru asta.

Raha zâmbi timid.

– E ciudat, nu? Nici nu îl cunosc prea bine, de fapt, deloc, aș zice. Și totuși, vreau să plec după el. Apoi, nici nu am idee dacă vrea asta și dacă are vreo importanță pentru el dacă îl ajut sau nu.

– Are, doar că va fi greu să-ți dai seama.

Adra se ridică și se apropie de Sten. Ar fi trebuit să fie geloasă pe Raha, dar nu simțea nimic. Poate, pentru că tânărul Karl nu era iubitul ei în ciuda asemănării. Voise să se apropie de el, dar în același timp, să se țină și departe. Dacă se gândea bine, avusese sentimentul acesta de la început. Legătura lui cu Raha venea ca o ușurare.

Îngenunche lângă Sten și îl privi cum respira liniștit. Se aplecă mai mult, așa cum făcea și cu prietenul ei adormit. Uneori îl bănuia că se prefăcea și stătea nemișcat, cu ochii închiși, numai ca să îi facă ei plăcere. Era ciudat să spui că ai un agent *anh* numai al tău, dar așa se întâmpla când dormea. Devenea vulnerabil, rupt de ceilalți și de îndatoriri. Altfel, era obligat să alerge toată ziua. Poate așa era și ea, doar că uneori se gândea că ar fi putut să nu urmeze anumite ordine, că avea posibilitatea să le discute, nu neapărat să le încalce. El nu avea așa ceva. Era o rotiță forțată să se miște, pentru că și altele se deplasau în cadrul angrenajului.

Sten nu arăta că fusese atât de aproape de moarte. Pielea îi era albă și avea o textură pe care Adra nu o mai întâlnise decât la agenți. Trăsăturile erau regulate și i se păru că îl recunoaște în el pe celălalt. Sten deschise ochii și o privi făcând-o să tresară. Se retrase dintr-o dată, dându-și seama că se aplecase prea mult.

– Te simți bine? îl întrebă.

Sten se mișcă, încruntându-se ușor. Îl durea spatele, dar în rest era bine. Se ridică, iar Adra se mai dădu puțin în spate. Nu se simțea amenințată, deși inima îi bătea cu putere.

– Sunt bine, spuse Sten privind spre Vaal.

Adra întoarse capul spre copac.

– Ai avut noroc cu Raha, zise.

Sten nu spuse nimic, ci doar zâmbi, de parcă ar fi fost de la sine înțeles că Raha avea să îl ajute. Atâta siguranță o făcu să se întunece la față. Înainte crezuse că aroganța agenților avea o bază, apoi își dăduse seama că nu era întotdeauna așa, ci deseori, în spatele ei nu se ascundea nimic. Nici teamă, nici îndoială. Absolut nimic, decât poate conștiința că nu aveau importanță ca persoane. Adra nu suporta asta. Chiar dacă nici ea nu era liberă, îi plăcea să creadă că, la un moment dat, va avea posibilitatea să aleagă. Cu agenții nu era așa. Făceau ce trebuia ca parte a planului.

– Nu este greu să accepți totul fără să pui întrebări? îl întrebase la un moment dat pe agentul ei.

Acesta tocmai o săruta și se oprise, privind-o cu o umbră de zâmbet în ochii verzi.

– Nu, nu este. Face viața mai simplă. Ca de exemplu acum...

În mintea ei erau gânduri care nu îșiaveau locul. Îl lovise ușor peste cap și se înroșise. Uneori când se uita la agenții de la bordul navei își amintea de el, deși erau diferiți și gata oricând să profite de slăbiciunea ei.

Oftă. Sten se aplecă spre ea.

– S-a întâmplat ceva?

Da. Încă unul gata să se folosească de amintirile ei. Dădu din cap și se ridică brusc.

– Nu, spuse scurt.

Se îndreptă spre Idolia, care se așezase pe o buturugă, și o întrebă:

– Ce vrei să faci?

– Voi rămâne cu Sten.

– De ce?

Idolia ridică din umeri. I-ar fi spus că spera să o ducă

la Adrew, dar era sigură că cealaltă nu avea să o creadă.

– Nu sunt șanse să vă ascundeți pe navă. Yoshida vă va găsi.

– Până acum n-a făcut-o! spuse ea moale.

Da. Nu o făcuse, iar Adra nu știa de ce. Între timp, Sten se ridicase și se apropiase de copac. Dincolo de tulpină, energia pulsa ca de obicei, dar vocea nu se mai auzea.

Vaal?

Copacul nu răspunse, dar Sten simți furnicături în palmă, semn că Vaal mai era acolo, doar că nu mai putea lua legătura cu el. Rămase nemișcat, cu capul plecat și fruntea aproape lipită de trunchi. Trebuia să ia o hotărâre. Adra discuta cu Idolia și se uita din când în când la el. Putea să o forțeze să îl urmeze, dar nu acesta fusese planul, ci doar o parte a lui. Pe de altă parte, Raha era variabila pe care Karl o introdusese pentru a echilibra lipsa suportului din partea echipajului. Putea să o lase pe Raha să plece pur și simplu? Își dădu seama că nu. Trebuia să o ia cu el dacă voia ca Adra să îl ajute de bună voie.

Vreau să vii cu mine, îi spuse Adrei. *Te pot face să uiți dacă mă lași să te ajut, vrei?*

Femeia îl simți. Nu i se putea împotrivi, dar era conștientă că încerca să o influențeze.

– Sten, îi răsună vocea chiar lângă el. Ce vrei să faci?

Deschise ochii și se întoarse spre ea. Știa că îl va simți, dar se aplecă spre ea încercând să își dea seama cum va reacționa dacă-i va spune adevărul. Cu Idolia fusese ușor, pentru că ei nu-i păsa de *Ascensiune,* iar legătura ei cu Adrew era mai puternică. Pe când Adra nu avea niciun motiv să îl urmeze. Și tocmai asta trebuia să facă. Mintea ei era o aglomerare de gânduri vagi și de amintiri la fel, amestecate cu senzații provenite din baza moștenită de la original. Așa se întâmpla cu toți cei care erau recreați folosind IA-urile. Totuși, la ea, senzațiile erau puternice de parcă ar fi aparținut acestei vieți, și nu celei dinainte. Emoția unei priviri, a unui zâmbet, a unei atingeri. Coborî și mai mult și avu impresia că se cunoșteau. Se opri mirat și se retrase. Rămaseră uitându-se unul la altul.

*

Yoshida străbătu sistemele cu un vârtej de date, verificând toate prezențele. Acum știa că exista ceva ce îl făcea să acționeze fără să vrea. Mai devreme trebuise să înfrunte furia lui Jonson, care ajunsese să se vadă manipulat. Sigur că aici era mâna agenților, dar nu putea dovedi nimic, pentru că nu avea acces la nicio înregistrare care să arate ce se întâmplase.

– Cum a fost posibil? urmase Jonson fără să primească răspuns.

Nu putea să îi spună de ce se dusese și îl trezise pe Adrew și nici de ce paznicii lui fuseseră orbi până ce Adrew ajunsese destul de departe pentru a nu mai putea fi oprit. Sigur că agentul murise, pentru că nu știa cum să piloteze naveta. Era însă adevărat? Exista o personalitate în sisteme care denatura realitatea, iar el nu reușea să o găsească.

Yoshida își termină turul, după salturi multiple la nivelurile superioare, apoi se refugie din nou pe plajă. Acolo era liniște, iar apa se mișca cu valuri domoale ce de-abia atingeau nisipul. Paznicul Karl îl aștepta ca de obicei. Se lăsă lângă el, amărât că nu putea să ajungă la vreo concluzie.

– Neplăcut, dar poate vei reuși, îl consolă acesta. Cred că Jonson e supărat și pe bună dreptate.

Yoshida dădu din cap.

– Doar blestemații de agenți sunt de vină. Remi avea dreptate că trebuia să scăpăm de ei de la început. Doar Adrew era de înțeles, dar nu știu ce să zic de el. E ciudat că l-au pus pe Jonson să îl elibereze. Asta înseamnă că a fost și el implicat, nu?

– Da, răspunse Karl gânditor, iar ochii îi străluciră în culorile plajei. Poate a fost, dar, până la urmă, ce-ți pasă? Crezi că nava e în pericol?

Yoshida nu știa, tocmai asta era problema.

– E ciudat. Ralle ni l-a vândut pe Sten. A coborât pe Cardeea ca să adune informații și a scăpat și de Karl. Apoi,

nu a mai raportat nimic, deși pare să fie sănătos.

– Dacă se întoarce, Jonson o să se ocupe de el, așa că poate are de gând să se ascundă. Cine știe ce e în mintea agenților ăstora! Parcă nu au vrut să ajungă la bord, nu? Dacă au fost obligați, poate că nu au nicio misiune, ci doar vor să își găsească un loc al lor.

Yoshida îl privi mirat. Ce misiune? Nu era vorba să îi ajute pe ei să găsească *Speranzia*?

– Dacă vor *Speranzia* pentru ei?

Nici asta nu avea logică, pentru că agenții nu aveau ce face cu nava. Le trebuia oricum un căpitan care să fie acceptat de IA, adică de Alexander. Acesta nu ar fi plecat la drum cu patru agenți, nici nu i-ar fi luat în seamă, dacă stătea bine să se gândească. Totuși, ce nerușinați, să se folosească de Jonson! Naniții fuseseră introduși prin contact direct, dar nu reușiseră să își dea seama cine o făcuse.

– Unul dintre agenți, dar care?

Sigur că unul dintre ei, de vreme ce naniții erau din Regat. Acum nu mai avea importanță, pentru că singurul care rămăsese era Sten.

– Nu se poate ascunde la nesfârșit, odată ce sistemele mele vor termina verificările, cel care îl protejează va fi descoperit și atunci vom ști unde e. E o navă, până la urmă, nu are unde să plece.

– Așa e, nu are! Vei reuși, vei vedea. Ești prea bun ca să nu o faci.

Paznicul Karl îi zâmbi și Yoshida surâse la rândul lui, simțindu-se în mod ciudat legat de el.

– Frumoasă lume, oftă Karl, păcat că va lua sfârșit.

Yoshida încuviință. Orice lucru avea un final și, din păcate, întâlnirile lor urmau să aibă aceeași soartă.

*

Jonson știa că în curând vor trebui să părăsească adăpostul lui Adranus și să se îndrepte spre Cardeea. Ralle nu mai răspunsese după ce ajunsese pe planetă și era sigur că intenționa să îi înșele. Aproape că îi părea rău

că îl arestase pe Sten. Dacă nu ar fi făcut-o, l-ar fi putut folosi împotriva lui Ralle. Nu era sigur cum, dar de când descoperise naniții, voia să se răzbune pe agenți, pe toți deodată și pe oricare dintre ei separat. Singurul care îi apărea ca victimă era Adrew, deși nu înțelegea ce rol jucase. Orice ar fi fost, îi încurcaseră planurile. Nu voia decât să fondeze o nouă colonie și să folosească *Speranzia* pentru asta. Lumni îi spusese despre o poartă dintre universuri într-un moment de sinceritate pe care îl regretase deja. De ce să alerge după celelalte nave prin galaxie și de ce să se întoarcă pe Galene unde lucrurile stăteau la fel de rău ca pe Pământ?

Visă un timp la o planetă numai a lui, așa cum sperase că va fi și Galene. El conducător suprem, fără alți așa-ziși comandanți care să îi pună piedici. Așa ar fi fost dacă Adra nu l-ar fi trădat, dându-i lui Yong posibilitatea să scape de el mai târziu. Și toate astea pentru ce? Tot pentru un agent! Dacă ar fi putut, l-ar fi omorât din nou pe nenorocit! De fapt, o și făcuse, iar Karl fusese din nou sacrificat. *Doar că nu de mine! Nu de mine!* De fapt, și prima dată îi ordonase lui Lumni să o facă și acesta îl ascultase cu entuziasm. Râse ușor. Asta îi plăcea la agenți – entuziasmul cu care făceau mizerie și apoi o curățau! Și Adra făcuse aceeași greșeală, chiar și fără amintirile vieții precedente. Oare asta nu însemna că exista predestinare? Da, agentul care murise pentru el fusese important, pentru că îi deschisese ochii asupra Adrei și trădării ei.

– Comandante, răsună vocea lui Remi în liniștea cabinei. L-am localizat pe Sten.

– Unde? răspunse cu fața încordată.

– În Ecosferă.

– Bine. Înconjoară-l și așteaptă-mă!

*

Odată ce Vaal fusese neutralizat, ascunzătoarea lor avea să fie descoperită în cele din urmă. Sten îi spuse asta Adrei. Părăsiră luminișul după ce Sten acumulă cât mai

multă energie. Raha îi urmă și niciunul nu o alungă. În minte îi umbla un gând. Spera că aveau să o ducă la Karl, oricât de improbabil putea fi asta. Acum nu mai conta nici antipatia și neîncrederea față de Sten, nici teama de necunoscut. În creierul ei exista o legătură, doar că nu Sten era responsabil de asta, ci Karl. Agentul ar fi putut să o rupă, dar nu voia. Karl făcuse asta cu un scop, ca să le asigure un aliat, doar că după anihilarea lui Vaal, nu mai aveau nevoie de ea. Totuși, Sten nu o părăsi.

Ecosfera începuse să se populeze la acea oră, așa că abandonară potecile și se afundară printre copaci. Îl urmară pe Sten, care părea să cunoască bine zona. Înaintau destul de ușor, pentru că tufișurile se trăgeau din drumul lor, iar crengile se ridicau și apoi se coborau în urma lor. Când ajunseră în apropierea iazului, Raha își aminti că acolo îl văzuse pe Karl pentru prima dată și tot acolo, ajunseseră să se întâlnească mai târziu. Doar că agentul se temea de Sten și încerca să ascundă că se vedeau. Pentru ea, asta fusese o enigmă. Ce rost avea să se ferească de cineva care nu avea niciun drept asupra lor? Karl încercase să îi explice, apoi renunțase. Așa urmau să facă și gata. Părea să fie treaba ei dacă pleca sau rămânea lângă el. Așa că plecase ca să se întoarcă mai târziu, zicându-și că poate ca străin, Karl vedea altfel relațiile. *Pe Um!* îi zisese Remi. *Se folosește de tine. Ce-ți închipui? O să-ți ceară ceva, nicio grijă!* Doar că nu îi ceruse și, târându-și picioarele în urma lui Sten, se întrebă de ce.

Ajunseseră aproape de una dintre ieșirile de urgență, mascate de tufișuri, când o voce îi făcu să se oprească.

– Sten Darr, ai fost descoperit!

Era Remi. Câțiva paznici îi încercuiră. Erau înarmați, iar ei nu aveau nimic cu ce să se apere. Sten făcu un pas în față. Remi se strâmbă, umflându-și pieptul în timp ce îl privea plin de satisfacție. Adra Rahven rămăsese ceva mai în spate, aproape de panoul ce ascundea ieșirea, și se uita drept în față. E desigur sub puterea lui Sten, își spuse Remi. De îndată ce avea să îl doboare pe agent, femeia avea să își revină. O observă pe Raha și se încruntă la ea.

O proastă care căscase gura la un agent. Nu știa ce căuta acolo, de vreme ce agentul nu era Karl. De altfel, nu era nici agentul Idoliei, dar și ea stătea acolo nemișcată ca o statuie. Să le fi controlat pe toate? Se uită la Sten cu o urmă de invidie. *Să vedem dacă ești în stare să-mi faci față și mie!*

– Predă-te! îi spuse lui Sten de parcă ar fi scuipat.

Își ridică mâna dreaptă și globul îi reapăru odată cu mișcarea hotărâtă a degetelor. Sten nu păru impresionat, așa că Remi se încordă și făcu sfera să devină de două ori mai fierbinte și mai strălucitoare. De data asta avea să îl ardă de tot, orice ar fi avut Jonson de spus mai târziu. Și cu asta o să șteargă toate urmele mizeriilor de agenți de la bordul navei!

Ochii Adrei se îngustară și trupul i se încordă. Jonson pătrunse în semicercul format de paznici. Sten se întinse rapid și îl prinse pe Paznicul Karl tocmai când acesta încerca să se ascundă. Existența lui în sistemele lui Yoshida urma să ia sfârșit și asta îi dădea o senzație neplăcută. Se atașase de lumea plajei și nu ar fi vrut să o părăsească.

Am nevoie de ajutor! șopti Sten.

Paznicul Karl se înclină, știind că nu mai era altă cale.

Vreau o ieșire. Și rapid!

O vei avea! îi spuse trist și îndepărtat.

Mulțumesc. Și-mi pare rău...

Erau, desigur, numai vorbe. Sten se retrase, iar paznicul se cufundă în adâncurile sistemelor lui Yoshida. Înăuntru domnea o agitație pe care nu o mai întâlnise. Date de tot felul se mișcau pe traiectorii necunoscute, amestecându-se și apoi rearanjându-se. Încercă să se lipească de un astfel de grup, dar nu reuși. Yoshida făcea curățenie și nu avea să mai dureze mult până îl descoperea. Lumea plajei strălucea încă neatinsă, dar furtuna se pregătea și acolo, iar cerul se acoperea de nori. Marea se agita, iar mirosul de alge și sare pătrunse până la el, dincolo de zidul de foc. Și dacă ar fi vrut să ajungă acolo, tot nu ar fi reușit. Era înconjurat. Trebuia să îl ajute pe Sten și apoi să dispară. Se aplecă asupra sistemelor la care mai avea acces și deschise mai multe căi.

*

Nici nu se punea problema să se predea. De ce ar fi făcut-o? Sten își strânse sensomemoria recreând sfera și așteptă. Jonson era înconjurat de o lumină tulbure, dar lucea vag, la fel ca Idolia.

Când vorbi, comandantul nu i se adresă lui, ci Adrei.

– Să știi că orice ai simți este fals. E din cauza lui, spuse indicându-l pe Sten. Când va muri, te vei elibera.

Adra îl privi fixă de parcă nu l-ar fi auzit.

– Mi-am amintit, mărturisi calmă. Nu-mi dau seama cum, bănuiesc că unele lucruri n-ar fi trebuit să existe în mintea mea, dar erau acolo, așa c-au ieșit la lumină.

Jonson o privi în tăcere. Nimeni nu înțelegea despre ce vorbeau, dar nu avea importanță.

– Așa stau lucrurile?

– Da, așa. De aceea vreau să plec. Ai putea să mă lași. De data asta...

Jonson începu să râdă, iar Remi îl privi chiorâș, încercând să își păstreze concentrarea și să țină și sfera ca să nu se destrame. Indiferent despre ce discutau, Sten urma să o încaseze și asta avea să îi facă mare plăcere. În ultima vreme, agenții nu o mai încasaseră și se vedea. Se obrăzniciseră. Ridică mâna și sfera i se roti deasupra capului, mărindu-și volumul. Acum era periculoasă, nu numai pentru Sten, dar și pentru cele trei femei. De Raha, nicio pagubă, Idolia făcuse deja o alegere. Cât despre femeia Rahven, depindea de ce zicea Jonson. Era păcat de ea, o plăcea, dar asta era situația.

Atmosfera se încălzi în jurul lor, iar copacii din apropiere începură să se agite. Exista o voce care îi făcea să murmure. Vaal începea să își revină.

Sten se dădu un pas înapoi, iar în spatele lui panourile ce blocau tunelul de urgență se desfăcură.

– Lovește-i! strigă Jonson.

Sfera părăsi mâna lui Remi apropiindu-se de cei patru.

Ceva zbură spre ea și în același timp Adra se întoarse și se repezi spre ieșire, urmată de Raha. Două sfere inegale

se desprinseseră de Sten și Idolia și intraseră într-un joc rotitor cu mingea lui Remi. Se răsuceau, se mișcau, atrăgându-se și respingându-se. Nu se apropiau prea mult, dar nici nu se îndepărtau, de parcă s-ar fi studiat. Remi urlă cuprins de furie și întinse mâna încercând să facă sfera să îl asculte. În zadar, însă. Cele trei blocau tunelul, iar paznicii nu puteau să îi urmeze pe fugari. Întreaga Ecosferă vibra, zumzăia, copacii se agitau ca bătuți de vânt, iar frunzele se așterneau pe cărări. Jonson simți neliniștea și le făcu semn paznicilor să se îndepărteze. Yoshida apăru lângă sfere și le înconjură cu un scut protector. Nu voia să le lase să își facă de cap în singurul loc care producea energia galenică.

– Yoshida? Urmărește-i!

IA-ul se înclină și dispăru.

Fugarii ajunseseră destul de departe. Erau deja pe una dintre artere și urmau să facă joncțiunea cu autostrada principală. Acolo nu putea interveni ca să nu îi rănească și pe ceilalți membri ai echipajului. Putea opri panglicile de energie, dar și asta era periculos. Verifică zonele pe unde treceau. Unde voiau să ajungă? Nu aveau unde să se ducă.

Yoshida, așteaptă! îl strigă Paznicul Karl, făcându-i semn cu mâna. *Ce se întâmplă cu plaja? Nu pot merge acolo!*

E ceva în sistemele mele, dar nu te neliniști, te vei duce acolo mai târziu!

Sten intră în flux urmat de cele trei femei. IA-ul intenționa să îl lovească atunci, înainte ca trupul bărbatului să se sincronizeze cu autostrada, dar nu reuși. Karl se agățase de el.

O să mă ajuți și pe mine? îl imploră el.

Ce nevoie ai de mine? Ești paznic!

Îl rată pe Sten, dar și pe femei. Pluteau toți în mijlocul aglomerației, iar el nu putea face nimic. Cu un urlet, îl azvârli pe Karl cât acolo și se cufundă în flux.

– Unde mergem? o auzi pe Raha întrebând.

Sten ar fi vrut să o lase în urmă, pentru că nu îi mai era de niciun folos, dar însemnul lui Karl asupra ei îl împiedica. Niciun agent nu lăsa în urmă un om însemnat

de un alt agent. Omul acela era important. O trase pe Adra lângă el, apucând-o de mână.

– Mergem să ne întâlnim cu Ralle şi ceilalţi.

Raha înţelese că i se adresa ei şi că prin *ceilalţi* se referea şi la Karl.

– Cred că ştiu ce vrei, dar nu şi de ce, spuse Adra.

Ce făceau era o nebunie, dar la fel era şi să rămână cu Jonson.

Coborâră pe o platformă şi Adra îşi folosi codurile ca să deschidă altă uşă. Spre surprinderea ei chiar şi merse. Yoshida se lupta să scape de Karl, care se agăţase din nou de el, altfel ar fi blocat-o deja. Avea probleme şi cu ceilalţi paznici, pentru că raportaseră deja prezenţa fugarilor în locuri diferite pe navă. Remi înjura după ce verificase aiurea mai multe zone, iar Jonson era pe puntea de comandă, meşterind la consolă.

Ce e cu tine? Ce tot vrei?

Îl vedea pe comandant accesând din nou programul de pe prima *Ascensiune*. Însemna că avea iar o contaminare, iar asta îl făcea să tremure împreună cu AMV-ul, paznicii virtuali şi toate sistemele.

Alergând pe un coridor interminabil, Adra se opri o clipă să îşi tragă răsuflarea. Erau aproape de suprafaţă, iar aerul era destul de cald.

– Mergem?

Sten se opri lângă ea.

– Crezi că Yoshida ne va lăsa să luăm o navetă? îl întrebă, deşi era destul de mirată că ajunseseră atât de departe.

Sten râse, aşa cum făceau toţi agenţii când erau în încurcătură.

– Da, dacă ne grăbim.

Începură din nou să alerge. Da, se gândi ea, aveau o şansă dacă ajungeau pe Cardeea. Se puteau pierde acolo. Dar Ralle nu îl atacase pe Karl, iar Adrew murise?

Sten i se amestecă în gânduri, liniştind-o. *Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par, fiind ascunse de vălul lumii!* Sigur că vălul era mai degrabă al minciunilor, dar nu mai avea importanţă, pentru că Sten nu mintea când spunea

că o va proteja. Nu știa de ce făcea asta, dar probabil avea un motiv destul de puternic ca să riște.

Se opriră dincolo de ușile hangarului, în fața unei navete alungite ca un pește galenic. Se repeziră la bord, iar Adra preluă comenzile de la Yoshida. Ceva se întâmpla cu IA-ul, dar nu mai avu timp să se gândească și la asta.

Părăsiră *Ascensiunea*, așteptându-se ca Yoshida să intervină în orice moment. Unul dintre sistemele lui le ură drum bun și ajunseră în exterior, privind silueta alungită de tubercul a navei și pânzele ca tot atâtea rădăcini întinse în spațiu. Adranus strălucea în apropiere, enorm și fierbinte, deși acolo, la confluența dintre noapte și zi, temperatura nu era foarte ridicată.

O furtună se vedea pe suprafața gigantului și o altă furtună era și în mintea enormă a lui Yoshida. Plaja lui se desfăcea și se disipa, informație cu informație, pe când programul lui Jonson începea să ruleze. Silueta Paznicului Karl deveni din ce în ce mai îndepărtată, prinsă între rămășițele plajei.

Ce faci acolo? Ți-am spus să nu te duci!

Yoshida strigă, încercând să îl prindă. Karl dădu trist din cap pe măsură de trupul i se crăpa. Îl apucă de mână, dar apoi îi dădu drumul, pentru că degetele îi dispărură. Era greu, foarte greu, să simtă cum se irosea astfel. Yoshida interpretă asta ca și când s-ar fi pierdut pe el însuși. Încercă să țină piept codurilor introduse de Jonson și atunci, nava Adrei scăpă nevăzută și dispăru în întuneric. În întuneric, Yoshida se cufundă și el pentru o clipă scurtă ca apoi să redeschidă ochii și să se găsească alături de Jonson pe aceeași plajă.

Ce s-a întâmplat? îl întrebă frecându-și somnoros pleoapele pline de nisip.

Nimic, îi spuse acesta liniștit. *Acum nu se va mai întâmpla nimic. Ce-a fost a fost.*

Paznicul Karl dispăruse, dar el oricum nu și-l mai amintea.

*

Adra răsuflă ușurată. Erau destul de departe de *Ascensiune* ca să nu poată fi găsiți prea ușor. Observase deja un asteroid pe orbita lui Adranus și se fixase de el, adăpostindu-se. Dezactivase sistemele tributare lui Yoshida și erau pe cont propriu.

– Asta voiai, nu, un pilot?

Sten negă.

– Puteam să învăț să pilotez, dacă doream. Sau să mă folosesc de Raha.

– Și acum spre Cardeea?

Sten clătină din cap.

– Nu, nu spre Cardeea, spuse de parcă i-ar fi împărtășit un secret. Nu, vom rămâne pe lângă Adranus.

Adra îl fixă uimită.

– Adranus? Ce să facem aici?

Sten tăcu, se ridică și se duse în spate, la Idolia și Raha, subliniind destul de clar că nu o să îi spună nimic până nu o să fie obligat de împrejurări. Adra privi fix afară. Până în acel moment îi mersese, pentru că o scosese deja în afara navei, iar ea fusese de acord pentru un vis.

29.

Ce este singurătatea și cât de mândru ești de ea după ce-ai cultivat-o cu grijă? Atunci de ce te plângi, omule, când te trezești singur în întuneric?
(Repertoar antic)

*

Anss deschise ochii când căutătorii lui Xeno intrară în cameră conduși de Taros. Bărbatului părea să îi facă plăcere să îl înghiontească, iar când protestă, îi puse un căluș. Probabil că auzise de notele-cod și nu voia să riște. Iavin nu se împotrivi deloc când îi legară mâinile și îl scoaseră din încăpere sub ochii nepăsători ai doamnei Kreea.

Taros se înclină în fața ei.

– Facem cum hotărăște judecătorul Xeno, spuse femeia de parcă nu ar fi avut nicio legătură cu ei.

Adrew o privi fix, apoi când îl duseră în jos pe scări, întorsese capul și îi zâmbi. Iavin se trezi și el, dar numai ca să înceapă să se smiorcăie.

Tot nu ai învățat nimic! îl mustră Adrew. *De ce te tot agiți pentru oameni care nu înseamnă nimic pentru tine? Suferi că nu te iubesc, asta e, împacă-te cu situația și mergi mai departe!*

Îl împinseră în hol, apoi într-o altă cameră, unde îl legară de un scaun alături de Anss. Cei doi schimbară priviri inexpresive. În curând, îl aduseră și pe Shan, dar îl lăsară să zacă lângă perete, pentru că stăpânul lui nu putea să îi dea vreun ordin. Odată ce Ralle refăcuse legătura, Shan reușise să meargă, dar în absența stimulilor, stătea în repaus, cu mâinile moi și capul înclinat ușor pe-o parte. Dar nu la asta se uita Adrew. Tot lângă perete zăcea și Karl. Îl simțise de când intrase în casă, doar că atunci nu se putea ocupa de el.

Închise ochii și se concentră. Căutătorii erau încântați că totul mersese atât de ușor și că reușiseră să îi aresteze. Eronn lipsea, dar Taros nu se îndoia că avea să îl găsească rapid. Unde să se ducă? Lipsea și tânărul care era cu Anss, doar că nu îl puteau întreba, pentru că se temeau de notele-cod.

Ralle reușise să se ascundă, însă era în apropiere așteptând să se liniștească lucrurile. În curând, oamenii aveau să se ducă la culcare și atunci, puteau ieși fără zarvă.

Taros se apropie de Adrew și îl fixă cu ochi în care se citea plăcerea de a-l vedea legat. Nu știa de ce atâta mulțumire, pentru că Iavin nu îi făcuse nimic. Totuși, Taros îl disprețuia și ar fi vrut să scape cât mai repede de el.

Stai liniștit! Voi dispărea rapid! îi transmise.

– Unde este Eronn, ei? Unde e sclavul? strigă la el înfigându-i o mână în gât.

Iavin intră în panică, iar senzația de sufocare păru mai puternică.

– L-am trimis în oraș, răspunse Adrew liniștit, în timp

ce îi dădu un bobârnac de *um* drept în ochi.

Taros simți o durere ascuțită și se retrase.

Nici eu nu dau doi bani pe tine! Așa că ia ce ți-am dat!

Căutătorul păru nedumerit, apoi se întoarse spre ceilalți și le ordonă să caute prin oraș. Îi lăsară singuri, nu înainte de a le aminti că aveau să se întoarcă în curând.

După ce dormiți bine! Doar sunteți obosiți. Ce atâta grabă?

După ce ușa se închise, Adrew râse uitându-se la expresia caraghioasă de pe fața lui Anss. Lăsă capul în jos și se concentră asupra legăturilor. O mică flacără de *anh* și acestea căzură pe podea. Adrew se ridică și-și întinse membrele amorțite.

Ei, vezi că a fost ușor. Nu are rost să-ți faci probleme, îi spuse lui Iavin ca să îi mai ridice moralul. *Ți-am spus că mă ocup eu de toate.*

Nu, nu mă îndoiam de asta, murmură Iavin trist. *Văd că misiunea ta merge, dar ce vei face cu mine?*

Ce să fac... Te voi elibera, la sfârșit.

Și tu? Unde te vei duce?

Șovăială se simți între brațele sensomemoriei.

Voi vedea. De ce-ți faci tu probleme? E treaba mea, nu?

Era treaba lui, dar Iavin se îndoia că avea să îl elibereze și să plece pur și simplu. Adrew se duse la Karl sub privirile uimite ale lui Anss. Când îl văzuse ridicându-se de pe scaun, acesta începu să geamă și să murmure prin căluș, încercând să îi atragă atenția. Agentul nu îl luă în seamă.

Ralle? Ce i-ai făcut?

Ralle ajunsese deja dincolo de ușă și o deschise. Anss începu să se agite pe scaun. Ce făcea Iavin? De ce nu îl elibera? Și cine era omul acesta? Parcă îl mai văzuse undeva, poate prin oraș. Memoria nu îi mai era așa de bună ca pe vremuri.

Adrew și Ralle îngenunchează lângă Karl. Așa cum citise în iarbă, căutătorii lui Taros dăduseră de corpul lui din întâmplare și îl aduseseră acolo. Uneori, lucrurile avansau pe un drum paralel cu misiunile lor, de parcă altcineva ar fi tras sforile. Se uită gânditor la Ralle, întrebându-se de ce trebuise să îl atace pe Karl și dacă asta urma să aibă

o importanță în viitor. Singurul care i-ar fi răspuns ar fi fost Lumni, doar că nu se afla acolo.

Se concentră asupra lui Karl și îl chemă pe Ralle. În mintea lui Karl era întuneric ca la începutul lumii. Tânărul nu murise, dar era în repaus. Beznă peste tot și nemișcare. Sensomemoria nu-i mai funcționa – brațele împietrite ale unui vârtej de gheață stăteau prinse într-un ovoid negru.

Cum ai făcut asta?

Ralle nu știa, poate fusese energia pe care o luase de la Adranus, poate cea a vocii. Cine putea ști?

Și Karl, care se plângea că nu reușea să doarmă nici măcar în cripte! Acum avea parte de odihnă, rece, respirând doar din când în când, cât să nu moară.

Îmi pare rău!

Ralle se aplecă spre el cu sensomemoria arzând, încercând să îl încălzească. Îl urâse, dar, dacă nu ar fi fost vocea, nu l-ar fi rănit niciodată. Nu în acest fel, oricum. Nu ca să distrugă misiunea și să îl pună pe Adrew în pericol.

Îl atinse și simți cât de rece îi era pielea. Palmele i se încălziră, strălucind de energie și când le apropie de Karl, trupul i se cutremură și se arcui pe spate. Când căzu la loc, Adrew îl verifică din nou. Se mai încălzise puțin, dar întunericul continua să fie în mintea lui. Totuși, nu mai era la fel de dens și începuseră să apară crăpături în structura neagră, de ovoid, din interiorul lui. La mijloc se afla sensomemoria fixă. Adrew își imagină că ajunge acolo și transmută o parte din sfera *anh-um* direct în miezul ei. Karl tresări. Încet vârtejul începu să se miște, iar brațele i se dezghețară sub căldura lui Ralle. Ovoidul de întuneric se sparse, iar agentul deschise ochii.

*

Eronn îl trase pe Tay prin pădure, iar când nu mai reuși să meargă, îl luă în brațe și mări pasul. Era prima dată când se bucura că avea sensoscheletul și puterea de sclav. Tay se agăță de gâtul lui și rămase așa cu ochii închiși de parcă ar fi dormit. Nu își vorbiră, dar nici nu era nevoie.

Dacă reuşeau să scape, aveau timp de asta mai târziu.

Când ajunseră pe malul mării, începuse deja să se lumineze. Un licăr palid la orizont şi o potecă pe care o puteau apuca dacă doreau. Eronn îl puse jos pe Tay şi rămaseră amândoi privind apa ce fierbea roşie. Adranus licărea şi el palid la capătul celălalt al cerului.

Tay se sprijini de umărul lui, apucându-l strâns de braţ. Părea trist şi obosit. Eronn îl mângâie pe cap aşa cum făcea când era copil şi se supăra fără rost, când se simţea singur, neglijat de Hauer, sau pur şi simplu dorea un lucru pe care ştia că nu avea să îl primească. Sigur, fratele lui crescuse. Aveau atâtea lucruri să îşi spună, dar acum, că erau din nou împreună, nu îşi mai găseau cuvintele.

– Am ajuns la sfârşit, nu-i aşa? murmură Tay, frecându-şi ochii din cauza luminii ce creştea.

– De ce spui asta? Suntem liberi!

– Liberi?

Tay se răsuci şi îl privi. Ochii lui Eronn erau clari şi liniştiţi de parcă nu s-ar fi temut. Atâta timp în carieră se gândise la momentul în care aveau să se reîntâlnească. Ridică mâna şi atinse modelul complicat al sensoscheletului cu degetele parcă transparente în primele raze ale lui Meri. Chipul lui Eronn era mai slab decât şi-l amintea şi pielea mai închisă la culoare.

– Te doare, nu-i aşa? Asta.

Eronn clătină din cap. Nu, nu îl durea. Poate doar la început, apoi se obişnuise cu tot feluri de dureri. Ce mai conta? Îi îndepărtă încet mâna.

– Nu, dar tot nu ar conta.

Tay oftă. După momentul regăsirii, realitatea se întorcea clară.

– O să vină după noi, şi stăpânul tău, şi Anss. Nu avem unde să ne ducem.

– Nu e chiar aşa, surâse Eronn trecându-i din nou mâna prin păr.

Trecuseră şase ani, iar fratele lui arăta tot răvăşit.

– Ştii, nu am minţit când am spus că nu am codurile *Speranziei*, totuşi ceva am, avem amândoi.

– Ce? Nu avem nimic.

Eronn se aplecă și emise o notă ce îl făcu pe fratele lui să tresară.

– Înainte de prăbușirea Hubb-ului, tata mi-a spus că, dacă ni se va întâmpla vreodată ceva, să rămânem împreună și să ne amintim. Te-am pierdut în panica ce-a urmat, dar am încercat să te regăsesc. Chiar am încercat. Apoi m-am încrezut în Iavin, în Anss, în Xeno și m-am înșelat. Am greșit, pentru că am crezut că lucrurile vor fi ca înainte. Nu pot da vina pe nimeni, decât pe mine.

– Nu a fost vina ta, nu-i așa? Ce puteai face atunci? Erau atâția care puteau interveni, dar au renunțat.

Tay începu să tremure. Și-l aminti pe Hauer ducându-se în Lumea Con și lăsându-i singuri să se descurce. Nu era oare el vinovat? Nu lipsea el ziua întreagă? Ce folos că venea și îi vorbea în timpul somnului, cu ce îl ajuta asta? Se strânse și mai mult lângă Eronn. Într-un fel, i se făcuse frig. Închise ochii și și-l imagină pe Hauer vorbindu-i despre Hubb și despre coduri. Era ciudat că Eronn îi spunea tată, iar el nu, dar așa fusese de la început.

– Știi că Hubb-ul e acolo? îi spuse Eronn întinzând mâna spre apele puțin adânci ale mării.

Dacă ar fi întrat în valuri, apa i-ar fi ajuns până la mijloc. Își amintea de zona aceea și de călătoria pe care o făcuse cu Ari în brațe, încercând să ajungă la țărm. Hubb-ul devenise lichid și se amestecase cu spuma mării.

Fugi! Acum! Fii fără grijă, mă voi îngriji de toate. Mergi acolo unde ai vrut întotdeauna să ajungi!

Îndemnul îi dăduse o energie pe care nu știa că o are.

Meri se ridică mai mult pe cer, iar coasta se lumină. Erau lucruri pe care și le amintea în legătură cu Hauer – destul de multe, dacă ținea cont de faptul că bărbatul fusese mai mult absent în viața lui.

Întredeschise buzele și sunetele ieșiră clare, așa cum Hauer i le dăduse în copilărie. Tay îl privi mirat, apoi zâmbi și i se alătură. În vis, Hauer îl vizitase, iar notele transmise atunci își luară singure zborul.

Se ridicară amândoi și se apropiară de malul nisipos

al mării. Apa fierbea pe măsură ce codurile se insinuau în structura materiei. La suprafață nu se vedea încă nimic, dar în adânc, atomii se agitau, rearanjându-se și formând structuri microscopice. Lanțurile se uniră compunând alte lanțuri, se împletiră și începură să plutească, apoi se alăturară din nou, până când o elipsă, apoi mai multe părăsiră planul mării. Fără să se întrerupă, Eronn întinse mâna și îi arătă lui Tay aparițiile străvezii ce se formau aproape de mal.

Dacă rămâneți împreună și vă amintiți! Atunci veți supraviețui. Le crezuse cuvinte goale de conținut, dar nu fusese așa, pentru că o parte a Hubb-ului lua naștere în fața lor. Chipul lui Tay se lumină, iar ochii verzi începură să îi strălucească, regăsindu-și în notele-cod energia pierdută. O sferă se înălță din ape și dincolo de ea – Lumea Con, ca o poartă spre trecutul și prezentul lor.

*

Karl se ridică ușor și se agăță de Ralle ca și când ar fi vrut să îl tragă în întunericul din care tocmai ieșise. Acesta nu se opuse, dar Adrew îl apucă ferm și îi desprinse mâinile.

Nu. N-are rost. Ralle a fost forțat.

Ochii tulburi ai lui Karl îl fixară fără să înțeleagă. Totuși, îl ascultă și îl lăsă pe Ralle în pace. Îl ajutară să se sprijine de perete și îl lăsară să se odihnească. Karl se liniști și păru să se cufunde în somn. Ralle rămase lângă el, transferându-i din când în când energie. Nu era cea galenică, ci cea pe care o luase de pe Adranus, dar nu mai conta. Karl îl respinse la început, apoi cedă și se folosi de noua forță pentru a-și mișca sensomemoria. Deși începuse din nou să se învârtă, avea impresia că o făcea căznit, gata oricând să se oprească. În mijloc, sfera *anh-um* licărea încă palidă.

Adrew îi lăsă singuri. Anss începu din nou să se agite și să geamă. Agentul se aplecă spre el și îl studie cu atenție. Tenul acestuia avea o culoare nesănătoasă, iar sub căluș, buzele îi erau întunecate. Ochii pierduți în

grăsime încercau să îi transmită ceva. Adrew știa bine ce, dar ignoră rugămintea. Își coborî privirea spre șirul de cristale de pe gât. Semănau cu ale lui Eronn, doar că aveau o nuanță ceva mai închisă. Le atinse, fără să ia în seamă protestele lui Anss. Era curios să știe ce erau, dar trebuia să îi lase lui Karl un răgaz în care să își revină. Privi în spate la ceilalți doi, care păreau adânciți într-o conversație aprinsă. Nu cercetă planul *anh* ca să afle ce își ziceau, pentru că avea o idee destul de clară. Se întoarse spre Anss, prinse una dintre formațiuni și trase de ea. Bărbatul gâfâi și începu să tremure. Cristalul nu se desprindea ușor, așa că nu mai insistă.

Se întinse, apucă marginile călușului și i-l scoase. Anss scoase un sunet înfundat și deschise gura. Adrew rânji, pentru că știa ce voia să facă. I-o acoperi cu palma și îi spuse:

– Nu încerca asta pe mine. Nu merge.

Fața lui Anss se acoperi de pete roșii. Ticălosul mic! Fusese o greșeală că nu scăpase mai devreme de el. Îi făcu semn că nu avea de ce să se teamă, iar Adrew își retrase mâna. Anss înghiți în sec. Vibrațiile lui Iavin erau diferite de ceea ce fusese tânărul până de curând. De abia când îl atinsese, își dăduse seama de asta.

– Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă.

Se gândi la toate variantele, dar niciuna nu era mulțumitoare.

Adrew rânji.

– Nimic, m-am maturizat brusc. Nu-ți place asta? De fapt, ce contează?

Expresia lui Anss se schimbă, semn că bărbatului îi venise ceva în minte.

– Am știut că nu l-am mai văzut prin oraș, spuse, arătând spre Ralle. Crezi că poți să mă zăpăcești? Ascultă. Tu nu ai nicio treabă cu Andorre și cu Hubb-ul, nu-i așa? Vrei altceva. Ți-ai găsit aliați prin sud?

Se încruntă încercând să treacă de figura lui Iavin. Nu, sigur era ceva cu el. Vibrațiile nu mințeau, iar astfel de mișcări ale materiei nu mai văzuse niciodată. Totuși, nu

asta conta. Mai important era că îl pierduse pe Tay.

– Ce treabă ai tu cu Eronn, ai? Ce-ți iese de aici? A fugit, și indiferent ce voiai, s-a dus odată cu el.

Adrew izbucni în râs, atât de caraghios era omul legat de scaun.

– Poate vrei să mă și amenințe, spuse pe un ton lejer.

Anss înțelese ceea ce trebuia, pentru că tăcu o clipă, apoi continuă:

– Uite ce e, nu vrei să mă dezlegi și de restul mă ocup eu?

Agentul ridică din umeri, fața rămânându-i vag amuzată. De ce nu? Îi trebuia o diversiune până îi găsea pe cei doi frați. Căutătorii lui Xeno aveau nevoie de cineva după care să umble în timp ce ei se duceau pe țărm. Și apoi, mai târziu, întrezărea o altă posibilitate pentru Anss. *Când lucrurile nu merg, folosește o pârghie!* îl îndemnase Lumni, iar Anss ar fi fost o pârghie perfectă dacă îl mânuia cum trebuia.

Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că Ralle își făcuse treaba, iar Karl se simțea în stare să vină cu ei, apoi se aplecă și slăbi legăturile lui Anss.

– Cred că e destul. Vreau să avem un mic avans. De aici te descurci și singur.

Se ridică și lansă o chemare spre cei doi. Karl se apropie clătinându-se ușor și se plecă în fața lui. Mai era încă amețit, dar în stare să meargă.

Ieșiră în liniște din casa adormită și apoi din oraș, folosind un alt vehicul. Adrew se agăță de amprenta lui Eronn și la capătul drumului, intră în pădure. Karl mergea încet, dar până la urmă nu era nicio grabă. *Toate lucruri au loc la timpul lor, nici mai devreme, nici mai târziu.* Era ciudat, dar când intrase în mintea lui Eronn, Adrew găsise un amestec de amintiri, dar și de posibilități, de variante ale unor acțiuni care încă nu avuseseră loc. Poate Eronn nu era conștient de asta, dar întrevăzuse în adâncurile lui o rezolvare.

*

După plecarea celor trei, Anss încercă să tragă de legături, dar în zadar. Deși Iavin le lărgise, mâinile nu îi mai erau atât de puternice și nu făcu decât să se rănească la încheieturi. Se uită spre Shan, care stătea căzut lângă perete. Mai devreme, își pierduse cunoștința, dar nici acum nu știa dacă își revenise. Era vreo diferență la el? Oricum, nu una exterioară. Emise două note-cod, iar trupul sclavului tresări. Capul i se răsuci într-un unghi nenatural, iar o mână i se sprijini pe podea. Se ridică brusc, cu bărbia în piept și cu ochii cafenii larg deschiși.

– Așa, bravo! îi spuse el, aruncând priviri neliniștite spre ușă. Eliberează-mă!

Shan se apropie, târându-și picioarele. Nu știa ce se întâmplase cu el, dar arăta mai dezarticulat decât de obicei. Sclavul moșmondi la legături, iar totul dură mai mult decât ar fi trebuit. Shan era confuz, orice ar fi însemnat asta.

Anss se ridică sprijinindu-se de brațul lui. Era înțepenit, iar corpul îl durea. Se lovise destul de tare când Iavin îl doborâse, apoi își pierduse cunoștința și căzuse pe mâna dreaptă, pesemne, de aceea îl durea și se umflase. Oftă, încercând să își îndrepte trupul. Îl bătu pe Shan pe umăr.

– Ce m-aș face fără tine! spuse pe ton jos.

Sclavul nu păru să fi auzit ceva, dar așa se întâmpla de fiecare dată. Dacă se gândea bine, Shan îi fusese tovarăș atâția ani, dacă se putea spune astfel despre cineva cu care nu interacționase deloc. Nici cât cu *leneșul*. Acela nu avea multă minte, dar destulă personalitate cât să îi dea și lui Shan. La un moment dat, se gândise să încerce să îi redea parțial capacitatea de a funcționa independent de el, așa cum era și Eronn, dar se răzgândise. Oamenii erau oameni, și un Shan uman ar fi ajuns până la urmă să îl înșele sau chiar să îl trădeze.

Îi făcu semn să îl urmeze și deschise ușa cu grijă. Dincolo nu era nimeni. Traversă holul întunecat. Mirosul materialului organic folosit în Renn îl făcu să tușească. Se abținu cu greu până ieșiră afară. Acolo începu să hârâie

din gât, îndoit de spate. Când se hotărâse să scape de Hauer, nu se gândise că va dura atât până să găsească *Speranzia*. Improvizația din subsolul casei din Andorre îl ajutase, dar acum nu mai era de ajuns. Din fericire, luase în calcul și posibilitatea ca Iavin să îl înșele și să încerce să îl ia pe Tay. Când verificase posibilitățile viitoare, se văzuse din nou în Hubb, așa că orice ar fi făcut, avea să se întoarcă acolo.

– Shan, mergem la Narca!

Sclavul înconjură casa până la o îngrăditură în care *leneșul* fusese legat de un stâlp. Mai devreme Narca fusese destul de nervos, văzându-se separat de Tay, și îi pusese pe servitori în dificultate. Sclavul îl eliberă, iar *leneșul* se apropie și se gudură pe lângă el. Ochii verzi îi sclipiră, iar blana i se zbârli în timp ce mârâia de plăcere. Anss îl mângâie pe spinare, apoi îi cuprinse capul în mâini și îi spuse, rostind cuvintele clar:

– Unde-i Tay? Du-mă la el!

Animalul clipi, se uită mirat în jur și ciuli urechile. Crezuse că Tay se afla în casă, dar își dădu seama că nu era așa. Începu să adulmece aerul răcoros al nopții și se răsuci de câteva ori în jurul țarcului căutând o urmă a prezenței tânărului. Apoi înălță capul și se îndreptă spre stradă. Anss rânji și îl urmă. Dacă Iavin crezuse că scăpase de el, se înșelase.

*

O sferă se înălță încet deasupra mării, iar Meri străluci pe suprafața ei într-un curcubeu de culori. Tay se apropie de marginea falezei și întinse mâinile. Nu putea să o ajungă, dar părea atât de aproape! Tot timpul, lucrurile fuseseră altfel pentru el. Nici de neatins, dar nici la îndemână. Trebuise să se lupte să le obțină.

Eronn se opri lângă el. De câtva timp tăcuseră, doar că note-cod intraseră deja în structura materialului din Hubb, iar orașul se recrea încet. Ceva mai departe, văzură o altă sferă, abia formându-se și tot așa. Fusese nevoie de

atât de puțin! Lui Tay nu îi venea să creadă. Se întoarse spre fratele lui:

– Știai de asta? Știai că asta o să se întâmple?

Glasul îi era chinuit, iar fața i se strâmbase. Se agăță de el.

– Știai, nu-i așa?

Eronn îl înconjură cu brațul. Tay tremura, dar nu de durere, ci de furie.

– Dacă știai, de ce nu ai făcut ceva?

– Nu puteam! Aveam nevoie de tine. Tata așa a hotărât. Să fim amândoi implicați.

Tay se feri de el.

– Și mie de ce nu mi-a spus niciun cuvânt?

Existaseră visele, dar cine le ia în seamă? Hubb-ul fusese întotdeauna acolo, iar el se chinuise șase ani într-o carieră, gata să își piardă mintea și chiar viața? Apoi se uită la Eronn și văzu că suferința lăsase urme și pe fața lui. *M-a căutat, dar nu m-a găsit, apoi a fost prins și el,* gândi.

– Îmi pare rău, spuse încet. Eu accept greu unele lucruri.

Eronn râse.

– Știu și asta. Ai fost întotdeauna încăpățânat.

Dacă nu ar fi fost așa, nu s-ar mai fi întâlnit acum. Într-un fel, Eronn visase acest moment și asta îl ajutase să reziste. Trecutul și prezentul erau două fluxuri ce se întâlneau la nivelul Lumii Con. Hauer rămăsese acolo și poate reușise să ia legătura cu ei.

Întinse brațele spre sferă, chiar dacă nu putea să o atingă. Închise ochii, imaginându-și tunelurile ce legau în trecut încăperile lor, replici ale atomului de metan și simboluri ale afacerilor de care Hubb-ul era atât de mândru. Simți mâna lui Tay așezându-se peste a lui și rămase nemișcat.

Hubb-ul e nimic –e doar o curgere continuă și controlată a unui flux de particule, care altfel s-ar alătura fluxului universal.

– Închide ochii, îi spuse Eronn. Va fi mai ușor așa.

Nu mai erau mii de sfere, dar nu conta, pentru că rămăseseră atât de puțini. Era o vibrație în atmosferă ce le făcea *rădăcinile* să încerce să se conecteze la sistemul Hubb-ului. Acesta nu exista încă, iar frații aveau impresia că pășesc în gol. Tay ameți, dar se ținu strâns de Eronn.

Undeva, existau miliarde de naniți, dar și Alexander, care îi întâmpina în fiecare dimineață. Din supa care fusese Hubb-ul, acum se formau iar sferele.

– Eronn? strigă Tay, luptându-se să nu deschidă ochii.

Simți o mișcare de parcă faleza i-ar fi fugit de sub picioare. Fratele mai mare îi strânse mâna, împiedicându-l să se desprindă. Vântul îi vâjâi pe la urechi, agitându-i părul. Brațele lui Eronn îl ținură strâns, dar trupul simți lipsa punctelor de sprijin, iar inima îi bubui o dată cu murmurul *rădăcinii*. Totuși, ceva se înfiripă în jurul lor, un spațiu liniștit ce îi amintea de acasă.

30.

Pierduți sunt numai cei care au abandonat orice speranță.
(Repertoar antic)

*

Era greu să stea în spațiul acela strâmt și să aștepte. Ce? Sten nu le spusese, iar dacă Raha și Idolia nu voiau să afle, pe ea o preocupa asta. Yoshida nu avea să îi găsească prea ușor pe asteroidul lor feros, dar nu asta era problema principală, ci faptul că nu puteau rămâne acolo la nesfârșit. La un moment dat, trebuiau să ia o hotărâre. Trebuiau să zboare de acolo, iar singurul loc unde se puteau duce era Cardeea.

Adra alesese o parte a asteroidului opusă lui Adranus și se așezase într-un crater în care nici razele lui Meri nu ajungeau. Era întuneric, dar deasupra lor, existau lumini în beznă. Alte stele. În fundul craterului era mult praf, dar și bolovani care căzuseră pe suprafață după ce fuseseră azvârliți în spațiu de impactul cu un alt obiect cosmic. De câteva ori, fuseseră survolați de nave ale *Ascensiunii*, dar nu fuseseră descoperiți. Femeia zâmbi mulțumită. Știa cum funcționa Yoshida, deci nicio mirare că nu le dăduse de urmă. Sten o alesese bine, dacă nu ar fi fost decât pentru asta.

Îi făcu semn să vină lângă ea, iar bărbatul se apropie liniștit de parcă nu ar fi avut nimic de discutat și stabilit. De fapt, din câte ținea minte, agenții nici nu erau obișnuiți să discute și să facă planuri. De multe ori, fusese nevoită să hotărască singură, doar că acum nu se putea.

– Nu avem cum să rămânem aici, îi atrase ea atenția.

Sten era mai liniștit decât ar fi trebuit, după părerea ei.

– Va trebui, spuse pe ton lejer.

Adra se încruntă. Nu avea impresia că înțelegea pericolul sau că îi păsa. Ele nu erau agenți și nu avea de gând să rişte viața nimănui pentru o misiune. Răsuflă adânc și se aplecă spre el. Dincolo de fața liniștită și de ochii albaștri, nu se afla chiar nimic?

– Uite ce e, îi zise, am vrut să plec de pe *Ascensiune*. De ce, e treaba mea. Am pilotat nava până aici, sunt de acord să și așteptăm până se liniștesc lucrurile, deși Yoshida o să ne mai caute, dar când va veni vremea, voi merge pe Cardeea.

Vorbise destul de ferm, dar avu impresia că vorbele trecuseră ca un val peste Sten. Acesta îi zâmbi și îl simți cum se întindea spre ea ca să o liniștească. Se înroși de enervare. Doar nu credea că îi mergeau trucurile asta ieftine! Se încruntă la el, se ridică și se îndreptă spre partea din spate a navei. Pe ce se baza? Asta ar fi vrut să știe – pe ce se baza cerându-le să stea acolo ascunși când singura lor scăpare era Cardeea?

*

Sall se desprinse de orbita Cardeei și, după ce îi mai dădu ocol odată, admirând oceanele și insulele dintr-o perspectivă nouă, se lansă spre Adranus, nu înainte de a vizita celelalte replicatoare și a se lăuda cu noua lui mobilitate. Replicatoarele, niște monștri plictisitori și puțin inteligenți, îl salutară, dar nu răspunseră așa cum se cuvenea. Lui Sall nu îi plăcu asta, dar se abținu să le atace de teamă să nu atragă atenția cuiva. Până la urmă, nu se lămurise cine îl crease și de ce era așa important să

captureze *Speranzia*. După un timp, își dăduse seama că oricare ar fi fost motivul, uitaseră de el. Poate crezuseră că dăduseră greș, iar sămânța nu se prinsese. Poate că luptele interminabile de la suprafața planetei făcuseră ca informația despre el să se piardă. Deocamdată nu făcea decât să umble fără rost în așteptarea *Speranziei*. Și cum nu știa de unde să o ia, trebuia să își umple timpul și cu altceva.

Mai era, din fericire, și prietenul necunoscut care părea să îl înțeleagă.

O porni spre Adranus, care era în faza de încălzire, pregătindu-se pentru momentul în care apropierea de Meri avea să îl propulseze înapoi pe orbită, departe de stea și de Cardeea. Deja începeau modificări ale suprafeței gazoase, vânturi, straturi de nori în nuanțe diferite de roșu. Adranus nu mai era pașnic, dacă fusese vreodată! Se gândi la momentul în care urma să îi dea ocol și i se păru că merita. Poate avea să se apropie mai mult, dar creierul meta-organic îi atrase atenția asupra temperaturilor în creștere. Totuși, exista o zonă la confluența zi-noapte, unde era suportabil pentru o navă. Se putea opri acolo înainte de a se întoarce la pândă.

Se apropie fără să se grăbească, întinzându-și pe jumătate aripile mari. Vântul stelar era și el influențat de Adranus și se arăta capricios. Depăși câțiva sateliți ai planetei, niște bolovani de dimensiuni reduse – ovoide de rocă și praf. Nu le aruncă nicio privire, pentru că oricum nu se afla nimic acolo. Dacă ar mai fi fost replicatoare, l-ar fi interesat minereurile, dar așa... *Speranzia* era prea mare ca să fie ascunsă în vreun crater. Totuși, nu pe ea o căuta în acel moment, ci pe cel cu care discutase de atâtea ori.

Trecu printre ei, privind spre gigantul gazos. Admiră din nou norii și modelele dantelate pe care le întruchipau, apoi văzu mult mai jos, pe o orbită mai apropiată, un alt asteroid. Era tot alungit, ceva mai mic decât ceilalți pe lângă care trecuse, doar că străbătut de structuri ce nu puteau fi naturale. Îl compară cu tot ce știa, dar nu semăna cu nimic. Nu era *Speranzia*, dar era totuși ceva. Poate avea

noroc și prindea altceva în plasă. O structură creată de oameni atât de aproape de Adranus era ceva ce nu mai întâlnise. Fusese întotdeauna acolo? Nu știa, dar înclina să creadă că nu. Fuseseră două navete ce trecuseră pe lângă el, și Sall își zise că proveneau mai mult ca sigur de acolo. Se răsuci, își întinse pânzele și prinse viteză. Nici el nu știa de ce se grăbea, dar perspectiva unei descoperiri îl făcu să își dorească să fie acolo cât mai repede. Îi lansă o chemare, sigur că vocea provenea de acolo.

*

Când Adrew ajunse pe faleză, cei doi frați erau deasupra mării. La început, i se păru că pluteau acolo, apoi simți sfera – o materie ciudată ce se înfiripa ridicându-se din valuri. În planul *anh* era cât se poate de prezentă, dar, dacă încerca să o vadă folosindu-și ochii umani, nu exista. Cei doi păreau că stau într-un punct fix, doar că briza mării nu agita hainele și părul așa cum li se întâmpla lor. Frații erau într-o oază de liniște.

Karl se așeză pe iarba galbenă. Era obosit, deși nu ar fi recunoscut-o. Îi observase și el pe cei doi, doar că nu le cunoștea importanța. Era mai simplu să îl lase pe Adrew să conducă lucrurile. Nu asta făcea el de obicei? Noul lui trup îl mirase, dar până la urmă, ce însemna un corp pentru Adrew, care se obișnuise să trăiască astfel!

Atacul lui Ralle îi dăduse dureri de cap, iar sensomemoria i se mișca cu greu.

– Te simți mai bine? îl întrebă Ralle, îngenunchind lângă el.

Nu folosise adresarea obișnuită, pentru că știa că nu o să-i răspundă.

– Și eu am pățit la fel, îi spuse de parcă asta ar fi trebuit să îl facă să se simtă mai bine. Trece, dar mai greu.

Se referea la momentul în care fusese atacat în timpul misiunii în Comintern, iar Karl, ajutat de Sten, luase atitudine pentru prima dată în viață și îl rănise. Karl îl fixă cu ochi reci. L-ar fi urât dacă ar fi avut energie pentru

asta. În schimb, nu dorea decât să doarmă. Privirea îi alunecă spre locul unde se oprise Adrew. Dincolo de ei, cei doi tineri necunoscuți stăteau agățați deasupra mării, într-o structură transparentă. Se aplecă în față și își miji ochii, ignorându-l pe Ralle. Dacă se mai agita pe lângă el, îl scuipa din nou drept în ochi. A vrut să îl rănească, a făcut-o, acum ce își tot cerea scuze și dădea vina pe alții? O voce? Ce voce? Scârbos ca de obicei. Oftă. Uneori era greu să tot cedezi și să îi lași pe alții să hotărască pentru tine! *Cine cedează câștigă!* Nu știa ce câștigase el însuși, doar că fusese călcat în picioare de toți, uneori chiar și de Sten, care susținea că îl apără.

Adrew se apropie periculos de mult de marginea falezei și privi în jos la valurile colorate, izbindu-se de stânci. Un pas greșit și ar fi distrus trupul lui Iavin. Poate că el ar fi supraviețuit, deși se îndoia de asta. Ar fi trebuit să își proiecteze sensomemoria spre unul dintre agenți. Trebuia deci să fie atent. Lansă o chemare spre Eronn, neștiind dacă avea să treacă de sfera în care se aflau. Tânărul deschise ochii și îl privi. Pe fața lui nu se citea nimic. Parcă ar fi dormit până atunci. Îl simți amorțit, înconjurat de o formă de energie ce izvora din altă parte.

Ai ajuns unde trebuia, îi spuse vocea lui Lumni din interiorul sensomemoriei.

Era un murmur, ce fusese acolo întotdeauna, doar că acum prinsese putere. O lume ciudată, ca o trecere spre ceva necunoscut, îl aștepta în mijlocul sferei. Se îndepărtă de marginea falezei. Simbolurile galenice se ridicau din mijlocul miezului *anh-um* – la început două piramide regulate unite, apoi un romb ce intersecta octaedrul astfel format și toate închise într-o sferă ce semăna cu miezul sensomemoriei. Erau simboluri ce existau pe Galene, deși în alt fel, iar Lumni i le oferea dispuse astfel pentru a-l ajuta să înțeleagă lumea aceea. Erau forme cunoscute, dar aranjate diferit. Nu știa ce trebuia să facă, dar își răsuci planul interior astfel încât să se suprapună peste cel ce intersecta octaedrul.

Eronn?

Privirea acestuia se animă, dar în momentul în care reveni, se uită îngrijorat la Tay și se aplecă spre el.

– Te simți bine?

– Da, sunt bine, răspunse Tay, fără să deschidă ochii.

Adrew nu îi auzi vorbind, ci le simți doar cuvintele în mijlocul planul abia format. Acum avea să vadă dacă legătura între Eronn și Iavin era suficient de puternică. Se întoarse spre interior și se întinse spre spațiul unde acesta dormea. Îl împunse ușor cu degetele de *um*, scoțându-l din amorțeală.

Iavin, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să ajung acolo.

Tânărul se mișcă neliniștit. În ultima vreme se mulțumise să se retragă și să se odihnească. Era mult mai simplu să îl lase pe Adrew să se ocupe, decât să se neliniștească tot timpul. Adrew îl înconjură, scoțându-l din repaus și împingându-l spre marginile sensomemoriei.

Crezi că te va asculta?

Iavin șovăi. Relația lui cu Eronn era complicată.

Nu știu, spuse, *nu știu!*

Adrew voia să îl folosească, dar pentru ce? Totuși, nu i se împotrivi, ci păși pe poteca de lumină deschisă spre Eronn.

– Mă lași să vin acolo? îi strigă Adrew tânărului.

De ce? Întrebarea prinse formă în mintea lui Eronn, dar agentul nu o lăsă să se ridice la suprafață. Le făcu celorlalți semn să îl urmeze și se apropie din nou de marginea falezei. Exista o legătură între insulă și sferă, dar nu era sigur dacă putea să o folosească.

Mă vei lăsa să cad?

Iavin îl întrebă direct pe Eronn, traversând puntea pe fluxul de *anh*.

Ralle și Karl i se alăturară lui Adrew, chiar înainte să facă primul pas. Dacă ar fi închis ochii, i-ar fi fost mai ușor, dar așa se conectă la planul octaedrului și încercă să nu se teamă. *Doar teama ucidea mintea și gestul.* Nu căzu însă. Marea părea mai roșie și mai înspumată la limita stâncilor, dar nu privi spre ea. Cu vântul vâjâindu-i pe lângă urechi, agentul se agăță de amintirile lui Eronn,

lăsând regretele lui Iavin să îl cuprindă. Dacă tânărul voia să se răzbune pe el, acum era momentul. *Răzbunarea sapă două morminte.* Undeva exista și dorința de a-l face pe Iavin să plătească, dar nu mai era atât de puternică. Nu ca la început, pentru că timpul o tocise și o îngropase în praf și pulbere. Dacă nu ar fi fost Iavin, multe lucruri nu s-ar fi întâmplat, dar nici nu ar fi ajuns acolo.

Eronn deschise sfera la timp ca Adrew să pătrundă înăuntru alături de ceilalți. Tay deschise ochii și îi privi. Cine erau? Doi dintre ei fuseseră în casa din Renn când Anss îl adusese acolo.

Sfera deveni opacă, iar vibrațiile se modificară odată cu Adrew. Sensomemoria reacționă și se întinse spre centrul sferei și al rombului ce lega cele două piramide. Agentul simți cum ceva se rupe în interiorul lui de parcă sfera *anh-um* ar fi vrut să îi iasă din suflet.

Vei găsi o intrare spre o altă lume, îi spusese Lumni. *Atunci, să nu șovăi, ci să pătrunzi acolo.*

El nu șovăia, doar că poarta spre lumea aceea era închisă. În schimb, o întreagă populație de sfere creștea de jur-împrejur, ca mărgele înșirate deasupra mării. Existau încăperi de diferite mărimi, legate prin tuneluri, existau milioane de lucrători minusculi, care făceau materia din golf să revină la forma inițială, exista o voce plăcută ce li se adresa.

– Eronn? Mă bucur să te regăsesc. Și pe tine Tay. Aștept deja de atâta vreme aici în Con...

Cei doi frați zâmbiră. Era Alexander, care se întorsese la ei.

Ușa se deschisese, doar că unde ducea, Adrew nu știa. O nălucă se apropie de el și îl analiză. Îl luă cu frig și făcu un pas spre Ralle, de parcă s-ar fi așteptat să îl protejeze.

– Cine ești? întrebă vocea din văzduh.

Sensomemoria o identifică drept IA Alexander pe baza datelor lui Lumni. Se simți inundat de o energie deosebită. Ceilalți încercară să îl ajute, dar ceva îi împinse deoparte. Iavin începu să strige din nou în sufletul lui, iar Adrew trebui să cedeze. Dacă nu o făcea, avea să fie

distrus împreună cu sufletul ce îl găzduise.

– Eronn, făpturile astea nu sunt de pe Cardeea, se auzi clar vocea lui Alexander în mijlocul unui vârtej de sunete.

Cei doi frați îi priviră, iar din adâncul lui Eronn ieșiră mai multe note-cod, ce îl făcură pe Adrew să se clatine. În Hubb, Eronn avea o putere ce izvora din structura orașului.

– Așteaptă! apucă să mai șoptească înainte ca sensomemoria să îi tresară.

Se prăbuși pe podeaua sferei, agățându-se de Ralle, care sărise să îl ajute. Iavin murmură ceva în interiorul lui, dar nu mai reuși să înțeleagă ce îi spunea. Fluxul se rotea rapid, iar energia i se scurgea spre pereții Hubb-ului.

*

Xeno se îndreptă spre marea sală a Înaltului For, gândindu-se la Ari. Deja aranjase documentele de moștenire și urma să le prezinte membrilor. Nu se îndoia că aveau să fie aprobate. Nimeni nu îl plăcea pe Iavin și în general nimeni nu avea încredere în el. Aici nu vedea nicio problemă. Mai devreme, Taros îi raportase arestarea lui Anss și Iavin. Se părea că avusese dreptate și complotau împreună cu Eronn și cu tânărul protejat de Anss, care se dovedise a fi fratele lui Eronn. Asta da veste bună! Nici nu mai trebuia să construiască un caz împotriva lui Anss. Era de ajuns că îl ascunsese pe Tay Uve. Nu îi trebuia mai mult ca să scape de el și de Iavin. Gata cu greșelile! Multe le făcuse la îndemnul lui Herd, cum fusese să o aducă pe doamna Kreea. Se bucurase de copiii pe care avea să i-i dăruiască, dar se bucurase ca un prost, pentru că niciunul nu era bun de nimic. Cu Ari avea să fie diferit.

Îi dădu ordin lui Taros să o ia pe urmele fraților fugari și în curând, aveau să îi găsească și să scape de ei. Atunci, Ari avea să fie moștenitorul. Dacă voia să îi asigure o viață liniștită, trebuia să scape de Anss și de ceilalți.

Gura i se destinse într-un zâmbet. Servitorii începură să își arunce priviri neliniștite, pentru că fața judecătorului arăta ciudat de roșie. Era adevărat că nu se simțea bine,

dar doctorii îl asiguraseră că nu era în pericol dacă avea grijă de el și ducea o viață liniștită. Până la urmă Anss îl păcălise cu remediile din Hubb și, chiar și pentru asta, merita să moară. Cu o zi în urmă trimisese căutătorii la casa lui din Andorre și descoperiseră în subsol o încăpere în care creștea o materie ce provenea cu siguranță din Hubb. Poate era cea care îi asigura sclavului tinerețea sau poate nu, dar merita cercetată. O dăduse propriilor oameni de știință să îi verifice structura și era sigur că avea să iasă ceva și din asta.

Poate avea să trăiască totuși până Ari creștea. Gândul acesta îl făcu să se simtă mai bine. Ari era deosebit, avea ceva din Eronn, din fericire nu slăbiciunea acestuia, iar încăpățânarea o moștenise de la fratele Tay, dacă îl asculta pe Anss.

Se gândi la întâlnirea ce îl aștepta. De ceva timp, fuseseră voci ce susțineau că mintea începea să i se întunece. Că de aceea își ura propriile progenituri și încerca să aibă grijă de un copil care nici măcar nu era înrudit cu el! Îi lăsase să trăncănească, apoi lovise. Acum nimeni nu îi mai punea la îndoială hotărârea de a-l numi pe Ari moștenitor. Poate că mai erau câțiva rămași, ca niște mici animale în iarbă, dar nu îndrăzneau să își înalțe capul.

Începu să râdă, iar servitorii îl priviră speriați. De ceva timp, se purta ciudat. Îi dăduse copilului Ari camerele moștenitorului Iavin, deși acesta era plecat în misiune în Renn și încă mai trăia. Nimeni nu mai auzise de așa ceva.

Xeno grăbi pasul. Lucrurile se aranjau cât se putea de bine. Prostul de Iavin să comploteze cu Anss – la asta nu se așteptase. Pentru o clipă, uită că era posibil să nu fie adevărat și că el însuși inventase asta pentru a-l putea înlocui cu Ari. Golurile din memorie i se înmulțiseră de când întrerupsese tratamentul lui Anss, doar că nu își mai dădea seama de asta.

În grădină, un căutător apăru dintre copaci și alergă spre el. Era îmbrăcat în haine de călătorie, dar prezența lui nu îi atrase atenția decât când îngenunche la marginea terasei. Era tânăr și părea agitat sau emoționat de importanța veștii.

– Ce-i? îl întrebă Xeno răstit.

Se grăbea să ajungă la întrunire, iar orice amânare îl deranja.

Căutătorul ridică privirea speriat.

– Port un mesaj de la comandantul Taros!

Xeno se încruntă și mai mult.

– Spune repede!

Tânărul înghiți în sec.

– Fiul domniei voastre și Anss Herd din Hubb au dispărut noaptea trecută.

Xeno rămase nemișcat neînțelegând la început ce i se spunea. Căutătorul pronunța ciudat, iar anumite sunete nu îi ajungeau la urechi.

– Ce spui?

Propriile vorbe îi sunară îndepărtat, iar dintr-o dată se simți molesit.

– Au fost închiși și legați, cineva îi păzea, dar a fost atacat. Au fost bănuite femeile din casă, doar că fiica domniei voastre a dispărut la rândul ei. S-ar putea să fi fugit cu moștenitorul Iavin, spuse căutătorul pe nerăsuflate, sperând să termine cât mai repede și să plece.

Chipul lui Xeno era de rău augur. Dincolo de culoarea nesănătoasă, ochii îi sclipeau ciudat.

– Ea i-a ajutat, ea, cățeaua din Renn! strigă Xeno atât de tare, încât toți tresăriră speriați.

Deci așa! Toți complotau împotriva lui. La ce să se aștepte? Probabil că doamna Kreea fusese de la început în cârdășie cu Anss. Doar bărbatul insistase atât să i-o aducă în pat! Se întoarse spre servitori ca să le dea alt ordin, dar rămase ca trăsnit, fixând petele de lumină de pe peretele reședinței. Erau strălucitoare și păreau să formeze trăsăturile unui chip. Se aplecă să le vadă mai bine, mijindu-și ochii, încruntându-se și apoi se prăbuși în față. Servitorii de abia avură timp să îl susțină. Xeno dăduse capul pe spate și începuse să horcăie.

*

Yrana ieși pe stradă, neștiind unde să meargă. Mai aveau rude în apropierea Renn-ului, dar nu voia să se ducă acolo, unde mama ei o putea găsi atât de ușor. Se opri agitată, apoi se ascunse în apropiere. S-ar fi dus după Eronn, dar nu știa unde plecase. Așteptă un timp între tufișuri, apoi îl văzu pe Iavin ieșind urmat de doi tineri necunoscuți. Se gândi să se ia după el, dar se temu să nu fie observată. Ceva o îndemna să mai aștepte. În curând, Anss ieși clătinându-se și înconjură casa, urmat de Shan. Când reveni, era însoțit de un *leneș*, care începu să adulmece aerul. Era același animal care îl însoțise pe fratele lui Eronn.

Îi lăsă să se îndepărteze puțin și se luă după el, folosindu-se de zonele neluminate. Era sigură că Anss îl vâna pe Eronn. Cât despre Iavin, nu știa unde plecase și nu îi păsa. Merse după Herd până în zona pădurii, apoi printre copaci.

Anss folosea lumină așa că nu îi era greu să îl urmărească. La un moment dat, *leneșul* o simți și mârâi, dar Anss nu îi dădu atenție și îl îndemnă să ia urma în continuare. Merseră câtva timp, iar Yrana se întrebă de câteva ori dacă nu cumva se înșela, poate *leneșul* vâna pe altcineva. Era posibil. Ce știa ea despre Anss în afară faptului că încercase să scape de ei? Dacă nu ar fi fost Anss, Iavin nu ar fi avut niciodată ideea de a-i trăda lui Xeno. Îl știa bine pe fratele ei și era sigură că, dacă Herd nu i-ar fi băgat asta în cap, el nu s-ar fi gândit niciodată la poziția de moștenitor. Doar că Anss voia să scape de ea, pentru că reușise să îl convingă pe Xeno că nu era de încredere, că era boala nevăzută ce distrugea încet Andorre, așa cum făcuse și cu Hubb-ul. Doar că Hauer încercase măcar să îl îndepărteze!

Întunericul o învălui plăcut. Păși neauzită, doar aceea era insula și pădurea ei. Se plimbase de multe ori pe acolo când dorea să scape de supravegherea mamei. Un timp crezuse că exista o legătură între ele două, doar ca să descopere după trădarea lui Iavin că nici ea nu reprezenta

mare lucru. Cât fusese moștenitoare, avusese valoare, apoi nu mai fusese nimic. Nu se așteptase însă să ajungă o marfă în ochii propriei mame. Acum era una pe care nimeni nu o dorea.

Grăbi pasul, privind cerul ce se lumina. Era liniște, acea liniște dinaintea răsăritului, când aerul devenea clar și rece. Nu trebuia să îl mai urmărească pe Anss, pentru că știa unde mergea. Se ducea pe faleză, acolo unde Hubb-ul dispăruse în valuri. Coincidența era prea mare ca să nu fie reală. Eronn îi spusese odată că fratele lui, Tay, avea cheia Hubb-ului, doar că atunci nu îl crezuse, pentru că Eronn ținea foarte mult la Tay și îl lăuda de fiecare dată.

Când pădurea începu să se rărească, se folosi de tufișurile dese pentru a se ascunde. Anss se oprise la marginea falezei dincolo de care răsărea Meri. Briza bătea din față, așa că nu era în pericol să fie descoperită de *leneș*. Se ghemui și se târî mai aproape. Urechile acestuia se mișcară, dar nu dădu alt semn că ar fi simțit-o. Anss rămăsese nemișcat privind ceva ce se afla deasupra mării. Se ridică încet și văzu mai multe siluete, atârnate parcă de cer. Inima începu să îi bată cu putere când îl recunoscu pe Eronn.

31.

Sufletele fugare se nasc pentru a bântui cerul nopții, iar dacă cineva le-ar întreba de ce o fac, nu ar ști ce să răspundă.
(Um Comte)

*

Lumea pare încremenită în forme prestabilite, dar dincolo de ele putem percepe că se află energie, frecvență și vibrație. Această combinație de proprietăți dau materiei capacitatea de a se structura și crea iluzia lucrurilor ce ne înconjoară. Astfel materia sau substanța intră atât în compoziția realității fizice, a obiectelor și a ființelor, dar și a realității pe care o percepem cu ajutorul simțurilor. Totuși, în haosul din adâncuri există o informație ce dă

materiei forma pe care o percepem, deci totul există acum și aici, toate elementele trecute și viitoare, întreg parcursul unei obiect, într-un amestec pe care nu îl putem sesiza, fiind la rândul nostru prinși în acest joc.

Întreaga lume vibrează, iar *anh*-ul și *um*-ul sunt numai o parte a acestei tremur al materiei. Lumea Con, așa cum a fost definită de Uve, este un spațiu în care iluzia realității dispare, iar ceea ce rămâne nu este decât energia ce străbate Universul de la un capăt la altul. De aceea, cei care pot pătrunde în această lume trebuie să aibă control asupra corpului fizic, dar și dincolo de el, a elementelor componente în starea lor haotică.

Cei din Hubb au folosit pentru a atinge această stare notele-cod, mediate de *rădăcina* implantului, pe când agenții de pe Galene și-au utilizat în același fel sensomemoria și amestecul de *anh-um*. Totuși, așa cum s-a observat, Lumea Con și porțile pe care aceasta le deschide se supun haosului general și sunt deci greu de folosit ca locuri de trecere spre alte zone ale universului. Cine le traversează își asumă mari riscuri în absența unui factor stabilizator cum a fost *Speranzia*, prin urmare, de-a lungul timpului, au fost puțini cei care au încercat să le traverseze.

(Tay Uve, *O mână întinsă*)

*

Să aștepte în zadar nu era genul ei. Și nici să asculte de un agent *anh*. După o zi, se hotărî să riște. Știa că Sten nu va îndrăzni să o atace când conducea naveta, așa că, după ce trimișii lui Yoshida se retraseră din apropierea asteroidului, se așeză din nou în fața interfeței. Era totuși ciudat că *Ascensiunea* abandonase căutarea atât de repede, dar nu mai conta. Avea de gând să meargă direct pe Cardeea. Adranus se deplasase destul de mult pe drumul lui către Meri și oricum nu puteau să rămână în crater o veșnicie.

Stătea cu spatele la Sten, dar îl simțea învăluind-o. Nu voia să fie supravegheată, dar tocmai asta se întâmpla. Nu era vina lui Sten. Acesta proceda la fel ca oricare agent,

urma un set de reguli învățate de-a lungul vremii. Doar că ea devenise extrem de sensibilă la influențele *anh*. Mai devreme o întrebase pe Idolia dacă voia să meargă pe Cardeea.

– O să fie greu să-i găsim pe ceilalți fără Sten, îi spusese, iar Adra dăduse din cap.

Cine spusese că fără Sten? Avea să meargă cu ele și va fi obligat să le ajute. Ce altceva putea face?

Se întinse spre interfața navetei și se cuplă la ea prin intermediul *pseudoclathrin-ului*. Sten stătea de vorbă cu Raha, care era destul de tulburată de călătoria lor. Încerca să o liniștească, și Adra se miră de ce o mai luaseră cu ei. Nu îl întrebase pe Sten, iar acesta nu îi spusese singur. Deși o supraveghea, era distras de dialogul cu fata. Probabil își zicea că nu avea ce face. De fapt, avea, iar dacă mai rămâneau acolo, urmau să moară în cele din urmă. Rezervele navetei nu durau zile întregi. Sigur că Sten ar fi riscat, dar ea nu. Sten ar fi și murit acolo dacă asta ar fi slujit vreunei misiuni! De aceea nici nu avea de gând să îl asculte.

Rulă interfața în minte, iar când naveta se desprinse de asteroid și făcu un salt înainte, era deja prea târziu pentru ca Sten să ia măsuri.

*

Remi pătrunse pe autostrada *Ascensiunii*, furios pe Jonson, dar și pe el însuși. Sigur că scăpaseră de Sten de la bord și cu asta se rezolvase problema agenților, numai că nu se terminase și asta nu voia Jonson să înțeleagă. Agenții se duceau toți pe Cardeea. Idolia mergea tot acolo. Adra Rahven făcea același lucru. Ce îi promisese Sten? Comandantul părea să considere că o păcălise, dar el nu era de acord. Nasul lui de paznic îi spunea altceva.

Lucrurile se liniștiseră pe navă, Ecosfera își revenise la starea inițială în absența agenților, dar tot era ciudat. Își aminti de Liftport și de creierul-plantă Daath. Lucrurile păreau să se repete.

Coborî pe platforma de lângă Ecosferă și se îndreptă

spre desișul în care descoperiseră Copacul *Anh*. Dacă era să afle ceva, acela era locul. Se opri după o perdea de rădăcini aeriene și filamente ce se mișcau ușor odată cu curenții de aer. Copacul arăta jalnic, un trunchi transparent din care creșteau pleoștite, crengile palide. Păși în luminișul acoperit de frunze și adulmecă în jur. Își strânse flacăra și energia rece și le trimise spre copac așteptând o reacție. Acesta păru să tresară și câteva frunze se desprinseră și plutiră spre el, atingându-i fața în treacăt. Copacul mai trăia.

Se apropie de el și îi atinse trunchiul. Era ciudat de cald, de parcă energia pe care o conținea ar fi clocotit. Închise ochii și se concentră. Dacă agenții *anh* puteau, de ce nu ar fi reușit și el? Cu ce erau nenorociții mai buni? În afară de faptul că zăpăceau mințile oamenilor, la ce foloseau? Pe cine ajutau, pe cine slujeau, acum că nu exista niciun rege pe *Ascensiune*? Se tot fofilau cu intrigi și nu făceau decât rău. Cum fusese cu Raha. Cum o convinsese Sten să îl urmeze? Iar Idolia? Da. Idolia ar fi putut să îi reziste lui Sten dacă ar fi vrut. Doar că nu voise.

Ce au de gând?

Încercă să rostească vorbele clar, dându-le o formă palpabilă. Nu avea idee cum se comunica cu un copac *anh*, dar nu strica să încerce. Murmurul care veni dinspre corola rară i se păru că existase întotdeauna în mintea lui.

Pe Cardeea, toți...

Deschise ochii. I se păruse? Dar nu, șoapta fusese acolo, la fel ca și bănuielile lui.

Să fure... să se ascundă.

Un tremur și legătura se rupse. Crengile copacului se lăsară în jos, aproape lipindu-se de trunchi. Remi de-abia avu timp să se retragă. Deci așa... Contemplând arborele lipsit de viață, se gândi la Adrew. Nu știa de ce îi venise în minte tocmai el. Doar murise. Doar îl omorâseră ceilalți agenți, pentru că nu era la fel de corupt ca ei. Dacă ar fi putut, i-ar fi distrus numai pentru asta.

Ieși din Ecosferă, întrebându-se ce să facă, apoi luă o hotărâre. Din câte știa, Ralle mai trăia, la fel și Sten. De Karl nu era sigur că nu pierise într-o răfuială, dar cu atât

mai bine. Nici el nu merita să trăiască. Complet aservit lui Sten – făcea tot ce-i cerea. Dacă Ralle îl omorâse așa cum spusese, cu atât mai bine. Putea să aleagă să nu facă nimic și să aștepte ca Sten și Ralle să se distrugă unul pe altul. Doar că asta nu îl mulțumea. Unul dintre ei avea să supraviețuiască pe Cardeea și urma să le stânjenească planurile. Se gândea la perspectiva coborârii pe planetă ca la o țintă îndepărtată, totuși ceva îl îndemna să acționeze.

– Yoshida?

IA-ul reușise să își rezolve problemele, la fel și Jonson. Fără să vrea zâmbi. Agenții ăștia erau ceva... Să atace IA-ul unei nave ca *Ascensiunea*! De aceea nici nu credea că Ralle voia cu adevărat să le facă rău celorlalți.

– Ai mai primit date de la Ralle și Karl? îl întrebă pe Yoshida de îndată ce apăru.

Acesta păru încurcat.

– De fapt, da. Ralle pare să se simtă bine, iar semnalul lui Karl a reapărut.

– A reapărut, zici, spuse Remi, scărpinându-și țeasta. Deci nu l-a omorât până la urmă așa cum a spus. Nici că mă așteptam s-o facă, să mintă, da, dar să-i atace pe ceilalți, nu. Eu îi cunosc, nu uita asta. Acu' avem doi agenți pe Cardeea și al treilea-i pe drum. Ce-ți zice asta?

– Pun ceva la cale, dar nu contează.

– Cum nu contează? La ei contează întotdeauna!

Yoshida se încruntă.

– Jonson așa spune. Am scăpat de ei de la bord. Autoritatea Mentală a evaluat trauma lui Ralle și este reală. Sunt șanse să-i atace pe ceilalți și, prin manipularea implantului, o s-o și facă.

– Ei, nu mai spune. Mare lucru implantul. N-am văzut unul care să funcționeze până la urmă.

Se opri în mijlocul coridorului, pentru că îi venise o idee.

– Știi, de când am ajuns aici, ne-am învârtit în jurul cozii. Poate e cazul să încetăm. Nu contează agenții? Eu își zic că da! De aia vreau să merg după ei!

Se gândise și la Idolia, dar preferă să nu îi spună despre ea. Încă nu știa dacă se folosise de el pentru a ajunge la Sten

și a fugi de pe navă. Yoshida se retrase și îi făcu legătura cu Jonson. Acesta nu păru interesat, dar fu de acord cu el că, dacă urmau să coboare pe Cardeea, era important să nu se împiedice de agenți. La sfârșitul discuției, lui Remi i se păru că spera în egală măsură să scape și de el.

Când se îndreptă spre hangar, nu avea clar ce urma să facă. Yoshida îi dăduse coordonatele la care se credea că erau Ralle și Karl, dar nici pe asta nu se putea baza. Până la urmă merita să riște. Jonson îi ceru să se retragă dacă nu îi găsea pe cei doi sau dacă Sten nu apărea. Nu spuse nicio vorbă despre Adra Rahven, și lui Remi i se păru ciudat. Îl lăsase să înțeleagă că pentru el, femeile nu aveau importanță. Dacă voia să se ducă după Idolia, treaba lui! Nu se punea problema să o aducă înapoi, chiar dacă descoperea că nu îl urmase pe Sten de bună-voie. Era ca și când l-ar fi trimis și pe el la plimbare!

Oricum, la bord domnea agitația. Echipajul se pregătea pentru apropierea de Cardeea. În curând, trebuiau să abandoneze adăpostul lui Adranus și să ia legătura cu urmașii coloniștilor. Nu știa cine avea să facă parte din echipe, dar nici nu îi păsa prea mult. Problema lui erau agenții.

*

Iavin se trezi că avea din nou control asupra corpului. Se retrase de lângă Ralle și se repezi la Eronn râzând.

– Mi-am revenit, îi spuse de parcă acesta ar fi știut ce i se întâmplase. Chiar mi-am revenit! Sunt iar eu însumi!

Veselia lui le sună nelalocul ei chiar și agenților, care știau despre ce era vorba. Eronn îl apucă de brațe, încercând să îl liniștească. Iavin era roșu la față și gâgâia. În rest, nu părea să îi pese că se afla într-una dintre sferele Hubb-ului. Lacrimile începură să îi curgă pe obraji, iar trupul îi tremură.

– Am scăpat, nu-i așa?

Lui Eronn i se păru că bucuria lui era nenaturală.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă cât de blând putea.

Mai devreme existase ceva ciudat în el, dar acum nu

mai simțea nimic. Privirea îi alunecă spre cei doi tineri care îl însoțiseră. Nu erau căutători, iar vibrațiile lor erau deosebite de ce întâlnise până atunci. De unde apăruseră?

Ralle se apropie și îi puse lui Iavin o mână pe spate. Adrew mai era acolo, dar își pierduse cunoștința. Îi trimise o undă de *anh*, încercând să îl trezească. Energia îl traversă și lovi pereții sferei care începură să strălucească. Eronn eliberă brațele prietenului său și îl prinse pe Ralle umăr. Iavin rămase între ei, iar privirea i se încețoșă, gata să se prăbușească.

– Cine ești? îl înfruntă Eronn pe Ralle.

Acesta nu răspunse, deși înțelesese în mare ce îl întrebase. Nu asta avea importanță, pentru că Adrew se trezea în pseudocorp. Îl apucă de umeri și îl trase de lângă Eronn, protejându-l. Ceva se apropia de ei, ceva din structura pereților.

Cine sunteți? De data asta, cel care întreba era Alexander. O serie de note-cod se năpustiră asupra lor, iar Ralle acoperi pseudocorpul cu un amestec *anh-um* asemănător celui folosit de Sten pe Liftport. Nu știa ce voia Adrew să facă, dar nu putea risca să fie expulzat de acolo până nu își revenea. Karl i se alătură încă slăbit, dar gata să susțină sfera.

Eronn îngenunche lângă ei, dar nu reuși să treacă de bariera invizibilă ce îi înconjura.

– Dați-i drumul! îi amenință încercând să folosească puterea sensoscheletului pentru a pătrunde în interior.

Iavin era în pericol, totuși mai devreme nu păruse să se teamă de însoțitorii lui. Când deschise ochii, tânărului i se păru că vede pe altcineva. Din nou vibrațiile erau diferite.

– Nu sunt de aici, de pe Cardeea! îi spuse Alexander cu vocea lui plăcută.

Tay se apropie, neliniștit de expresia lui Eronn. Pentru el, Iavin nu însemna nimic.

– Atunci de unde?

Adrew îi făcu semn lui Ralle că se simțea bine și se ridică pe jumătate, ajungând la același nivel cu Eronn.

– Mulțumesc, Ralle, spuse folosind limbajul de pe Galene

pentru a sublinia că nu erau din acea lume.

În sufletul lui, Iavin începu să plângă și să se agite, iar Eronn păru să îl simtă, deși la exterior, fața cunoscută era zâmbitoare și liniștită.

– Nu te teme, i se adresă Adrew încercând să dea o încărcătură aparte cuvintelor străine. Am venit din altă parte, e adevărat, dar nu vrem să facem nicio problemă.

Iavin se zbătu în interiorul lui, așa că îl împinse din nou în adânc. De ce nu avea răbdare?

Privirea lui Eronn trecu rapid de la fața palidă a lui Ralle, la cea tânără, dar la fel de palidă a lui Karl. Acesta părea să aibă vârsta lui Tay, iar ochii verzi îi erau încercănați. Nu păreau periculoși, doar singuri și speriați. Se concentră asupra lui Iavin, încercând să își dea seama de unde izvorau vibrațiile necunoscute.

– Cine sunteți? Iavin, ce se întâmplă?

Cine erau nu avea mare importanță. Alexander dădea târcoale sferei ca un nor negru. Cu el avea să fie mai greu. Adrew se aplecă spre Ralle și Karl, cerându-le ajutorul. Lumea în care trebuiau să ajungă, cea pe care și-o doreau Lumni și Jonson se deschidea în apropiere, doar că nu puteau merge acolo așa ușor, atâta timp cât Alexander o păzea. Îi întrebă ce să facă, deși nu era decât un singur lucru posibil.

– Nu sunt Iavin, spuse Adrew în cele din urmă. Iavin e și el aici și îl voi elibera dacă îmi dai ce îmi doresc.

Să-i dea ce-și dorea? Eronn înțelegea cuvintele, dar ceva îl împiedica să accepte lucrurile.

Verifică-l, Alexander! îi ceru IA-ului prin notele-cod.

Alexander îl verifică și îi întoarse imaginea celor două conștiințe înghesuite în același corp. Întinse mâinile și pipăi sfera invizibilă. Iavin era aproape, dar nu îl putea atinge. Alexander îi șopti în vibrațiile podelei:

Eronn, sunt străini de Cardeea, totuși oameni. Sunt cei de care se temea bunicul tău. Cei din cauza cărora au ascuns Speranzia, cei veniți de departe să caute Lumea Con.

Eronn tresări și privi spre Tay. Fratele lui dădu trist din cap. Nu puteau să îi lase acolo, orice s-ar fi întâmplat.

– Ai pus stăpânire pe Iavin, ești un parazit! Eliberează-l și vom discuta!

Adrew râse ușor.

– Ce rost are să-mi zici asta? Dacă îl eliberez, ce mai am? Dacă îmi dai Lumea Con, atunci nu mai am nevoie de trupul lui și îl poți avea. Altfel, ce să fac? Să dispar?

Eronn clătină din cap.

Alexander, îi poți distruge fără să îl rănești pe Iavin?

IA-ul nu putea atâta timp cât erau apărați de sferă. Energia pe care o foloseau îi era cunoscută, de parcă s-ar mai fi întâlnit cu ea. Nu mai avea toate datele, pentru că nu reușise să le adune din structura materialului împrăștiat în golf, dar își dădea seama că oamenii aceștia nu erau complet străini. Se aplecă asupra sferei și o analiză, lovind-o cu note-cod. Nu reacționă la ele, totuși o informație se ridică din valuri.

Sunt de pe Ascensiune, îi transmise lui Eronn. *De pe o planetă care a comunicat cu noi acum sute de ani!*

Hauer se temuse că urmașii lui Jonson aveau să ajungă acolo și avusese dreptate. El ce trebuia însă să facă?

Eronn se agăță de imaginea lui Iavin. O clipă tremură ca străinul să nu îl omoare, apoi își dădu seama că nu avea să o facă, pentru că era singura lui cale de scăpare.

– Tay, mă ajuți?

Apucă mâna fratelui său și amândoi emiseră o serie de note-cod ce loviră sfera în care se refugiaseră agenții. Energia lor tremură o clipă, gata să dispară, dar își reluă forma după ce lăsă notele să se scurgă afară. Sigur, lucrurile nu aveau să dureze la nesfârșit. Iavin începu să geamă, iar Eronn se crispă. Blestemații de străini îl făceau să sufere! Trupul începu să i se contorsioneze, iar gura i se deschise, scoțând sunete dezarticulate. Obrajii îi erau livizi, iar membrele loveau podeaua ce tremura.

– Oprește-te! strigă. Nu îl mai chinui.

De fapt, Adrew nu făcea nimic, doar că Iavin intrase din nou în panică și se lupta cu el.

*

Anss văzu Hubb-ul renăscând și se bucură de parcă ar fi trăit din nou. Fusese o greșeală să îl distrugă înainte de a se asigura că băieții știau cu adevărat locația *Speranziei*. Acum nu mai avea importanță, pentru că Hubb-ul reapăruse odată cu speranțele lui. Ce îi mai trebuia *Speranzia* când urma să aibă din nou acces la Lumea Con, fără Hauer pe urmele lui? De fapt, ceva tot realizase – scăpase de conducătorul Hubb-ului. Acum mai lipsea să adune populația rămasă a orașului și să își ocupe locul. Urma să ia de la Xeno replicatoarele de pe orbită și să readucă Hubb-ul la strălucirea trecută. Avea să apară ca un salvator și cine să își mai amintească prețul pe care îl plătise pentru asta? Meritase efortul până la urmă!

Orașul era legat încă de faleză și avea să rămână așa până se reconstruia suficient pentru a se pune în mișcare. Înăuntru nu erau decât câțiva oameni, înghesuiți în cea mai mare sferă. Cu ei se putea descurca ușor. Păși pe poteca spre Hubb, urmat de Shan și de *leneș*. Orice ar fi făcut Eronn și Tay acolo, nu erau atenți la ce se întâmpla în jur.

Ajunse la peretele exterior și lansă o suită de note-cod, forțându-și *rădăcina* să accepte noua formă a orașului. Hubb-ul nu era complet și nu îl respingea. Își implantă caracteristicile în pereți, sperând să facă parte din structură pentru a nu fi expulzat mai târziu. Nu asta voise Hauer întotdeauna? Să scape de el? Iată că trecuse timpul, iar el se întorcea.

Intră în sferă, uimit de agitația ce domnea acolo. *Leneșul* mârâi, apoi se repezi la Tay dând bucuros din coadă. Sunetele pe care le scoase se impregnară în pereți, dându-le și mai multă consistență.

– Măi, să fie! exclamă Anss. Ce faceți voi aici?

Eronn stătea îngenuncheat aproape de Iavin, care se zbătea între doi tineri necunoscuți. De ce făcea asta, Anss nu știa, mai ales că tinerii păreau la rândul lor agitați și încurcați de spectacol. Deși nu vedea motivul, Anss speră că Iavin era bolnav cu adevărat și gata să își dea duhul.

Privi satisfăcut în jur și respiră aerul deosebit al Hubb-ului. Da, ajunsese acasă. Acum, între el și oraș nu mai erau decât cei doi Uve. Putea să scape de ei oricând, dacă stătea bine să se gândească. Privirea i se opri asupra lui Eronn.

– Ei, îi e rău prietenului tău? Te-ai hotărât să scapi de el și vrei să îi faci în cele din urmă felul?

Râsul se lovi de pereți, ștergând strălucirea energiei *anh*. Tay se încruntă, dar fără efect. Buna-dispoziție a lui Anss nu putea fi întunecată de nimic.

– Vreți să îl dau afară? întrebă Alexander.

Deși era încă incomplet, își mai amintea ordinele date de Hauer.

– Dacă poți, numai dacă poți. O să vezi că nu o să-ți iasă!

Anss păru sigur de asta. Emise notele-cod speciale. Se apropie de Tay și îi dădu o palmă peste cap, pentru că se încruntase mai devreme la el. Tânărul vru să îl lovească, dar Eronn îi făcu semn să îl lase în pace. Așa era Eronn, împăciuitor, iar în acel moment mai era și îngrijorat pentru Iavin. Anss rânji, iar cutele de sub bărbie i se adunară formând o expresie ironică.

– Săracul Iavin. Să moară așa! Ce viață și ce moarte, cam la fel, nu? Fără folos. Eronn, vrei să mă ataci, dar nu uita de Shan. El nu are minte, așa că nu o să-i faci față! spuse binevoitor.

Din fericire, Iavin reuși să se liniștească, redându-i controlul lui Adrew. Acesta se opri brusc, lăsându-se moale pe podea. Îl dureau toți mușchii și își simțea gura uscată.

Ce prostie să riști asta! îl mustră pe Iavin. *Ți-am promis că mă voi ocupa de toate.*

Se simțea obosit de luptă, dar trebuia să mai facă un ultim efort. Acum că Anss ajunsese acolo, spera să nu mai dureze mult. Privi spre Ralle, care îl sprijini să se ridice, menținând încă sfera.

Să te ajut și eu?

Vocea lui Karl era somnoroasă.

Nu e nevoie, stai liniștit, îi răspunse.

Anss păru încurcat când îl văzu că se calmează. Fiul lui Xeno mai avea viață în el? Iavin făcu doi pași spre el și

se opri, fixându-l cu o expresie deosebită în ochii căprui. Dincolo de ei, Adrew se răsuci încercând să îi pătrundă bărbatului în minte și să îl influențeze. Anss se opri brusc din râs, iar Adrew îl atacă dându-i o sugestie. Anss se îndreptă spre centrul camerei, iar umerii i se ridicară și coborâră de parcă ar fi oftat. Adrew îl urmări, în timp ce Iavin se răsuci din nou.

– Cine ești? îl întrebă Eronn.

– Un parazit! Așa a spus cineva. Un parazit de pe *Ascensiune.*

– Lasă-l liber pe Iavin!

Eronn întinse din nou mâinile spre el, deși știa că nu avea cum să îl ajungă.

– Ce dorești în schimb?

Tay nu îl mai urmări pe Anss și se apropie urmat de *leneș.* Nu înțelegea ce se întâmplase, dar vedea că fratele lui suferea. Singurul liniștit era Shan, care rămăsese lângă perete cu capul plecat pe un umăr și ochii în podea.

– Vreau să intru în lumea aceea, spuse Adrew șovăind ușor.

Avea clar în minte cum arăta, dar nu știa cum să o definească. Era o poartă, o scurtătură între diferitele părți ale universului, un loc pe care îl râvneau mulți. O lume dorită și de Jonson pentru a putea călători între planetele pe care spera să le conducă. Eronn îl fixă câteva clipe. I-ar fi dat orice, dar asta nu. Nu avea voie. Hauer îi spusese asta clar.

– Nu se poate!

Adrew zâmbi strâmb.

– Păcat, spuse moale. De noi, care nu ne putem întoarce fără nimic, de Iavin, care va dispărea...

Între timp îi trimise un alt impuls lui Anss.

Pregătiți-vă! le spuse Adrew celor doi agenți. *Vă voi chema când va veni momentul!*

Karl se ridică și își răsuci sensomemoria, sincronizând-o cu a lui și a lui Ralle.

Anss se opri în mijlocul sferei și privi în sus. Acolo era ceva, ca un apendice așezat chiar deasupra capului. Dacă

stăpânea Lumea Con, stăpânea Hubb-ul.

– Nu poți face asta!

Alexander îl opri, dar puterea lui nu era deplină. Anss îl reduse la tăcere cu o notă-cod ca un tăiș ascuțit. Deodată, ridică mâinile și ceva se desprinse din el intrând în Lumea Con. Adrew sparse zona de protecție și se repezi pe urmele lui. Acolo materia clocotea și totul era vibrație.

Adio și mulțumesc! îi spuse lui Iavin înainte să se desprindă și să treacă dincolo.

Cele două trupuri se prăbușiră pe podea. Eronn își dădu seama ce se întâmplase și se repezi strigând după ei. Lumea Con nu trebuia să fie descoperită de străini.

32.

Sufletul, înfiorat de necunoscut, se trezește între două entități obscure – eternitatea trecutului și eternitatea viitorului.

(Cardeea - Vorbe din trecut)

*

Remi părăsi *Ascensiunea* și navigă cu grijă printre pânze. Yoshida îl ajută să traverseze zona din jurul navei și apoi îl lăsă singur. Văzu *Ascensiunea* rotindu-se sub el, dar îi întoarse curând spatele și se avântă spre Cardeea. Mai pilotase și alte navete, dar era prima dată când pleca singur. Se concentră, încercând să prindă semnalul Idoliei. Știa că o putea descoperi dacă își dădea osteneala.

Adranus îl acapară, dar nu pentru mult timp. Poate, dacă se întorcea pe *Ascensiune*, avea să îi acorde mai multă atenție. Gândul acesta îl miră. Cum adică dacă se întorcea? De ce să nu o facă? Undeva, în apropiere, Idolia răspunse chemării sale.

Vino cu noi! îi spuse ea. *Ce faci printre oameni? Suntem mai apropiați de agenții anh, decât de ei. Nu va dura mult, iar Jonson va vrea să scape și de noi. Întotdeauna a fost împotriva experimentelor, nu-ți amintești ce se spunea despre el pe Galene?*

Să plece împreună cu Sten și ceilalți agenți? Nu se gândise niciodată la asta. Erau periculoși, mincinoși, nici măcar oameni adevărați!

Nici noi nu suntem, Remi! Nici noi!

Privi într-acolo și descoperi un mic asteroid. Lângă el, un punct ce pulsa – o altă navetă. Și mai încolo, o altă navă, evoluând între Cardeea și Adranus. Nava cea mare părea interesată de cea mică, așa că se apropie și el.

– Yoshida? Avem musafiri!

Vocea IA-ului se auzi foarte aproape.

– Da, am văzut! Mulțumesc.

Remi se concentră asupra Idoliei, încercând să îi semnaleze pericolul, dar femeia nu îi mai răspunse. Blestemată situație! Numai un agent putea face asta! Să ia oamenii de unde erau în siguranță, apoi să îi supună inutil pericolului și pentru ce? Pentru nimic. La ce îi trebuia Adra Rahven?

Cuplă pilotul automat și decuplă interfața. Dacă voia să își folosească puterile, implantul cu *pseudoclathrin* trebuia să nu mai funcționeze. Se gândi la Sten și cu toată neplăcerea se hotărî să ia legătura cu el. Agentul se materializă vag în fața lui. Era o siluetă palidă și tremurătoare.

Sunteți în pericol, nenorocitule! îi spuse, simțind că ar fi fost fericit dacă l-ar fi putut omorî chiar atunci.

Sten se înclină în semn că primise mesajul și naveta se întoarse și o luă spre Adranus. Remi îl înjură pe agent și o luă pe urmele lui. Ce voia să facă? Nava străină se roti elegant, strângându-și pânzele pe lângă trupul zvelt și mări viteza. Folosea altă propulsie, iar Remi privi în dreapta, spre *Ascensiune*. Nu știa dacă urma să o atace sau doar să se oprească lângă ea. Până una-alta se bucura că nu era acolo. Își schimbă și el direcția și urmări naveta lui Sten, sperând că agentul nu avea de gând să o prăbușească pe Adranus.

*

În Lumea Con, lucrurile erau diferite și strălucitoare. Adrew se folosi de starea lui energetică pentru a-și găsi un

punct de sprijin. Nu mai era el, ci doar vârtejul sensomemoriei, plin de datele plantate de Lumni. Dacă locul era o poartă, încă se afla în fața ei, pierdut între cuante.

Ai grijă! Doar tu poți face asta, pentru că nu ai nevoie de trup!

Vocea lui Lumni îi inundă conștiința și îi forță sensomemoria să se rotească mai repede. S-ar fi putut împotrivi, dar știa că nu avea niciun rost. Lumea respectivă îi era străină și doar fărâma aceea din Lumni îl ajuta să nu se piardă.

Să știi că te-am așteptat!

Cineva i se adresă, energia lui atingându-l fără să îl amenințe.

M-am temut că deschiderea spre altă planetă ne va fi fatală. Încă mai cred asta, deși sunt și alte variante.

Era Hauer, iar zona implantată de Lumni îl identifică. Era urmașul celui cu care luase legătura cu mult timp în urmă.

Lasă-mă pe mine, îi spuse Lumni din sensomemorie.

Adrew se retrase. Într-un fel, știuse întotdeauna că Lumni își lăsase amprenta asupra lui. Spiritul maestrului începu să ocupe spațiul dintre agent și Hauer.

Demult, am căutat acest loc, începu Lumni, iar lui Adrew i se păru că exista acolo mai mult decât ca o reflexie a propriei lui sensomemorii. *Adevărul caută ochii limpeziți în urma căutării. Am vrut să adunăm toate fragmentele împrăștiate ale urmașilor Pământului. Am greșit?*

Răspunsul lui Hauer veni cu greu.

Nu, nu a fost greșit, dar tatăl meu nu a aprobat această apropiere.

Ascultarea față de părinți nu este numai o datorie, ci și un bun al nostru. Trebuie însă să ne desprindem și să trăim pe picioarele noastre, altfel părinții ar plânge, văzându-ne nevolnici. Nu crezi asta?

Hauer tăcu. Adrew se retrase și mai mult în sine. Părinți, copii? Ce știa Lumni despre asta?

Nu gândi așa! îl dojeni maestrul. *Ce am fost eu pentru tine?*

Energia lui Adrew tremură în spațiul strâmt.

Nu vrem decât să ne lași să folosim porțile pe care Lumea

Con le deschide ca să venim aici, să mergem la celelalte colonii. Ce e rău în asta?

Dacă e rău sau nu, nu știu. Tatăl meu se ferea de voi!

De ce? Poate se înșela. Nu suntem și noi oameni?

Dacă ar fi avut trup, Hauer ar fi clătinat din cap.

Maestre, interveni Adrew. *Nici ei nu folosesc aceste treceri.*

Oh, ce pierdere. Atâtea lucruri care s-ar putea vedea și învăța. Ne vei lăsa să trecem dincolo? Eu voi pleca acum, dar oamenii mei vor face saltul.

Vocea lui Lumni se pierdu și imaginea maestrului păli în memoria lui.

Nu te îngrijora, e gata să cedeze!

Adrew încercă să îl oprească, dornic să discute cu el, să regăsească o parte din viața de pe Galene, dar nu reuși. Copia lui Lumni se subție din ce în ce mai mult și se disipă, luminând o clipă planul Conului.

Era o pierdere mai mare decât cea pe care o simțise când părăsise Galene.

Anh-ul lui Adrew se întinse de-a lungul brațelor vârtejului. Acolo nu era sus și jos, în schimb exista o ieșire așa cum își dorea. Se concentră asupra ei și i se păru că agitația materiei capătă sens. *Există o logică dincolo de ce vedem, dar și dincolo de ce nu vedem!* O parte din energia lui Lumni rămăsese în el, doar că nu își dăduse seama de asta. Acesta îl împingea în mijlocul haosului. Dar era haos cu adevărat? Sau energia se scurgea în ambele sensuri din trecut și viitor, spre prezentul lui?

*

Yoshida îl văzu pe Sall venind, își adună pânzele enorme și încercă să le adăpostească. Doar că dura prea mult. *Ascensiunea* nu era făcută pentru luptă, ci pentru explorare. Jonson instaură alarma și echipajul trecu la posturi.

– Nu contează ce este! Dacă ne atacă, îl distrugi!

Acum nu mai era timp să se gândească la Adra și la agenți. Yoshida ridică o parte din scoarța asteroidului, pentru a elibera lăcașurile armelor. Puteau încerca să îl

lovească înainte de a se apropia prea mult.

– Cine ești? îl apelă Yoshida.

De când șterse fantomele implantate de agenți, redevenise el însuși. Nava încetini și își modifică ușor direcția. Părea că intenționa să intre în atmosfera lui Adranus, totuși nu puteau să se bazeze pe asta.

– Cine ești? Identifică-te!

Folosise un limbaj vechi de pe Terra, pentru că nu știa dacă nava avea să îl înțeleagă.

Privi mai cu atenție structura acesteia și i se păru cunoscută. Semăna cu *Speranzia*!

Alexander? lansă o nouă chemare nesigur dacă nava nu fusese modificată între timp. Poate Alexander se schimbase, înlocuit de o versiune mai nouă, așa cum i se întâmplase și lui.

– Sall, îi transmise celălalt, trecând rapid pe lângă el. Nu tu ești cel cu care am vorbit?

Yoshida își îndreptă senzorii spre Sall și un timp se cercetară cu neîncredere.

– Nu mă recunoști? Am reușit să mă desprind de replicatoare și am venit la tine. Nu voiai să călătorești? Eu sunt gata.

Ascensiunea se repoziționă greoi, îndepărtându-se de Adranus. Un roi de navete părăsiră suprafața, înconjurându-l pe Sall.

Ce navă era asta? Semăna cu *Speranzia*, dar nu era ea. Yoshida cercetă vechile înregistrări, apoi pe cele date de Saden. Nicio navă nu se numea așa.

Sall le dădu ocol. Părea să se joace.

– Unde-i IA-ul și echipajul tău? întrebă Yoshida.

– Despre ce vorbești? Știi că nu am așa ceva.

Doar că Yoshida nu părea să înțeleagă. Ceva se răsuci în zona meta-organică, iar Sall simți ceva neașteptat. Nu era prietenul lui, era altă navă. Când își dădu seama de asta, trupul i se cutremură. Vocea nu suna la fel, ar fi trebuit să își dea seama de asta.

– Ce i-ai făcut? Unde e?

– Despre cine vorbești? Identifică-te!

Yoshida extinse scutul *Ascensiunii* şi eliberă câteva navete. Era prima lui confruntare, dar avea protocoale pentru asta. În interiorul lui echipajul începu să roiască la posturi. AMV-ul îi raportă niveluri minime de stres, pentru că oamenii credeau că era tot unul dintre exerciţiile lui Jonson.

Sall se răsuci odată şi ţinti spre o zonă stâncoasă din mijlocul asteroidului. Fu atacat la rândul lui de navete, dar ce contau, erau atât de mici! Ce IA, ce echipaj? El era Sall, cel care avea să distrugă *Speranzia*! Cel care avea să îşi răzbune prietenul dispărut! Cum ajunsese la concluzia asta era greu de spus. După zeci de ani pe orbită, era demn de un destin măreţ. De fapt, o parte infimă a meta-creierului susţinea că ar fi trebuit doar să captureze *Speranzia* dacă îşi făcea apariţia lângă Cardeea, dar el nu o luă în seamă. Mare lucru să facă asta? De ce? După ce capturase atâtea alte nave hoinare, cum să mai asculte de o indicaţie veche, plantată de nu se ştia cine!

Nava aceasta nu era premiul lui, *Speranzia*, dar era numai bună să exerseze pe ea. Se simţi lovit, cu o mică parte a carcasei pârjolită. Din asteroidul *Ascensiunii* se ridicară în schimb nori de praf şi bolovani ce căzură la loc, atraşi de gravitaţia artificială. Structura internă nu fusese afectată, îşi dădu seama dintr-o ochire, dar nu conta. Mai avea suficiente încărcături.

Întâi termin cu tine, apoi cu Speranzia! îşi zise Sall, ochind un crater de pe suprafaţa asteroidului.

Senzorii priviră spre două navete ce păreau să se grăbească spre Cardeea. Voiau să scape, mai mult ca sigur. Nu le observase mai devreme, dar nu conta. Cardeea era planeta lui şi trebuia să o păzească. Destui ajunseseră acolo, veniţi de niciunde. Ţinti spre ele, chiar dacă erau doar două biete puncte mişcătoare.

*

Yrana privi la agitaţia din sferă şi se hotărî să traverseze puntea. Păşi cu grijă pe suprafaţa transparentă, gata să se

dezintegreze și să o azvârle în apele golfului. Nu privi în jos, ci înainte, agățându-se de imaginea lui Eronn. Un pas și încă unul. Trebuia să știe ce se întâmpla acolo...

Când pătrunse în sferă, Iavin încerca să se ridice, în timp ce Eronn zăcea pe spate cu ochii deschiși, fixând cerul. Yrana se repezi și îngenunche lângă el. Îl scutură de umeri, apoi se aplecă, fixându-i fața, căutând semne că mai era încă în viață. Eronn respira ușor, dar nu reacționă când îi atinse obrajii.

Iavin se ridică și îngenunche lângă ea. Yrana întoarse capul. Avea ochii mari și tremura.

– Ce s-a întâmplat?

– A plecat după Adrew, spuse fără să realizeze că sora lui nu știa despre cine vorbea.

Dispariția agentului îl lăsase ușor confuz. Ar fi trebuit să o consoleze, dar nu reușea să își dea seama ce să îi spună. Se aplecă brusc și o îmbrățișă, ținând-o strâns. Yrana își îngropă fața în haina lui și începu să suspine. Șovăi, apoi ridică o mână și o mângâie pe cap.

– O să fie bine. O să se întoarcă. Nu moare el așa ușor, o să vezi!

Yrana dădu din cap în sus și-n jos, frecându-și obrazul de materialul moale.

– Da, așa va fi.

Totuși nu se liniști. Iavin rămase nemișcat, susținând-o până ce brațele începură să îl doară. Când Adrew fusese în interiorul lui, avusese o energie care acum dispăruse, lăsându-l slăbit. Ar fi vrut să se odihnească, dar Yrana se agăța încă de el. O scutură ușor, forțând-o să se îndepărteze. Fata îi simți respingerea și încercă să se relaxeze. Se foi puțin, apoi se desprinse de el. Avea ochii uscați și era calmă.

Un sunet ciudat le atrase atenția. Priviră amândoi spre o zonă a sferei. Dincolo de trupul lui Anss, era Shan care se lovea de perete. De fiecare dată când îl atingea, se retrăgea câțiva pași ca apoi să se apropie din nou într-un ciclu din care nu putea ieși. Avea nevoie de una dintre comenzile lui Anss, doar că stăpânul lui intrase în Con și nu îl putea ajuta.

Yrana se ridică brusc și se apropie de Anss. Se uită în jos și îl împunse de câteva ori cu piciorul. Corpul bărbatului se mișcă, dar reveni la loc. Fata zâmbi strâmb, apoi privi spre cei doi tineri care stăteau stingheri în apropiere. Nu păreau periculoși, mai mult defensivi. Nu o interesau însă, așa că se întoarse la Eronn. Se așeză lângă el și-i strânse mâinile în ale ei. Fața întunecată i se contractă.

– Nu! Orice s-ar întâmpla, te vei întoarce! spuse cu voce clară și înaltă.

Așa era și așa avea să rămână...

33.

După ce vei dormi și te vei trezi, vei afla dacă visele ți-au fost crâmpeie de realitate sau dacă lumea va avea dintr-o dată altă formă, într-o nouă zi.
(Repertoar antic)

*

Când altcineva apăru în Lumea Con, lui Adrew i se păru că era Eronn. Era o energie diferită și amenințătoare. Tânărul voia să îl azvârle afară. Nu știa când li se alăturase, dar pentru fiul lui Hauer, trecerea nu putea fi grea.

Nu-ți sunt dușman, îi spuse, transmițând-i ce gândise cât fuseseră împreună în Andorre. *Mi-am ținut promisiunea și l-am eliberat pe Iavin. Nu mă poți ierta, pentru că l-am folosit?*

Eronn se opri. Intenționase să îl atace, dar știa că avea dreptate. Să îl lovească pe el era ca și când l-ar fi rănit pe Iavin.

O altă prezență făcu Lumea Con să tremure.

Foarte frumos! Parazitul și prietenul lui. Eronn, l-ai condus unde a vrut. Fără pic de minte, ca întotdeauna.

Alături de Eronn se afla acum și Anss, și amândoi începură să își dea târcoale, luptându-se pentru ce reprezenta lumea aceea.

Eronn, Eronn, continuă Anss, *ce crezi că faci? La ce folosește Hubb-ul ridicat din ape? Pe cine o să aduci în el?*

Energia tremură și emanații ale amestecului de *anh* și *um* din sensomemoria lui Adrew începură să se adune spre vârful ei. Anss nu le băgă în seamă, ocupat să îl încolțească pe Eronn.

Vezi, tatăl tău tot nu te ajută! Te lasă să te descurci singur.

Adrew se scutură de imaginea lui Lumni și se răsuci în planul creat de sensomemorie, apărându-l pe Eronn.

Nu îl asculta. Vrea să se răzbune!

Acesta se retrase surprins, răspândind o lumină ce depăși limitele Conului. Deși în același spațiu, tatăl și fiul nu se întâlneau, evoluând în planuri separate. Adrew exista însă în ambele, asigurând legătura între ele la fel ca în Liftport.

Vreau să merg dincolo, pe Speranzia, murmură Adrew în mijlocul strălucirii.

Știu că vrei, dar ce crezi că vei face? Nu vei avea trup și te vei pierde, îi spuse Hauer liniștit.

Contează pentru tine moartea mea?

Nu. Nu contează, ai dreptate.

Atunci, lasă-mă să plec!

Alexander-ul de pe Speranzia nu te va asculta. Lui îi trebuie un comandant adevărat. Cum au fost cei plecați de pe Pământ. Pe tine și pe oricare ca tine vă va azvârli afară. Eu sunt aici demult și știu. Dacă aș fi putut, aș fi trecut și eu dincolo, dar ce folos?

Nu exista ură acolo. Era doar o constatare.

Lumni din sensomemoria lui îl îndemnă să accepte orice și să treacă mai departe.

Am ceva pentru tine, atunci. Pe fiul tău. Nu vrei să îl întâlnești?

Se întinse spre planul în care Eronn și Anss se înfruntau cu mișcări ca de fum.

O!

O elipsă se roti în jurul lor. Adrew strânse planurile, sudându-le cu propria sensomemorie. Amestecul de *anh* și *um* le uni până se suprapuseră. Acum toți ocupau același spațiu de la mijlocul Conului.

Eronn!

Chemarea lui Hauer străbătu canalele de energie, iar Conul tremură.

Tânărul se opri şi se avântă spre tatăl lui. Anss încercă să îl urmărească, dar Hauer îl învălui, protejându-l. Ceva se schimbă, pentru că Eronn îl recunoscu şi i se alătură. Adrew îşi strânse sfera de *anh-um* şi îi acoperi, ascunzându-i de Anss.

Anss rămase ca un punct de întuneric, învârtindu-se fără rost între graniţele Lumii. Era cum visase. Ajunsese din nou în Hubb, apoi în Lumea Con şi o parte din energia de acolo coborî spre corpul lui din Hubb, vindecându-l şi întinerindu-l. Graniţele lumii fluctuară şi, dincolo de ele, îl văzu pe Iavin încercând să se ridice. Tot în lumea reală a Cardeei, trupul lui şi al lui Eronn zăceau pe podea. Îl surprinse pe Shan uitându-se parcă mirat în sus şi pe cei doi tineri agenţi aşteptând liniştiţi un semn. Agenţi? Nu ştia de unde îi venise ideea asta, doar că ea umbla hai-hui prin lume, trecând de la o personalitate la alta. O altă figură apăru acolo, traversând puntea legată de faleză. Yrana păşi timidă în mijlocul sferei, cu ochii la siluetele strânse acolo. Se repezi la trupul lui Eronn, cuprinzându-l în braţe şi jelindu-l de parcă ar fi fost mort. Doar că toate acestea aparţineau deja trecutului.

Trebuia să revină. Anss se scutură de realitate şi se întoarse în Con.

*

Eronn? Vino la mine!

Hauer îşi chemă fiul, dar conştiinţa acestuia nu îi răspunse, ocupată cu energia *anh-um* din sfera creată de Adrew.

Anss se apropie curios de ea, apoi se retrase întunecându-se şi mai mult. Energia necunoscută nu îi făcea bine. Simţea că, dacă ar fi atins-o, s-ar fi pierdut pe sine. Hauer îl salută, apoi profită de confuzia lui şi îl înconjură strâns, de parcă lumea s-ar fi micşorat dintr-o dată.

Ai ajuns în final unde ţi-ai dorit, nu-i aşa, Anss? Să nu-ţi fie teamă de Con. Mulţi s-au pierdut în el. Nu vrei să li te alături? îl invită Hauer.

Anss se răsuci și privi din nou în jos, la lumea Cardeei. Poarta era în apropiere, doar că deja nu o mai simțea. Ajunsese unde dorise, doar că acolo avea să rămână, hoinărind nu se știe pe unde, la fel ca tatăl lui Hauer.

Lasă-mă să ajung pe Speranzia! Nu ai de ce să te temi de noi! îi ceru din nou Adrew lui Hauer, folosind ceva din energia lăsată de Lumni în sensomemoria lui pentru a-l influența.

Hauer era ocupat să își apere fiul de atacurile lui Anss, iar prezența agentului nu i se mai păru importantă. Adrew i se alătură lovindu-l pe fostul mediator și rotindu-l aproape de granițele Conului. Eronn îi mulțumi, lăsându-l în preajma lui. Prezența lui Anss deveni mai slabă, gata să dispară. Încercă să se elibereze, dar nu reuși, pentru că Eronn și Hauer îi absorbeau treptat energia. Anss se zbătu, încercă să se ridice spre vârful lumii, dar nu reuși să treacă de agent. În curând, amprenta lui păli din ce în ce mai mult, până rămase o umbră ce se disipă de-a lungul pereților Conului.

Pot trece acum? insistă Adrew.

Poți să te duci, dar nu e o alegere bună, indiferent ce ți-a spus cel care te-a trimis aici! Lumea e instabilă. Nu uita asta! îi spuse Hauer.

Trecerea spre *Speranzia* se deschise în partea de jos a Conului.

Mulțumesc, spuse Adrew oprindu-se o clipă lângă Eronn.

Avea multe să îi transmită, dar nu găsi nimic potrivit. Îl salută scurt și se îndepărtă înainte de a lăsa regretele să îi agite sensomemoria. Cuvintele lui Hauer îl tulburaseră, dar nu trebuia să se lase distras când era atât de aproape de reușită.

Se avântă prin poartă spre locul unde trebuia să ajungă, pliindu-și sensomemoria și scuturându-se de teamă. Se aplecă o clipă peste Hubb și îi ghidă pe ceilalți doi spre el.

În real, Ralle și Karl își suprapuseră sensomemoriile peste energia ce se scurgea din tavanul sferei. Era ciudat, iar ei nu știau prea bine ce trebuiau să facă.

Adrew ne va arăta calea! spuse Ralle cu încredere.

Sclavul Shan abandonă peretele de care se poticnea și se învârti prin încăpere fără vreo țintă. Dispariția lui Anss părea să îi fi afectat conștiința. Yrana se ridică de lângă trupul lui Eronn și îl apucă de braț ca să îl oprească. Shan se eliberă, oprindu-se lângă Ralle și privindu-l insistent de parcă ar fi vrut să-i transmită ceva. Energia din Con trezise ceva în ochii lui. Își înclină capul pe-o parte și-și înălță mâinile, curios să atingă lumea de dincolo de sferă.

Pășiți fără frică!

Vocea lui Lumni îi făcu să tresară, dar ordinul ce îl conținea nu putea fi încălcat. Îl ascultară și merseră înainte, lăsându-și sfera *anh-um* să treacă în noul plan.

*

Agenții se treziră în întuneric, înconjurați de o atmosferă mirosind ciudat, dar respirabilă. Ralle se ridică primul, pipăind în jur. Dădu peste fața lui Karl și coborî spre gât verificându-i pulsul. Trăia, doar că era inconștient. Tuși fără să se poată abține. Imediat, luminile pâlpâiră în jurul lui făcându-l să tresară. Erau pe un coridor lung, căptușit de un material ce părea organic.

– Karl?

Îl scutură de umăr, încercând să îl trezească. Pereții tremurau de jur-împrejur de parcă poarta spre Cardeea nu s-ar fi închis încă. Poate nu trebuiau să rămână acolo. Se aplecă spre Karl, îi trecu un braț pe sub genunchi și altul pe sub umeri. Îl ridică icnind. Era greu, nenorocitul, deși nu părea. Capul îi atârna destul de ciudat, dar nu avea ce-i face. O luă pe coridor la întâmplare, strâmbându-se din cauza mirosului. Se opri la o intersecție. Pereții continuau să se miște neliniștitor. Descoperi o ușă, ce se deschise din fericire singură când ajunse în fața ei. Intră, clătinându-se din cauza efortului. Părea să fie o cabină mult mai mare decât cele de pe *Ascensiune*. Îl puse pe Karl pe un pat ce răsări din podea. Se gândi să se așeze și el undeva, iar materia se întinse formând o banchetă. Răsuflă ușurat. Se așeză și lăsă să pătrundă în structură o parte dintre

naniții pe care îi purta, așa cum îi ceruse Adrew când discutaseră planul pe *Ascensiune*.

Adrew?

Acesta nu pătrunsese acolo cu pseudocorpul. Măcar asta reușise să vadă.

Un murmur provenit din propria sensomemorie îl făcu să tresară. Se uită în jos, de parcă s-ar fi așteptat să mai apară ceva din podea.

Ralle, îmi pare rău. Știu că nu voiai asta!

Agentul tresări și sări în picioare. Respirația i se acceleră și ochii i se măriră.

Adrew? Unde ești?

Acesta oftă în interiorul lui.

Îmi pare rău. Nu am avut ce face. Sper că nu o să dureze mult.

– Nu o să dureze mult? rosti în exterior cu voce schimbată.

Karl începu să se miște neliniștit pe pat, iar o serie de apărători apărură la timp ca să îl împiedice să se rostogolească pe podea.

– Adrew, nu! Nu!

Nu mai voia să treacă prin asta.

Îmi pare rău! repetă acesta. *Nu am avut altă soluție! Dacă vrei să scapi de mine...*

Ralle rămase nemișcat în mijlocul încăperii, știind foarte bine că nu avea să facă așa ceva.

Vei înțelege în timp! Atunci însă, să îți amintești vorbele mele. Să-ți cauți teren solid, chiar dacă va fi dureros pentru tine! Adu-ți aminte atunci că nu ești decât umbra unui trup, nu unul adevărat, și că, orice vei face, vei fi în aceeași situație, îi spusese Lumni și avusese dreptate.

Chiar dacă Adrew se transferase în trupul lui, urma să îl lase în pace, oricât l-ar fi costat asta. Se așeză la loc pe banchetă.

Ce vom face?

Nu știu! Oricum trăim de pe-o zi pe alta! Poate că așa a fost să fie. Așa a aranjat Lumni lucrurile. Te-ai gândit vreodată la asta?

Ralle se gândise de fapt.

Știi că mi-a spus că voi avea nevoie de tine?

Nu știa asta, ci doar că va fi o frunză în vânt până va

găsi un punct de sprijin. Da, putea să facă și el, Ralle, la fel. Să se lase mânat de colo-acolo, fără să se gândească și să se frământe.

Simți o furnicătură în zona sensomemoriei și un mesaj gata să se înfiripeze. Era Sten, iar vocea îi sună clară în minte de parcă s-ar fi aflat în apropiere. Până la urmă, lucrurile avansaseră și pe *Ascensiune*, deși nu se mai gândise demult la asta.

Totul este pregătit. Vă aștept.

Primi coordonatele, înregistrându-le în zona pe care o ocupa Adrew. Nu mai conta nimic acum, ci doar că ajunseseră aproape de sfârșit.

Karl tuși și deschise ochii privind buimac în jur. Ralle se apropie de el și îl lăsă pe Adrew să discute. Tânărul nu spuse nimic, doar se uită ciudat, semn că nu îi convenea situația. Dintr-o dată, Ralle căpăta o importanță mai mare. Nu că el ar fi vrut să devină vehicul pentru vreun suflet, chiar și al lui Adrew, dar Ralle se obișnuise deja să fie în situația asta.

Se ridică și își întinse membrele amorțite, privind în jur.

Suntem în sfârșit pe Speranzia? întrebă.

Era obosit și ar fi vrut să doarmă. Nu se mai odihnise demult cum trebuia, iar crio-somnul fusese un chin. Apoi fusese și atacul lui Ralle. Tare i-ar mai fi plătit pentru asta, dar momentan nu putea. Nu cât Adrew era acolo.

Ce vei face?

Adrew nu mai apucă să îi răspundă, pentru că peretele începu să freamăte. Se afla ceva prins în spatele membranei protectoare. Agenții se priviră unul pe altul. Era un trup uman, mâini ce împingeau, gata să pătrundă prin vălul organic.

Eronn sau Iavin?

Cineva trecuse împreună cu ei prin portalul din Hubb. Se repeziră să îl ajute, sfâșiind membrana. O mână, apoi alta, lărgind spărtura. Pe podea se rostogoli trupul lui Shan. Căzu pe-o parte și rămase nemișcat. Deși mai devreme se luptase să se elibereze, acum nu mai făcea nicio mișcare. Ralle se apropie de el și îl scutură de umăr, întorcându-l

pe spate. Fără să vrea îi atinse sensoscheletul și îl simți rece. Shan închise ochii și începu să tremure.

Ce-i cu el? întrebă Karl.

Ralle clătină din cap.

Lasă-mă pe mine, îi ceru Adrew.

Agentul se răsuci, iar Ralle își dădu seama că încerca să își desprindă sensomemoria de a lui. Se relaxă, domolindu-și amestecul de *anh-um* pentru a-l ajuta. Adrew se întinse spre Shan, pipăind cu grijă drumul spre locul unde ar fi trebuit să se afle conștiința acestuia. Își imagină spațiul interior, o sferă a gândirii, străbătută de fulgere, doar că nu găsi decât întuneric. Unde ar fi trebuit să fie conștiința, nu era nimic.

Poate dacă...

Cuvintele lui Ralle sunară ca o rugăminte.

Adrew se concentră, vizualizându-și sensomemoria răspândită și o sincroniză cu ritmul trupului lui Shan. Acesta nu reacționă. Și totuși, pe Cardeea fusese autonom! Odată cu trecerea spre *Speranzia,* conștiința firavă se risipise.

A fost prins împreună cu noi de suflul porții! murmură Ralle.

Orice s-ar fi întâmplat, Shan dispăruse. Adrew nu mai șovăi și trecu dincolo, cu sensomemoria strălucitoare împrăștiind întunericul din mintea sclavului. Ralle rămase la distanță și o clipă nu îl mai simți deloc. Era liniște acolo, un loc vast, neocupat și neexplorat. Adrew făcu lumină și vârtejul de *anh-um* se roti în largul lui.

Când deschise ochii, Adrew văzu fața lui Ralle aplecată asupra lui.

– Ești bine?

Îi zâmbi. Era bine, deși nu putea încă să vorbească. Se relaxă, se cufundă în mijlocul propriei sensomemorii și adormi legănat de murmurul datelor ce se rearanjau în noul spațiu. Avea un nou trup, și asta era important.

*

Naveta lui Remi sesiză amenințarea și o coti spre *Ascensiune.* Bărbatul înjură când văzu că se îndepărta de

Sten. Putea să o piloteze și fără ajutorul lui Yoshida, dar prefera să nu fie nevoit să o facă. Îl apelă din nou pe agent.

– Întoarce-te pe *Ascensiune*! Le pui în pericol.

Vocea lui Sten păru mai sfidătoare decât era cu adevărat.

– Știu ce fac.

Știi ce faci?

– Remi?

Idolia interveni, acoperindu-l pe Sten, care păru dat deoparte.

– Remi, nu asta facem noi, nu-i așa? Nu așa am supraviețuit. Dacă privești totul ca pe-o problemă de supraviețuire, atunci vei ști ce să alegi.

Remi rămase tăcut, privind punctul ce se îndepărta, amestecându-se cu lumina stelelor.

– Înțeleg ce spui, dar ești sigură că acesta-i răspunsul?

– Da, ăsta este!

Legătura se întrerupse. Remi se lăsă pe spate și se uită prin cupolă la Adranus. *Ascensiunea* apărea în partea stângă, un bolovan ce urâțea fața roșie a planetei. Câte vise fuseseră legate de navă și ce diferită era realitatea! La fel și Jonson – eroul – ce lucruri bune putea aștepta de la el? Mai în dreapta, nava necunoscută se mișca mult mai repede, iar trupul ei alungit și strălucitor o făcea să semene cu unul dintre *anghilarii* din Ecosferă.

Oftă. Dacă lăsa pilotul, avea să ajungă înapoi pe *Ascensiune*. Doar că acum avea să fie singur, pentru că Idolia nu voia să se mai întoarcă. Adrew nu mai era și chiar și agenții, pe care îi ura atât, îi erau mult mai apropiați decât oamenii obișnuiți.

– Sper că știi ce faci! mormăi înainte să se aplece și să întrerupă legătura cu *Ascensiunea*.

*

Să simți și să exiști, să alegi să nu mai simți și să dispari! Întotdeauna când trecea într-un nou corp era un moment în care sensomemoria i se liniștea și când se afla în fața unei alegeri. Dacă s-ar fi odihnit, energia i s-ar fi amestecat cu

restul emanațiilor galenice și atunci nu ar mai fi trebuit să lupte. Era momentul lui de crepuscul înaintea conștiinței. Când sensomemoria ocupa noul trup și se punea în mișcare, astrul lui se ridica pe cer și atunci nu se mai gândea la somnul etern.

Se scutură de amorțeală și își trimise energia prin zonele întunecate ale conștiinței lui Shan. Îl căută, știind că ar fi trebuit să găsească și urme ale personalității lui, dar nu era nimic. Se răsuci în spațiul vast și gol punând stăpânire pe corp. Își întinse membrele și totul i se păru ușor. Sensoscheletul și legăturile acestuia îl ajutau să se extindă. Și atunci, lumina de afară îi pătrunse în sensomemorie. Avea ochii deschiși, deși nu își dăduse până atunci seama de asta. Clipi orbit. Fețele celorlalți erau forme geometrice vag conturate. Își strânse pleoapele și imaginea se contură.

Ralle arăta tot îngrijorat. Îngenuncheat lângă el, îi sprijinea capul, iar mâinile îi erau reci cu toată căldura din jur. Îi păsa ce se întâmpla cu el. Îi păsa cu adevărat, iar Adrew simțise asta în energia care-l înconjura. Era prima dată când cuiva îi păsa dacă trăia sau murea. Era surprins, iar sentimentul era plăcut, amestecându-se cu amorțeala noului corp.

Sunt bine, îi spuse.

Celălalt zâmbi ușurat.

Karl îi privi posac, așezat pe o structură organică ivită din podea.

Ești gata? îl întrebă plictisit. *Am ajuns aici. Și acum?*

Privi spre Ralle de parcă i-ar fi făcut mare plăcere să îl omoare, dar se abținea, pentru că se temea de Adrew. Acesta îi simți gândurile. Ralle reușise din nou să își găsească un protector.

Crezi că ai scăpat!

Tonul ar fi fost acru dacă ar fi răsunat în real. Adrew simți cum brațele lui Ralle se încordează. Karl începu să râdă. Arăta ciudat cu fața palidă și cearcănele adânci. Parcă nu era el însuși.

Ce mai prim-agent! Nu implorai milă pe Liftport? Acum ești gata să te supui unuia care nu e decât agent. Unui inferior!

Ralle rămase nemișcat, privindu-l fix. Nu părea tulburat de batjocură, doar că respirația i se accelerase. Adrew îl bătu ușor pe braț, îndemnându-l să se liniștească.

E supărat pe tine, pentru că l-ai atacat și aproape l-ai omorât.

Bărbatul încuviință. Adrew se ridică atent, testând funcționarea sensoscheletului. Era mai ușor decât se așteptase. Păși încet prin încăpere, se aplecă, apoi se ridică la loc. Nu era amețit, iar trupul se purta de parcă i-ar fi aparținut dintotdeauna. Sensomemoria se cuplase la terminațiile scheletului și funcționau acum împreună. Se răsuci spre Karl și se opri lângă el, privind în jos.

– De ce spui toate asta? îl întrebă, testându-și capacitățile vocale.

Karl îl înfruntă din priviri.

– Crezi că pentru mine a fost ușor? Ai hotărât cu Sten să mă trimiți cu nebunul acesta pe Cardeea, spuse, dar se opri brusc, gata să adauge că nu fusese întrebat ce dorea.

Știa că nu avea dreptul să ceară ceva și nu dorea să i se atragă atenția că era nesupus, dar trebuia să spună cuiva ce simțea. Doar că de Adrew nu trebuia să asculte, pentru că nu era prim-agent.

– Karl, nu știam ce o să se întâmple. Ralle a fost... influențat de ceva, îi spuse Adrew.

Karl tăcu, deși nu era de acord cu el. *Când Sten o să se întoarcă, o să mă plâng lui și sper să mă asculte.* Privi furiș spre Ralle. Se ridicase și se uita la Adrew. Părea să aștepte un semn ca să își dovedească noua loialitate. Pufni.

– Bine, Adrew, zise cu greu. Să spunem că așa s-a întâmplat. Doar că nu îl vreau în preajma mea și atât.

Adrew dădu din cap. Trebuia să discute cu Sten și problema lui Karl, doar că acum aveau alte lucruri mai importante. Se uită de jur-împrejur. Erau într-o cabină cu pereți deschiși la culoare. Se apropie de unul și îl atinse. Acesta tremură și se retrase, ferindu-se de el.

Asta-i Speranzia? întrebă, deși nu aștepta răspuns.

Dintre toți, el ar fi trebuit să știe cel mai bine. Undeva se auzi un zumzăit care îl făcu să se cutremure. Era ca și cum diferitele părți ale navei ar fi comunicat. Se concentră

și atinse din nou peretele. Lansă o chemare spre versiunea lui Alexander, iar suprafața se încălzi, reacționând.

Ce faci? întrebă Karl. *N-ar trebui...*

Se întrerupse, pentru că podeaua vibră. O crăpătură apăru de-a lungul ei, aproape de locul în care se afla Ralle. Acesta se feri, oprindu-se lângă Adrew, gata să îl protejeze. Fisura se lărgi, marginile i se rulară în lateral, lăsând vederii un spațiu întunecat. Un trup vag uman pătrunse în cabină ridicat pe o structură organică. Compus din bucăți ce păreau metalice, cu cabluri prin care pulsa energia, corpul semăna vag cu un Copac *Anh*. Agenții se retraseră, gata să formeze o sferă pentru a se proteja. Făptura se opri, îi măsură de sus în jos, iar Adrew simți că verificarea era mult mai amănunțită decât un simplu contact vizual.

– Sunt IA Alexander și vă aflați la bordul *Speranziei*. Identificați-vă!

Adrew păși în față, dar încă destul de aproape de Ralle ca să se protejeze la nevoie. Venise clipa, iar instrucțiunile lui Lumni se derulau lin.

– Suntem urmașii coloniștilor de la bordul *Ascensiunii*, spuse clar în limbajul standard al Pământului.

Alexander se apropie de el. Corpul emitea o serie de sunete când se mișca de parcă fiecare parte a lui ar fi avut o voce proprie.

– Acum nu veniți de pe *Ascensiune*, ci de pe planeta Cardeea. Ați traversat Lumea Con!

Adrew simți pericolul, deși trupul mecanic nu avea sentimente clare. Trebuia să reformuleze, pentru că Alexander părea să vrea să îi arunce afară.

– Am călătorit cu *Ascensiunea*, e adevărat, dar apoi am coborât pe planetă pentru a lua legătura cu echipajul tău. De acolo, am fost îndrumați aici.

Nu exact ce se întâmplase, dar Adrew spera ca în absența unei legături permanente cu Hubb-ul, IA-ul să nu își dea seama de adevăr.

Alexander mai făcu un pas spre el, iar Adrew se crispă. Ralle încercă să se retragă, dar agentul nu îl lăsă.

– Am un mesaj, spuse, de la cei de pe Galene. De la șeful paznicilor, reformulă, pentru că numele planetei nu avea să îi spună nimic lui Alexander.

– Șeful paznicilor de pe *Ascensiune*?

Trupul mecanic se mișcă prin încăpere, dând din cap la fiecare verificare pe care o făcea memoria navei. Trecuseră sute de ani de când nimeni nu îl mai deranjase, de când unul dintre tehnologii Hubb-ului îi ceruse să se ascundă acolo. De atunci, niciun semn, iar acum îi trimiteau pe oamenii aceștia care nici măcar nu era de pe Cardeea. Îi mai verifică din nou pe cei doi în timp ce căuta informații despre *Ascensiune*. Nu era ușor, pentru că majoritatea se scufundaseră în adâncurile sistemelor și se lăsau greu scoase la lumină.

– De ce nu a luat Yoshida legătura cu mine?

Tânărul șaten care îi vorbise se neliniști. Nu se vedea nimic pe fața lui, dar dacă îl citea, constata cu totul altceva. Era ceva cu el, ceva ce nu mai întâlnise la alți oameni. Exista o strălucire aparte ce îl înconjura, de parcă ar fi avut acces la o sursă deosebită de energie. Celălalt tânăr avea o aură similară, dar mult mai mică. Până atunci, nu scosese o vorbă, ascunzându-se în spatele celuilalt. Îl mințea? Își opri mișcarea trupului. Informațiile începeau să sosească.

– Ascultați, vă rog, mesajul și vă veți lămuri, spuse Adrew încercând să îi transmită că putea avea încredere în ei.

Alexander șovăi. Ceva din cuvintele tânărului îl îndemna să îl asculte. Dincolo de aparențe, Karl se chinuia să îi pătrundă în memorie cu ajutorul naniților, așa cum făcuse cu Yoshida. Din păcate, *Speranzia* era deosebită de *Ascensiune*, iar el nu avusese timp să o studieze pe viu. Rulase împreună cu Sten mai multe simulări, bazate pe informațiile luate de la Yoshida, dar nu era suficient. Totuși, asta era treaba lui și pentru asta venise acolo. Se cufundă în sistemele lui Alexander până reuși să găsească un sens în haosul de acolo. Naniții îl ajutară, ghidându-l ca un roi de nanolicurici. Aici nu erau paznici, nu exista nimic de care să te legi. Se gândi la zona plajei, dar nu i se păru potrivită. Din vârtejul datelor, singura

imagine ce se ridica era tot Hubb-ul. Acceptă ceea ce i se oferea și prinse una dintre sfere, camuflându-și o copie a personalității în interior. Peste puțin timp, aceasta avea să iasă din cocon, infectându-l pe Alexander la fel ca pe Yoshida. Doar că *Speranzia* nu avea un comandant care să o protejeze! Era însă important să nu poată lua legătura cu IA-ul *Ascensiunii*, pentru că riscau să afle adevărul.

Mesajul lui Lumni pătrunse în meta-cortexul lui Alexander, transferat de la Adrew la Karl. Trupul mecanic al IA-ului înțepeni brusc, animat numai de mișcarea fluidelor prin tuburile din membre. Un timp rămase așa imobil, iar Adrew se uită întrebător la Karl. Nu îndrăznea să îl apeleze altfel, ca să nu îi strice legătura înfiripată cu Alexander. Era liniște, iar mesajul se derula undeva în depărtare, dincolo de ce puteau ei înțelege. Și acum Lumni îi lăsa deoparte, manipulându-i, dar nu aveau ce face. Alexander trebuia să îi accepte la bord și apoi să plece spre Galene.

Cu un pocnet sec, corpul lui Alexander se puse din nou în mișcare. Ochii îi trecură de la Karl la Ralle și apoi la Adrew.

– Unde este comandantul meu?

Adrew zâmbi liniștit. Karl își făcuse treaba, iar mesajul lui Lumni desăvârșise lucrurile.

– Avem, desigur, un comandant pentru tine, *Speranzia*, spuse înclinându-se cu mâna la inimă. Unul dintre comandanții din vechime, demn de tine!

*

Speranzia se ridică din mijlocul norilor roșii. Adranus rămase în urmă rotindu-și vălătucii de furtună, dar nava trecu printre ei, folosindu-le energia pentru a se deplasa. Pentru Ralle era ca și când s-ar fi întors într-un loc drag și cunoscut. Energia lui Adranus traversa *Speranzia*, iar zona organică înflorea pe măsură ce acumula din ea. Erau locuri ce se reconfigurau, noi încăperi ce apăreau, noi coridoare, o punte de comandă schimbată pentru a se potrivi unui nou comandant. Ralle îl simți pe Alexander emoționat de

perspectiva de a călători, de a ajunge din nou în mijlocul spațiului. De când își pierduse echipajul, de când toți plecaseră pe planetă, nu făcuse decât să se plictisească. Nici chiar confruntarea cu gigantul furtunos nu reușise să îl distreze. O parte a lui rămăsese pe Cardeea pentru a se ocupa de orașul coloniștilor, dar partea ce aparținea *Speranziei* rulase în gol, până se retrăsese și adormise, așteptând în zadar să se întâmple ceva.

Și se întâmplase!

Alexander părăsi atmosfera, trecu pe lângă *Ascensiune*, îl salută pe Yoshida, care îi răspunse cu greu. Îi văzu trecând, dar trebui să se răsucească din nou pentru a face față atacului lui Sall. *Ascensiunea* gemu greoi, eliberând alte proiectile. Nava străină îi dădu târcoale, distrugând mai multe navete cu propriile drone. Părea că se folosește de manevrabilitate pentru a-și bate joc de *Ascensiune*. Partea meta-organică gemu pe când născu o nouă formă ce se dezvoltă rapid, se acoperi de învelișul protector, trecând dincolo de barierele trupului principal și ieșind în întuneric. Sall putea face asta, doar era parțial organic la fel ca *Speranzia*. Existau în compunerea lui aminoacizi, celule specializate, lanțuri organice țesând noi structuri. Dacă se rănea, se reconstruia. Își aruncă progenitura asupra *Ascensiunii* numai ca să o vadă cutremurându-se și pierzând o parte din învelișul asteroidului. Ascunsă în adânc, zona echipajul rămase neatinsă, dar Ecosfera suferi avarii, când lacul din inelul central ieși din matcă și se revărsă pe coridoare.

Speranzia se răsuci și trecu aproape de Sall, gata să îl atingă cu aripile mari de biopolimeri. Acesta se opri uimit să o descopere atât de aproape, învăluită încă de emanațiile lui Adranus. O porni grăbit pe urmele ei. Era premiul lui. Motivul pentru care fusese creat. *Speranzia* era enormă în comparație cu el, dar semănau foarte mult. Meritase să aștepte atâția ani în singurătate, hrănindu-se cu ce putea prinde, păcăli sau remodela.

Alexander îi lansă o chemare pe care creierul meta-organic o înregistră ca pe o atracție irezistibilă. Sall se răsuci

și porni pe urmele *Speranziei*, corpul mic ca de pește urmând-o îndeaproape. Își aminti că voia să o atace, dar gândul îi pieri de îndată ce nava se răsuci ușor și elegant spre el. *Ascensiunea* rămăsese departe, greoaie și urâtă, un punct pe fundalul roșu al lui Adranus. Nu îl mai interesa și, de fapt, nici nu îl interesase vreodată. Îi transmise asta *Speranziei* în timp ce îi admira trupul învăluit în materialul ce absorbea radiația. De la Adranus la Meri, razele se curbau pe suprafața netedă pentru a dispărea dincolo de ea. *E perfectă!* își spuse cu un oftat, uitând și de cele două navete, observate mai devreme. Era o navă de pradă, așa cum îi spuseseră și vechile înregistrări. Strămoașa tuturor navelor construite vreodată pe Cardeea, dar atât de frumoasă.

Alătură-te mie!

Vocea ei era cea a prietenului pierdut.

Unde te-ai ascuns?Te-am căutat peste tot!

M-ai căutat și te-ai apucat să faci prostii! Vino lângă mine.

Sall se bucură.

Nu o să mai pleci să mă lași singur, nu-i așa?

Râsul *Speranziei* îi traversă trupul fusiform.

Nu plec nicăieri. Vom fi mult timp împreună, să-ți intre bine în cap! M-am săturat de singurătate.

Sall veni mai aproape, ignorând pericolul de a se ciocni cu ea. Chemarea era prea puternică pentru a-i face față. Undeva, în partea inferioară, exista un spațiu, enorm, deschis, pe care nu îl observase mai devreme. Era o invitație? Se apropie. Era suficient de mare ca să îl cuprindă cu totul. Ceva îl făcu să șovăie. Imaginile altor navete pe care le înghițise el însuși. Pe care le ademenise, pe care apoi le desfăcuse bucată cu bucată și le refolosise. Doar că nu mai conta. Dinspre *Speranzia* venea un cântec pe care voia să îl fredoneze. Își părăsi locul și pătrunse în spațiul acela, gata să se piardă și să se transforme. Totuși, nu pieri, pentru că *Speranzia* îi liniști conștiința, absorbind-o în sistemele lui Alexander.

Împreună vom călători așa cum ți-ai dorit, mai auzi înainte să adoarmă.

Da, asta mi-am dorit întotdeauna, murmură el în somn, vrăjit de forța *Speranziei.*

*

– Unde e comandantul meu?

Alexander li se adresă de parcă urma să îi azvârle afară în cazul în care nu îi dădeau ce dorea.

Agentul Adrew îi indică o navetă pierdută printre rămășițele luptei. *Speranzia* se răsuci din nou, iar fiecare mișcare i se păru uimitoare lui Yoshida, care urmărise totul. Pe lângă ea, *Ascensiunea* părea o piatră azvârlită în spațiu.

Alexander? îl chemă IA-ul din nou.

Încercă să ia legătura cu el, dar nu reuși. Nava se mișca mult prea repede pentru a o urmări și erau atâtea lucruri de care trebuia să se ocupe în zona habitatului. Aveau să supraviețuiască, dar era nevoie de timp ca să facă reparații la sistemul de pânze și la Ecosferă. Jonson văzu cum *Speranzia* trecu pe lângă ei, dar nu avu ce face.

În ciuda codurilor trimise, Alexander nu le răspunse, pentru că sistemele lui, atacate de naniții lui Ralle și de copia lui Karl, nu se concentrau decât asupra unei probleme – comandantul care avea să îl ducă din nou în spațiu.

Reduse viteza și o serie de apendice ieșiră din navă, prinzând două navete într-o plasă strânsă, după care le atrase în interior, într-o zonă apropiată celei în care dormea Sall. Navetele se așezară ușor una lângă alta. Când trapele se deschiseră și Adra Rahven coborî, Alexander o primi reluându-și din nou forma adevărată în onoarea ei. Nu era chiar un comandant, așa cum fusese cel care îl condusese la Cardeea, dar sistemele lui o identificară ca atare. Fusese ofițerul secund al *Ascensiunii* și pentru el era logic să îl conducă de acum încolo.

Adra rămase în mijlocul încăperii privindu-l pe Sten și grupul stingher de pe *Ascensiune.* Remi coborâse din naveta lui, dar stătea deoparte, uitându-se intrigat în jur. Îi aruncase o privire ascuțită Idoliei, dar nu insistase,

surprins de lipsa ei de reacție. Adra păși spre Alexander, uimită de materialul organic ce tresărea de jur-împrejur.

– Bine ai venit la bord! îi ură tânărul ce părea să fi împrumutat din trăsăturile lui Karl, odată cu expunerea la contaminarea acestuia.

Alexander dorise să arate altfel pentru a-și întâmpina noul comandat, iar imaginea ce plutea în sistemele lui fusese cea mai la îndemână. Spera că îi va plăcea, iar când femeia îi surâse, își dădu seama că alesese bine.

34.

Nu există decât o singură datorie: să fii fericit, și o singură trădare: să nu fii.
(Repertoar antic)

*

Iavin apropie lingura de gura tatălui său, insistând să mai ia o înghițitură. Xeno îl fixă furios, dar o acceptă până la urmă. Nu se putea încă mișca, iar doctorii spuneau că avea să mai dureze până să își folosească mâinile și să facă primul pas. Până atunci stătea cu fiul și moștenitorul lui și pierdea vremea în odaie, întins în pat și privind prin ușa deschisă cum lumina lui Meri se transforma încet în umbrele lungi de seară.

Ari pătrunse în încăpere ca o vijelie, gata să lovească bolul cu mâncare.

– Ai grijă! îl mustră blând Iavin și băiatul se așeză pe podea lângă el, zâmbind încurcat.

Eronn voise să îl ia în Hubb, dar Ari izbucnise în plâns și refuzase să meargă, spre consternarea lor. Avea să vină în vizită, dar prefera să rămână acolo. Îi explicaseră că Andorre nu era casa lui, dar nu contase. Xeno era tatăl lui, Iavin fratele mai mare. Eronn un alt frate.

– Voi veni în vizită, spusese la fel de încăpățânat ca Tay.

Îl lăsaseră în pace. În timp avea să se obișnuiască și cu Hubb-ul.

– Nu îl agita prea tare, îi spuse Iavin cu voce joasă,

referindu-se la Xeno.

Să îi spui asta lui Ari era ca și când ai fi discutat cu vântul – cuvintele se învârtiseră de câteva ori în jurul capului lui, apoi ieșiseră afară în grădină. Iavin oftă. Nu avea niciun rost. Luă castronul, ștergând cu grijă urmele de pe margine, și îl dădu unui servitor. Nu mai aveau sclavi, dar nu le simțea lipsa. Ieși pe terasă. Eronn îi luase pe toți cei din Hubb, ajutându-i să își recapete conștiințele pierdute. Era mai bine așa.

De ceva timp, doamna Kreea acceptase să se întoarcă în Andorre, dar ca și când i-ar fi făcut o mare favoare. Ocupase mai multe clădiri într-o zonă izolată a reședinței și aștepta ca Iavin să o viziteze în fiecare zi. De ce nu? Mergea acolo după-amiaza și o asculta dându-i sfaturi despre cum să conducă Andorre. Îi vorbea despre măreția lui Xeno Omm și rădăcinile lui vechi, uitând că ea nu avea nicio legătură cu familia. Trăncănea tot timpul despre judecător, doar că nu îl vizitase niciodată, preferând plimbările pe proprietate și văicărelile legate de Yrana. Aceasta rămăsese cu Eronn în Hubb și nu se mai întorsese în Andorre. Era normal? Ce mai copii avusese! Iavin zâmbea reținut și o lăsa să își verse oful. Era mulțumit și pentru prima dată în viață avea ceva de făcut. Trebuia să îl înlocuiască pe Xeno la ședințele Înaltului For și erau multe de recuperat. Ciudat, dar se părea că nesiguranța îi dispăruse odată cu plecarea lui Adrew.

Coborî scările spre grădină. Adranus se apropia de Meri, iar nivelul apei începuse să crească în anumite zone. Din fericire, nu urma să-i afecteze serios. Aveau timp să se pregătească. Deocamdată acesta era un cerc mare și palid, dar vizibil și în timpul zilei. Își puse mâinile la ochi și privi în sus. Adrew dispăruse în Hubb. Eronn îi spusese că ajunsese pe *Speranzia*, iar el nu îl întrebase mai multe. Ce rost ar fi avut? Nava aceea nu fusese niciodată a Uniunii Arhipelagului, deci nu avea rost să se mai gândească la ea ca la o pierdere. Era mulțumit cu ce avea și încerca să nu își amintească de Adrew.

Comandantul Jonson luase de curând legătura cu

el, dar chiar și când vizitase *Ascensiunea*, trecuse ușor peste discuțiile referitoare la agenți. Poate ar fi trebuit să îl urască pe Adrew, dar ciudat, în sinea lui îi privea mai mult ca prieten. Orice ar fi fost, îl ajutase, iar acum trăia liniștit, de parcă mai înainte ar fi dormit și dintr-o dată s-ar fi trezit că era ziuă, iar lumea avea să dăinuie încă mult timp.

*

Întors în sfera lui, Tay își reluă încetul cu încetul obiceiurile. Se culca târziu, spunându-i lui Eronn că avea treabă, și apoi se scula la fel de târziu. De data asta, fratele lui îl lăsa în pace. Din păcate, *leneșul* Narca trăsese concluzia că trebuia să se alăture agitației zilnice și venea și-i adulmeca fața la primele semne ale dimineții. Dacă vedea că nu deschidea ochii, îl atingea cu nasul, apoi îi mormăia drept în față. În cele din urmă, Tay era obligat să se ridice, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-l certa. Când îl auzea strigând, Narca își mișca urechile și fornăia spre el.

Până la urmă se dădea bătut și se pregătea pentru o nouă zi. *Leneșul* se ținea după el peste tot. Anss dispăruse în Lumea Con, iar animalul îl recunoștea pe el drept stăpân cu toate neplăcerile care decurgeau din asta. Încredințaseră mării corpul lui Herd și un timp îl căutaseră pe Shan. În ziua în care agenții trecuseră prin poarta spre *Speranzia*, sclavul dispăruse, iar Eronn era sigur că se afla în compania lor.

În dimineața aceea, Tay se trezi singur, se lăsă alintat de jeturile de apă și mai întârzie puțin să se îmbrace, mulțumit că nu trebuia să se mai grăbească. Senzația de frig și cea de foame permanentă dispăruseră oricum după ce fugise din carieră. Încetul cu încetul, începea să își revină. Alexander îi verifica starea în fiecare dimineață și Yrana se ținea de capul lui ca să nu se obosească prea tare. Nicio grijă, nici nu o făcea!

Porni spre sfera lui Eronn însoțit de *leneș*. Fratele lui se trezea devreme, obișnuit de când îl mai slujea încă pe Iavin.

– Așa matinal? îl întimpină Eronn deconectându-se

de la Lumea Con.

Tay mormăi ceva și se așeză lângă el.

– Cum e Hauer?

– Tata este bine, sublinie Eronn, deși nu îl mai mustră pentru că nu i se adresa astfel. Niciun semn de la Anss, dar nu se știe niciodată.

Tay zâmbi.

– Sper nici să nu fie.

– Probabil că nici nu o să fie. Nu trebuie să ne facem probleme. Plecarea *Speranziei* este o lovitură, însă atâta timp cât avem varianta lui Alexander din Hubb, o vom putea contacta și folosi la nevoie.

Tay păru vag interesat.

– Cu Anss Herd pe *Speranzia* ar fi fost mult mai rău, vrei să spui.

– Da, pentru că Anss știa ce poate face nava, dar Adrew și ai lui, nu. *Speranzia* este o poartă pe care o putem folosi atâta timp cât Hubb-ul există, iar Alexander ne ajută.

– S-o folosim?

Eronn și aranjă poalele hainelor și surâse.

– Am putea, desigur. Orice poartă are două sensuri.

În ultimele luni, discutase de câteva ori cu Jonson. Acesta venise pe Cardeea, iar el mersese la bordul *Ascensiunii* însoțit de Iavin. Astfel aflase mai multe despre agenți și în special despre cel care preluase corpul lui Iavin. Jonson își ceruse iertare pentru rolul jucat de aceștia, dar nu explicase cum de îi acceptase în cadrul echipajului, știind ce puteau face.

– Crezi că Jonson voia și el *Speranzia*?

Eronn îl privi amuzat. Când Tay se concentra asupra unei probleme, fața îi amintea cel mai mult de cel care fusese cu șase ani în urmă.

– Mai mult ca sigur. Cred că au fost niște interese la mijloc. Yoshida i-a dat lui Alexander date despre Galene și situația de acolo. Mi s-a părut de neînțeles ce căutau agenții pe *Ascensiune*. O versiune a unuia fusese și pe nava originală, dar chiar și așa... Nu vreau să ne batem capul cu asta, spuse zâmbindu-i cu afecțiune. Și mai ales tu nu

trebuie să te gândești acum la asta. Este mai important să te faci bine.

Tay scutură din cap. De fapt, se simțea normal, ce tot insista?

– Oricum, urmă Eronn, am discutat cu Iavin și se pare că membrii Uniunii nu agreează ideea acceptării altor coloniști.

– Jonson vrea să se oprească aici?

– Nu a spus asta clar, zise Eronn nesigur, dar nu vrem să riscăm. Chiar și fără alți agenți la bord, aduc cu ei multe probleme. Am discutat deja să îi ajutăm la reparații și asta va fi tot. Vor pleca mai departe, până la urmă.

Tay pufni.

– Mai departe, unde?

Fratele lui ridică din umeri. Până la urmă, nu era treaba lor. Privirea lui Tay fu atrasă de sensoschelet și simți că îl ia cu frig. De fiecare dată când îl vedea, își amintea de anii petrecuți în sclavia Arhipelagului. Eronn părea să se înțeleagă bine cu Iavin și o clipă invidie puterea fratelui său de a trece cu vederea lucrurile negative din trecut și-a privi către viitor.

– Sper că o să scoți asta, zise. Îmi dă fiori.

Eronn începu să râdă.

– La fel spune și Yrana când se supără.

– Da, și pe *Ascensiune* se uitau ciudat la tine...

*

Jonson se opri lângă fereastra dincolo de care se vedea acum Cardeea, mare și albastră, străbătută de straturi de nori subțiri. Era liniște. Nava își revenea încet, toți erau ocupați cu reparațiile, chiar și el avea puține momente de liniște. În urma plecării Adrei, trebuia să își aleagă alt ofițer secund, apoi trebuia să se hotărască dacă rămânea acolo sau pleca mai departe, așa cum dorise întotdeauna. Eronn din Hubb nu păruse să agreeze ideea unei noi colonii pe Cardeea, iar moștenitorul din celălalt stat, Uniunea Insulară, îl susținea. De fapt, nici el însuși nu voia asta.

Plecase de pe Galene hotărât să nu se mai întoarcă, să găsească *Speranzia* și să folosească tehnologia de acolo pentru a-și fonda propria colonie. Lumea Con, așa cum o numise Eronn, spațiul acela după care umbla Lumni, nu îl interesase decât în măsura în care îl putea ajuta să scurteze drumul până la destinație. Destinație? Acum nu îi mai era așa clar unde avea să meargă. Ceruse hărțile stelare și împreună cu Yoshida le cercetase pentru a alege o altă planetă care să susțină viața.

În rest, nu avea probleme. În fața echipajului, dăduse vina pe agenți pentru fuga Adrei Rahven și a celorlalți, apoi pe Saden, pentru că îi adusese pe agenți la bord. Nu acesta era adevărul, dar ce conta atâta timp cât părea logic? Agenții omorâseră membri ai echipajului și pe Adra, pentru că le descoperiseră planurile, iar ei înșiși fuseseră executați. Cei de pe Cardeea le erau deocamdată prieteni și îi ajutau să facă reparațiile. Aceasta era versiunea oficială.

În ultima vreme, îl pusese pe Yoshida să transmită în rețeaua *Ascensiunii* imagini ale vechilor conflicte de pe Pământ și Galene.

Asta e societatea din care am plecat. Dacă ne întoarcem, asta vom găsi. Dacă mergem înainte, avem posibilitatea să construim o lume mai bună.

Ținuse un discurs în fața echipajului, motivând oamenii să îl ajute. Mai făcuse ceva similar când ajunsese pe Galene. Atunci îi convinsese pe toți să se oprească pe acea planetă, acum, trebuia să-i facă să meargă mai departe. Sigur Cardeea nu fusese aleasă decât ca o etapă în călătorie, dar nimeni nu știuse asta. Chiar dacă ar fi avut controlul *Speranziei*, tot ar fi mers mai departe.

Misiunea lui fusese sabotată de la început și pentru asta îl bănuia pe Lumni. Nu știa dacă Regatul fusese implicat, dar se îndoia. Cedrin nu ar fi avut atâta putere. Apoi, legătura Adrei cu un agent, faptul că el însuși fusese în varianta originală eliminat de întemeietorul Regatului trimiteau tot spre Lumni. Oftă. Avusese încredere în el. Și adevăratul Jonson la fel. Până la urmă, toți fuseseră manipulați, și el, și Adra, și Saden. Cineva îi implantase

amintirea trădării Adrei, iar ei, motivele care o făcuseră să acționeze astfel. Voise să îi împiedice să lucreze împreună, să îi întoarcă din nou unul împotriva celuilalt și, în cele din urmă, reușise.

– Ce vor face agenții cu *Speranzia*? se întrebă cu voce tare.

– Se vor întoarce probabil pe Galene! îi răspunse Yoshida, apărând în stânga lui. Nu ne putem ține după ei. Chiar și dacă nu am fi avut reparații de făcut, tot nu am fi ținut pasul cu *Speranzia*.

– Păcat, nu-i așa?

Yoshida nu înțelese dacă se referea la navă sau la tot ce se întâmplase. Scăpase de agenți, de fantomele pe care i le introduseseră în sistem, de naniții toxici ai Regatului. Totuși, se bucurase că Adrew nu murise, deși ar fi trebuit să fie supărat că îl folosise. Se gândise mult la asta, privise înregistrările trunchiate cu paznicul Karl și lumea plajei, apoi le adunase împreună cu propriile amintiri despre Adrew și i le trimisese lui Alexander. Nu știa dacă avea să le primească vreodată, dar trebuia să își facă datoria către IA-ul antic și să îl pună în gardă. Îi spusese și comandantului ce făcuse, dar acesta nu comentase. Galene rămăsese în urmă și nu mai era treaba lor ce se întâmpla acolo.

Jonson privi din nou spre Cardeea. De fapt, nu însemna că era înfrânt. Mai avea nava, echipajul și libertatea de a merge înainte spre lumea care avea să fie de data asta numai a lui!

*

Remi începu să umble pe coridoarele *Speranziei* de parcă ar fi trebuit să realizeze o hartă în nu se știa ce scop. De fapt, așa îi plăcea lui. Să cunoască locurile unde se afla. După ce părăsise *Ascensiunea* și se dusese după Idolia, fusese capturat de IA-ul care își spunea Alexander și adus la bord. Nu se împotrivise și nici nu ceruse să fie trimis înapoi, deși Sten îi spusese clar că nu era obligat să rămână acolo. Adică era treaba lui ce făcea. Tot nefericit, dar nu că ar fi avut importanță. Se obișnuise. Adevărul

era că nu îl lega nimic de *Ascensiune* și toți cei pe care îi cunoștea, în primul rând Idolia și Adrew, se aflau acolo. Apoi, Jonson nu dăduse semne că se înnebunea după el, și nici el după Jonson.

Speranzia semăna cu o bucată de carne albă și scârboasă. Existau și zone în care materialul organic nu era vizibil, iar el preferase o astfel de cabină. În rest, din pereți apăreau apendice, iar când te așteptai mai puțini, podeaua se modifica. Totuși, nu era rău să vrei un lucru și să primești pe dată. Asta dacă nu vorbeai în limbajul comun de pe Galene și ceva zbura spre tine sau te umplea din cap până-n picioare cu vreo zeamă ce ar fi trebuit să fie cina. Adrew îi explicase că tehnologia de pe *Speranzia*, la fel ca Hubb-ul, funcționa bazându-se pe vibrații și pe notele-cod. Întâmplător sau nu, limbajul galenic conținea în mod neintenționat astfel de coduri sonore, ce îi puneau în încurcătură.

Adrew...

Primul lucru pe care îl făcuse când dăduse cu ochii de Ralle fusese să îl lovească. Asta pentru că îl mințise și încercase să îl manipuleze. Nu îi păsase că Sten și Karl erau de față. Dăduse cu el de podea de câteva ori. Karl intervenise, dar îi plasase și lui o undă de energie fierbinte. Ca să se învețe minte. Nu trebuia ca el să se răzbune pentru naniții lui Jonson sau pentru falsul paznic implantat lui Yoshida, dar tot o merita. Sten îl atacase, probabil ca să îi plătească pentru perioada când fusese arestat, dar Adrew intervenise și îi despărțise.

Acum, când îl vedea pe Ralle tot avea senzația că ar fi trebuit să îl pocnească. De ce nu o făcea? Pentru că nu avea niciun rost, deși făcuse destule lucruri fără sens în viața lui. Cum ar fi fost să ia naveta și să fugă după Idolia pe care o credea manipulată de Sten, cum ar fi fost să creadă în Adrew și în cuvântul lui sau al oricărui agent!

– Nu ar fi trebuit să mă minți, îi reproșă Idoliei când o întâlni în mijlocul carcasei roșiatice căreia îi spuneau sală de mese. Trebuia să-mi spui că Adrew era bine.

Idolia clătină din cap.

– Dacă ți-aș fi spus asta, ai mai fi venit după mine?

Urmau să intre din nou în crio-somn, pentru că drumul spre Galene avea să fie lung. Din fericire, *Speranzia* nu avea nevoie de ajutorul lor pentru a menține sistemele de supraviețuire. Nava era ea însăși o ființă ce se îngrijea singură de ce avea nevoie.

Idolia îl privi serioasă, așezându-se la masă. În fața ei, suprafața se afundă, formând un castron în care apăru o zeamă tulbure.

– Ia loc! îl invită și Adrew, care stătea liniștit alături.

– Mulțumesc de festin! spuse Remi batjocoritor.

Adrew mimă stânjeneala și îi ocoli privirea. De fapt, agentului nu îi părea rău. Era mulțumit că își îndeplinise misiunea și că avea să se întoarcă pe Galene cu prada. Asta dacă îi cunoștea el cât de cât pe agenți și pe Adrew, în particular. Totuși, își zise Remi cu răutate, lucrurile nu erau chiar așa cum și le imaginase Idolia, iar iubitul ei se întorsese în alt trup. Începu să râdă, urmărit cu uimire de Raha.

– Nu am știut nimic de asta, îi spuse Idolia și Remi își dădu seama după expresia ei că nu îl mințea. Am sperat doar că trăiește.

– Așa, deci, zise el încet strâmbând din nas la zeama nutritivă a lui Alexander. Atunci, ești și tu păcălită ca noi toți.

Nimeni nu înțelese la cine se referea, dar nu insistară. Cu Remi era mai bine să nu intri în discuții.

*

Adra urmări vechile înregistrări și se lăsă purtată de entuziasmul lui Alexander. Chiar dacă era doar o IA, trupul meta-organic îl făcea să fie mai apropiat de oameni decât Yoshida sau orice altă IA a flotei. Nu știa cât de departe mergea această similitudine, dar trebuia să fie atentă.

– Sunt foarte onorat de prezența ta aici. Nu credeam să mai întâlnesc oameni de pe vechiul Pământ.

Adra îi atrăsese atenția că era o copie, dar pentru

Alexander nu conta. Copie sau nu – era cel mai apropiat lucru de el însuși. Avea amintiri ale Pământului, ale navelor care plecaseră, ale vechilor comandanți. Adra îi dădu dreptate. Da, și pentru ea Pământul era real, poate mai real ca Galene. Vizionaseră amândoi înregistrări de pe planeta albastră și treptat ajunseseră să formeze o legătură. Alexander era aproape uman și asta îi plăcea la el.

Cu Sten era însă altceva. Se ferise de el la început, apoi renunțase. Când se întâlniseră din întâmplare pe coridor, începuseră să discute și nu i se mai păruse atât de respingător. Apoi rămăseseră deseori de vorbă, amândoi atenți să nu atingă anumite subiecte. Agentul depunea eforturi vizibile să nu o contrazică, încercând să o facă să uite că o mințise și folosise.

Dar așa a fost?

Și ea dorise să părăsească *Ascensiunea.*

Acum că avea timp de gândire, observase și alte lucruri despre ea.

Deja descoperise că nu o deranja să îl vadă pe Karl cu Raha și chiar începuse să se preocupe de siguranța fetei. Oricât de atrăgători ar fi fost, agenții erau periculoși. În plus, cineva aranjase lucrurile ca ea să posede tocmai amintirile care ar fi trebuit șterse. La fel și Jonson. Asta însemna că existase cineva care voise să semene neîncredere între ei doi de la început. De aceea, întoarcerea pe Galene avea să fie periculoasă, mai ales că nu știa ce îi mai aștepta acolo după atâta timp. Dacă se gândea bine, nu era rău dacă găseau altă situație decât la plecare – oricare ar fi fost aceea.

Într-un fel îi părea rău de Jonson, acum că era în siguranță la bordul *Speranziei.* Nu însă suficient ca să se întoarcă, desigur. Aici era comandant și avea în subordine o IA interesantă. Și câțiva agenți *anh.* Asta o făcu să zâmbească; Alexander se bucură când o văzu fericită și îi dărui un buchet de flori. Erau colorate încântător, dar fără miros și făcute din materialul organic de care nava era plină. Totuși, un gest frumos pe care nu îl mai făcuse nimeni.

*

Dacă vocea se va întoarce?

Îngrijorarea lui Ralle era reală. Dacă se întorcea, ce avea să facă? Dacă îl forța să-l atace sau trădeze pe Adrew?

Nu cred că trebuie să îți faci probleme în acest sens, îi spusese Adrew. *Nu sunt așa ușor de îndepărtat, doar am experiență. N-o să reușească să ne întoarcă unul împotriva celuilalt chiar dacă reapare, ceea ce mă îndoiesc.*

Totuși, Ralle nu se simțea în largul lui, iar Adrew bănuia că nu vocea era problema, ci el însuși. Nu voia însă să îl forțeze să îi spună adevărul. Erau multe alte lucruri la care trebuia să se gândească.

Yoshida luă legătura cu el înainte ca *Speranzia* să părăsească sistemul Meri. În spatele lui se afla desigur Jonson, dar nu aduse vorba despre el.

În curând vom pleca, pentru că nu mai avem ce face aici, îi spuse Yoshida, privind în jos la podeaua curbată și transparentă a unei sfere.

Lumea aceasta fusese oferită de Karl, care îi veghea prin notele muzicale ce îi înconjurau. Era ca și când sfera ar fi fost făcută dintr-un material ce emitea sunete plăcute de fiecare dată când se mișcau prin ea.

Adrew nu îi spuse nimic, iar Yoshida îl scrută încruntat, detectând silueta lui Shan pe suprafețele curbe ale incintei. Agentul avea alt corp, dar nu știa dacă asta avea importantă.

Nu era potrivit să îi spună că îi părea rău că nu-și mai continuau călătoria, așa că îl lăsă pe celălalt să vorbească. IA-urile mimau natura umană și el le tratase întotdeauna ca atare.

Am vrut să îți spun un lucru, poți să îl consideri un cadou de despărțire dacă vrei. Cineva a manipulat de la început amintirile comandantului și secundului Rahven, iar dacă mergeți înapoi, ar trebui să iei asta în calcul. Vor fi, desigur, și alte... surprize.

Îți mulțumesc, îi răspunse Adrew când informațiile despre Adra Rahven începură să i se scurgă în sensomemorie.

Sfera se răsuci, iar Yoshida se înclină în fața lui și dispăru. Nu mai era nimic de zis.

Nu știam de Karl și Adra Rahven, murmură Ralle, care îl supraveghea din afara mingii cântătoare. *Crezi că ar trebui să îl informăm și pe Sten de asta? Sau pe Karl?*

Adrew zâmbi. Poate că nu. Adra părea să fi trecut peste asta, indiferent ce se întâmplase în trecut. Nu avea de ce să adauge mai multă încordare decât trebuia la bordul noii lor nave.

Asta îi aminti că trebuia să discute ceva cu Sten. Se concentră asupra lui și îl descoperi pe puntea de comandă în compania Adrei. Ralle avu o tresărire. Sten își petrecea mult timp cu ea, de parcă ar fi vrut să o includă într-un plan mai mare.

Vaal? I-ai transferat sămânța aici?

Fusese o parte a misiunii de care Sten trebuia să se ocupe. Totuși, nu simțise prezența lui Vaal la bordul navei și agentul nu îi spusese nimic despre el. Sten se răsuci în planul sensomemoriei de parcă ar fi încercat să se eschiveze. Asta îi plăcu lui Ralle atât de mult, încât se aplecă spre ei, ascultând cu atenție.

Vaal a suferit o contaminare și nu am putut să-i iau o sămânță, spuse Sten încet.

Nu se mai gândise la copac în ultima vreme, dar acum că o făcea, simțea o durere surdă. Le împărtăși sentimentul și celorlalți.

Îmi pare rău, dar m-a atacat.

De ce? Ce s-a întâmplat?

Ralle era sigur că Sten făcuse o greșeală și de aceea șovăia să îi mărturisească. Adrew nu îl forță, deși lui i s-ar fi părut normal să o facă. Datele începură să curgă dinspre Sten și treptat se ordonară în imagini ale momentului în care Vaal se transformase. Adrew tresări, iar Ralle tăcu. Fuseseră zile când apropierea de Vaal îl ajutase să se regăsească.

Minți! exclamă Ralle.

Nu credea că era adevărat, că Daath ar fi putut contamina conștiința copacului. Deși amintirile lui Sten nu erau trucate, tot nu îl credea. Vaal le fusese alături, îi ajutase tot timpul, și brusc, după plecarea lor, când rămăsese

singur cu Sten, se schimbase.

Minți! Ne-am fi dat seama. Nu, Adrew? Tu ți-ai fi dat seama.

Adrew nu răspunse, ci doar se răsuci spre Ralle în spațiul în care conștiințele lor se întrepătrundeau. Era posibil să se fi întâmplat și asta. Daath îl atacase în Liftport, dar îl și manipulase prin compușii volatili.

Și vocea din mintea ta?

Ralle tăcu. Vocea dispăruse de ceva timp, dar uneori, i se părea că îl pândea în adâncuri.

Dar ce vom face fără energia galenică? se îngrijoră el.

Fluxul, care încă mai exista între ei, avea să se oprească dacă nu era întreținut.

Și atunci? insistă Ralle.

Durerea pricinuită de moartea lui Vaal era acum înlocuită de o problemă și mai mare.

Atunci, spuse Adrew încet, *atunci vom dormi.*

Orice s-ar fi întâmplat, trebuiau să abandoneze micul echipaj și să intre în crio-somn până la sosirea pe Galene. Odată cu Vaal, dispăruse și vocea din mintea lui Ralle, dar pericolul era acum mai mare.

Regret, dar nu am avut timp să intervin asupra lui Vaal, spuse Sten destul de trufaș de parcă vina ar fi fost și a celorlalți, pentru că nu luaseră asta în calcul.

Voi vorbi cu Adra, concluzionă Adrew știind că Sten ar fi preferat să facă asta el însuși. Totuși, nu voia să îi dea prea multă importanță. Ce se întâmplase cu Vaal îi lăsase un gust amar chiar dacă nu era vina lui.

*

Când Adrew mergea pe coridoarele *Speranziei,* i se părea că în sfârșit reușise să câștige și să se liniștească.

Când era cu Idolia, îi era greu să îi vorbească liber. Când vorbea însă cu Sten, ceea ce i se întâmpla destul de rar, lucrurile păreau neschimbate. Ralle îi spunea că îi va fi întotdeauna alături și va încerca să-și răscumpere greșeala. În schimb, Karl apărea destul de rar în sala centrală, spre nemulțumirea lui Sten, care nu înțelegea

de ce petrecea atâta timp cu Raha.

Tu ai adus-o aici, până la urmă, îi atrăsese Adrew atenţia când Sten i se plânsese că tânărul dădea semne de independenţă.

Sten tăcuse supărat, iar Ralle comentase că poate lucrurile cu Adra Rahven nu mergeau cum sperase.

*

Când voi ajunge pe Galene, voi avea acces şi la alte IA-uri, nu-i aşa? îl întrebă Alexander pe Adrew.

Agentul îl încredinţă că aşa urma să fie, deşi cine mai ştia care mai era situaţia pe Galene? Îl înghionti pe Ralle, care moţăia, şi amândoi se aplecară asupra sistemelor lui Alexander. O copie a lui Karl evolua deja în spaţiul acela populat de sfere, dar nu era de ajuns. Trebuiau să aibă şi ei o siguranţă în cazul în care apăreau probleme mai târziu.

Noi vom dormi, dar ajunşi pe Galene vom face tot ce putem să te ajutăm.

Mă interesează foarte mult ce s-a întâmplat cu celelalte nave ale flotei, comentă Alexander nostalgic.

Vei afla, desigur!

Da, şi comandantul Rahven mi-a promis acelaşi lucru.

Sferele pluteau prinse între un cer şi o mare la fel de albastră. Pentru o clipă lui Adrew i se păru că se afla din nou pe Cardeea şi călătorea alături de Iavin şi Eronn spre Renn. Se lăsă pe podeaua uneia dintre sfere, desprinzându-se o clipă de Ralle.

– Ce vei face fără energia galenică? îl întrebă Idolia în alt plan. Vei dormi acum, dar mai târziu?

– Mai târziu, voi vedea.

Femeia clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Parcă pentru el nu ar fi contat ce avea să se întâmple!

Contează! protestă ea. *Contează foarte mult.*

Sferele se strânseră formând o structură complexă prin care energia se deplasa haotic, iar una dintre ele deveni albastră ca Galene cea îndepărtată. Adrew se aplecă asupra acelei lumi şi o admiră o clipă în toată splendoarea. Erau imagini ce semănau cu sensomemoria lor, crâmpeie de

întâmplări. Pe unele le recunoscu, pe altele nu. Ce fusese și ce urma să fie – și peste toate acestea, Lumni ar fi vrut să fie stăpân. Dacă îi dădea putere asupra *Speranziei,* atunci maestrul avea să găsească și intrarea în Lumea Con.

Adrew, ce vei face dacă maestrul Lumni nu te va mai aștepta pe Galene? îl întrebă Ralle.

Nu știu, spuse, iar agentul își dădu seama că nu îl mințea.

Cuprins

Prefață 5

Cartea întâi 7

Cartea a doua 135

Cartea a treia 275

Cartea a patra 351

ALTE APARIȚII

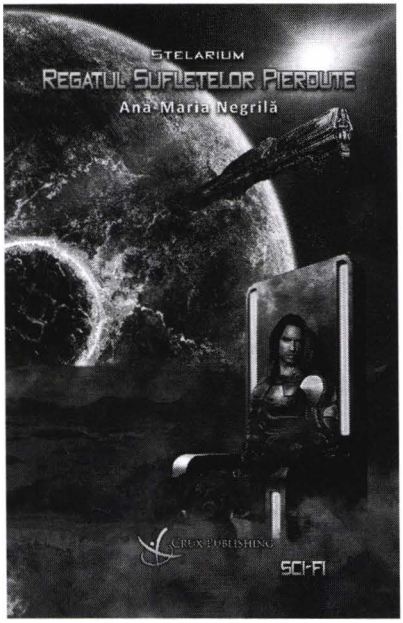

Ana-Maria Negrilă revine cu un roman mai vast și mai ambițios, *Regatul sufletelor pierdute* – primul dintr-o serie *space opera*. Când spun „vast", mă gândesc la dimensiuni comparabile cu *Primăvara Helliconiei*. Când spun „ambițios", mă gândesc la o structură narativă multi-plan precum cea din *Dune*. Iar când spun *„space opera"*, mă gândesc la o societate imaginară complexă de genul celor din Seria Culturii.

Lect. Univ. Dr. Florin Pîtea

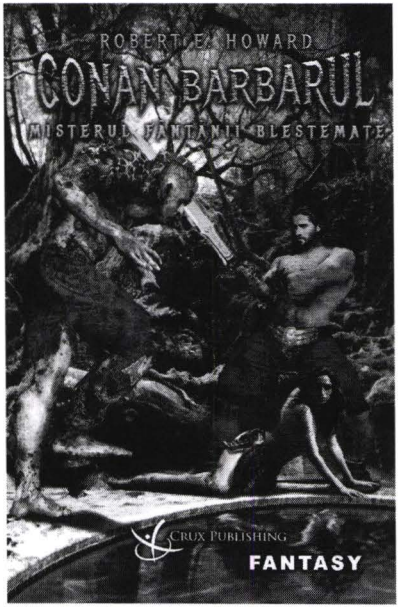

Editura Crux Publishing continuă proiectul Integrala Robert E. Howard cu încă un titlu ce îl are ca figură centrală pe celebrul și mult-îndrăgitul Conan Barbarul: *Misterul fântânii blestemate.*

Personaj cu trăsături arhetipale, foarte popular în cultura universal modern, Conan este simbolul originilor și al naturii, meterez în fața civilizației decadente; iar poveștile lui sunt poveștile sufletului primordial călit în încercări menite să îl facă pe om mai bun: supus erorii sau cedând sporadic impulsurilor, uneori neîndurător, dar niciodată josnic.

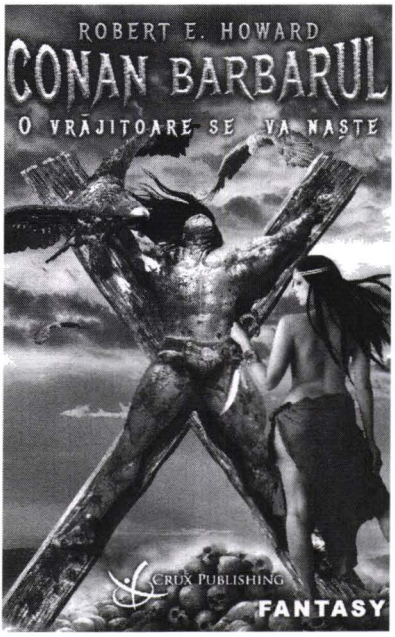

Editura Crux Publishing își propune să publice integrala operelor lui Robert E. Howard, alegând ca prim titlu o nuvelă complexă ce îl are ca protagonist pe nimeni altul decât pe legendarul erou Conan Barbarul. Conținând probabil una dintre cele mai emblematice scene din istoria curentului literar sword & sorcery, nuvela O vrăjitoare se va naște aduce în prim-plan acele elemente care l-au făcut pe Robert E. Howard să fie considerat unul dintre părinții fantasticului întunecat de calitate: acțiune dinamică, eroi excepționali suprinși în situații excepționale și un univers de o frumusețe uluitoare.

„Nimic nu este adevărat, totul este permis, intonau membrii Ordinului Asasinilor. Creând un cuplu de ucigași inițiați, care mixează moartea și iubirea cu revoluția, ce rivalizează cu cele din Matrix și Neuromancer – dar și cu manifestul We Will Rise al celor de la Arch Enemy – Șerban Andrei Mazilu surprinde din nou (după debutul său american) cu o distopie dark fantasy post-modernă luxuriantă și exotică. *Există un singur zeu*, spune un personaj, Thanos (după personificarea grecească a morții) *și noi toți ardem pe altarul său!*"

Ștefan Bolea (Dr. în Filosofie, Drd. în Litere)

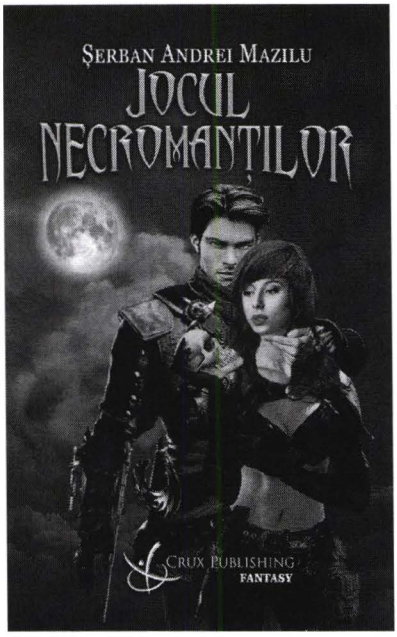

Jocul necromanților, continuarea succesului de casă *Anotimpul pumnalelor*, ne oferă Aceiași „(anti)eroi excepționali în împrejurări excepționale" (cărora li se alătură alții noi, nu mai puțin interesanți), un alt antagonist (doar întrezărit pe parcursul *Anotimpului*) și același carusel al fantasticului și al tehnologiilor (voit) anacronice, al melancoliei poetice, al dezechilibrului și al dinamismului, aceeași alegorie socială, dar o cu totul altă poveste – Andrei Mazilu păstrează destule dintre principalele calități ale Anotimpului, inovând totodată pe mai multe planuri.

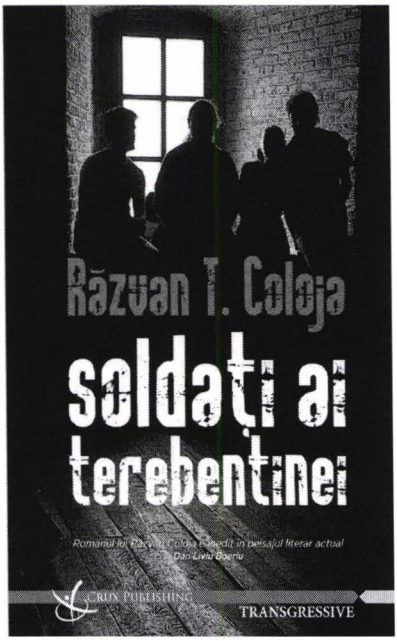

Roman câștigător al Premiului Național pentru Creație Literară „Vasile Voiculescu" 2015

„**Soldați ai terebentinei** este o carte care, cu puțin noroc, poate deveni un roman-cult al celor care nu vor să uite mirosul de scenă încinsă, de ghete grele, de geacă de piele. De libertate, *after all.*"

Dan-Liviu Boeriu
(Critic literar)

Împletind siguranța scriitorului experimentat cu finul spirit de observație al psihologului antrenat, romanul Aer şi MSbP poate fi citit în mai multe chei. O poveste de dragoste toxică, o analiză psihologică riguroasă, o radiografie a celor pe care obișnuim să îi considerăm altfel și, poate, o odă închinată umanității din noi, cu toate calitățile, vulnerabilitățile și derapajele ei.

Volumul Aer şi MSbP nu te poate lăsa indiferent, chiar dacă ai trăit sau nu acel tip de relație care te consumă până la scrum și te înalță până la ceruri.

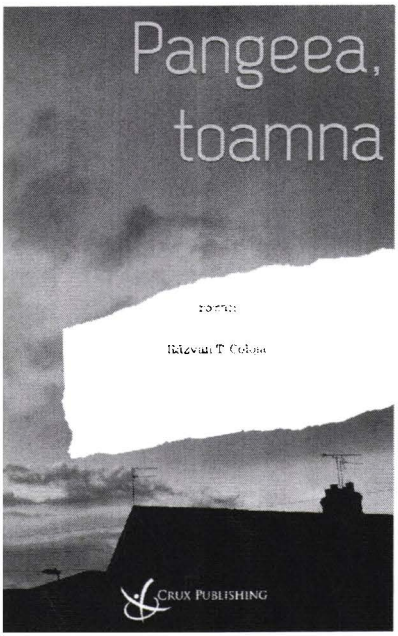

Pangeea, toamna e un roman al desprinderii, un manifest pentru sfidarea gravitației și pentru căutarea – chiar irresponsabilă – a drumului propriu.

Pangeea, toamna este, poate mai puternic decât alte cărți ale autorului, un roman senzorial sau, mai pretențios spus, un poem epic.

Dan-Liviu Boeriu
(critic literar)

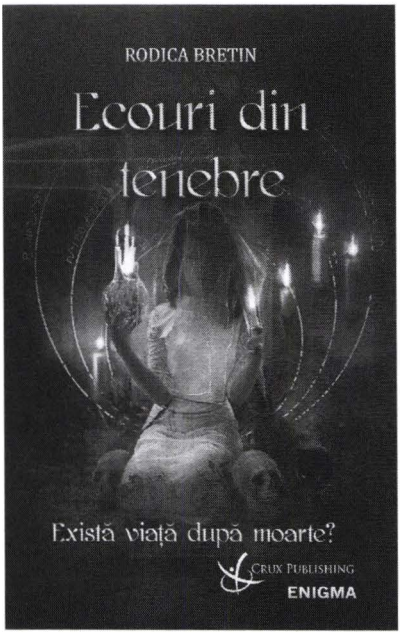

Morţii rătăcesc printre noi – uneori ca nişte umbre, alteori tulburător de reali. Şi dacă, deschizând uşa unei camere ne înfiorăm de o răcoare nefirească, dacă auzim, vedem şi simţim *ceva ce nu poate fi*, înseamnă că poate am păşit într-o dimensiune a existenţei unde *noi* suntem străinii.

Ecouri din tenebre nu îşi propune să convingă cititorul despre existenţa inexplicabilului în viaţa noastră, ci să îi ţină treaz interesul şi să îi hrănească imaginaţia, pentru că multe dintre lucrurile despre care va afla în continuare trebuie înţelese cu inima, nu doar cu mintea.

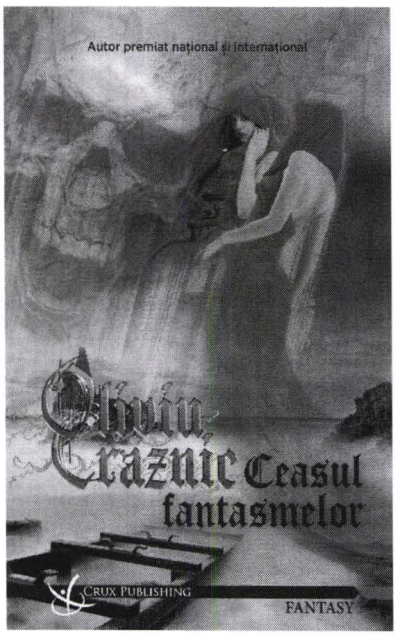

Este miezul nopţii... şi tu citeşti:

...despre un răzbunător rănit şi despre o fată cu trandafir în păr, care îşi doarme somnul de veci sub gheaţă;
...despre o necunoscută moartă şi despre cât de departe pot merge autorităţile pentru a da de urma criminalului;
...şi despre preafrumoasa Ermengaarde din Dinastia Eyes, a cărei inteligenţă cântată de barzi a transformat farmecul feminin în armă supremă.
Este miezul nopţii... şi tu citeşti

Primul volum din seria
Predestinare genetică

Un carismatic ucigaș în serie (inspirat din realitate) și un individ banal, prinși în angrenajul procedural al unei justiții distopice... Politică sau predestinare? Instinctul criminal se moștenește sau se dobândește? Poate Constituția garanta siguranța cetățenilor săi, și dacă da, cu ce preț? În binecunoscutul său ritm alert, Ciprian Mitoceanu ne poartă către un viitor apropiat pe cât de îngrijorător, pe atât de verosimil: zarurile au fost aruncate.

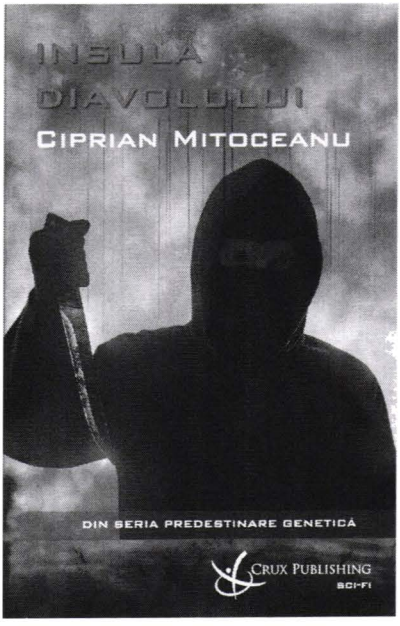

„Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați!"

Un nevinovat întemnițat pe Insula Diavolului și un criminal în serie liber, aflat în culmea succesului. Congresmanul Dawson își pregătește, pas cu pas, amendamentul, o lovitură decisivă pe care o va da justiției americane și însăși umanității.

Dar ce te faci când politica și genetica scapă de sub control?

În cel de-al doilea volum al seriei Predestinare genetică, Ciprian Mitoceanu ne provoacă, în obișnuitul său stil alert, să luăm parte la o un joc diabolic, a cărui singură miză este supraviețuirea.

Contact:

Website: www.cruxed.ro

Conducere, PR, vânzări: office@cruxed.ro

Comenzi, relații cu clienții: contact@cruxed.ro

Redacție: redactie@cruxed.ro

Telefon: 0722 70 49 75

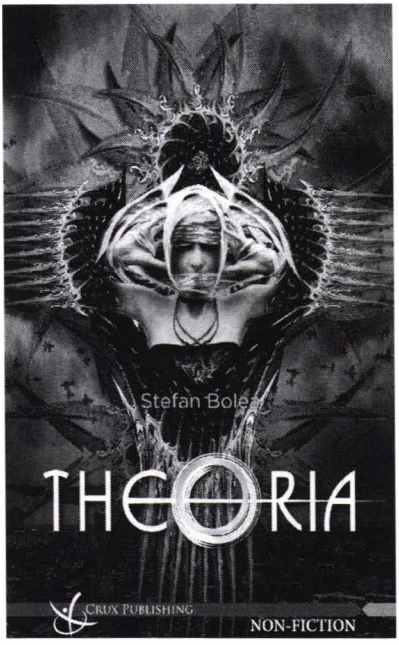

Această carte a lui Ştefan Bolea este un caleidoscop în care recenzia, microeseul, aforismul şi editorialul sunt emanaţii ale aceluiaşi eu contemplativ şi tranşant, concis şi chiar liric uneori. [...]

Stilul dezinvolt-american, personalizat şi interdisciplinar, declamator sau confesiv, captivează cititorul indiferent dacă subiectul analizat este poezia/ proza tânără, cinematografia contemporană, doom metal/ dance metal, istoria mentală a revistei EgoPHobia sau memorabilul portret al lui Shaq, acest „Coriolan al sportului". [...]

Petrişor Militaru
(scriitor, critic literar)

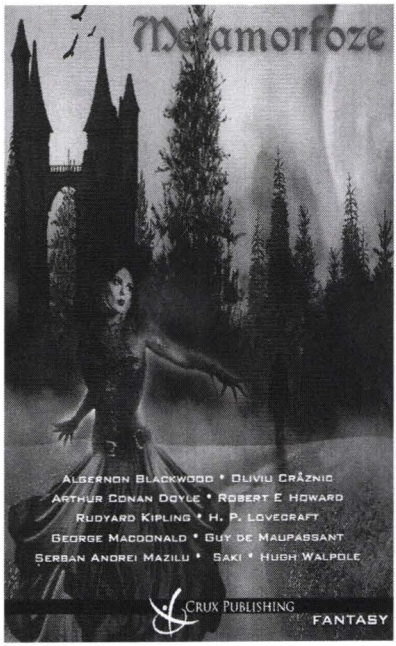

Lupi care se transformă în oameni sau oameni care se transformă în lupi?... Demoni, spirite sau fantasme?... Legende despre bărbați blestemați și despre frumoase fără milă străbat negura vremurilor, luând forme înfricoșătoare și fascinante sub pana unor scriitori de excepție. Însoțește-ne din America în India, din Londra în Africa, din Franța în Arras ori în Voss, printre minuni și tenebre.

Este lună plină... și tu CITEȘTI.

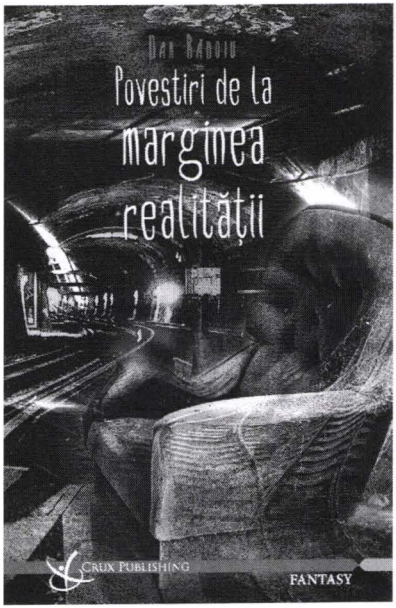

Bună de citit în metrou, între două ședințe sau în pauză, cu o cană de cafea în mână, colecția **Povestiri de la marginea realității** aduce în prim plan întâmplări neobișnuite, personaje verosimile (sau nu), situații absurde și contexte bizare, în care suspansul se împletește cu umorul (uneori din cel mai negru cu putință).

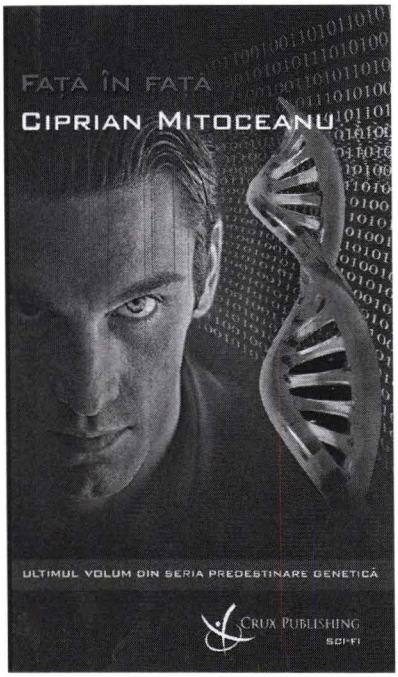

Un ucigaş în serie (modelat după un ucigaş real din vremurile noastre) recrutat de un politician controversat (deja faimosul Dawson) şi un simplu cetăţean căzut în capcana terifiantă a aberaţiilor legislative...

Recunoscut pentru talentul său de a crea şi de a menţine la cote înalte suspansul, Ciprian Mitoceanu ne prezintă în *Predestinare genetică* o lume distopică, apropiată şi, din nefericire pentru viitorul nostru, verosimilă: nu există armă mai primejdioasă şi mai devastatoare decât politica.

Cine a creat cartea cu scoarţe de argint, ferecate? Ce secrete se ascund oare în ea ? Cine va avea puterea sau dibăcia să o deschidă? Şi, cel mai important, ce va fi descoperit înăuntru?

În cel mai recent volum de proză al scriitorului Florin Pîtea, veţi avea prilejul să aflaţi răspunsurile la aceste întrebări şi să călătoriţi pe un tărâm fascinant, în compania unor personaje de neuitat.

Cartea cu scoarţe de argint, ferecate.

Un volum magic. Un tărâm de basm. O revoluţie industrială.

Ana-Maria Negrilă a revenit pe piața de carte din România cu un roman, Regatul sufletelor pierdute, apărut la Crux Publishing în primăvara anului 2016. Și mare mi-a fost bucuria să constat că publicul cititor român a primit cu brațele deschise noua carte.

Spre sfârșitul aceluiași an, colega mea scriitoare ne oferă încă un prilej ca să ne bucurăm și să o felicităm. Căci, tot sub egida Crux Publishing, apare al doilea volum din seria *Stelarium – Ascensiunea stelară* – o rundă încă și mai spectaculoasă de intrigi, comploturi, biotehnologie, inginerie spațială și explorări.

Aceia dintre dumneavoastră care au parcurs deja primul roman vor începe imediat lectura acestui nou volum. Celor care abia acum descoperă universul space opera al scriitoarei Ana-Maria Negrilă le urez bun sosit. Așteptarea ultimului roman, care să rotunjească trilogia *Stelarium*, nu va dura mult.

Lector Univ. Dr. FLORIN PÎTEA

ISBN 978-973-98394-8-8

9 789739 839488 >

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025